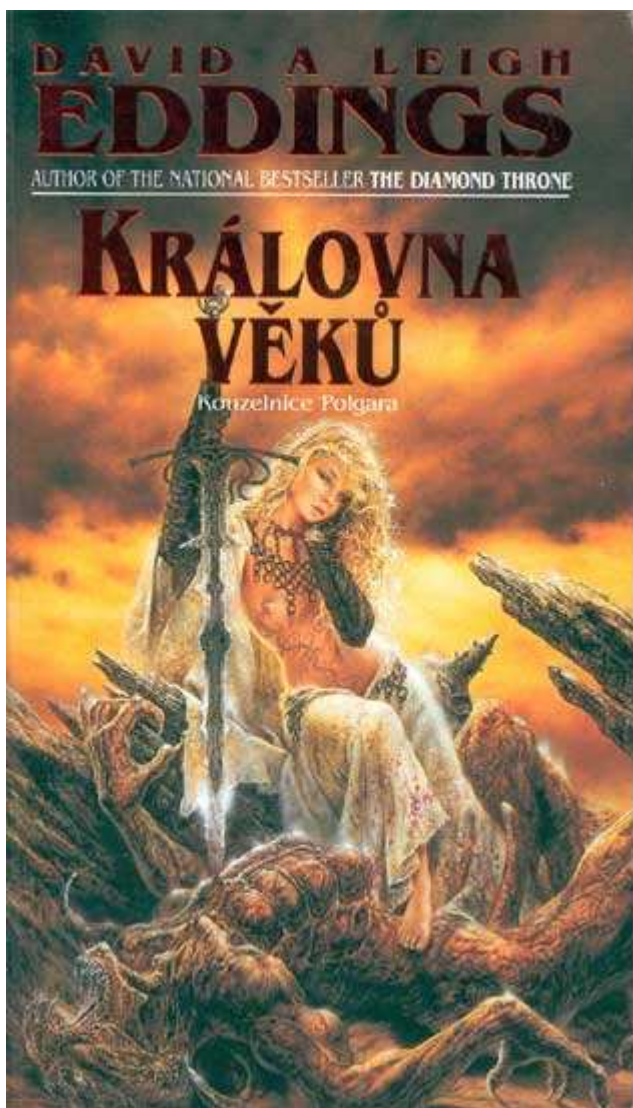

DAVID A LEIGH
EDDINGS

AUTHOR OF THE NATIONAL BESTSELLER **THE DIAMOND THRONE**

KRÁLOVNA VĚKŮ

Konzelnice Polgara

POLGARA THE SORCERER

Copyright © 1997 by David Eddings

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © Martin Tkaczyk, 1999

CLASSIC, 1999

Cover Art © by Luis Royo

ISBN: 80-86139-18-1

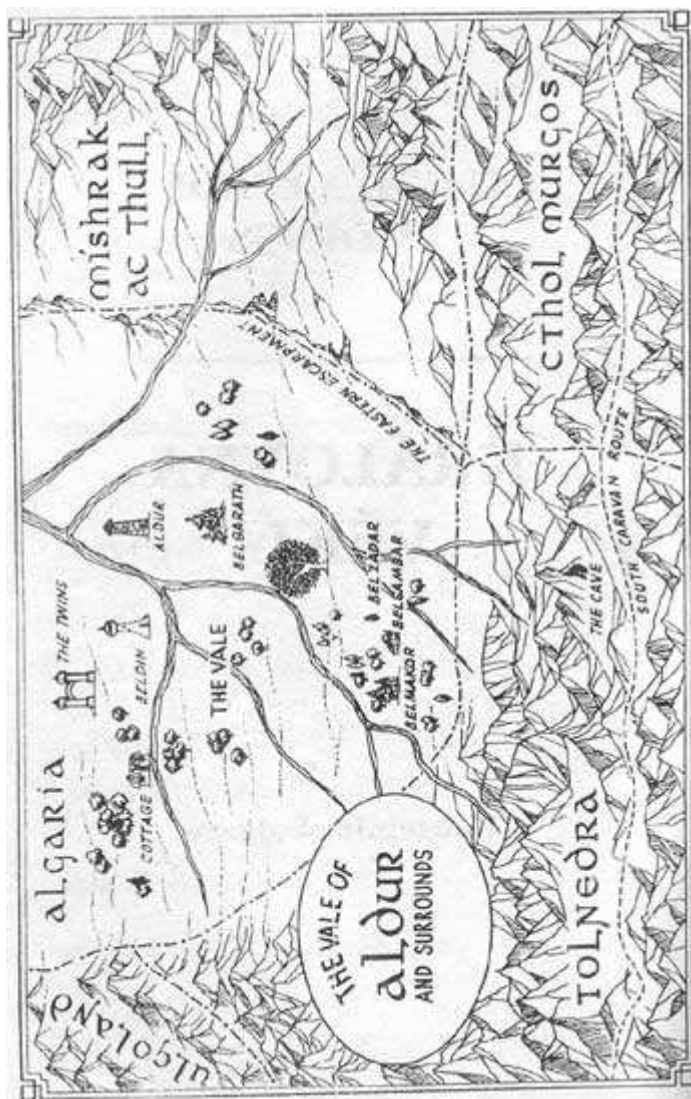
Distribuce – tel: (02) 83882490

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

**David a Leight
Eddings**

**KRÁLOVNA
VĚKŮ**

Kouzelnice Polgara

KRÁLOVNA VĚKŮ

ČÁST PRVNÍ

GERAN

I.

DODNES MÁM dojem, že otec nepochopil, co mi Ontros říkal při naší poslední rozmluvě. Když můj miláček hovořil o povinnosti, bylo v tom obsaženo vše. Jako dvorní dáma ve Vo Wacune jsem podléhala příkazům vévody Andriona, ale hlavně jsem měla povinnost ke svému vlastnímu vévodství a ta mi byla nade vše. Garteon z Asturie zničil Wacune. Dalším logickým krokem, který musel následovat, bylo zničení Eratu. Nepodařilo se mi zachránit Wacune, ale přísahala jsem, že při obraně Eratu už neustoupím. Byla jsem připravena splnit poslední příkaz milovaného muže, i kdyby mě to mělo stát život. Byla to moje povinnost a bylo to zároveň i to poslední, co mi zbylo.

Nijak jsem se nenamáhala to vysvětlit mému otci. Po pravdě řečeno jsem s ním po celou dobu, co jsme mířili k sendarským planinám, prakticky nepromluvila. Nemělo smysl mu něco vysvětlovat, protože jakživo neřídil ani to nejmenší panství, takže neměl vůbec ponětí, co vládnutí obnáší. Asi přičítal mé mlčení smutku, ale já už zatím přemýšlela o obraně jižní hranice proti nevyhnutelnému asturijskému vpádu. Jedno bylo jisté, abych se mohla soustředit na obranu svého vévodství, bude potřeba se zbavit tohoto staříka.

Když jsme dorazili do Murosu, ve městě vládl nepopsatelný zmatek. Kupci se snažili najít někoho – kohokoliv – kdo by koupil jejich zboží za jakoukoliv cenu. Algarové hnali svá stáda přes hory do bezpečí a obyvatelstvo bylo připraveno okamžitě prchnout z města. Člověk nemusel být žádný genius na to, aby pochopil, že se Asturijci mohou objevit před branami ve velmi krátké době. Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc jsem byla přesvědčena, že Muros je klíčem k obraně mých jižních hranic. Město sice technicky vzato patřilo do wacitského vévodství, ale po pádu Wacune viselo ve vzduchoprázdnu

jako osamělá přezrálá hruška, která čeká na to, až někdo přijde a utrhne ji. Jak jsme procházeli s otcem městem, rozhodla jsem se, že obsadím Muros i s okolím až po řeku Camaar. Břeh řeky je určitě vhodnější k obraně než nějaká imaginární linie uprostřed polí a lesů.

Nejdřív jsem se ale musela zbavit otce a tak jsern začala jednat. Nejdůležitější bylo se s ním rozloučit ještě před návratem do Údolí, tam už by mě měl v hrsti. Přemýšlela jsem, co mám dělat, a když jsme dorazili do Algarie, byla jsem připravena.

Jednoho krásného letního dne jsme kolem poledního dorazili k ruině, co bývala matčinou chalupou. Tam jsem slezla z koně. „Dál už nejedu,“ oznámila jsem mu.

„Cože?“

„Slyšel jsi mne, otče, zůstanu tady.“ Řekla jsem to pevně a bylo v tom slyšet odhodlání neustoupit. Chtěla jsem předejít jakémukoliv nedorozumění.

„Máš před sebou nějakou práci, Pol.“ Tak tohle na mě vytáhl.

„To je smůla, otče,“ řekla jsem mu. „Budeš se o to muset postarat sám. Vrať se do své věže a pátrej v těch věštbách, ale mě z toho vynech. V tom musí být jasno. Naše cesty se tady rozdělí.“

Bylo to samozřejmě jenom moje zbožné přání. Věděla jsem, že otec za nějaké dva dny vychladne, vrátí se a začne se rozhlížet po tom, co dělám. Nedala jsem mu šanci odpovědět, proměnila se v sokola a odlétla zpět přes hory do Eratu. Ke svému venkovskému domu jsem se dostala zrovna za soumraku a hned jsem se začala shánět po správci, Malonu Killanesonovi. Malon byl potomkem jednoho z Kilianových mladších bratrů a já si často říkala, že mi ho v něčem silně připomíná. Byl schopný, praktický a jeho dobromyslnost byla příčinou, že s ním lidé rádi spolupracovali. Byla jsem jenom ráda, že si nenechal narůst vousy, co tak Kiliánovi neslušely.

Našla jsem ho, jak se v mé studovně sklání nad nějakou mapou. Když jsem vstoupila, vypadal značně překvapeně. „Ach bože!“ vykřikl. „Myslel jsem, že jsi zahynula ve Vo Wacune. Jak se ti podařilo uprchnout, výsosti?“

„Můj otec se rozhodl, že mne zachrání,“ odpověděla jsem. „Co se děje tady?“

„Obávám se, že je všechno ztraceno,“ řekl se zoufalstvím v hlase.

„Všichni v tvém vévodství jsou si jisti, že Asturijci určitě zaútočí a proto přemýšlí, jak si zachránit kůži. Já sám zpanikařil, když jsem slyšel, že jsi zahynula ve Vo Wacune a pomýšlel jsem na útěk přes hory do Algarie.“

„Ty bys mne opustil?“ vyhrkla jsem.

„Myslel jsem. že jsi mrtvá, má paní. Tak už mě tu nic nedrželo.“

„Takže se tu všechno vymklo kontrole, co?“

„Dalo by se to tak říct, má paní. Armáda lítá sem tam a neví, co si počít. Asturijci se blíží a každý, kdo má všech pět pohromadě se snaží někam schovat.“

„Takže už dost, ty hrdino,“ opáčila jsem a pokusila se napodobit jeho výslovnost. „Musíme se dát do práce. Asturijci sice dobyli Wacune, ale dokud budu dýchat, Erat nedostanou.“

„Teď mi připomínáš mou matku,“ řekl s úsměvem. „Máš snad nějaký plán, jak ty vrahouny z Asturie zastavit?“

„Doufám, Malone, že na něco přijdeme.“ Zamyslela jsem se. Hlavní problém tkví v tom, že jsme vždycky měli velmi blízké vazby s Wacune. Tahle dvě vévodství se vlastně nikdy plně neoddělila, takže jsme si nevypěstovali vlastní myšlení a pohled na svět.“ Zamračila jsem se. „Asi to byla moje chyba. Vždycky jsem se hlavně soustředila na udržení míru v Arendii a dělila jsem svůj čas mezi tenhle dům a můj dům ve Vo Wacune. Asi jsem měla být víc zde. Ostatně i naše armáda byla vždycky spíš posilou pro wacitské sbory, takže nemá dostatek generálů se samostatným uvažováním.“ Dlouze jsem na něj pohlédla. „Tak co, hrdino? Pomůžeš mi s vojáky, aby si osvojili umění samostatného uvažování?“

„Když se na mne budeš takhle dívat, paninko, tak udělám takřka cokoliv.“

„Dobře. Zajdi za generálem Halbrenem, náčelníkem štábu. Je to spolehlivý muž, se kterým můžeme počítat. Řekni mu, že jsem se vrátila, a že převezmu velení. On už si s mými rozkazy bude vědět rady a předá je podřízeným. Asi budou stále potřebovat hodně podrobné rozkazy, ale snad když budou vycházet odsud a ne z Wacune, tak jim to trochu povolí otěže. První rozkaz pro Halbrena je ten, že chci anektovat Muros. Camaar a Darine. Odted'ka je vše severně od řeky Camaar moje.“

„S tím mohou být potíže, výsosti. Wacitští baroni to budou brát jako omezení jejich nezávislosti.“

„Však oni to přežijou, Malone. Jsem větší, starší a horší než oni. Nemohu si dovolit, abych měla hned za humny území, které nemám pod kontrolou. Nejdřív ať se Halbren soustředí na Muros. Je to bohaté město a vévoda Garteon z Asturie se určitě bude chtít dostat do jeho pokladny. Rozhodla jsem se dát mu lekci z dobrých mravů. Jakmile se dostane přes řeku Camaar, vlétnu mu do obličeje, že bude vypadat jako kdyby ho přejel pluh.“

„Ale!“ vyhrkl Malon překvapeně. „Nejsi nějaká vzteklá, paninko?“

„To teprve začínám, Malone. Počkej, až to trochu nabere obrátky. Ale teď do práce. Máme asi tak den a půl na to, abychom zvládli práci, která by zabrala týden, takže do toho.“ Posadila jsem se vedle něj a nad mapou jsme začali rozvíjet strategii naší obrany.

Do rána jsme měli rozmístění vojsk zhruba hotovo. Zнала jsem generála Halbrena natolik, abych věděla, že už drobné nuance zvládne sám. „Jsem si takřka jista, že se části wacitské armády podařilo z Vo Wacune uprchnout,“ řekla jsem. „Vyříd’ Halbrenovi, aby se snažil s těmi lidmi spojit. Má to pro nás prvořadý význam.“

„Chceš je zařadit do našeho vojska? To by mohlo vnést chaos do velení.“

„Ne. Když všechno dobře připravíme, tak nebudeme víc mužů potřebovat. Co ale budeme potřebovat, jsou informace o pohybech asturijských jednotek. Moji generálové budou potřebovat vědět, kde se chystají Asturijci překročit řeku Camaar, aby tam na ně mohli počkat. Wacité ukrytí v lese budou vlastně naše prodloužené oči. Snaž se přesvědčit generála Habrena, že ti, co přežili bitvu u Vo Wacune, jsou nám mnohem platnější jako pozorovatelé, než jako zabijáci jednotlivých Asturijců.“

„Tady se špionáž nepovažuje za zrovna úctyhodnou činnost, má paní,“ upozornil mne Malon.

„Tak z ní úctyhodnou činnost uděláme, Malone. Řekni Halbrenovi, ať se pořádně ohání slovem vlastenec. Je potřeba všem zdůraznit, že je vůči vlasti velmi nezodpovědné, nechat se zabít, když mám sebemenší informaci o pohybech nepřítelé.“

„To ovšem předpokládá, že tam musí nějakí Wacité ještě být, paní. Nesmíš zapomínat, že sem přes řeku Camaar proudí nekonečný dav uprchlíků.“

„Musíme se o ně postarat. Jakmile převezmeme správu nad Murosem, postavíme pro ně tábory a zásobíme je jídlem.“

„Jsi velmi šlechetná.“

„Není v tom jenom šlechetnost. Chci, aby Wacité, kteří zůstanou dole, věděli, že je o jejich ženy a děti tady dobře postaráno. To by je mohlo povzbudit, aby pro nás pracovali co nejlépe. Teď se podívejme na obranu našeho pobřeží.“

Do večera jsme měli zhruba jasno v tom, co je potřeba ještě udělat a pak jsem obrátila pozornost k jiné důležité věci. „Teď se musíme, Halone, domluvit na způsobu spojení, když tady nebudu. Z časových důvodů nemůžeme spoléhat na posly na koních.“

„A kde budeš?“

„My teď s otcem spolu zrovna moc nemluvíme. Chtěl mne vzít zpět do své věže v Aldurově údolí, ale já se usadila v domku mé matky. On je takový typ, že mne má rád pod kontrolou, a já nechci aby mi do všeho moc mluvil, proto zůstanu v tom domku. Ty budeš mým prostředníkem s generálem Halbrenem.“ Zpříma jsem na něj pohlédla. „Víš, kdo jsem, ne?“

„Samozřejmě, výsosti. Jsi vévodkyně z Eratu.“

„To sem teď neplet'. Víš, kdo jsem byla, než jsem se stala vévodkyní?“

„Slyšel jsem, že jsi byla Kouzelnice Polgara.“

„A stále jí jsem, Malone. To už mi zůstane na vždycky. Umím věci, co jiní lidé neumí. Znáš tu místnost nahoře v severozápadní věži?“

„To myslíš ten kumbál, kde si služky schovávají své věci na úklid?“

„Tam jsou teď nějaké smetáky? To jsme tedy zcela jistě neplánovali, když jsme s tvým prastrýcem stavěli tenhle dům. Nu, co se dá dělat. Já jsem ten pokoj začarovala a pak jsme ho s Kiliánem používali, když jsme se o něčem potřebovali poradit na dlouhou vzdálenost. Šel prostě nahoru, když mi potřeboval něco vzkázat, a já ho slyšela, ať jsem byla kdekoliv.“

„To je úžasné!“

„V naší rodině je to docela běžné. Možná bys mohl jít teď nahoru, abychom si to vyzkoušeli. Uvidíme, jestli to ještě funguje.“

„Jak si přeješ.“ Vstal a zamířil ke dveřím, ale ve tváři měl jasně vidět pochyby.

Byla jsem v časovém presu a tak jsem si vymyslela jenom takovou malou lest. Samozřejmě, že na tom pokoji nebylo nic zvláštního, ale já jsem potřebovala, aby tomu věřil.

Mám pocit, že už můj otec vysvětloval Garionovi, že ten „talent“, který se běžně používá v naší rodině, je vlastní v jisté latentní formě všem lidem, u kterých se může rozvinout, když věří, že se tak stane. Jestliže bude Malon přesvědčen, že ten pokoj je zakletý, tak by to mohlo vyjít.

Dala jsem mu několik minut, aby se tam pohodlně dostal a pak jsem to zkusila. „*Malone, Killanesone, slyšíš mě?*“

„*Jako bys stála, vedle mne, výsosti,*“ hlas se mu trochu třásl.

„*Nemusíš mluvit, Malone. Jenom myslí na to, co chceš říct. Formuluj slova myslí a ne ústy.*“

„*To je úžasné.*“ Jeho myšlenka byla daleko jasnější než jeho slova.

„*Počekj chvílku, Malone. Musím se trochu soustředit. Už jsem ten pokoj nepoužívala hroznou dobu. Je tam potřeba trochu poklidit.*“ Už jsem si všimla, že trochu slov o pořádku vždycky zvýší důvěru. „*Je to lepší?*“ zeptala jsem se zhruba po minutě.

„*Mnohem lepší, má paní.*“ Ve skutečnosti v tom žádný rozdíl nebyl.

Pak jsme chvíli měnili vzdálenosti a hráli si s tím asi do půlnoci, aby se sebedůvěra pevně uhnízdila Malonovi v nitru. Pak jsme se vrátili do knihovny. „Asi už budu muset jít,“ řekla jsem mu. „Otec mne nepustí z dohledu, takže budeš muset předávat mé rozkazy generálu Halbrenovi. Dám ti písemné pověření, takže s tím nebudou problémy. Abychom byli v kontaktu, budeš chodit každý den při západu slunce do té místnosti nahoře a budeš mne informovat o všem, co se děje a já ti budu dávat pokyny, co je potřeba udělat. Myslím, že bychom to spolu měli zvládnout.“

„Není to zvláštní, že budeš vlastně na dvou místech najednou?“

„Možná to není nejobvyklejší, ale jinak to nejde. Až budeme mít v rukou Muros, zařídím generálu Halbrenovi podobnou kouzelnou místnost a budu s ním ve spojení stejně jako s tebou. Pak nebudeš trávit tolik času jako posel na koni. Řekni generálu Halbrenovi, aby se v Murosu vystříhal jakéhokoliv násilí. Tamní lidé nejsou naši nepřátelé.“

„Spolehni se na mě, má paní.“

Napsala jsem mu pověření, které vypadalo alespoň trochu oficiálně, vyšla jsem na zahradu a vzala na sebe ptačí podobu. Ukázalo se, že jsem k matčině chalupě dorazila právě včas. Když jsem přilétala, spatřila jsem otce, jak se plíží vysokou travou směrem k ruině. Měla jsem sotva čas vzít na sebe zpět svou podobu, ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslela. Hlavou mi bleskl nápad, který by mi v budoucnu mohl prospět. Usedla jsem na velký strom vzdálený několik set metrů od chalupy a proměnila se ze sokola na sněžnou sovu. Věděla jsem, že tahle podoba mého otce rozčílí, ale také jsem věděla, že může vysvětlit, mou občasnou nepřítomnost. Bude si myslet, že jsem na lovu nebo něco takového. Nechala jsem ho asi čtvrt hodiny pobíhat kolem chalupy, a když jsem viděla, že znervózněl, přilétla jsem tam, vzala na sebe svou podobu a zbytek dne mu předváděla divadýlko na téma úklid.

Naše invaze do Murosu byla velmi klidná. Moje armáda oblečená v nenápadných oděvech se vkrádala do města po dvou po třech, zamíchaná do nepřetržitého proudu uprchlíků z Wacune. Nechtěla jsem prozradit přítomnost svých vojsk Asturijcům dřív, než bude město zcela pod naší kontrolou. Jasně povely Malona zvedly morálku mým generálům a tím i celé armádě. To zapůsobilo i na ostatní obyvatelstvo, které si přestalo myslet, že jsou po pádu Vo Wacune Asturijci neporazitelní. Soustředila jsem se na Muros nejen proto, že to bude Garteonův první cíl, ale také proto, že jsem potřebovala vyhrát první velkou bitvu, abych vlila naději do všech, co ztratili víru.

Další část mého plánu byla daleko těžší. Malon sice vyřídil Halbrenovi a ostatním generálům, že asturijské hlídky ve wacitských lesích mají nechat na pokoji, ale něco takového nemělo v arenských duších patřičnou odezvu. „*Snažíme se vehnat Asturijce do velké bitvy, Malone,*“ vysvětlovala jsem trpělivě mému příteli, když mi vyřizoval

námitky Halbrena i dalších generálů. „Chci, aby Garteonova armáda věřila, že v Eratu zbyly jenom demoralizované stíny. Když překročí řeku Camaar, nebudou očekávat žádný odpor. V tu chvíli na ně zaútočíme jako hladoví tygři. Chci, aby se jejich skučení dostalo ke Garteonovým uším, ať už je skrytý kdekoliv.“

„Mám pocit, že toho Garteona nenávidíš, má paní.“

„Nenávist je slaboučké slůvko pro to, co cítím. Těšilo by mě, kdybych ho mohla pomaloučku opékat za živa několik týdnů nad malým plamenem.“

„To abych začal sbírat dřevo, výsosti.“

„Věděla jsem, že, jsi můj drahoušek. Malone.“

„Já už to generálům v Murosu vyřídím, drahá lady,“ slíbil. „Až Asturijci překročí řeku, vlítnem na ně a dáme si je k snídani. Budu se tam muset vydat osobně, takže spolu nějaký čas nebudeme u kontaktu. Ale žádný strachy, já si poradím. Přichystáme Garteonově armádě takovou past, ze se z ní nevzpamatuje.“

„Vidím, že si rozumíme, Malone.“ Ten chlapík mi tak připomínal Kiliana, že jsme si brzy porozuměli.

Na strategii, kterou jsem použila v Murosu nebylo nic zvlášť originálního, ale Asturijci v té době moc nečetli, takže jsem si byla jistá, že moji lest neprohlédnou. Halbren a další generálové konečně pochopili o co mi jde, ale běžní vojáci s tím měli značné problémy.

Asturijci si díky našemu chování stále více věřili a začátkem podzimu se začala Garteonova armáda shromažďovat podél jižního břehu řeky Camaaru. Otec mě nepřestával sledovat, takže bylo skoro vyloučené, abych se osobně zúčastnila protiútoku, který jsem naplánovala. Generál Halbren si bude muset poradit sám. Halbren byl jistě schopen si s tím poradit, ale přesto jsem se vrátila ke svému dětskému zlovyku a nervózně si okusovala nehty. Stále se mi v hlavě rojilo různé co když.

O jednu věc jsem se ale postarat mohla. Vzkázala jsem Malonovi, aby shromáždil co nejvíc velitelů wacitského odporu. Mělo se tak stát jedné noci v lese u zbořené vesnice, zhruba napůl cesty mezi Vo Wacune a řekou Camaar.

Ten večer jsem se proměnila v sokola a letěla na stanovené místo. Asturijci vesnici vypálili, takže její zbytky vypadaly ve tmě dost

hrůzostrašně. Jak jsem kráčela mezi zbytky zdí, cítila jsem přítomnost mnoha mužů, kteří se zde skrývali. Když jsem vstoupila na bývalou náves, spatřila jsem skupinku ozbrojených mužů, ze které se vyloupil Malon. „Tady jsi, výsosti,“ pozdravil mne.

Pak mne představil té nejzvláštnější kolekci wacitských vlastenců, kterou jsem kdy viděla. Byli mezi nimi šlechtici, které jsem znala ze šťastnějších dnů, bývalí nevolníci i podomní obchodníci. Jsem si takřka jistá, že mezi nimi byli i šéfové banditů. Byli to ti, které Asturijci postavili mimo zákon a kteří narušovali jejich pořádek.

„Pánové,“ oslovila jsem je, jsem trochu v časové tísní, takže budu stručná. Asturijci se chystají napadnout mé vévodství. Asi se pokusí překročit řeku Camaar a obléhat Muros. Neočekávají žádné potíže, protože si myslí, že je moje armáda složená ze samých zbabělců.“

„Vo tom jsme něco slyšeli, drahá dámo,“ přerušil mě svalnatý nevolník jménem Beln. „Dost těžko tomu uvěřit. Známe lidi kolem Murosu, a nikdy jsme si o nich nemysleli, že jsou bázlívi.“

Právě kvůli tomuhle jsem to setkání příchystala. Tihle wacitští vůdci se museli dozvědět, že moje armáda zbabělost jenom, předstírá. „To jsem jim přikázala, aby se tvářili jako poserové, drahý chlapče,“ odpověděla jsem mu v jeho stylu. „To je past na Asturijce, chápeš? Až přijde čas, moje armáda ukáže, co v ní je.“

Nechtěla jsem ho nijak zesměšnit tím, že jsem použila jeho slovník. Potřebovala jsem strhnout bariéry existující mezi různými třídami. Chtěla jsem, aby wacitský odpor vytvořil jednotnou bojovou sílu a v té nebylo místo na nějaké prastaré zlovyky.

Beln se rozhlédl po svých kumpánech s širokým úsměvem na své neholené tváři. „No není to drahoušek?“ kývl na ně.

„Jsem ráda, že se ti to líbí, Belne. Teď přejdeme k věci. Až Asturijce u Murosu porazím, pokusí se jejich demoralizované zbytky překročit zpět řeku Camaar. A tam budete vy, pánové. Nebudete jim klást, odpor při cestě na sever, ale jakmile se pokusí dostat zpátky, máte volnou ruku, abyste si s nimi vyřídili staré účty. Abych to řekla zcela jasně, ten den budou bitvy dvě. Já porazím Asturijce na planinách a vy je dorazíte v lese, až se budou snažit uprchnout.“

To se jim líbilo.

„A ještě jednu věc,“ dodala jsem. „Po tom dvojím výprasku

nebudou mít Asturijci moc sil na to, aby sledovali, co se děje okolo. Proto bude poměrně snadné přepravit vaše blízké do bezpečí. Chci vás ujistit, že všichni kdo to budou potřebovat, budou vítáni v Murosu. Postaráme se, aby měli kde složit hlavu a co jíst.“

„Myslíš, že to nebude nad síly tvého vévodství?“ zeptal se mladý, světlolasý baron Athan, kterého jsem si pamatovala ještě z Vo Wacune.

„Určitě to zvládneme, můj pane,“ ujistila jsem ho. „Připravujeme se na příliv uprchlíků od chvíle, kdy padl Vo Wacune.“ Pak jsem zase hovořila k nim všem. „Vím, že byste nejraději bojovali všichni, ale dovolte vašim ženám a dětem, aby se odebrali do bezpečí. Nedopusťte, aby se nevinní lidé stali rukojmími Asturijců.“

„To je dobře řečeno,“ připustil Athan. „Abych nezapomněl, má paní, na závěr našeho setkání bych s tebou potřeboval promluvit pár slov.“

„Samozřejmě, barone.“ Rozhlédla jsem se po ostatních vlastencích. „Měli byste zařídit, aby se lidé dostávali k řece po malých skupinkách po určité trase, abychom pro ně mohli poslat lodě a dostat je do bezpečí.“

Probírali jsme různé detaily mnou navržené masové emigrace skoro půl hodiny a potom většina vlastenců zmizela v lese. Baron Athan zůstal pozadu. „Mám velmi smutnou povinnost, výsosti,“ oslovil mne. „Musím ti oznámit, že vážený baron Ontros, tvůj ochránce, zahynul během obléhání Vo Wacune.“

Srdce se mi úplně zastavilo. Navzdory všemu jsem si ve skrytu duše chovala malou naději, že můj miláček možná nějakým zázrakem přežil.

„Byl jsem s ním, když umíral, výsosti,“ pokračoval Athan. „Měl jsem v úmyslu odčinit zradu barona Lathana, protože to je můj vzdálený bratranec. Proto jsem se chtěl obětovat při obraně Vo Wacune, ale baron Ontros mi přikázal, abych uprchl. Nařídil mi, abych tě informoval o jeho smrti, protože se bál, že by tě jakákoliv pochybnost o jeho skonu mohla odvrátit od dodržení přísahy. Nechci ti způsobovat bolest, má paní, ale zemřel s tvým jménem na rtech.“ Cítila jsem, že moje srdce svírá železná pěst. „Provedl jsi svůj smutný úkol výtečně, můj pane,“ poděkovala jsem mu. „Teď se musíme

rozdělit. Snaž se pomstít svého přítele jak to jen půjde a já se budu snažit o totéž. Jestli se nám ještě někdy naskytne příležitost, pohovoříme si o této tragédii trochu víc.“

Potom jsem opustila vesnici a vešla do tmavého lesa. Chvíli jsem naříkala, ale nářek neznamenal nic ve srovnání s ohromnou bolestí, která zaplavila mé nitro. Potřebovala jsem své obrovské zoufalství ze sebe dostat jiným, způsobem. Proměnila jsem se v sokola a naslepo vzlétla. Ptáci obvykle v noci nevydávají žádné zvuky, ale já měla pro svůj nářek důvod, a tak mne provázel cestou nad tmavými lesy severního Wacune až k Sendarským horám, kde se můj pláč odrážel od prastarých skal a zarýval se do povrchu ledovců.

Členové wacitského odporu měli rozsáhlé kontakty i v Asturii, a tak se nakrátko po naší schůzce ve zničené vesnici doneslo k Malonovi, že vévoda Garteon a jeho angaracký poradce vyšli z úkrytu a vrátili se do paláce ve Vo Asturu. Malonova zpráva potvrdila to, co jsem si myslela od samého začátku. Ktačík se zase zamíchal do arendské politiky. Zoufalství nad smrtí mého milovaného Ontrose mi odhalilo další temná zákoutí mé duše a já uvažovala nad tím, co by uspokojilo mou nenasytnou touhu po pomstě. Mé lékařské znalosti mě utvrzovaly v tom, že taková nálada může přetrvávat několik týdnů ne-li měsíců. Myšlenka na Ktačíka mi kupodivu v tomto bolu pomáhala.

Asturijské přebročení řeku Camaar, aby napadli mé vévodství v pozdním podzimu a zahájili pochod na Muros v očekávání velmi malého odporu. Generál Halbren byl natolik moudrý, že nezaútočil okamžitě, ale počkal až bude asturijská armáda vzdálena jeden denní pochod od řeky a pak vyrazil. „Říkal jsem si, že by byla škoda, kdyby naše nastražená past sklapla dřív, než bude myš uvnitř,“ vyprávěl mi později. „Bál jsem se, že by se nám zakopali na břehu řeky a my je potom musely odtamtud pomalu vyhánět. Celkem vzato, vyšlo to docela dobře, řekl bych.“ Myslím si, že v tomhle směru Halbren vůbec nedocenil své vlastní zásluhy.

Moje armáda těžko nesla omezení, kterými jsem svazovala jejich aktivitu, takže když Halbren vydal pokyn k útoku, vylétla z Murosu jako smečka hladových vlků.

Bitva u Murosu byla krátká, ale pořádně krvavá. Asturijské generály tak podlehlí své představě, že je moje armáda složená ze

samých zbabělců, že očekávali poměrně příjemný pochod od řeky k městu, kde měli narazit pouze na slabý odpor. Slepě vpochodovali do vřavy, která je tam měla přivítat. Aby byla situace pro ně ještě horší, jejich vojáci nebyli zvyklí bojovat na otevřeném prostranství. Asturie je jeden velký les a Muros stojí na otevřené planině. Mé generály vycvičil Ontros, takže uměli bojovat jak v lese, tak na širých pláních. Asturijci si vůbec neuvědomili, že jsou obklíčeni, dokud past úplně nesklapla. Byla to spíš poprava než bitva. Pouze několika z nich se podařilo uprchnout zpět přes řeku a tam padli přímo do rukou wacitských vlastenců.

Přijala jsem s jistým uspokojením, že armáda, která zničila Vo Wacune a zabila mého milovaného Ontrose, byla toho podzimního odpoledne zcela vymazána. Tím byla naplněna první část mé pomsty.

Druhá část přišla o něco později.

Po našem vítězství u Murosu začali přes naše hranice proudit uprchlíci z Wacune a já měla co dělat, abych všem našla ubytování a stravu. Malon v té době sloužil jako moje oči, uši i ruce, takže se dá říct, že to byl dost zaměstnaný muž. Postavili jsme několik nových vesnic a sehnali jídlo. Ubytovací podmínky ani strava by se nedali v žádném případě nazvat luxusními, ale všichni přežili zimu. Malon mi tvrdil, že Wacité ve vojenském věku budou chtít vstoupit do mé armády, a měl pravdu. Doporučila jsem Halbrenovi, aby vytvořil nové pluky, které povedou bývalí důstojníci wacitské armády. Ti se postarají o výcvik nováčků, takže Halbren a další důstojníci se budou moci věnovat obraně jižní hranice.

Přestože jsem se díky otcově dohledu nemohla příliš vzdalovat od matčiny chalupy, naše konverzace s Malonem se stále zlepšovala. Když jsme v Murosu zřídili velení jižní armády, zařídila jsem i tam „začarovanou místnost“, aby se se mnou v případě nutnosti mohlo spojit i pár pečlivě vybraných osob. Jsem si jistá, že se otec nebo dvojčata při pohledu na nepřítomný výraz v mé tváři domnívali, že jsem stále zdrcena událostmi ve Vo Wacune, ale já většinou konverzovala s Malonem nebo s některým z mých generálů.

Wacitští vlastenci pokračovali v přepadávání a zabíjení Asturijců, ale mnohem důležitější bylo, že nás neustále zásobovali informacemi o pohybech asturijských vojsk. Mám pocit, že jsem o umístění a stavu

Garteonovy armády věděla víc než on sám. Mnohem důležitější byla moje strategická výhoda. Po vítězství v bitvě u Murosu jsem se nepokusila o invazi do Asturie nebo bývalého Wacune. Nebylo toho ani zapotřebí, protože jsem všechno získala, aniž bych hnula prstem. Masový útek Wacitů zanechal Garteonovi pouze prázdné lesy a neobdělávaná pole. Moji wacitští špioni mě informovali o každém soustředění vojsk, takže pokaždé, když se Garteon pokusil překročit řeku, byla jsem připravena. Netrvalo dlouho a asturijští vojáci – a po nich i generálové – začali hovořit o čarodějnictví a podobných věcech, což mi také nahrávalo. Poté co naše vojska odrazila několik dalších pokusů o přechod řeky, Asturijci nabyli přesvědčení, že ta „čarodějnice z Murosu“ zná každou jejich myšlenku a mezi jejich vojsky se začala šířit apatie. Jsem si jistá, že Garteonův tajemný Grolim určitě věděl, že nejsem schopna smést celou armádu mávnutím ruky, ale z nějakého mně neznámého důvodu o tom nebyl schopen přesvědčit Asturijce. Tím se legenda o „kouzelnici Polgaře“ dále rozšířila.

Potom se na nás usmálo štěstí. Kdyby Garteon a jeho Grolim zůstali sedět ve Vo Asturu, neměli bychom šanci se k nim dostat, ale Garteona nakonec přemohla touha a on se *musel* podívat, co jeho vojska provedla s Vo Wacune. Pravděpodobně si každý chce vychutnat svůj triumf, ale někdy to může být i nebezpečné. Bylo to zhruba rok po bitvě u Murosu, na podzim roku 2944, když vévoda z Asturie a jeho angaracký přítel opustili Vo Astur a *sami* – věřili byste tomu – odcestovali k ruinám mého milovaného města.

Malon Killaneson mi vždy spolehlivě předával všechny informace, ale tentokrát nic. Místo toho zmizel. Začala jsem se obávat, už když jsem zaslechla hlas generála Halbrena, který mi sděloval, že Malon není nikde k nalezení.

Okamžitě jsem se proměnila v sokola a celou cestu do Murosu se mi honily hlavou různé obrazy najatých vrahů. Malon byl pro mne naprosto nepostradatelný.

První, co jsem udělala po přiletu do Murosu, byl příkaz generálu Halbrenovi, aby jeho vojáci obrátili město vzhůru nohama. Vyplavalo na povrch plno různé špíny, ale Malon nikde.

Jak už jsem se zmínila dříve, generál Halbren byl spolehlivý

profesionál v čele mé armády. Jeho přístup byl mnohem víc sendarský než wacitský. Byl klidný, uvážlivý a nepoddával se emocím. Už jeho pouhá přítomnost mě uklidňovala, a že jsem tentokrát uklidnit potřebovala. „Malon tady prostě není, výsosti,“ hlásil mi ráno poté, co jeho vojáci prošťárali každý kout v Murosu. „Nikdo ho od předvčerejška neviděl. To měl schůzku ve své kanceláři se skupinou wacitských vlastenců. Po jejich odchodu tam zůstal skoro do půlnoci a pak opustil budovu. To vím zcela jistě, protože jsem službu u vchodu vyslychal osobně. Malon bydlel v hostinci vzdáleném přes dvě ulice a jeho pokoje vykazují známky rychlého odjezdu.“

„Myslím, generále, že můžeme vyloučit vraždu,“ řekla jsem. „Nájemní vrazi si málokdy dělají starosti s tělem a nechají ho na místě.“

„To je pravda, výsosti.“

„Skutečnost, že si Malon sbalil pár věcí takřka vylučuje únos.“

„S tím také nelze než souhlasit, má paní.“

„To by ovšem znamenalo, že odsud odešel dobrovolně – aniž by mi cokoliv řekl.“

„To není jeho styl,“ poznamenal Halbren. „Malon se s tebou vždycky radí, než zahájí jakoukoliv akci.“

„Je možné, že mu ti Wacité přinesli nějaké zprávy o možném nebezpečí pro jeho rodinu nebo něco takového, ale já si stejně myslím, že by se mnou před odchodem promluvil.“

„Tím jsem si jist, výsosti.“

„Byl v jeho pracovně někdo ještě potom, co ti Wacité odešli?“

„Ne, výsosti. Stráž u dveří a dozorčí důstojník by si toho určitě všimli.“

„Kdy ti Wacité odešli?“

„Tři hodiny po západu slunce.“

„A Malon odešel asi o dvě hodiny později. Je to tak?“

„Asi tak.“ „Pojďme se tedy podívat do jeho pracovny, generále. Možná tam najdeme nějaké vysvětlení.“

Halbren se zamračil.

„Co se stalo Halbrene?“ zeptala jsem se ho.

„Jenom jsem se zamyslel, kde jsem nechal rozum, výsosti. Vůbec mne nenapadlo prohledat jeho kancelář. Zdá se, že mám příliš velkou

úctu k soukromí ostatních lidí.“

„To je velmi chvályhodné, generále, ale teď se to zrovna moc nehodí. Pojd'me se podívat, co nechal Malon na stole.“

Ukázalo se, že na Malonově stole nebylo vůbec nic. Byl to velmi pečlivý muž, který vždycky uklidil, když skončil práci. Zнала jsem ho dost dobře na to, abych věděla, že má nějaký tajný úkryt pro své cennosti. Nebylo pro mě nijak těžké to místo najít, protože už mám nějaké zkušenosti. Zanedlouho jsem našla tajnou schránku, v níž byla uložena mezi jiným i mapa Wacune. Když jsme jí s Halbrenem rozprostřeli, viděli jsme okamžitě červeně značenou cestu, která se táhla od severních hranic až k místu bývalého hlavního města. Trasa se zcela jasně vyhýbala jakýmkoliv větším cestám vedla po stezkách, které znali pravděpodobně jen lesní lapkové.

„Myslíš, že se tam vydal, má paní?“ zeptal se Halbren.

„Jsem si tím takřka jistá, generále, ale buď ujištěn, že si s ním o tom promluví. Určitě má důležitější věci na práci, než aby se vydal na vlastní pěst někam na cestu. Pozptej se svých lidí, ale vím skoro jistě, že je Malon za řekou ve Wacune.“

„Myslíš, že je to něco akutního?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, Halbrene. Celou dobu ho učím, aby se nesnažil řešit akutní záležitosti osobně. Je tu od toho, aby předával mé rozkazy a ne, aby se někam hnál a snažil se to vyřešit.“

Oči se mi zúžily zlostí. „V jeho zájmu doufám, že bude mít po ruce dobré vysvětlení až ho najdeme.“

Za ty dva týdny, co jsme čekali na Malona, jsem poznala generála Halbrena poněkud blíž a musím říct, že to byl voják podle mého gusta. Spojoval v sobě arendskou impulsivnost a sendarskou citlivost. Oba jsme byli velmi podrážděni kvůli Malonově nevysvětlitelnému zmizení. Halbren poslal všechny zvědy, aby po něm pátrali, ale stejně jim trvalo plné dva týdny, než ho našli. A to už náš milý Malon byl na cestě zpět do Murosu.

Strávila jsem pěknou část dne, tím že jsem si připravovala různé výčitky, které sešlu na jeho hlavu, ale neměla jsem příležitost je použít. Když generál Halbren dopravil Malona ke mně, vypadal Malon velmi unaveně, ale zároveň celý zářil. Ten výraz v tváři mi znovu silně připomněl Kiliána.

„Než mi začneš nadávat, tak si mě poslechni,“ řekl jakmile vstoupil. Bylo zcela jasné, že vidí zlost vepsanou v mé tváři.

„Jsi ve velkém průšvihy, Malone,“ řekl mu Halbren.

„Je mi hrozně líto, že jsem vám dvěma způsobil takové starosti,“ omlouval se Malon, „ale byl jsem úplně v pořádku. Jeden můj vzdálený bratranec, co žije dole ve Wacune, mi přinesl před pár týdnů zajímavou informaci a já v tom viděl příležitost, jak přichystat překvapení jako dárek k narozeninám naší výsosti. Nemáš snad ráda překvapení, má paní?“

„Ani ne, Malone. Překvapení v sobě obvykle zahrnuje nějaké špatné zprávy.“

„Tentokrát ne, paninko,“ řekl nadšeně. „Ten můj wacitský příbuzný mi řekl, že se vévoda Garteon a ten jeho přítel Murgo chystají na návštěvu rozvalin Vo Wacune a já v tom viděl nádhernou příležitost, jak si s ním vyrovnat staré účty. Zapojil jsem do té akce skoro celou Killanesovic rodinu, když jsme naháněli tvého nepřítele. Musím říct, že on i ten Murgo, byli pěkně opatrní. Stejně jsme jim připravili ve Vo Wacune pěkné přivítání.“

„Ty idiote!“ vykřikla jsem. „Ten Murgo je Grolim!“

„Možná, že jo, výsosti, ale bylo mu to houby platný, když ho propíchno tucet šípů. Pamatuju si, že začal něco křičet, ale pak už jen spadl ze sedla jak pytel brambor. Vévoda Garteon nasadil koni ostruhy a snažil se uprchnout, ale my tam měli natažené lano zrovna ve výši prsou, takže jsme ho sundali ze sedla jako nic.“

„Vy jste ho zajali?“ podivila jsem se.

„Přesně tak, má paní, přesně.“

„Kde je teď?“

„To záleží na počtu jeho hříchů, má paní,“ odpověděl můj pobočník poněkud tajemně.

„Co jste s ním udělali, Malone?“ znovu jsem vykřikla.

„No, má paní, ...jak už jsem řekl, ležel na zemi a snažil se popadnout dech, jak spadl s toho koně. To už jsem říkal. Nejdřív mě napadlo, že bysme ho mohli přivést sem. Ale pak jsem si řekl, že by tě přítomnost takového prašivého psa mohla rozčílit. A taky jsem si říkal, že by to všechno trvalo moc dlouho, kdyby se měli splnit všechny formality a vyslechnout všechny svědky...“

„Co jste mu udělali? Tak už se sakra vymáčkni, Malone.“

„No, má paní, připadalo mi, že nemáme tolik jídla, abychom se starali o něj a ještě o strážu celou cestu do Murosu. A taky tam zrovna bylo to lano, kterým jsme ho sundali ze sedla a všude kolem tolik stromů. Považovali jsme to za boží znamení, a tak jsme ho rovnou na tom místě pověsili.“

V tu chvíli generál Halbren vybuchl smíchy.

„Asi bych ti měl, výsosti, říct, že se mu to moc nelíbilo,“ pokračoval Malon. „Stále křičel, že je vévoda z Asturie a že mu to nemůžeme udělat – ale jak se ukázalo, tak to šlo. Jestli ho budeš chtít vidět, můžu ti to místo nakreslit na mapě, má paní. Jestli ho nikdo neodřízl, tak se tam stále na tom stromě houpá.“

Halbren se smál stále víc.

II.

NIKDY JSEM nebyla velkou zastánkyní neformální justice, protože může mít za následek velké množství chyb a je také velmi těžké někoho oživit, když ho omylem pověsíte, ale tenhle případ byl výjimkou. V Malonově drsném přístupu jsem viděla jisté výhody. Jednak určitě povzbudí ducha wacitských uprchlíků a – a to je ještě důležitější – určitě vyděsí Asturijce. Dokud Garteon žil, celá Asturie se připravovala na anexi mého vévodství. Teď se ovšem alespoň část jejich pozornosti upře k volbě vévodova nástupce.

Pohlédla jsem na mého šklebícího se služebníka. „Tak dobrá, Malone,“ řekla jsem mu, „neschvaluji zcela, co jsi udělal, ale má to v sobě jisté výhody. Chci, aby se každý v našem vévodství dozvěděl o tvé výpravě. Klidně se vytahuj a přeháněj. Potom chci, abys namaloval místo, kde by mohl vévoda Garteon být a dal tu mapu generálu Halbrenovi.“

„Snad nechceš, výsosti, abych ho šel pohřbít?“ podivil se Halbren.

„Ne, generále, to necháme na Asturijcích. Dej tu mapu nejužvaněnějšímu Chaldanovu knězi, kterého najdeš. Řekni mu, co se stalo a požádej ho, aby dopravil tu mapu do Vo Asturu. Chci, aby se každý Asturijec dozvěděl tu šťastnou novinku a jak znám Arendy, nikdo se nepokusí umlčet kněze.“

Generál Halbren se přestal smát a uklonil se.

„Myslím, že se tady v několika příštích dnech nebude moc pracovat,“ upozornil Malon. „Oslavy možná budou docela bouřlivé.“

„To je v pořádku, Malone,“ pokývala jsem hlavou. „Sklizeň už je stejně za námi a ostatní práci lidé určitě doženou.“ Zasmála jsem se.

„Malone, řekni mi, co s tebou mám. udělat? Příště už mi to nedělej.“

„Pokusím se zapamatovat si to, výsosti,“ sliboval. „Ted’ mě prosím tě, omluv. Jdu se dát trošku do pořádku.“ Pohlédl na generála Halbrena. „Ta mapa možná nebude úplně přesná, generále,“ omlouval se. „Asi nebudu schopen přesně označit ten strom.“

„To je v pořádku, Malone, Asturijsci jsou zvyklí se pohybovat v lese, takže jim nebude dělat problémy, se tam porozhlédnout.“

„Přemýšlel jsem, že ten vévoda Garteon nemusí být zrovna moc populární v celé Asturii,“ přemítal Malon. „Jestli štlval své vlastní lidi stejně jako nás, tak budou možná oslavy i na druhé straně řeky.“

„Pánové, konec legrace, zpět do práce.“ řekla jsem jim. „Vracím se do matčiny chalupy než otec začne rozebírat Sendarské hory.“

Jak jsem slyšela, oslavy trvaly plných šest týdnů. Všude bylo plno smíchu a dobré nálady. Jsem si takřka jistá, že měl Malon pravdu a že určitá radost byla znát i v Asturii.

Vévoda Garteon neměl žádného potomka, takže jeho smrtí skončila vláda rodiny Orimanů nad Asturií. Asturijská šlechta se začala naplno věnovat otázce, kdo usedne na trůn ve Vo Asturu, takže pozapomněla na jakékoli výpady vůči svým sousedům. Nebyla podepsána žádná mírová dohoda, ale to se v Arendii nenosí. Arendové jsou schopni vyhlásit válku natošup, ale do podpisu mírové smlouvy se nijak nehrnou.

Otec a dvojčata mě stále sledovali, proto jsem se dala do opravy matčiny chalupy. Opravila jsem střechu, vyměnila dveře a okna a pokusila se opravit i některé zdi. Durníkovi by se můj postup moc nezdál, ale musím říct, že poté co jsem se několikrát praštila kladivem do prstu, rozhodla jsem se provést renovaci svým způsobem.

Na jaře jsem se pustila do zeleninové zahrady. Různé druhy zeleniny sice nejsou tak krásné jako růže, ale na rozdíl od růží se dají jíst. Navíc když jste schopni pěstovat růže, pak jste schopni vypěstovat zeleninu. Otce oprava chalupy natolik přesvědčila, že jsem se vzdala jakýchkoli sebevražedných úmyslů, že polevil ve svém hlídání.

Situace v mém vévodství se natolik uklidnila, že jsem s Malonem hovořila stále méně. Už moje rady tolik nepotřebovali. Generál Halbren i Malon dobře věděli, co je potřeba, takže neměli vážný důvod se na mne obracet.

V létě jsem se věnovala své zahradě a měla přitom dost času na přemýšlení. Zdálo se, že různé kroky, které jsem provedla ve svém vévodství, se docela osvědčily, a proto v nich bylo potřeba pokračovat. Feudální systém vyžaduje víceméně trvalý dohled. Tím, že jsem osvobodila nevolníky, učinila jsem první krok k jejich samostatnosti. Lidé v mém vévodství mě vlastně už ani nepotřebovali. Doufala jsem, že mne stále uznávají, ale zároveň jsem věřila, že se už o sebe dokážou postarat. Obrazně řečeno: moje děti vyrostly, sbalily se a odešly z domu.

Abych ještě víc osvobodila své lidi, dala jsem Malonovi jisté instrukce, co se týče mých vlastních pozemků a doufala jsem, že na stejný způsob přejdou i moji vazalové. Chtěla jsem, abychom přešli od praktiky jednodenní práce pro vrchnost k poplatkům za půdu a tím vlastně k pronájmu půdy. To byl podle mého další logický krok k nezávislosti a odpovědnosti. Nájem nebyl pevně stanoven, ale byl odvozen od sklizně. V průběhu času jsem procento stále snižovala, až to bylo skutečně za hubičku. Já jim tu půdu nedala, ale velmi se to tomu podobalo. Velmi levná půda povzbudila mnohé k vlastnímu podnikání a tím položila základ sendarského charakteru.

Možná to bude pro někoho překvapením, ale starý dobrý Faldor a jeho rodina mi už platí nájem za jejich farmu několik generací.

V průběhu času Malon i Halbren zestárli a umřeli. Zúčastnila jsem se Malonova pohřbu a při té příležitosti pohovořila s jeho synem. Byl to velmi vzdělaný muž, který z pro mě nepochopitelného důvodu používal pouze své příjmení Killaneson. I když jsem jeho rozhodnutí nechápala, měla jsem z toho příjemný pocit kontinuity. Killaneson používal wacitský dialekt pouze zřídka ve chvílích nejvyššího rozčilení, ale jinak používal velmi zdvořilou řeč, která se stala v mém vévodství jakýmsi standardem.

„Chápeš, co se snažím dělat, Killanesone?“ zeptala jsem se ho, když jsem dokončila vysvětlování nového systému nájemních smluv.

„Mne to připadá, že se snažíš zbavit odpovědnosti, výsosti,“ odpověděl s lehkým úsměvem.

„Můžeš to tak chápat, příteli, ale já to dělám pro dobro těch lidí.

Chci je nenásilně naučit nezávislosti. Když člověk dospěje, taky už nepotřebuje matku, aby mu řekla, kdy se má převléknout. A ještě jedna věc mi leží na srdci. Chtěla bych, aby se přestal používat název Erat. Kdysi dávno se této zemi říkalo Sendarie a já bych chtěla, aby se jí tak znovu začalo říkat. Musím přiznat, že mi název Eratové nikdy nešel do pusy. Byla bych raději, kdyby si začali říkat Sendarové.“

„Tak vydej nějaké prohlášení, výsosti.“

„Nechce se mi to dělat touhle formální cestou. Byla bych raději, kdyby to šlo zvolna do vytracena. Když to uděláme dobře, za pár generací si nikdo nevzpomene na vévodkyni z Eratu.“

„Nenechávej nás samotné, matko,“ zvolal Killaneson dětským hlasem.

„Nech toho,“ napomenula jsem ho.

Potom jsme se oba rozesmáli.

Koncem třicátého prvního století došlo k přepadení přístavu v Rivě. Tolnedřané byli z nějakého důvodu přesvědčeni, že je na Ostrově větrů skryto obrovské bohatství a proto poslali na sever flotilu, aby přesvědčili Rivany, že je čas začít s nimi obchodovat. Rivané o obchod nejevili velký zájem, a místo toho tolnedranskou flotilu potopili. Zavládlo velké napětí, ale velvyslanec Šereku v Tol Honetu upozornil Ran Boruna XXIV, že alornská království zničí Tolnedru, jestli se pokusí zmocnit ostrova a byl klid.

V prvních letech dvaatřicátého století jsem začala snižovat stav služebnictva ve svém domě u jezera Erat. až jich tam zbylo opravdu jenom pár. Zbytek Killanesonovy rodiny ode mne dostal půdu a osamostatnil se a já se pomalu začala vytrácet z povědomí tamních lidí. Už si říkali Sendarové a já se objevovala spíše jako postava z historických knih a folklóru.

Přesto jsem musela několikrát přerušit své dobrovolné vyhnanství v matčině chalupě. Zhruba v polovině dvaatřicátého století přesvědčil Medvědí kult v Šereku krále Alrega, že Sendarie byla přirozenou součástí jeho království a že Belar, alornský bůh, by byl velmi nespokojen, kdyby se Šerek nepokusil anektovat mé bývalé vévodství. Takže jsem měla znovu příležitost napravovat horké hlavy Alornů. Poté, co jeden obzvlášť účinný hrabě jménem Elbrik napadl Darine,

proměnila jsem se v sokola a letěla do Val Alornu, abych si promluvila pár slov s šereckým králem. Přistála jsem na cimbuří Alregova paláce a seběhla několik poschodí do jeho zakouřeného trůnního sálu.

Král Alreg by obrovitý muž se světlým plnovousem. Ačkoliv k tomu nebyl žádný zjevný důvod, měl na sobě helmu a drátěnou košili. V ruce korbel piva, povaloval se na svém velkém trůnu. Zcela očividně se Alreg považoval za krále všech válečníků.

Když jsem vstoupila do dveří, zastavil mne ozbrojený strážce. „Nemáš tu co dělat, ženská!“ oslovil mne velmi neurvale. „Do Alregova trůnního sálu mají přístup pouze muži!“

„Dáš tu ruku pryč?“ zeptala jsem se. „Podívej se ženská...“ Po těch slovech se válel po podlaze sražen mou Vůlí. „Alregu z Šereku!“ zahřměla jsem, až se zatřásla stěna.

Šerecký král, zjevně napůl opilý, vstal z trůnu. „Kdo dovolil tě ženě, aby vstoupila?“ vykřikl.

„Dovolila jsem si to sama, Alregu. Musíme si spolu promluvit.“

„Nemám čas, mám práci.“

„Tak si ten čas udělej – a to teď hned!“ zarazila jsem pohledem několik šereckých válečníků, kteří se snažili ke mně dostat. Přestože nebyl zcela při smyslech, rozpoznal Alreg, že se děje něco zvláštního. Pohlédla jsem na něj velmi nepřívětivě a řekla: „Vidím, že na trůně Býčí šíje sedí opilý hlupák. To je velmi smutné.“

„Nebudeš se mnou takhle mluvit!“ zařval.

„Mýlíš se Alregu. Budu s tebou mluvit, jak budu chtít. A já ti říkám, abys okamžitě přikázal Elbrikovi, aby se stáhl z Darine!“

„Ty mi nemáš co přikazovat! Kdo si myslíš, že jsi?“

Jeden z méně opilých mužů, co stáli za trůnem, velmi zbledl. „Výsosti,“ vydechl, „to je přece kouzelnice Polgara!“

„Nebud' směšný!“ zavrčel Alreg. „Nikdo takový neexistuje!“

„Podívej se na ni pořádně, výsosti! Podívej se na ten bílý pramen vlasů. Je to Polgara, dcera svatého Belgarata! Klidně tě dokáže proměnit v ropuchu, když si zamane.“

„Já na takové nesmysly nevěřím,“ zahučel Alreg.

„Myslím, že spolu budeme muset mít náboženskou diskusi, Alregu,“ řekla jsem mu.

Nevím, proč každého vždycky napadne proměna v ropuchu nebo nějaký podobný nesmysl. Proč bych takové věci dělala? Takové představení většinou k ničemu není. Ale tentokrát mi to začalo připadat jako dobrý nápad.

Chtěla jsem, aby byl celý proces dobře viditelný a tak jsem upustila od obvyklého postupu, že si dotyčný jako ropucha připadá, ale místo toho jsem ho pěkně skutečně proměnila. Měnila jsem jeho rysy postupně a přitom mě napadlo, že bych mohla změnit pouze jeho hlavu a končetiny. Zbytek by zůstal zachován.

A tak se taky stalo. Rysy se mu měnily a oči se posunuly na vršek hlavy. Vousy zmizely a ústa se celá rozšířila. „Ne!“ ozvalo se takřka žabí zakvákání. Zdálo se mi, že by bylo docela vhodné, kdyby stále mohl mluvit. Pak jsem mu změnila končetiny, takže na závěr seděl šerecký král na trůně skutečně v žabí poloze. Nezměnila jsem jeho velikost ani oblečení, takže tam seděl ve své drátěné košili opásán mečem, ale bylo vidět, jak ho zachvátila panika.

Celý proces trval několik minut, a protože stál Alregův trůn na vyvýšeném místě, mohl to dobře sledovat každý Šerek, ať již střízlivý nebo opilý.

Všimla jsem si, že jeden vousatý Šerek sáhl po meči. Stačila malá myšlenka a on svíral v ruce místo meče hada. „Už to nikdy nezkoušej,“ řekla jsem mu, aniž bych na něj pohlédla. „Řekni svým poddaným, aby se ovládali, Alregu,“ upozornila jsem ropuchu na trůně. „Teda pokud se chceš změnit zpět v člověka. Můj otec nevidí rád, když zabívám lidi, ale když je to nezbytné, tak to dokážu. Umím napodobit i přirozené příčiny smrti, takže mi otec nemůže nic vyčítat. Tak co ty na to?“

„Dobře, dobře! Křičela přišera na šereckém trůně. „Udělám všechno co řekneš. Prosím! Prosím, Polgáro! Proměň mě zpátky!“

„Jsi si tím jist, Alregu?“ zeptala jsem se potěšeně. „Já jsem měla pocit, že se ti to líbí. Jen si pomysli, jak budou tvoji válečníci hrdí na to, že jim vládne ropucha. Stejně tady jenom popíjejí a nic nedělají. Mohl bys je poslat chytat mouchy, abys měl co jíst. Myslíš, že jsou masačky dobrota?“

Mám pocit, že o tom začal skutečně přemýšlet, protože se začal kroutit a třást.

Proměnila jsem ho zpět do jeho původní podoby jedinou myšlenkou, ale bylo zjevné, že si toho není vědom, protože stále poskakoval a kvičel. Jeho válečníci se s hrůzou vepsanou ve tvářích stáhli o krok zpět.

„Tak už toho nech, Alregu!“ řekla jsem mu. „Vypadáš strašně legračně.“

Vstal, celý se třásl a pak se zase skácel na trůn. Díval se na mě s hrůzou v očích.

„Tak tedy, aby bylo jasno,“ řekla jsem pevně, „Sendarie je pod mou ochranou, takže koukej odtamtud stáhnout své lidi a pošli je, kam patří.“

„My jenom posloucháme Belarovy příkazy, Polgaro,“ namítl.

„Ne, Alregu, žádné Belarovy příkazy neposloucháš. Jediné co ve skutečnosti děláš je, že nasloucháš příkazům Medvědího kultu. Jestli chceš skákat, jak ti píská skupina náboženských fanatiků, je to tvoje věc, ale dej ruce pryč od Sendarie. To co jsi teď viděl, byla jen malá ukázka toho, co se stane, když mne neposlechněš.“

„Nevím jak vy,“ ozval se hubený vousatý Šerek, v jehož očích plál náboženský zápal, „ale já nebudu poslouchat rozkazy od nějaké ženské!“

„Musím tě upozornit, chlapče, že pro tebe nejsem nějaká ženská.“

„Jsem Šerek a jsem v plné zbroji!“ takřka křičel. „Ničeho se nebojím!“

Udělala jsem pouze malé gesto a jeho drátěná košile i zpola tasený meč se začaly zahřívat až do ruda. Pak popukaly a spadly jako kus šrotu na podlahu. „Nemáš pocit, že jsem tě odzbrojila?“ poznamenala jsem. „Teď, když už nejsi ozbrojený Šerek, nemáš ani trochu strach?“ Pak mě ty jejich hlouposti přestaly bavit. „TAK DOST!“ zahřměla jsem. „Okamžitě, Alregu, vypadněte ze Sendarie, nebo potopím celý šerecký poloostrov do moře. Pak budeš moci kralovat rybám. Teď koukej stáhnout své lidi zpět domů!“

Možná to nebyl nejdiplomatičtější způsob, jak přivést Šereky k rozumu, ale ten očividný šovinismus na Alregově dvoře mě skutečně naštvál. „Nějaká ženská“ – já jim ukážu. Ještě teď se mi vaří krev v žilách.

Nakonec se ukázalo, že moje krátká návštěva ve Val Alornu

přinesla ještě jeden efekt. Po několika měsících hysterických protestů členů Medvědího kultu se Alreg rozhodl, že celý kult rozpráší. Už jsem si všimla, že zhruba každých padesát let vystrčí tenhle kult v alornských královstvích růžky.

V dalším století jsem se stále více zahloubávala do starých historických knih a měla méně a méně příležitosti navštěvovat můj dům u jezera Erat. Správci domu umřeli a já neměla důvod je nahradit. Stále jsem ten dům milovala, takže jsem každé jaro překročila Sendarské hory a věnovala se jeho údržbě. Procházela jsem zaprášené pokoje s nostalgickou melancholií. Tak mnoho se zde událo. Měla jsem pocit, že mne provází duch Kiliana a Ontrose a v každém pokoji slyšela ozvěnu našich rozhovorů. Erat se stal znovu Sendarií a moje vévodství se smršlo do tohoto opuštěného domu.

Uvažovala jsem, jak ten dům ochránit a řešení mne napadlo jednoho jarního večera, když jsem stála na terase a pozorovala jezero přes mou růžovou zahradu. Co by mohlo lépe ochránit můj dům, než kdyby celý zarostl růžemi. Hned druhý den ráno jsem „povzbudila“ své růžové keře, aby dorostly obrovských rozměrů a pokryly celý dům.

Vrátila jsem se ke studiu v matčině chalupě s pocitem uspokojení. Teď jsem zakonzervovala svou minulost a mohla se plně věnovat své budoucnosti.

Osudem celé moje rodiny je víra, že budoucnost leží ukryta v Darinském a Mrinském kodexu. Studium sebraných výkřiků starého, senilního, alornského válečníka a zcela retardovaného idiota, který musel být celý život uvázan řetězem, aby si neublížil, je někdy frustrující. Jak jsem procházela otcovy a moje poznámky, měla jsem stále větší touhu věnovat se místo toho ornitologii nebo zemědělství. Zároveň ovšem ve mně stále silněji vzrůstala myšlenka, že musí existovat ještě jiný svět, kde mají události obrovský význam. Náhodné setkání dvou obchodníků v ulicích Tol Honetu nebo hádka mezi dvěma hledači zlata v horách Gar og Nadraku by mohla být mnohem důležitější než bitva dvou armád. Konečně jsem pochopila, že tyhle incidenty byly UDÁLOSTI – tyhle velmi krátké konfrontace obou zcela odlišných věštev, které mohou určovat osud ne pouze tohoto světa, ale celého vesmíru.

Studium mě někdy tak pohltilo, že jsem přestala vnímat čas, a vůbec bych vám nedokázala říct, jaké bylo století natož rok.

Jsem si jista – hlavně proto, že jsem si to ověřila později z některých dějepisných tolnedranských knih – že v roce 3761 poslední císař druhé borunské dynastie vybral sám svého nástupce. Ten bezdětný borunský císař, Ran Borune XII., byl zřejmě velmi moudrý muž, protože jeho rozhodnutím dosedla na císařský trůn rodina Horbitů. Horbité – alespoň v té době – byli neobyčejně nadaní. První z toho rodu, Ran Horb I., začal prosazovat stavbu širokých cest, aby spojil tolnedranský obchod s celým světem. Jeho syn, Ran Horb II., dovedl tuto zálibu k úplné dokonalosti. Takřka přes noc nebylo na západě místočko, kde byste neviděli tolnedranské stavební oddíly, jak budují další novou cestu. Tolnedranské diplomatické sbory ujišťovaly každého, že obchod je tu pro dobro nás všech a vytvořily tak fikci, že Tolnedřan chce být s každým v přátelském stavu, a tím se tolnedranští kupci dostali takřka všude.

Když budování cest dosáhlo hranice mého bývalého vévodství a blížilo se k chalupě mé matky, rozhodla jsem se, že studia musí stranou. Vypravila jsem se do Tol Honetu, abych si promluvila s Ran Horbem II. o tom, jaké má vlastně záměry.

Rozhodla jsem se, že tentokrát, nepůjdu k císaři přímo, ale využiji služeb drasnijského velvyslance. Drasnijski byli navzdory svým chybám – a že jich mají – velmi dobře přijímáni u tolnedranského dvora. Musela jsem se principi Khanarovi, synovci drasnijského krále Rhalana, představit, protože jsem strávila zhruba osm století v dobrovolném odloučení od světa. Khanar nepřipomínal Drase Býcí šíji ani v nejmenším. Byl to malý, živý mužík s hbitým mozkem a vyvinutým smyslem pro humor. Byla jsem připravena mu předvést svůj „talent“, ale kupodivu to nebylo zapotřebí. Spolehl se na moje slovo a dovedl mne do paláce. Asi po hodině čekání jsme byli uvedeni do velké, skvěle zařízené pracovny jeho císařské výsosti Ran Horba II. Císař byl statný muž majestátního vzezření s podezřívavým výrazem ve tváři. „Ach, princ Khanar,“ řekl mému malému společníkovi, „jsem rád, že tě zase vidím. Co je nového v Boktoru?“

„Všechno při starém, výsosti,“ potřásl hlavou Khanar. „Lži, podvody, krádeže – nic, co by vybočovalo z normálu.“

„Víš tvůj strýc, jak mluvíš před cizinci o jeho království, Khanare?“

„Asi ano. Však víš, že má špehy všude.“

„Nepředstavíš mně dámu?“

„Zrovna jsem se k tomu chystal, výsosti. Mám tu čest ti představit lady Polgaru, vévodkyni z Eratu a dceru svatého Belgarata.“

Ran Horb na mne poněkud skepticky pohlédl. „Tak dobře,“ řekl, „abych se vyhnul nějakému dohadování, budu tomu věřit. Požádám o nějaké vysvětlení později. Čemu vděčím za tvou návštěvu, výsosti?“

„Jsi velmi vznešený muž, výsosti,“ poznamenala jsem. „Většinou musím předvést nějaké triky, aby mi lidé uvěřili a vyslechli mne.“

„Jsem si jist, že kdybys chtěla, tak mne klidně vyzuješ z bot,“ odpověděl. „Co pro tebe mohu udělat?“

„Jenom hledám odpověď na pár otázek, výsosti,“ ujistila jsem ho. „Zjistila jsem, že budeš cesty v Sendarii.“

„Budujeme cesty skoro všude, lady Polgaro.“

„Ano, já vím, ale já mám o Sendarii zvláštní zájem. Má ta stavba, znamenat předehtu k anexi?“

Začal se smát. „Proč bych měl anektovat Sendarii? Věřím, že je to pěkná země, ale to ještě nevysvětluje, proč bych ji měl chtít vlastnit. TY cesty stavím hlavně proto, že se snažím držet Šereky stranou mé vlastní peněženky. Když chci dopravit zboží do Boktoru, musím překonat Šerecký záliv. Ti vousatí piráti požadují za umožnění přepravy z Kotu přes záliv nehorázné poplatky a to mi snižuje moje vlastní zisky.“

„Takže se jedná o čistě obchodní záležitost?“

„Samozřejmě. Když budu chtít nějaké zemědělské produkty, tak si je mohu koupit tady. Přece se nemusím kvůli bobům a tuřínům trmácet do Sendarie. Jediné, co mě na tom místě zajímá, je jeho poloha.“

V tu chvíli mi hlavou bleskl nápad. „Takže máš, výsosti, zájem na stabilitě v Sendarii?“

„Přirozeně. Proto tam mám své legie.“

„Ale legie jsou dost drahé, ne Ran Horbe?“

Zasmušile přikývl. „Ani bys nevěřila, jak drahé.“

„Ale věřila,“ přikývla jsem a zahleděla se na zdobený strop.

„Sendarie nemá žádnou centrální vládu, protože jsem se někdy na přelomu tisíciletí vzdala vlády. To, že tam není vláda, může vyvolávat různé tlaky zvenčí. Kdyby tam byl nějaký král – nebo nějaký jiný vládce – a také armáda, byli by lidé mnohem víc chráněni proto vlivům zvenčí a ty bys tam nemusel mít kvůli udržení pořádku své legie.“

„Ach, teď chápu, o co ti jde,“ řekl. „Lady Polgara se chce stát královnou Sendarie.“

„Bože chraň, to vůbec ne. Mám příliš mnoho práce, než abych se zabývala takovými věcmi. Neber to nijak osobně.“

„Nic takového, výsosti.“ Zaklonil se na židli. „Musím přiznat, že jsem vždycky trochu skeptický, když slyším historky o tobě a tvém otci. Kdyby byl Belgarat tak mocný, jak se o něm říká, tak by mohl klidně vládnout celému světu, ne?“

„Na to by se moc nehodil, výsosti. Můj otec nesnáší odpovědnost. Překáží mu při zábavě.“

„Teď si mě trochu zaskočila, drahá dámo. Jestli nechceš vládnout Sendarii, koho bys chtěla na trůn dosadit? Snad nějakého milence?“

Obdařila jsem ho ledovým pohledem.

„Promiň,“ omluvil se. „Souhlasím s tím, že by formální vláda v Sendarii byla pro nás výhodná, ale koho máme posadit na trůn?“

„Bavíme se tady o národě pěstitelů tuřinu, výsosti.“ poznamenal Khanar. „Někteří sice mají tituly, ale pracují na své půdě stejně jako jejich sousedé.“

„Myslím, že je podceňuješ, principi Khanare,“ řekla jsem mu. „Úspěšný farmář má mnohem lepší administrativní schopnosti než by sis myslel. A je určitě mnohem praktičtější než nějaký vznešený hrdina z arendských bájí, kde nikdo nikdy nejlí anebo se nekoupe. Takový farmář alespoň ví, že musí věnovat pozornost i detailům.“

„No to je trochu přehnané, výsosti,“ obrátil se Khanar na císaře. „Když jsem byl chlapec, hltať jsem arendské báje a moc se mi nelíbí výraz nějaký vznešený hrdina.“

„Tak co tedy chceš zkusit?“ zeptal se Ran Horb. „Mám jmenovat krále?“

„To bych nedělala, výsosti,“ odpověděla jsem. „Jmenování vládce by mohlo být chápáno jako intervence zvenčí a okamžitě by vyvolalo

silný protiklad. Během deseti let by tam byla revoluce a pak bys tam musel poslat padesát legií místo dosavadních deseti.“ Kýval hlavou a bylo vidět, že přemýšlí. „Jak tedy vybereme krále?“

„Já bych doporučoval test, výsosti,“ navrhl Khanar, „a jeho vítěz by se potom stal králem.“

„Ale jestli ten test budeš vyhodnocovat ty, princí Khanare, může stejně dojít k revoluci,“ upozornila jsem ho. „Výběr sendarského krále nemůže být proveden ani v Tolnedře ani Drasnii. Musí k němu dojít, v Sendarii.“

„Máš na mysli turnaj?“ zeptal se Ran Horb pochybovačně.

„Tohle jsou farmáři, výsosti,“ připomněl mu Khanar. „Zavádění takových královských zvyklostí mezi farmáře by mohlo vyvolat pořádný zmatek. Já bych byl pro to, aby se králem stal ten, kdo vypěstuje největší tuřín.“

„A proč neuspořádat volby?“ zeptala jsem se.

„Nikdy jsem moc nevěřil volbám,“ zamračil se Ran Horb. „Volby nejsou vlastně nic jiného než soutěž v popularitě a popularita těžko souvisí s administrativními schopnostmi.“

„Ale výsosti,“ ozval se zase Khanar, „my tady přece nejednáme o něčem zásadním. Sendarie je jistě pěkné místo, ale světem neotřese, když sendarský král udělá nějakou tu chybičku.“ Zasmál se takovým cynickým smíchem, typickým pro Drasnijce. „Co kdybychom celou záležitost hodili na kněze? Vybereme někoho, kdo nemá moc másla na hlavě a pak dáme pokyny kněžím, aby poradili Sendarům, že tenhle muž byl vybrán sendarským bohem, aby vládl... Mimochodem, ke kterému bohu se modlí Sendarové?“

„Ke všem sedmi,“ odpověděla jsem. „Zatím neznají ULa, ale jakmile se dozvědí o jeho existenci, zahrnou ho do svého náboženství.“

„Kdo je to UL?“ zeptal se překvapeně Ran Horb.

„Bůh Ulgů,“ odpověděla jsem.

„To myslíš to místo, kde žijí všichni draci?“

„Existuje pouze jeden drak a ten nežije v zemi Ulgů. Pokud jde o mně, nedomnívám se, že by náboženství bylo dobrým základem pro sendarskou monarchii. Tím by se dostaly do čela národa kněží a ti nejsou moc dobří vládcí. Nejlepším důkazem mého tvrzení je Kthol

Murgos. Věřte mi, že znám Sendary a myslím si, že volby jsou tím nejlepším řešením – pokud bude moci volit opravdu každý.“

„I ti, kdo nevlastní půdu,“ zeptal se nevěřicně Ran Horb.

„To je nejlepší způsob, jak zabránit, pozdější vzpouře,“ připomněla jsem mu.

„Možná bychom to mohli zkusit,“ souhlasil váhavě císař.

„Nakonec, kdyby to nevyšlo, tak bych mohl anektovat Sendarii. Nejsem moc velkým příznivcem toho nápadu s volbami, protože bych nechtěl, aby se to rozšířilo. Nejsem si jist, zda bych obstál v úřadě, ale Sendarie je poněkud jiný případ. Nikoho moc nezajímá, kdo tam bude vládnout, pokud tam udrží pořádek. Rozhodně nestojíme o další Arendii.“ Udělal kyselý obličej. „Ti Arendové už mě skutečně začínají zlobit. Myslím, že je na čase, abych jim zarazil ty jejich věčné občanské války. To jenom škodí obchodu.“ Jeho oči se náhle rozjasnily. „Takže, teď když jsme vyřešily všechny světové problémy, je na čase, abys dokázala, že jsi skutečně kouzelnice Polgara,“

„Ale můj milý,“ vzdychla jsem.

„Oba jsme byli velmi hodní, má paní,“ souhlasil nadšeně Khanar, „a protože jsme se tak způsobně chovali, tak bychom si snad zasloužili trochu toho vzrušení.“

„Proč musím vždycky jednat s dětmi?“ obrátila jsem oči v sloup.

„Asi proto, že v každém z nás probudíš malého chlapce, Polgaro.“ Ran Horb se teď šklebil zcela očividně.

„Tak dobrá,“ vzdychla jsem, „ale jenom jednou. Nemám tolik času, abych bavila dva chlapečky, kteří se chovali půl hodiny jako hodní hoši.“

Proměnila jsem se v sovu. Částečně proto, že to bylo jednoduché a částečně proto, že se o to jistě žádný šarlatán ještě nepokusil. Několikrát jsem obletěla místnost, potom usedla do křesla a vzala na sebe opět svou podobu. „Tak co, spokojeni?“ zeptala jsem se jich.

„Jak jsi to dokázala?“ zajímal se Ran Horb.

„Je to velmi jednoduché, výsosti,“ odpověděla jsem. „Musíš prostě myslet na tu podobu, kterou chceš dosáhnout a potom si přikázat, abys ji na sebe vzal. Chceš vidět ještě něco? Co třeba kobru?“

„Ne, ne, děkuji, lady Polgaro.“ odpověděl velmi rychle. „To

nebude nutné. Mně jsi přesvědčila jednoznačně – tebe snad ne, Khanare?“

„Souhlasím s tebou, výsosti,“ odpověděl úslužně Khanar. „Myslím, že nepotřebujeme vidět, jak se paní Polgara promění v kobru.“

„Však jsem si to myslela,“ zahuhlala jsem spíše pro sebe.

Tenhle rozhovor se odehrál někdy na podzim v roce 3817 a při něm se Ran Horb rozhodl, že ukončí občanskou válku v Arendii. V roce 3821 uzavřel tajnou smlouvu s Mirabraty a v roce 3822 Mimbraté přepadli a vyplnili Vo Astur, přičemž zbylí Asturijci prchli do lesů. Víím, že to, co řeknu, není příliš pěkné, ale pocítila jsem ze zničení Vo Asturu velké uspokojení, protože to byla odplata za zničení Vo Wacune.

Asi bych to neměla takhle veřejně přiznávat. Radost není příliš zajímavá a proto si ji příště užiju víc v soukromí.

Potom v roce 3827 vypsali Ran Horb II volby, které měly určit prvního sendarského krále. To bylo v pořádku, ale v podmínkách pro zvolení udělal jednu zásadní chybu. Oznámil, že budoucí král musí získat nadpoloviční většinu hlasů. Tím se stalo, že tenhle svátek trval v Seridarii celých šest let. V prvním kole se objevilo sedm set čtyřicet kandidátů a vyřazovací kola se pěkně protáhla. Za nějaký čas dělili Sendarové čas mezi práci a volby takřka rovnoměrně. Ráno do práce a odpoledne k volbám. Líbilo se jim to tolik, že jim bylo úplně jedno, že jsou zbytku světa pro smích.

Já ty lidičky prostě miluju! Když se jim něco líbí, tak kašlou na to, co si myslí zbytek světa.

Konečný vítěz, Fundor Velkolepý, za tak dlouhou dobu zapomněl, že kdy kandidoval a jeho zvolení ho velmi překvapilo a – snad mu ani nepřišlo moc vhod. Fundor byl zemědělský experimentátor, který nenáviděl chuť tuřínů a tak se snažil nahradit, tuto – pro Sendary nepostradatelnou – poživatinu vodnicí. Protože v jeho okolí nebyl nikdo ochoten se dobrovolně cpát vodnicí, jeho veškerý entusiasmus takřka vyprchal.

Během dlouhého období voleb se Sendarové rozhodli, že bude hlavním městem jejich nového království město Sendar. Rozhodli se tak hlavně kvůli cenám pozemků v té oblasti a udělali tím vážný škrt přes rozpočet tolnedranským spekulantům s pozemky v Darine, Camaaru a Murosu.

Ihned po Fundorově zvolení králem se v Sendaru objevila spousta různých hledačů štěstí, kteří doufali, že by nový král mohl rozdávat snadno šlechtické tituly. Fundor je místo toho zavalil prací a počkal s rozdělením titulů do doby, kdy bylo jasné, jak si kdo poradí s různými úkoly. Pročistil tím davy žadatelů a vytvořil šlechtu, která měla velmi vytríbený smysl pro odpovědnost.

Pohybovala jsem se v novém království víceméně nepoznána několik let a byla jsem si čím dál víc jistá, že se náš experiment zdařil. Sendarie prosperovala a její obyvatelé byli spokojeni. Měla jsem pocit, že jsem svůj poslední úkol jako vévodkyně z Eratu splnila dobře, a že jsem tím dostála slovu danému Ontrosovi.

A protože mé dílo bylo splněno, vrátila jsem se do matčiny chalupy ke studiu.

Systém obchodních cest, který zavedl Ran Horb, značně rozčílil Šereky, protože snížil jejich zisky z plavby Šereckou úžinou. Bylo z toho ve Val Alornu plno křiku, ale protože cestu na suché zemi nemůžete potopit, nemohli s tím Šerekové příliš mnoho dělat.

Tolnedranský systém dálnic přesáhl hranice Sendarie a měl značný vliv na jižní království. První kontakt mezi tolnedranskými obchodníky a Murgy byl velmi zdrženlivý a opatrný, ale jen do doby, než se na tržištích v Tol Honetu, Tol Borune. Tol Horbu a Tol Vordue začalo objevovat zboží z angarackých království. Potom nepřátelství Murgů zvolna roztávalo a obchod mezi východem a západem se měnil z potůčků v řeku.

Protože se v Kthol Murgosu nepříhodí nic bez Ktačikova souhlasu, bylo mojí rodině jasné, že Torakův žák něco v té své hoře uprostřed pustiny v Murgosu chystá. Ukázalo se, že Ktačík nechystal nic moc jiného, než sledování několika tolnedranských kupců, eventuálně jejich přetažení na svojí stranu. Jak zjistil můj otec a strýček Beldin po válce s Nyissou, jejich bývalý bratr Zedar byl mnohem aktivnější. Jeho nabídka nesmrtelnosti mu získala spojence v královně

Salmissře ze Sthiss Toru a značně tím zamotala historii.

Ale to přišlo až později. Po ustavení sendarského království jsem se téměř výhradně věnovala studiu obou proroctví – Mrinského i Darinského – a čím dál jasněji se mi z nich vynořovala postava „Božího vraha“. Stále víc jsem se s ním sžívala a zároveň mi bylo jasné, že se nemůže objevit odnikud v blyštivé zbroji na oblaku slávy za hřmění hromu provázen zemětřesením.

Příchod milénia provázely okázalé oslavy v královstvích na západě, ale jinak nic nepřipomínalo, že se tím blíží moje dvoutisící narozeniny, takže jsem jim nevěnovala skoro žádnou pozornost.

Na počátku jara v roce 4002 jsem si uvědomila, že jestli nechci být v zimě o hladu, musím si něco vypěstovat na zahradě. Proto jsem na několik týdnů odložila studium a začala se hrabat v hlíně.

Zrovna jsem se věnovala zahradničení, když se objevil otec. Hned jsem věděla, že se jedná o něco naléhavého, protože on se mění v ptáka – obvykle sokola – jenom když skutečně hoří. Proměnil se ve svou normální podobu a výraz jeho tváře byl velmi vážný. „Potřebuju tě, Pol,“ řekl rychle.

„Já jsem tě taky jednou potřebovala, pamatuješ?“ odpověděla jsem bez přemýšlení. „Moc tě to tenkrát nezajímalo. Takže ti teď oplatím tvou laskavost stejnou mincí. Jdi pryč, otče.“

„Na tohle není čas, Polgáro. Musíme okamžitě na Ostrov větrů. Gorek je v nebezpečí.“

„Kdo je Gorek?“

„Cožpak nemáš vůbec ponětí, co se děje za plotem tvé zahrady? Zmėknul ti snad mozek? Nemůžeš se jen tak lehce zbavit své odpovědnosti, Pol. Stále jsi tím, kým jsi a půjdeš se mnou na Ostrov větrů, i kdybych tě tam měl dovléci násilím.“

„Nevyhrožuj mi, staříku. Kdo je ten Gorek, o kterého máš takový strach?“

„Je to rivanský král a Strážce Orbu.“

„Ve Větrném moři hlídkují šerecké lodi. Na ostrov větrů se bez jejich vědomí nedostane ani noha. Vědí o každé lodi v té oblasti.“

„Tady nehrozí nebezpečí z moře, Pol. Za branami města je na pobřeží malá enkláva obchodníků. Ta je zdrojem nebezpečí.“

„Cožpak jsi se zbláznil, otče? Jak jsi mohl cizincům dovolit

přístup na Ostrov větrů?“

„To je dlouhá historie a na to zrovna teď nemáme čas.“

„Jak ses dozvěděl o tom předpokládaném nebezpečí?“

„Podařilo se mi vyluštit jistou část Mrinského kodexu.“

To vyvrátilo mé pochybnosti. „Kdo za tím je?“ zeptala jsem se.

„Pokud to dokážu dobře určit tak Salmissra. Má v té enklávě svoje lidi, kterým dala příkaz, aby zabili rivanského krále i s celou jeho rodinou. Jestli se jí to povede, tak Torak zvítězí.“

„To se nestane, pokud budu dýchat. Je to Ktačikova hra?“

„Není to vyloučeno, ale moc se mi to nezdá. Vypadá to spíš na Urvona nebo Zedara.“

„To posoudíme později. Teď už jenom maříme čas, otče. Vydejme se na Ostrov větrů a ukončeme tuhle hru.“

III.

NEJKRATŠÍ CESTA na Ostrov větrů vede přes Zemi Ulgů. Většina citlivějších lidí se snaží tomuto území za každou cenu vyhnout, ale my jsme velmi spěchali. Navíc jsme letěli několik set metrů nad lovišti různých Algrotů, Hrulginu a Eldrakynů. Když jsme přelétali Prolgu, setkali jsme se s hejnem harpyjí, což bylo samo o sobě dost podezřelé, protože pokud si vzpomínám, tak se s nimi dosud nikdo nesetkal. Jejich napůl lidský vzhled z nich dělá bytosti, které vypadají nebezpečnější, než ve skutečnosti jsou. Lidská tvář z nich ještě nedělá myslící bytosti a protože nemají zobáky, tak jsou jako ptáci poměrně málo škodliví. Celkem snadno jsme se jich s otcem zbavili.

Na východě se objevil rozbřesk, když jsme přelétali Camaar. Byli jsme oba na pokraji vyčerpání, ale přesto jsme letěli vytrvale dál nad olověně šedé vlny Větrného moře. Křídla jsem měla v jednom ohni, ale přesto jsem se snažila držet tempo. Vůbec nechápu, jak to mohl vydržet můj otec, který nelétá nijak valně. Někdy mne skutečně překvapuje.

Přelétali jsme rivanský přístav a já už bloudila očima k cimbuří hradu, když ke mně dolehl matčin hlas. „*Pol! Tam dole – v přístavu!*“

Pohlédla jsem dolů a viděla, jak se něco plácá docela daleko od štěrkové pláže.

„*Je to malý chlapec, Pol. Nedopust', aby se utopil.*“

Vůbec jsem nepřemýšlela. Jedno vám ale řeknu. Měnit podobu uprostřed letu není zrovna nejlepší nápad. Na chvíli jsem úplně ztratila orientaci, ale přesto jsem nespouštěla oči z tmavé vodní hladiny. Narovнала jsem se a vlétla do vln. Sice jsem se připravila, ale náraz to byl přesto hrozný. A ta ledová voda! Zadržela jsem dech, a když jsem se znovu vynořila, byla jsem jen několik metrů od malého chlapce, jehož oči byly plny hrůzy a divoce máchající ruce měly co dělat, aby ho udržely na hladině.

Stačilo pár temp a měla jsem ho. „Klid!“ řekla jsem zostra. „Už tě držím!“

„Já se topím!“ volal třesoucím se hlasem.

„Netopíš. Jsi v bezpečí. Přestaň máchat těma rukama. Lehni si na záda a nech mně plavat.“

Sice mi dalo trochu práce uvolnit jeho smrtelné objetí, ale po chvíli jsem ho uklidnila a podařilo se mi zamířit k jednomu z mol, která mířila od přístavu do zálivu. Tak se podívej. Je to mnohem snadnější, když s tou vodou tak nezápasíš.“

„Málem se mi to povedlo.“ ozval se. „Je to poprvé, co zkouším plavat. Ani to není tak těžké, jak se to zdá. že jo?“

„Měl by sis to zkusit v trochu mělčí vodě.“ poznamenala jsem.

„To nešlo. Tam byl ten chlap s tím nožem.“

„*Polgaro!*“ ozval se otcův hlas. „*Je ten chlapec v pořádku?*“

„Ano, otče,“ odpověděla jsem normálně a ani si neuvědomila, že mne slyší ten chlapec. „Mám ho.“

„*Zůstaňte mimo dohled. Snaž se, aby vás nikdo neviděl!*“

„Dobře.“

„S kým to mluvíš?“ zeptal se chlapec.

„To není důležité.“

„Kam plujeme?“

„Na konec toho mola. Musíme se schovat a zůstat potichu, aby nás ti muži s noži nenašli.“

„Tak jo. Je ta voda vždycky tak studená?“

„Když jsem tu byla posledně, tak byla.“

„Já mám pocit, že jsem tě tu ještě neviděl.“

„To ne. Už je to dost dlouho.“

„Tak to by to vysvětlovalo.“ Byl to svým způsobem už malý

chlapík. Okamžitě se mi zalíbil.

„Asi bys teď neměl moc mluvit,“ řekla jsem mu. „Není zrovna zdravé vypít pět litrů studené vody.“

„Jak myslíš.“

Dostali jsme se na konec mola a zachytili se prorezavělého kruhu, kam se obvykle přivazují lodní lana.

„Co se vlastně stalo?“ zeptala jsem se ho.

„Můj dědeček nás vzal do obchodů u pláže,“ odpověděl chlapec. „Někdo nám chtěl dát nějaký dárek. Ale když jsme vešli k nim do obchodu, všichni vytáhli nože. Vsadím se, že už litují, že to udělali, protože můj dědeček je král a určitě to tak nenechá. Je mi už opravdu zima. Nemohli bychom vylézt z vody?“

„Obávám se, že ještě ne. Nejdřív se musíme ujistit, že nám nehrozí žádné nebezpečí.“

„Přijíždíš sem na ostrov často?“ Jeho řeč mě trochu uklidnila. Zdálo se, že pokus o vraždu ztroskotál.

„Co se stalo na pláži?“ zeptala jsem se.

„Nevím jistě,“ odpověděl. „Maminka mi řekla, abych utíkal hned, jak ti muži vytáhli nože. Byli i mezi mnou a městkou branou, takže jsem musel do vody. I když jsem nikdy neplaval, tak jsem to musel zkusit. Docela to šlo, ne?“

„Chce to ještě trochu trénink,“

„Na to jsem neměl čas. Nebude to nezdvořilé, když se zeptám, jak se jmenuješ?“

„Říkají mi Polgara.“

„Už jsem o tobě slyšel. Nejsi moje příbuzná?“

„Ano, vzdálená příbuzná. Můžeš si myslet, že jsem něco jako tvoje teta. Jak se jmenuješ ty?“

„Já jsem Geran. Říkají mi sice princ Geran, ale to nemá žádný význam, protože králem se stane můj nejstarší bratr, až vyroste. Já bych se chtěl stát pirátem, až budu velký. To mi připadá hodně dobrodružné, co myslíš, teto Pol?“

Už je to tu zase. Někdy mám pocit, že mi „teto Pol“ říkají všichni chlapci na celém světě. Usmála jsem se na něj. „Nejdřív bych si promluvila s rodiči a dědečkem, než bych se zabývala myšlenkou na kariéru piráta, Gerane. Možná budou mít nějaké námitky.“

Vzdychl. „Asi máš pravdu, ale stejně by to bylo vzrůšo, že jo?“

„Mám pocit, že se to trochu přeceňuje.“

Drželi jsme se trochu rezavého kruhu a klepali se zimou. Děkala jsem, co jsem mohla, abych ohřála vodu, kde jsme seděli, ale celé Větrné moře jsem ohřát nedokázala, takže to bylo těsně nad bodem snesitelnosti.

Asi po hodině, která mi připadala jako věčnost, jsem zaslechla otcův hlas. „*Polgáro, kde jste?*“

„*Na konci mola, otče. Myslíš, že už bychom, mohli vylézt ven?*“

„*Ne. Zůstaňte, kde jste a držte se z dohledu.*“

„*Co to provádíš, starý vlku?*“

„*Snažím, se ukrýt rivanského krále. Zvykni si na to, Pol, protože to budeme muset dělat pěkně dlouho.*“

Bylo mi hned jasné kam míří a že se to týká toho malého chlapce v mém náručí. Bylo zjevné, že se Salmissre její plán s nájemnými vrahy zdařil a že došlo k zabití krále Goreka a s ním i k vyvraždění takřka celé královské rodiny. Geran utekl a proto nebyl svědkem masakru. Ještě asi vůbec netušil, že je z něj sirotek. Někdo mu to bude muset říct a mně bylo hned jasné, kdo asi bude tím poslem špatných zpráv.

Bylo už tma, když k molu dorazil otec s Brandem, rivanským správcem. Všichni čtyři jsme se pak vydali na lodi pryč z přístavu. Plavbu zařídil otec, který se ani nenamáhal vyndat plachty z bedny, na které seděli. Já strčila malého prince do dek a snažila se ho zahřát.

Pak jsem vyšla za otcem na palubu. „Předpokládám, že nikdo jiný nepřežil,“ řekla jsem mu.

„Ne. Nikdo. Nyissánci použili otrávené dýky.“

„Chlapec to neví. Utekl, ještě než došlo k vraždě.“

„To je dobře. Ti Nyissánci byli velmi zdatní.“

„Takže je jasné, že je za tím Salmissra.“

„To ano, ale někdo jí to musel vnuknout.“

„Kdo?“

„To nevím. Až ji příště uvidím, tak se jí zeptám.“

„Jak se chceš dostat do Sthiss Toru?“

„Trochu vyličním alornská království, protože si s sebou vezmu doprovod. Projdu celou Nyissou jako živelná pohroma. Zaženu ty

zatracené hadí příšery na stromy, aby si tam užily denního světla. Asi bys tomu chlapci měla říct, že je sirotek.“

„Dík.“ řekla jsem prázdným hlasem.

„Jsi na takové věci lepší než já, Pol. A řekni mu, že na oplátku hodlám zničit Nyissu.“

„Je to ještě malý chlapec, který právě ztratil matku. Myslím, že mu myšlenka na pomstu moc nepomůže.“

„Nic jiného mu teď jako útěchu nabídnout, nemůžeme. Asi mu budeš muset nahradit matku ty, Pol.“

„Copak vím něco o tom, jak vychovávat malé chlapce?“

„Když zemřela tvoje sestra, tak sis s Daranem vedla docela dobře. Je mi líto, že ti dávám takový úkol, Pol, ale nikdo jiný mne nenapadá. A ten chlapec musí být bezpodmínečně ochráněn. Musíš ho někde schovat. Tahle vražda na sobě zcela jasně nese visačku „Angaracké zboží“ a Ktačík má své vlastní proroctví, které mu řekne, že někdo přežil. Mám obavu, že teď bude západ plný Grolimů. Ochrana toho chlapce je v současné době naším nejdůležitějším úkolem.“

„Já se o to postarám, otče.“ Sešla jsem dolů a sdělila tu smutnou novinu malému princí.

Samozřejmě plakal a naříkal a já se ho snažila utěšit, co to jen šlo.

Jak jsem ho držela v náručí, napadla mě taková zvláštní myšlenka. Moje matka se nenarodila jako člověk, a to by znamenalo, že i já jsem byla z části vlk. Ačkoliv se vlkovi nijak nepodobám, musím mít jeho určité rysy. Vlci žijí ve smečce a tak mají zodpovědnost za všechna mláďata, ať se narodí kterékoliv matce. Moje utěšování toho malého chlapce bylo instinktivní, protože on patřil k mé smečce.

Jakmile jsem se vyrovnala se skutečností, že se o toho chlapce budu muset postarat, další kroky byly automatické. Budu potřebovat nějaké bezpečné místo. Matčina chalupa se k tomu nehodí, protože je příliš na očích. Budu potřebovat stálý přísun jídla. K tomu všemu by se dobře hodil můj venkovský dům u jezera Erat zarostlý růžovými keři. Okolní půda je velmi úrodná, takže s jídlem nebudou žádné potíže. Poskytne nám bezpečí i potravu. Princ Geran možná vyroste jako trochu samotářské a divoké dítě, ale bude aspoň naživu.

Když jsem trochu myslela jako vlk, podařilo se mi nahlédnout do

matčina nitra a pochopit její důvody. Všechno, co dělala – včetně toho, jak opustila mou sestru a mne – bylo děláno s cílem ochránit smečku.

„Samozřejmě, Pol,“ ozval se najednou její hlas. „Na to jsi přišla až teď? V tom případě bys měla být trochu pozornější.“

Gerana úplně přemohl zármutek, takže jsme toho za dva dny plavby mnoho nenamluvili. Když jsme ale dorazili k pobřeží nějakých pět mil od Camaaru, dal se natolik dohromady, že byl schopen pohovořit s Brandem. Požádal rivanského správce, aby se postaral o jeho lid a chránil Orb. Geranova rodina vždy brala svou odpovědnost velmi vážně a bylo zjevné, že navzdory tomu, že byl Geran před vyvražděním jeho rodiny velmi vzdálen možnosti stát se králem, v jistých důležitých záležitostech byl dobře informován.

Brand odešel do Camaaru, aby najal posádku pro plavbu zpět a já si pohovořila s otcem. Seznámila jsem ho se svým plánem, kde se s Geranem skrýt a otec se mnou samozřejmě nesouhlasil. Otec má vždycky námitky, když něco navrhu. Mohl by šetřit dech, protože ho stejně vždycky přesvědčím. Asi si myslíte, že by po dvou tisících let mohl vědět, že mne nepřesvědčí, ale zdá se, že se někteří lidé nikdy nepoučí.

Geran s velice vážnou tváří požádal svého vzdáleného dědečka, aby potrestal hadí královnu za vyvraždění jeho rodiny. Poté se otec odebral do Val Alornu, aby shromáždil síly pro trestnou výpravu do země hadích lidí.

„Kam půjdeme?“ zeptal se mne Geran.

„Mám v Sendarii dům. Gerane,“ odpověděla jsem. „Tam bychom měli být v bezpečí.“

„Máš tam hodně vojáků?“

„Ne, Gerane. Tam žádné vojáky nepotřebuju.“

„Není to nebezpečné? Jestli mne ta hadí žena chce stále zabít a má dost lidí s otrávenými noži, tak tě proti nim nedokážu ochránit.“

Byl to takový milý, vážný chlapíček. Vzala jsem ho do náruče a chvíli ho u sebe pevně držela. Řekla bych, že se nám to oběma líbilo. „Všechno bude v pořádku, Gerane,“ ujistila jsem ho. „Nikdo neví, že tam ten dům je a je velmi těžké se tam dostat.“

„Začarovala jsi ho?“ zeptal se zvědavě. Potom trochu zrudnul.

„To asi nebylo moc slušné, teto Pol. Slyšel jsem o tom spoustu povídaček a musím říct, že se mi různé čarování líbí. Ale ty jsi mi nedovolila o tom mluvit, tak bych měl asi mlčet, co?“

„Ale ne, Gerane,“ řekla jsem. „Jsme ze stejné rodiny, takže bychom z toho neměli dělat takové formality. Pojdme mezi ty stromy. Tahle pláž je příliš otevřená a nepřátelé mají oči všude.“

„Jak si přeješ, teto Pol.“

Zamířili jsme k jezeru Sulturn a vyhýbali se přitom všem cestám. Jídlo jsem koupila na jedné osamělé farmě a tu první noc jsme spali pod širým nebem. Jakmile chlapec usnul v mém náručí, začala jsem přemýšlet o praktické stránce věci. Za ten den jsme moc neušli a já jsem se chtěla dostat co nejdál do vnitrozemí. Ta otevřená pláž mi stále ležela v hlavě.

Chtěla jsem se vyhnout jakémukoliv náznaku prozrazení před Grolimy, a proto jsem musela zavrhnout použití nadpřirozených schopností. Geran byl dobře stavěný chlapec, ale měl přeci jenom krátké nožičky, takže bychom toho moc neušli. Bylo zřejmé, že budeme potřebovat koně. Zkontrolovala jsem kabelku, kterou nosím pod šaty, a zjistila, že mám dost peněz. Pak jsem vyslala průzkumnou myšlenku, jestli by nebyla při cestě nějaká vhodná farma. Naštěstí jsem ji našla pouhých několik mil od nás.

Párkrát, jsem si za tu noc krátce schrupla. Za jistých okolností nemusí být vydatný spánek nejlepším řešením. Když se na východním nebi objevilo svítání, rozdělala jsem maličký oheň a připravila snídani.

„Dobré jitro, teto Pol,“ ozval se Geran, jakmile ucítil teplé jídlo. „Je to divné, ale mám opravdu hlad.“

„Malí chlapci mají stále hlad, Gerane.“

„Jak je ten tvůj dům daleko?“

„Skoro tři sta mil.“

„Už teď mě bolí nohy, teto Pol. Nejsem zvyklý chodit celý den.“

„Našla jsem snadnější způsob, Gerane,“ ujistila jsem ho. „Kousek před námi je další farma, tam koupíme koně a pak už pojedeme,“

„Tak to je opravdu dobrý nápad, teto Pol.“ Zdálo se, že se mu ten nápad opravdu zalíbil.

Když jsme dorazili na farmu a já vybrala koně, objevil se jistý

problém.

„Ach... tohle jsou velmi staré peníze, madam,“ řekl pochybovačně farmář. „Mám pocit, že jsem nikdy nic takového neviděl.“

„Je to část mého dědictví, dobrý muži,“ zalhala jsem rychle. „Moje rodina byla poměrně chudá, takže vždycky schovávala všechny peníze, co se jí dostaly do ruky.“

„To je chvályhodný zvyk, ale já vůbec nevím, jakou mají dnes cenu.“

„Stříbro je stříbro, farmáři. Důležitá je jeho váha a ne obrázek, který je na něm vyražen.“

„No... asi máš pravdu...“

„Mám trochu naspěch, příteli. Musíme se dostat se synovcem do Sulturnu ještě před koncem týdne. Dám ti pro jistotu ještě další tři mince a tím srovnám jakýkoliv rozdíl v hodnotě.“

„Nerad bych tě ošidil, madam.“ Je zcela jisté, že jsem se podílela na tvorbě sendarského charakteru a nyní se mi to vrátilo zpět.

Nakonec jsme se s dobrým farmářem domluvili na dvou mincích a já se stala majitelkou šedého koně jménem Panoš. Dobrý farmář nám přidal sedlo a my jsme byli připraveni vyrazit na cestu. Nejdřív jsem si ovšem musela promluvit s Panošem, který celou zimu nejezdil a teď byl trochu divoký. Popadla jsem ho za tlamu, podívala se mu do očí. „Koukej se uklidnit, Panoši,“ poradila jsem mu. „Skákej si ve svém volném čase, chlapče. Nechci cestou žádné překážkové závody.“

Zdálo se, že to pochopil a po několika mílích jsme si začali rozumět a doslova polykali míli za mílí.

„To je mnohem lepší než chůze, teto Pol,“ smál se šťastně Geran. „Vsadím se, že mne dnes večer nohy bolet nebudou.“

„Asi ne, ale bude tě bolet něco jiného.“

Geran a Panoš si okamžitě padli do oka a já byla velmi ráda. Mladý princ s sebou nesl velký zármutek a já měla pocit, že by přátelství s tím koněm mohlo alespoň trochu ulevit v jeho bolu.

Do Sulturnu jsme se dostali za dva dny, ale vyhnuli jsme se mu a ubytovali se v malém zájezdním hostinci v jedné z okolních vesnic. Připadalo mi to mnohem bezpečnější než v hotelu ve městě.

Pokračovali jsme v cestě na severovýchod a já cestou dávala

Geranovi rady, jak být co nejméně nápadný. Taky jsem mu nabarvila vlasy, aby nás neprozradila jeho písková barva. Sama jsem si nabarvila svůj pramen bílých vlasů. Teď už to Grolim, který by hledal blondáťeho chlapce a ženu s bílým pramínkem vlasů, neměl tak lehké.

Když jsme se přiblížili k Medalii ve střední Sendarii, vrátila mi moje testovací myšlenka – kterou jsem pravidelně vysílala dopředu, abych věděla, co nás čeká – odraz černé barvy, což znamenalo Angaraka. Nebyla to lesklá čerň, která by signalizovala Grolima, ale já se v tu chvíli nechtěla setkat s žádným Angarakem ani Murgem, Nadrakem nebo Thullem.

Zavedla jsem Panoše mimo cestu a objela s Geranem Medalii širokým obloukem. Na severovýchod jsme pak už putovali pouze vedlejšími cestami a zdaleka se vyhýbali širokým cestám Ran Horba.

Cesta k jezeru Eratu nám zabrala dva týdny. Nechala jsem Gerana s Panošem v mlázi na břehu a sama se vydala na průzkum. Protože byl už večer, proměnila jsem se ve sněžnou sovu, protože ty vidí ve tmě velmi dobře.

Východní břeh jezera byl tehdy velmi řídké obydlen, takže jsem snadno prověřila všechny sousedy. Ukázalo se, že mezi nimi nejsou žádní cizinci, takže by z té strany pro nás nemělo hrozit žádné nebezpečí. Letěla jsem tedy přímo k mému domu a byla jsem ráda, když jsem zjistila, že je všechno v pořádku. Pak jsem se vrátila pro svého synovce a jeho koně.

Kolem půlnoci překročil Panoš řeku těsně pod mým domem a my se k němu vydali úzkou stezkou. Růžové keře před námi samy ustupovaly a uvolňovaly nám cestu.

„To je teda pěkně velký dům,“ poznamenal trochu nervózně Geran, „a taky pěkně tmavý.“

„Nikdo tu nebydlí, Gerane.“ řekla jsem.

„Vůbec nikdo?“

„Ani živá duše.“

„Nikdy jsem nežil na místě, kde by nikdo nebyl, teto Pol.“

„My žádné lidi kolem nechceme, Gerane. V tom byl celý vtip.“

„No...“ ozval se trochu pochybovačně. „Ale ten dům není zakletý, že ne? Nemám rád zakleté domy.“

Ani jsem se nepousmála. „Ne, Gerane,“ ujistila jsem ho vážně.

Ten dům není zakletý. Je prostě prázdný.“

Vzdychl si. „Asi se budu muset naučit věci, které jsem nikdy nedělal,“ řekl.

„A jaké například?“

„No... třeba když budeme potřebovat dříví na zátop, nebo tak něco. Já neumím moc dobře používat různé nástroje, teto Pol. V dědečkově zámku bylo vždycky plno sloužících, takže nevím, jak se zachází s pilou nebo sekyrou.“

„Tak aspoň budeš mít příležitost se to naučit, Gerane. Teď zavedeme Panoše do stáje a půjdeme dovnitř. Připravím nám večeři a pak se porozhlédneme po nějaké posteli.“

„Tak dobře, teto Pol.“

Uvařila jsem jednoduchou večeři a pak přitáhla do kuchyně dvě matrace. Rozhodla jsem se, že můžeme celý dům prozkoumat až ráno.

Dům byl již poměrně dlouho neobydlen, takže se přece jen projevoval nedostatek péče. V rozích byly pavučiny a všude bylo dost prachu. Při svých občasných návštěvách jsem vždy uklidila „svým“ způsobem, ale tentokrát jsem se rozhodla jinak. Geran byl velmi smutný z toho, co postihlo jeho rodinu a tak jsem usoudila, že bude užitečné, když ho trochu zaměstnám. Navíc tenhle způsob úklidu jistě nepřiláká pozornost Grolimů. Tenkrát, jsem ještě nebyla tak obeznámena se schopnostmi Grolimů a proto jsem byla raději opatrnější.

Ráno jsem vstala a připravila snídani. Moje kuchyně byla vybavena na to, aby v ní bylo možno vařit pro hodně osob. Proto bylo poměrně směšné, když jsem se snažila připravit snídani pro dvě osoby na kamnech, velkých jako žebříňák. Taky k tomu bylo potřeba spousta dřeva. Jak to tak vypadalo, tak si Geran pěkně s tím dřevem užije.

Geran se probudil, jakmile ucítil snídani. Už jsem za ta léta poznala pěkných pár chlapců a všichni měli jedno společné. Stále měli hlad.

„Co budeme dělat dneska, teto Pol?“ zeptal se poté, co snědl druhý talíř kaše.

Přejel prstem po opěradle židle a zvedl prst. „Co tu vidíš?“ zeptala jsem se.

„Vypadá to jako prach,“ odpověděl.

„Přesně tak. Asi bychom s tím měli něco udělat.“

Rozhlédl se po kuchyni. „To máme za chvíli,“ řekl přesvědčivě. „Co budeme dělat, až to budeme mít hotovo?“

„V domě jsou ještě jiné pokoje, Gerane.“

„Bál jsem se, že to řekneš.“ vzdychl.

„Ty jsi princ,“ připomněla jsem mu. „Vyčítala bych si, kdybys měl žít v zaprášeném domě s pavučinami.“

„Mě to nijak nevadí,“ řekl s nadějí v hlase,

„Přece tak nebudeme bydlet. Já chci bydlet v domě zářícím čistotou.“

„Je to strašně velký dům, teto Pol.“

„To tedy je. Chvíli nám to zabere.“

„Mohli bychom uklidit jenom tři čtyři místnosti, kde budeme bydlet. Ostatní můžeme zavřít.“

„To by, Gerane, nebylo správné. Myslím, že bychom měli uklidit všude.“

Vzdychl a očividně rezignoval.

A tak začal rivanský král s mou pomocí uklízet dům. Sice ho to nebavilo, ale moc si nestěžoval. A to jsem mu neřekla, že místní pavouci jsou nejpilnější tvorové na světě. To, že se jeden pokoj uklidí, ještě neznamená, že bude uklizený i druhý den.

Samozřejmě jsme dělali i jiné věci. Čas od času jsem vzala vůz a vyrazila s Panošem na nákup do okolních farem. Geran se mnou na nákupy nejezdil. Když jsem vyrazila na nákup prvně, nechala jsem ho v knihovně. Když jsem se vrátila, seděl u okna a díval se ven. „Myslela jsem, že si budeš číst,“ řekla jsem.

„Já neumím číst, teto Pol,“ přiznal.

Tím jsme měli náplň pro chvíle, kdy už jsme byli z úklidu unaveni. Geran měl dobrou hlavu a naučil se číst překvapivě rychle. Za čas jsme si vypěstovali stereotyp, že jsme dopoledne uklízeli a odpoledne si četli. Byl to docela poklidný život a my s ním byli spokojeni.

Dvojčata mne pravidelně informovala, jak si vede otec na svém tažení proti Nyisse a já ty informace zase předávala Geranovi. Měla jsem pocit, že cítí jisté uspokojení z toho, že jeho děd vede trestnou výpravu proti zemi hadích lidí.

Na jaře jsme si oba s Geranem oblíbili zahradničení. Byla jsem

ráda, protože jsem sice mohla nakupovat na farmách, ale nechtěla jsem nechávat Gerana příliš často samotného. Taky jsem nechtěla, aby se moje tvář stala v okolí příliš známou. Pak by mohla nějaká informace zbytečně vzbudit pozornost nějakého příliš zvědavého Grolima.

Bylo to někdy na jaře, když nás navštívil otec se strýčkem Beldinem. Stále vidím před očima Gerana, jak přišel po schodech dolů s mečem v ruce. Byl sice ještě velmi mladý, ale už věděl, že je mužskou povinností chránit přítomné ženy. Sice jsem žádnou ochranu nepotřebovala, ale stejně mě jeho gesto chytlo u srdce. Přivítal se nadšeně s mým otcem a hned se ho ptal, jestli splnil slib a zabil hadí královnu.

„Když jsem jí viděl naposled, tak byla mrtvá,“ odpověděl otec. Šel na věc trochu zhurta.

„Dal jsi jí taky co proto i za mě?“ tlačil s otázkami Geran.

„To tedy dal, chlapče,“ odpověděl Beldin.

Měla jsem pocit, že Beldinova přítomnost a jeho vzhled trochu Gerana znepokojují, proto jsem je představila.

„Nejsi zrovna vysoký, co?“ podivil se Geran.

„Někdy je to i výhoda, chlapče. Většinou se nepraštím do hlavy o větve.“

„Líbí se mi, teto Pol,“ zasmál se Geran.

Pak nás otec informoval o tom, proč vlastně přišel. Měl v plánu jisté setkání. Prohlásil, že vražda Goreka byla vlastně UDÁLOSTÍ a že bychom se měli přesunout do Údolí, abychom probrali, co dál. Oznamoval nám, že se vydá na Ostrov větrů a přivede Branda, zatímco my se vydáme s Beldinem a Geranem do údolí.

Než jsme překročili Sendarské hory, byli z Beldina a Gerana nejlepší přátelé. To je jedna ze záhad, co jsem nikdy nepochopila. Jak je možné, že si staří muži a malí chlapci tak rozumí? Sice mi vždycky tvrdí, že je to „mužská záležitost“, ale já si spíš myslím, že začínající senilita je přibližuje dětství. Je to určitě jistý stupeň infantilility. Při té cestě jsem taky pochopila, že žena se špetkou zdravého rozumu nesmí takové dvojici dovolit, aby se přiblížila na pět mil k nějaké tekoucí vodě. Pak začnou okamžitě rybařit a je konec se vším ostatním.

Když jsme konečně dorazili do Údolí, byla situace s dvojčaty

velmi obdobná jako s Beldinem. Cítila jsem se úplně odstrčená.

Samozřejmě mě nechali vařit a uklízet. No, není to od nich úžasné?

Otec s Brandem dorazili po několika týdnech a pak začaly vážné debaty a plánování co dál. Geran seděl tiše v rohu a naslouchal státnickým moudrostem.

Bylo zjevné, že zná to staré a již ohrané „děti by měly být vidět, ale nesmí být slyšet“. Alespoň nás to ale ušetřilo spousty otázek.

Strýček Beltira nás informoval, že podle dalského kalendáře skončil Třetí věk a že všechna proroctví jsou známa. Teď jsme je „jenom“ měli vyplnit.

Strýček Beldin nám řekl, že angaracký generál jménem Kallath sjednocoval celou Mallorei a chtěl ji dostat, pod Torakův vliv.

Princ Geran zasáhl do diskuse jenom jednou. „Promiňte,“ začal. „Co se má stát v Arendii? Předpokládám, že je to místo, které nazýváte Zemí býčího boha.“

Otec ho pochválil za všímavost a vysvětlil mu, že se tak Arendie nazývá v Mrinském kodexu.

„Tam se má stát jistá UDÁLOST, výsosti,“ řekl mu Beltira,

„Jakou událost máš na mysli?“ zeptal se Geran, který si všiml, že naše rodina dává podivný význam tomu slovu.

„V proroctví, které nazýváme Mrinský kodex se praví, že tam má dojít, k setkání Dítěte světla a Dítěte tmy,“ vysvětloval Belkira.

„Kdo to je?“

„To ještě není nijak upřesněno,“ řekl Beldin. „Zatím to jsou jenom názvy. Zatím musíme čekat. Je však zřejmé, že se všechno k té UDÁLOSTI chystá. Jestli to čteme správně, tak se někdy v budoucnosti ti dva mají setkat v Arendii a nebude to asi příliš přátelské setkání. Asi se nebudou bavit o počasí.“

„Že by bitva?“ zeptal se nadšeně Geran. Přeci jenom byl ještě hodně mladý.

Byla jsem v kuchyni a připravovala večeři. „Příchod toho Kallatha zrovna v tuhle chvíli asi není náhoda, co?“ přemýšlela jsem nahlas.

„Asi ne, Pol,“ souhlasil otec.

„Promiňte mi ještě jednou,“ ozval se Geran. „Jestli má Torak svoje vlastní proroctví, tak ví stejně jako my, že se má něco stát v Arendii, ne?“

„Jsem si tím jist,“ odpověděl Beldin.

„Víte, co si myslím?“ řekl chlapec, čílko svráštěné usilovným přemýšlením. „Mám pocit, že vyvraždění mé rodiny nemělo nic společného s pokusem o krádež Orbu. Řekl bych, že se nás Torak jenom snažil zaměstnat, abychom nevěnovali přílišnou pozornost, tomu, co provádí Kallath v Mallorey. Kdyby Nyissánci nevyvraždili mou rodinu určitě by aspoň jeden z vás dohlédl na to, aby Kallath nesjednotil celou zem. Ale vy jste byli všichni příliš soustředěni na potrestání Nyissánců a nesledovali, co se děje v Mallorey.“ Najednou se zarazil, když si všiml, jak pozorně ho všichni sledujeme. „No, aspoň já si to myslím,“ dodal omluvně. „Myslím, že to vymyslel Zedar, protože vás zná nejlépe.“

„Co si s tím klukem udělala, Pol?“ obrátil se Beldin na mě. „Nevěděl jsem, že tak bystře uvažuje.“

„Učila jsem ho číst, strýčku,“ odpověděla jsem. „Našel si to tam.“

„Ztráta času!“ zavrčel Beldin.

„Teď ti nerozumím, strýčku.“

„Mohl jsem si s ním pořádně filozoficky poklábosit a ne ztrácet čas lovením ryb, když jsme sem šli přes hory.“

„Musíš vždycky všechno zamotat, co, Pol?“ ozval se otec.

„Zamotat? Tomu se říká vzdělání, otče. Ty jsi snad se mnou všechno nezamotal? Mně se zdá, že už jsi zapomněl všechna ta „proč“, kterými jsi mne mučil před pár lety, co?“

„Ty si prostě ty svoje poznámky nikdy neodpustíš, že jo?“ řekl s jistým znechucením v hlase.

„Je to jen pro tvoje dobro, otče,“ odvětila jsem s úsměvem. „Alespoň tě to trochu drží při zemi a taky to aspoň trochu zpomaluje proces senility.“

„Co tím máš na mysli, teto Pol?“ zeptal se mne Geran.

„To je taková jejich hra, Gerane,“ vysvětloval Beltira. „Neumějí si přiznat, že se mají rádi, tak hrají takovou hru. Je to jejich způsob, jak vyjádřit, že k sobě necítí nenávist.“

Dvojčata měla tak sladké tvářičky, že to někdy svádělo k dojmu, že nejsou příliš chytrá, ale pravý opak byl pravdou. Beltira teď přesně uhodil hřebík na hlavičku, když popsal smysl naší hry a oba nás s otcem zahanbil.

Naštěstí se v tu chvíli ozval Brand. „Mám pocit, že je náš princ velmi nadaný,“ pravil zamyšleně. „Toho bychom si měli vážít a chránit ho.“

„To je moje starost,“ řekla jsem.

„*Polgaro*,“ dolehl ke mně matčin hlas, „*poslouchej velmi pozorně. Náš Pán se tě chce na něco zeptat.*“

Pak jsme všichni pocítili Pánovu přítomnost. Neviděli jsme ho, ale věděli jsme, že je tady. „Přijímáš tuto zodpovědnost dobrovolně, má dcero?“ zeptal se mě naléhavě.

Tenhle úkol jsem přijala už při svatbě Beldarany. Na to jsem přísahala a za poslední dva tisíce let se nestalo nic, proč bych měla své rozhodnutí měnit. Měla jsem pocit, že to byla spíš příprava – něco jako vzdělávání. Nyní jsem byla připravena stát se Geranovou ochránkyní a průvodkyní, ať už se bude jednat o jakoukoliv UDÁLOST. Sice jsem již jednou slovo dala, ale je zřejmé, že Pán chce potvrzení. „Už jsem to poslání na sebe vzala jednou dobrovolně, Pane,“ řekla jsem a položila Geranovi ruce na ramena, „a teď ho přijímám dobrovolně podruhé. Slibuji, že budu provázet a chránit rivanskou větev tak dlouho, jak bude zapotřebí. Třeba až do konce dní, když bude zapotřebí.“

Pocítila jsem podivné chvění a zdálo se mi, že slyším zvony i z těch nejvzdálenějších hvězd. Potvrzení mého původního slibu bylo zřejmě UDÁLOSTÍ první velikosti. Už jsem za svůj život vykonala poměrně důležité věci, ale poprvé mi k nim blahopřály i hvězdy.

„No tak,“ obrátila jsem se na ostatní, poněkud překvapené členy rodiny, „když už jsme se teď dohodli, tak bychom se mohli dát do jídla, než nám to úplně vystydne.“

IV.

DALO BY SE říci, že jsem přijala svou roli automaticky, takřka instinktivně. Už na lodi, když jsme odváželi žalem zlomeného Gerana z Ostrova větrů, jsem věděla, že se budu starat klidně do konce života o potomky své sestry a Rivy – Ocelové pěsti. Tenhle rod byla moje krev – nebo moje smečka chcete-li – a postarat se o děti tohoto rodu bylo mou povinností, i kdyby mne o to náš Pán nepožádal.

Byl v tom ovšem ještě jeden důvod. Byla jsem přesvědčena, že smrtí Ontrose byla jedna kapitola mého života uzavřena a že se nikdy nevdám a nebudu mít svoje vlastní děti. Starost o potomky mé sestry mi mělo pomoci zaplnit tuhle prázdnotu.

Příštího dne jsem se probudila s neodolatelným nutkáním okamžitě opustit Údolí. Měla jsem pocit, jakoby ten slib otevřel další kapitolu mého života a já ho chtěla hned naplnit. Když se teď dívám

zpět, musím přiznat, že moje pohnutky byly trochu sobečtější. Tím slibem se stal Geran mým a já ho chtěla mít jen pro sebe.

Není to zvláštní, jakými cestami se někdy ubírá naše duše?

Opustili jsme s mým světlovlasým svěřencem Údolí za několik dní a spolehlivý Panoš nás nesl směrem k Sendarským horám. Nebylo kam spěchat a proto jsme nasadili volnější tempo, za což nám byl náš věrný oř vděčen.

„Jaké to bylo, teto Pol?“ ozval se jednoho večera Geran, když jsme leželi nataženi po večeři pod hvězdami. „Jaké to bylo vyrůstat v Údolí obklopena magií a kouzelníky?“

„My jsme se sestrou žádný jiný způsob neznaly, takže nám to nepřišlo nijak divné.“

„Tvoje sestra byla moje babička, že jo?“

„Tvoje vzdálená babička,“ řekla jsem opatrně, protože jsem se do některých témat ještě nechtěla pouštět. Zahleděla jsem se na hvězdy. „Když jsme se narodily, byl náš otec v Mallorei. On, Medvědí plec a jeho synové tam byli ukrást Torakovi Orb.“

„To nebyla pravá krádež. Vždyť Orb patřil nejdřív nám. Vlastně ho ukradl Torak.“

„Nu, on ho ukradl Pánovi, ale je to asi podobná situace. Ať je to, jak chce, mne a moji sestru vychovával strýček Beldin.“

Geran se zasmál. „Toho mám rád.“

„Ano, to jsem si všimla.“ Pak jsem pokračovala v lehce upraveném vyprávění o mém dětství v Údolí. Geran zvědavě naslouchal. Chlapci mají rádi příběhy. Po nějaké chvíli usnul. Já pozorovala ještě nějakou dobu hvězdy a pak jsem také usnula.

Když jsme se vrátili do mého domu, povšimla jsem si zvláštní věci. Ten dům byl sice prázdný, ale zmizela ta podivná opuštěnost. Rozdíl byl v tom, že tam byl se mnou Geran a to bylo všechno, co jsem potřebovala. Usoudila jsem, že je na čase, abychom to přestali přehánět s úklidem. Geran si už trochu zvykl žít bez rodiny a zdálo se, že ho teď nejvíc přitahuje Mrinský a Darinský kodex v mé knihovně. Po nějaké době ale reagoval na Mrinský kodex s tou samou směsicí frustrace jako všichni ostatní. „To nedává žádný smysl, teto Pol,“

naříkal a bušil pěstí do stolu.

„Já vím,“ souhlasila jsem. „Asi to tak má být.“

„Tak proč nad tím trávíme tolik času?“

„Protože nám to říká, co se má stát v budoucnosti.“

„Ale když v tom nemůžeme najít žádný smysl, tak jak nám to může pomoci?“

„Když s tím pořádně pracujeme, tak v tom přece jenom nějaký smysl nacházíme. Je to všechno tak popletené, aby se v tom nevyznali lidi, kteří s tím nemají mít nic společného.“

„Takže je to nějak zakódováno?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Myslím, že radši zůstanu u toho druhého – u toho z Darine. Přece jenom se snadněji čte a není tak strašně pokapaný různými kaňkami.“

„Jak chceš, Gerane.“

Byla jsem velmi překvapená – a ještě víc potěšená – jak je Geran bystrý chlapec. Přitom vyrůstal jako Alorn a u Alornů nelze mozek příliš očekávat. Snad kromě Drasnijců. Ovšem drasnijská inteligence je zaměřena pouze na to, aby ošulila sousední národy, což není inteligence ve filosofickém směru.

Žili jsme spokojeně několik let s Geranem v našem opuštěném domě. On potřeboval trochu času, aby mohl vyrůst a já ten čas potřebovala, abych si zvykla na své nové poslání. Někdy kolem dvanáctého roku ho napadla myšlenka, kterou se zjevně velmi intenzivně zaobíral. „Víš, co si myslím, teto Pol?“

„Copak?“

„Už nad tím nějakou dobu přemýšlím a došel jsem k tomu, že ty a dědeček a všichni strýčkové žijete mimo čas a mimo ten svět, kde žijeme my ostatní. Je to, jako kdybyste žili na úplně jiném místě, které je pouze náhodou v tuto chvíli tady.“

Odložila jsem svou knihu stranou. „Pokračuj, Gerane,“ povzbudila jsem ho.

„Ten váš svět obklopuje svět normálních lidí, ale my ho nevidíme. Platí v něm jiná pravidla. Vy musíte žít tisíce let, musíte rozumět magii a musíte umět číst knihy, kterým my vůbec nerozumíme. Jednou za čas vstupujete do našeho světa, abyste řekli

králům, co mají udělat a oni vás poslechnou, ať se jim to líbí nebo ne. Zajímalo mne, proč tomu tak je. Proč existují dva světy a ne jenom jeden. A pak mi došlo, že je to ještě mnohem komplikovanější, než jsem si myslel. Protože oni nejsou dva světy, ale jsou tři. V jednom světě žijí bohové – asi někde mezi hvězdami. Normální lidé žijí na tomto světě, kde se nic neobvyklého neděje. Ty, dědeček a strýčkové žijete ve třetím světě – mezi bohy a námi obyčejnými lidmi. Bohové vám říkají, co je potřeba udělat, a vy ty pokyny předáváte nám. Musíte žít tisíce let, ovládat magii a umět číst ty knihy, abyste nás mohli vést správně. Myslíš, že to dává nějaký smysl, teto Pol?“

„Dává to smysl velmi dobře. Gerane.“

„Napadlo mne ještě něco.“

„Myslela jsem si to.“

„Torak žije ve světě bohů a má určité lidi, kteří žijí v tom světě mezi námi jako ty a strýčkové.“

„Ano. Říkáme jim učedníci. Torakovi učedníci jsou Urvon. Ktačik a Zedar.“

„Já vím, četl jsem o nich. Torak si myslí, že by se měla nějaká věc stát a naši bohové si myslí, že by to mělo být jinak.“

„To je pravda.“

„Potom ovšem válka bohů ještě neskončila.“

„Je to tak. Ta stále trvá.“

„A kdo vyhraje?“

„To my nevíme.“

„Teto Pol!“ vykřikl se zoufalstvím v hlase. „Máš celou tuhle velkou knihovnu plnou různých proroctví, a ty nevíš, kdo má vyhrát? V některých knihách to musí přece být ukryto.“

Máchla jsem rukou směrem k policím. „Možná to tam někde je. Máš naprostou volnost a přístup ke všemu, tak to zkus najít. Dej mi vědět, až to najdeš.“

„To není fér!“

Zasmála jsem se a popadla ho do náručí. Byl to můj zlatý, chytrý a zodpovědný chlapec.

„Asi to není tak snadné, co?“ zahuhlal.

Smála jsem se ještě víc.

Když bylo Geranovi šestnáct, uvědomila jsem si, že jestli má rod

rivanských králů pokračovat, bude nutno vzít Gerana do světa a najít mu tam nevěstu. Přemýšlela jsem nad tím, které místo by se k tomu nejlépe hodilo a vyšlo mi, že by možná přicházel v úvahu Sulturn. Moje matka však byla zjevně jiného mínění. „*Ne, Pol,*“ dolehl ke mně její hlas. „*Ne Sulturn, ale Muros je, to pravé místo.*“

„*Proč zrovna Muros?*“

„*Protože tam žije mladá dívka, se kterou spojí svůj život.*“

„*Kdo to je?*“

„*Jmenuje se Eldara.*“

„*To je algarské jméno.*“

„*Jmenuje se tak, Pol, proto, že její otec je Algar. Jmenuje se Hattan a je druhým synem kmenového náčelníka. Oženil se se sendarskou ženou, když vedl jeho klan stádo do Murosu a už tam zůstal. Věnuje se obchodování s dobyt看. Má dobré styky se všemi algarskými klany, takže se mu vede dobře. Vezmi Gerana do Murosu. Pol, a ožeh, ho tam.*“

„*Jak si přeješ, matko.*“

Přemýšlela jsem o celé situaci a usoudila, že budeme s Geranem potřebovat jisté postavení. Prosperující obchodník by jistě nebyl nadšen, kdyby měl dát svou dceru nějakému venkovskému buranovi. Stručně a jasně, nejdřív jsme se s Geranem museli vydat do Sendaru, protože jsme potřebovali peníze.

Panoš už byl dost starý kůň, ale ještě mohl táhnout i když do kopce frkal. Poslala jsem Gerana, aby dal do pořádku jeden z našich vozů, zabalila jsem potřebné šatstvo a pozdě na jaře v roce 4012 jsem s mým mladým chráněncem vyrazila do Sendaru. Počasí bylo velmi vhodné pro cestování a my nikam nespěchali, proto jsme nechali Panoše, aby si zvolil svoje tempo. Mířili jsme na jihozápad a po několika dnech dorazili na místo, kde se naše místní cesta křížovala s císařskou širokou cestou.

„*Kam teď?*“ zeptal se Geran.

„*Na jih do Medalie, Gerane. Pak se dáme hlavní cestou do Sendaru.*“

„*Tak jo. Hni se, Panoši.*“

Náš stařík vzdychl a zvolna vyrazil k jihu.

Medalie se za ty roky, co jsem ji neviděla dost změnila. Sendarie

byla nyní mírumilovné království, takže hradby, které ji obklopovali za mé vlády, takřka úplně zmizely. Nesouhlasila jsem s tím, ale nechtěla jsem z toho dělat žádnou aféru.

Asi po týdně jsme dorazili do Sendaru a najali si pokoj v hostinci. Po večeři jsem došla do vozu a přinesla nějaké oblečení. „To opravdu chceš, abych se do toho oblékl, teto Pol?“ zeptal se Geran s jistým pohrdáním v hlase. Bylo načase, aby se změnil z venkovského chasníka na civilizovaného mladého muže.

„Ano,“ odpověděla jsem stručně. „Zítra ráno přijdeme do paláce a já se tam rozhodně nechci plížit vchodem pro služebnictvo.“

„My půjdeme ke králi?“

„Ani ne. Potřebuji si promluvit s královským pokladníkem. Jestli ten pokladník nebude úplný trouba, tak ani krále nebudeme potřebovat.“

„Tomu nerozumím.“

„Potřebujeme peníze a já jich tam mám spoustu. Musím pokladníka přesvědčit o tom, kdo jsem a že mi ty peníze patří.“

„Není to příliš nebezpečné svěřit všechny peníze někomu cizímu? Co když se nás bude snažit oškubat?“

„Sendarové jsou velmi čestní, Gerane. Myslím, že se nás pokladník nepokusí podfouknout – ale kdyby ano, znám cesty, jak ho přesvědčit, že to byl omyl.“

A tak jsme příštího dne brzy ráno vyrazili do paláce krále Falbena a dostali se do křídla, kde sídlil královský pokladník. Samozřejmě to trvalo, než jsme byli vpuštěni do kanceláře, kde sídlil. Za ty roky jsem si všimla, že lidé, kteří mají co dělat penězi, načichnou vždycky tím samým oděrem. Peníze jsou vždy zamčené v nějaké místnosti, a nikoho, kdo s nimi pracuje, ani nenapadne, aby tam vyvětral.

Baron Stilnan, královský pokladník, byl velmi vážný muž, jehož kancelář měla zdi až po strop zaplněné policemi s účetními knihami. Navozovalo to takřka náboženský dojem. Mám pocit, že je to v pořádku, protože peníze jsou zcela jistě vírou pro člověka, který tráví život jejich počítáním.

„Vím, že máš hodně práce,“ řekla jsem, jen co jsme s Geranem uvedeni do jeho kanceláře, „takže hned přejdu k věci. Před nějakým časem založila moje rodina určité fondy na podporu království. Ráda

bych si něco z těch peněz vyzvedla.“

„Potřeboval bych nějaké potvrzení, paní...?“

„Ke jménům a ostatním záležitostem se můžeme dostat později. Fondy, o kterých mluvím, jsou zaznamenány ve vašich účetních knihách, svazek I, strana 736, jestli mne paměť neklame.“

Vypadal trochu překvapeně, ale pak šel ke svým policím a vytáhl poslední svazek na levé straně v horní polici.

„K té stránce je připnut pergamen s pečeti, barone,“ řekla jsem mu. „Je tam uvedeno jméno, které mne identifikuje.“ Vzala jsem kousek papíru a napsala na něj Ontros. „Myslím, že tohle je to slovo.“

Baron Stilnan sfoukl prach z těžké účetní knihy, otevřel ji, našel patřičnou stránku a pohlédl na pergamen. „Vždyť to je pečeť krále Fundora Velkolepého!“ vyhrkl překvapeně.

„Ano, já vím,“ řekla jsem. „Fundor byl tak laskav, že se mi postaral o ten účet. To jméno, co jsem napsala, souhlasí se jménem na tom pergamenu, ne?“

„Ano, to je pravda. Tady se píše, že původní vklad byl vložen vévodkyní z Eratu. Jsi snad její dědička, paní?“

„Já jsem vévodkyně z Eratu, barone a nemám žádné dědice.“

„Ale ten zápis byl proveden před 180 lety, má paní.“

„To už je tak dlouho? Ten čas ale letí.“

„Musím se o tom poradit s králem Falbenem. Tento účet je pod královskou ochranou, takže on je jediný, kdo ho může uvolnit.“

Vzdychla jsem. „To je škoda, že ho budeme muset obtěžovat. Prosím, barone o diskrétnost. Mám své důvody, proč chci, aby mé počínání zůstalo v tajnosti.“

„Dozví se o tom jenom král.“

Sendarský král Falben byl muž kolem čtyřicítky oblečený do střízlivých hnědých šatů. Bylo zřejmé, že je to ten typ lidí, co má vždycky plno věcí na práci. „Tak co se to tu děje, má paní,“ zeptal se, když vstoupil do kanceláře. „Stilnan mi tu vykládá něco o velmi starém účtu v královské pokladně.“

„Baron to pochopil velmi správně, výsosti,“ odpověděla jsem s úklonou. „Uložila jsem si tu před časem nějaké peníze, a protože je teď potřebuji, rozhodla jsem se, něco z toho účtu vybrat. Proč neukážeš výsosti zápis z účetní knihy, barone, myslím si, že by to

ušetřilo spoustu času.“

Falben přelétl očima požadované materiály. „Tak ty tvrdíš, že jsi lady Polgara?“ zeptal se mne a v hlase bylo slyšet podezření.

„Ona to netvrdí, výsosti,“ ozval se Geran. „Ona je lady Polgara.“

„To je můj synovec Geran,“ představila jsem mladého muže.

„Potřebuji trochu víc, než jenom jeho slovo, má paní,“ řekl Falben. „Teď je všude plno podvodníků.“

„Tak dobrá,“ vzdychla jsem. Pak jsem zvedla krále Sendarie do vzduchu. Zjistila jsem, že tohle je nejrychlejší způsob, jak přesvědčit skeptiky, kdo jsem. Zřejmě něco na tom visení pár metrů nad zemí bude, protože lidé okamžitě přistupují na můj způsob myšlení. „Tak co spokojen?“ zeptala jsem se překvapeného monarchy. Stál ve vzduchu jako přimražený, oči do široka otevřené překvapením. Zuřivě kýval hlavou, takže jsem ho jemně postavila na zem. „Omlouvám se, výsosti,“ řekla jsem. „Oba máme dost práce a tohle většinou ušetří spoustu času.“

„To velmi dobře chápu,“ prohlásil Falben roztřeseným hlasem. Přešel k Stilnanovu stolu a podíval se do otevřené knihy. „Chceš vybrat celou sumu, lady Polgaro?“ zeptal se trochu polekaně.

„Kolik tam je? Nevedla jsem si o tom záznamy.“

„V posledním zápise je asi něco přes půl milionu noblů, má paní.“

„Nobl je zlatá mince o váze zhruba jedné unce?“

Přikývl.

„Mám pocit, že by nebylo nejlepší, kdybych odsud odešla, s patnácti tunami zlata v kapse, co?“

Slabě se zasmál. „Asi bys to dokázala, kdybys to chtěla. Slyšel jsem o tobě různé historky.“

„To jsou výmysly, výsosti. Mám pocit, že by mi mohlo stačit pět set noblů.“

„Zznamenej to a vyplat', Stilnane,“ přikázal král. „Musím se k něčemu přiznat, lady Polgaro.“

„Poctivé přiznání uleví vždy duši, výsosti.“

„Stydím se, ale používáme tvůj účet občas, když potřebujeme překlenovací úvěr. Většinou se tak děje pouze v případech větších státních vydání.“

„To je legitimní v případě těchto peněz, výsosti,“ odpustila jsem

mu.

„Mohu se zeptat na zdroj těch příjmů?“

„Je to nájemné, výsosti. Moje vévodství bylo docela velké a já už pronajímám půdu hodně dlouho. Ani za ni moc nechci, ale zdá se, že peníze přibývají. Možná si jednou něco koupím – třeba Tol Honet.“

Zasmál se. „Ten bude určitě na prodej. Tolnedřané jsou schopni prodat všechno.“

Baron Stilnan se vrátil se dvěma plátěnými pytli, ve kterých cinkaly mince. Požádal mne, abych přepočítala peníze a pak zanesl transakci do tlusté knihy.

„Ještě o jednu věc bych tě požádala, výsosti,“ řekla jsem. „Byla bych ráda, kdyby tahle návštěva zůstala mezi námi.“

„Jakou návštěvu máš na mysli, lady Polgaro? Já mám hroznou paměť.“

„Zasmála jsem se, uklonila se a pak jsme vyšli s Geranem z královského paláce.“

„Vypadá jako sympaták,“ usrnál se Geran, jak se tak ploužil vedle mne s těma dvěma pytli zlatáků.

„Mně se taky líbí,“ souhlasila jsem. Pak jsem se zamračila. „Ty mince hrozně cinkají. Něco s tím budeme muset udělat. Nechci vzbuzovat zbytečnou pozornost.“

„Pojedeme domů, teto Pol?“

„Ne, Gerane. Pojedeme do Murosu.“

„Do Murosu? Co tam?“

„Nechci, aby z tebe byl poustevník. Gerane. Je na čase, abys poznal svět a setkal se s lidmi.“

„S jakými lidmi se mám setkat?“

„Mám dojem, že by ses měl se svojí budoucí ženou seznámit ještě před svatbou,“ odpověděla jsem s úsměvem. „Ale záleží na tobě. Jestli skutečně miluješ překvapení, tak se můžeme vrátit domů a já pro tu šťastnou dívku pošlu.“

Zrudl a nechal to téma být.

Muros se za ta staletí příliš nezměnil. Je to – a asi stále bude – prašné město se silným pachem skladišť a doků. V Murosu je plno peněz. Algarská stáda hovězího dobytka jsem přezdívana „rohaté zlato“ a město je plné obchodníků s dobyt看m z celého světa.

Ubytovali jsme se s Geranem v klidném hostinci a já se začala rozhlížet po domě, kde bychom se mohli usadit. Za ta léta jsem strávila něco času kupováním různých realit, že jsem si již vypěstovala instinkt, který šetří mnoho času a energie. Když jsem viděla ten pravý dům, hned jsem věděla, že ho chci. Tentokrát se jednalo o dobře stavěný dům v klidné uličce. Nedosahoval sice takového standardu jako můj bývalý dům ve Vo Wacune nebo můj venkovský dům u jezera Erat, ale my tentokrát nic takového ani nehledali. Vydávali jsme se s Geranem za nižší šlechtu a ten dům plně odpovídal baronese, která sice nemá nedostatek, ale nemá na rozhazování.

Dům patřil malému, rtuťovitěmu, drasnijskému obchodníkovi jménem Khalon. Měli jsme spolu trochu dohadování ohledně ceny domu. Pěkně jsem ho doběhla, když jsem při licitování o cenu přešla do tajné drasnijské řeči. Styděl se přiznat, že trochu ztratil praxi a tak přikývl na směšně nízký obnos, který jsem navrhla malým gestem, aniž by si je správně převedl na číslici. Pak už mu pýcha nedovolila, aby se přiznal, že se spletl. Prostě jsem ho nachytala na švestkách.

„To jsem tomu dal,“ povzdechl, když jsme potvrdili uzavření obchodu stiskem ruky.

„To teda jo,“ souhlasila jsem. „Proč jsi nepožádal o vysvětlení?“

„To bych radši zemřel. Nebudeš se o tom nikde šířit, že ne?“

„Nedostanou to ze mne ani párem koní. Mohla bych tě požádat ještě o laskavost?“

„Ještě mě chceš připravit o nábytek, ne?“

„Ne, zařídím si dům podle svého. Potřebuji, abys mne představil muži jménem Hattan.“

„To je ten algarský obchodník s dobytkem?“

„To je on, znáš ho?“

„Ale jo. Toho zná tady v Murosu každý. A taky ho skoro každý nenávidí.“

„Nenávidí?“

„Tolnedřané ho absolutně nesnáší. Zná všechny klanové náčelníky z celé Algie křestními jmény, takže má vždycky první volbu ze všech algarských stád. Slízne smetanu ze všech stád, co se sem dostanou přes hory. Chceš se snad věnovat obchodu s dobytkem,

baroneso?“

„Ani ne, Khalone. Je v tom něco úplně jiného.“

„Ted' budu mít pár dní co dělat s balením a rozprodáváním majetku. Pak tě vezmu k Hattanovi a seznámím vás.“

„Vracíš se zpět do Boktoru, Khalone?“

„Ne, baroneso. Nemám rád drasnijské zimy. A taky už jsem unavený ze všech těch krav okolo, tak se stěhuju do Camaaru. Slyšel jsem, že se tam dá vydělat na obchodu s kořením a to voní mnohem lépe než krávy.“

Asi o týden později mne Khalon seznámil s Hatitanem. Na moji žádost mne představil vysokému štíhlému muži oblečenému v kovbojském obleku jako baronesu Peleru. Za ty roky jsem se naučila používat různé pseudonymy, protože moje skutečné jméno by okamžitě probudilo zájem každého Murga. Naštěstí se našlo dost dobrých matek, které pojmenovaly své dcery po legendární kouzelnici Polgaře. takže jsem mohla čas od času používat i své jméno zjednodušeně na „Pol“, které nebylo tak nápadné.

Navzdory skutečnosti, že žil již roky v Sendarii, nosil Hattan stále honácké oblečení a holil si hlavu až na malý ohon vzadu. Jeho úspěch jako obchodníka s dobyt看em z valné části ležel v jeho algarském původu a on chtěl zůstat věrným alespoň oblečením.

Hned jsme si s Hattanem padli do oka. Vždycky jsem měla ráda Algary, protože jsem vyrůstala v jejich sousedství. Hattan toho moc nenamluvil, a když, tak velmi klidným a tichým hlasem. Asi je to tím, že když strávíte většinu života s krávami, naučíte se neplašit je nějakým silným křikem – pokud ovšem nemáte potěšení z toho, když kolem vás neustále poděšeně běhají.

Řekla bych, že Khalon těžce podcenil vztah, který měli ostatní obchodníci s dobyt看em v Murosu k Hattanovi. Nenávisť je pouze slabý odvar toho, co cítili. Jeho důvěrné kontakty s algarskými klano-vými náčelníky mu poskytovaly ohromnou výhodu zvláště před Tolnedrany. Algarové stejně nemají Tolnedrany moc rádi, takže algarští náčelníci již zcela automaticky rezervovali nejlepší krávy pro Hattana, ještě než se dostali do Murosu. Pohled na všechna ta vybraná zvířata, která jim nebyla dostupná, přiváděl Tolnedrany k šílenství.

Za nějaký čas pozval Hattan mne a Gerana do rodiny. Jeho žena,

Layna, byla obtloustlá, nervózně vypadající Sendarka, která byla mnohem vychytralejší, než by se podle vzhledu zdálo. Geran k ní byl zdvořilý, ale bylo zjevné, že většinu pozornosti věnuje Eldaře, vysoké černovlasé krasavici zhruba jeho věku. Eldara tuto náklonnost opětovala a tak tam ti dva seděli, koukali jeden na druhého a skoro nic neříkali. Velmi mi to připomínalo situaci, když se setkala Beldarana s Rivou. Bylo vidět, že to tady vzal osud dobře do svých rukou.

„Zdá se, že si spolu dobře rozumí,“ poznamenal Hattan, když si Geran s Eldaranou hleděli tiše do očí asi tak hodinku.

„Ale vždyť nic neříkají,“ namítla Layna.

„Ale jo. Layno,“ řekl Hattan manželce. „Ty je prostě neposloucháš. Myslím, že bys měla začít s přípravami.“

„S přípravami na co?“ divila se Layna.

„Na svatbu, drahá,“ řekla jsem jí.

„Na jakou svatbu?“

„Na tuhle,“ řekl její muž a ukázal na mladou dvojici.

„Vždyť jim je teprve šestnáct, Hattane. Jsou příliš mladí pro manželství.“

„To nemáš pravdu,“ nesouhlasil její manžel. „Věř mi, Layno, já už jsem tyhle věci v minulosti viděl. Připrav rychle svatbu, než se nám vymknou věci z rukou. Tohle je Sendarie, miláčku. A tady je důležité mít všechno popořadě. To, že jsme si my dva s dítětem pospíšili ještě neznamená, že máme dávat příklad našim dětem, že ne?“

Layna okamžitě zrudla.

„Co ty na to, baroneso?“ obrátil se na mne Hattan se zdviženým obočím.

„Nic,“ odpověděla jsem.

Termín svatby jsme určili o měsíc později, aby se stihlo všechno připravit.

Hattan, Layna a já jsme se hlavně soustředili na to, aby ti dva mladí nikdy nebyli spolu sami. Pokud si dobře vzpomínám, chytila jsem za ten měsíc alespoň šestkrát Gerana, jak leze oknem ze své ložnice. Hattan postupoval ještě přímočařeji. Dal do oken ložnice jeho dcery vsadit mříže.

„Jednoho dne, když mladé nadšence hlídala Layna, přišel za mnou Hattan. „Myslím, že bychom si měli promluvit,“ řekl.

„Samozřejmě. Chceš si promluvit o věnu?“

„Chceš snad stádo krav?“

„Těžko.“

„Tak tohle přeskočíme. Ty se nejmenuješ ve skutečnosti Pelera, že ne? Ty jsi Polgara, dcera Belgarata.“

Zůstala jsem úplně zkopnělá a zírala na něj. „Jak jsi na to přišel, Hattane?“

„Mám oči, lady Polgaro, a tak je používám. Taky jsem Alorn, takže znám všechny ty historky. Popisují tě úplně přesně. I když ti možná křivdí. Jsi asi nejkrásnější žena na celém světě, ale to nechme stranou. Geran není tvůj pravý synovec, že ne?“

„Něco takového.“ odpověděla jsem. „Ten vztah je mnohem komplikovanější, ale pro zjednodušení ho nazývám svým synovcem.“

„V pořádku,“ řekl vysoký Algar, „pak tedy vím, kdo to je. Neměj obavu, Polgaro, nechám si to pro sebe. Měli bychom podniknout, nějaké kroky k jejich ochraně.“

„Já se o to postarám, Hattane.“

„Tím jsem si jist, ale já bych rád přiložil ruce k dílu. Muros možná není nejlepší místo, kde by ty děti měli žít. Je tu příliš mnoho cizinců. Sulturn nebo Medalie by byly asi bezpečnější.“ Mrkl na mne. „Mám pocit, že budeš muset hodně cestovat. Jestli jsou všechny ty historky, co jsem o tobě slyšel, pravdivé, musíš být mnohem starší než ostatní lidé. Asi bys neměla zůstat na jednom místě déle než deset let, a v tom případě bych ti radil, abys ses nevydávala za šlechtici. Lidé si různé baronesy a urozené dámy příliš pamatují a ty asi nechceš upoutávat moc pozornost.“

„Vidím, že jsi o tom hodně přemýšlel, Hattane.“

„Týká se to i mé dcery, tak jsem nad tím chvilku strávil. Neurazíš se, když ti něco navrhnou?“

„Ani v nejmenším.“

„Když se budeš v budoucnu starat o ty různé synovce, možná bys je mohla vydávat za řemeslníky. Takový tesař nemusí nikomu vysvětlovat, proč se stěhuje z místa na místo. Řemeslníci se stěhují a nikoho to příliš nezajímá, pokud rozumí své práci. Každé město má své tesaře, truhláře, zedníky a tak dále. Obchodník nebo řemeslník neupoutává pozornost cizinců.“

„Hattane, ty jsi poklad!“

„Tak dalece bych se asi necenil, lady Polgaro.“

„Ty jsi právě vyřešil problém, kterým se zabývám několik let. Ukázal jsi mi cestu, jak držet tu dlouhou linii mladých mužů pokud možno nenápadných, a to je velmi obtížné. Už jsem to zkoušela, tak vím, o čem mluvím.“

„Já si myslím, že tvůj největší problém budou ti samotní mladí muži,“ řekl. „Asi by bylo bezpečnější vůbec jim neříkat, co jsou zač. Jediná potíž může být s tím, že až přijde ten pravý, bude muset vědět, kdo je, protože bude muset vykonat své poslání.“ Pousmál se. „Máš před sebou zajímavý problém, ale to už nechám na tobě.“

„Díky, Hattane,“ odpověděla jsem sarkasticky.

„Opravdu není zač, má paní.“ Pak se rozesmál.

Svatba se konala v létě. Hattan naštěstí nedal na Laynu a svatba byla střízlivá. Můj algarský přítel si byl stejně jako já zcela jist, že Geran a Eldara budou mít stejně na obřad samotný jen velmi mlhavé vzpomínky. V našem případě by bylo stejně nebezpečné, kdybychom celou záležitost příliš rozhlásili. Hattan měl trochu problémy přesvědčit svou ženou, že není nutné, aby tato svatba vstoupila do místních kronik. Já jsem raději nasměrovala Eldaru k problému s družičkami. Sama jsem vypomáhala se svatebními šaty. Nesnažila jsem se kopírovat úplně Beldaraniny svatební šaty hlavně proto, že Eldara byla černovlasá, ale myslím, že jim byly v mnohém podobné. Eldara úplně zářila, když ji otec vedl k oltáři a Geranova reakce byla velmi podobná reakci jeho vzdáleného praděda.

Pokud si dobře vzpomínám, vyděsil mne kněz, který žádal o požehnání různé bohy. Sendarské náboženství je velmi tolerantní a jeho kořeny leží v ekumenismu. Náboženská tolerance je v zásadě velmi dobrá, ale když ten milý stařík žádal Toraka, aby požehnal páru, který má v budoucnu zplodit muže, který ho zabije, málem mne klepla Pepka. Hattan, který seděl mezi plačící manželkou a mnou, mi pevně stiskl zápěstí. „Jen klid,“ zašeptal.

„Víš, co ten kněz zrovna udělal?“ zašeptala jsem.

Přikývl. „Bylo to trochu nevhodné, ale je to jenom formalita. Jsem si jist, že má Torak plno jiné práce, než aby tomu věnoval pozornost.“ Zamyslel se. „Možná budeš chtít, abychom dávali pozor

na draka v okolí města.“

„Draka?“

„Copak Murgové neříkají Torakovi „Dračí bůh“? Myslím, že by sis s ním poradila, ale byl bych radši, kdyby nás nepoctil návštěvou. Krávy jsou velmi lekavé a Torak letící nad městem a chrlící oheň by nebyl pro obchod to pravé požehnání.“

„Snažíš se být vtipný, Hattane?“

„Já? Jak tě něco takového mohlo napadnout, Pol?“

V.

GERAN A ELDARA byli samozřejmě velmi šťastní. Už jsem si za ty roky všimla, že tyhle předurčené svazky obvykle šťastné bývají. Účel vesmíru má své způsoby, jak se odměnit těm, kteří mu slouží. Za nějaký čas – a netrvalo to ani příliš dlouho – Eldara začala každé ráno zvracet, takže jsem věděla, že všechno probíhá, jak má.

Přivedla jsem na svět jejich syna začátkem léta roku 4013 a cítila přitom jisté uspokojení. I když většinu práce samozřejmě zastal Geran a jeho nová manželka, byla jsem hrdá na to, že jsem je dala dohromady a že jsem se zhostila svého úkolu úspěšně. Rivanský rod byl pro další generaci zachráněn.

Gerana a Eldara se po dlouhém dohadování rozhodli, že se jejich

syn bude jmenovat Davon, a tím asi zklamali Hattana, který doufal, že jeho první vnuk ponese algarské jméno. Já jsem byla docela ráda, že dostal poměrně běžné jméno. Algarská jména v sobě skrývala značně dramatický náboj a já jsem za těchto podmínek nechtěla, aby ten chlapec na sebe poutal příliš velkou pozornost.

Eldařin porod byl poměrně lehký a tak se brzy zotavila. Po chvíli uvažování jsem se rozhodla, že bych si měla s mladou rodinou promluvit. Navzdory Hattanovým výhradám jsem došla k závěru, že bude nejlepší, když následníci Rivova trůnu a jejich manželky budou vědět, kdo jsou a jaké nebezpečí jim může hrozit. Jednoho večera koncem léta jsem požádala Gerana a Eldaru, aby přišli do mé knihovny, abychom si mohli pohovořit. Zařídila jsem, že naši sluhové šli brzy spát a pak jsem vzala Gerana, jeho ženu i jejich dítě dovnitř a zavřela za nimi. „Co jsi o nás řekl své ženě, Gerane?“ zeptala jsem se přímo svého synovce.

„No, já jsem jí nelhal, teto Pol, ale některé věci jsem prostě vynechal.“

„Takže ty máš přede mnou tajemství?“ zeptala se trochu uraženě Eldara. „Já před tebou žádná tajemství nemám.“

„Pouze plnil mé příkazy, Eldaro,“ ujistila jsem jí. „Mluvíme tady o rodinném tajemství a Geran měl zakázáno o tom mluvit s kýmkoliv bez mého výslovného svolení.“

„Ty jsi mi nevěřila, teto Pol?“ zeptala se a bylo v tom cítit zklamání.

„Musela jsem tě nejdřív trochu lépe poznat, Eldaro. Potřebovala jsem mít jistotu, že si umíš nechat některé věci pro sebe. Víím, že tvůj otec takový je, ale co se týče mladých dívek, měla jsem obavu, že někdy moc mluví. Už jsem si ověřila, že ty máš pro tyhle věci cit a že všechno nevybrebtáš. Už sis asi všimla, že tvůj manžel není Sendar.“

„Řekl mi, že se narodil v jednom z alornských království,“ odpověděla. „Když mi to říkal, tak jsme měli trošku jiné věci na práci, takže...“ zarazila se a zrudla.

„To asi nemusíme rozpítávat, Eldaro. Geran je z Rivy a je potomek velmi vážené rodiny na Ostrově větrů.“

„Jak moc vážené?“ zeptala se.

„Asi bys tam už váženější nenašla. Je to zhruba jedenáct let, co

byla Geranova rodina vyvražďena Nyissánci. Můj otec a já jsme dokázali zachránit pouze Gerana, protože jsme přišli příliš pozdě, abychom mohli pomoci ostatním.“ Vyvalila překvapením oči.

„Co bys na to řekla, kdyby ses dověděla, že bys mohla být královnou Rivy, kdyby se nestaly jisté věci, lásko?“ zeptal se jí Geran.

„Ale ty se nechováš jako král.“ Znělo takřka dotčeně. „Copak králové chrápou jako ty?“

„Můj děda teda určitě chrápal,“ odpověděl a důrazně kýval hlavou.

„Možná byste si mohli nechat diskusi o jistých projevech královského chování na dobu až budete sami,“ vyzvala jsem je. „Zůstaňme u problému, který jsem nastínila. Geran má velmi zavilé nepřátele, kteří touží po tom, aby ho zabili a zrovna tak vaše dítě.“

Přitiskla si spící dítě na prsa. „Jen ať to zkusí!“ vykřikla odhodlaně.

„Já bych byla raději, kdyby to ani nezkoušeli,“ řekla jsem rychle. „Geranovi nepřátelé jsou velmi mocní a jsou schopni najmout desítky vrahů a stovky špiónů. Jsem si zcela jistá, že nás hledají. Nejbezpečnější pro nás bude, když nás vůbec nenajdou. Jsou dvě možnosti, jak toho dosáhnout. Buď můžeme jít do hor a skrýt se tam někde v jeskyni, nebo zůstat tady a žít tak obvykle, že si nás vůbec nevšimnou. Pokusíme se o tu druhou cestu. Mluvila jsem o tom s tvým otcem, a proto začne Geran hned zítra ráno budovat svou novou kariéru.“

„Co to bude za kariéru, teto Pol?“ zeptal se Geran.

„Tvůj tchán tě zasvětil do obchodování s dobyt看kem, Gerane.“

„Ale já o krávách vůbec nic nevím.“

„Tak se budeš učit a budeš se učit pěkně rychle. Závisí na tom tvůj život, tak se snaž.“

A tak se následník rivanského trůnu naučil vstávat brzy ráno a začal pracovat. Ze začátku byl úplně zmatený, ale Hattan ho velmi trpělivě vedl a co bylo ještě důležitější, postupně ho seznamoval s algarskými klanovými náčelníky. Netrvalo příliš dlouho a Geran si vybudoval v rodinném obchodě jisté jméno a Hattan byl na něj docela hrdý.

„Je opravdu dobrý, Pol,“ řekl mi Eldařin otec poté, co Geran

zvládl velmi dobře obchod s jedním algarským klanem. Tolnedřané byli z toho tak zoufalí, že jejich nářek doléhal až k bránám Tol Honetu.

Když byl Geran v práci, byl obklopen Hattanovými muži, což byli většinou původem Algarové. Věděla jsem, že je teď v bezpečí. Mohla jsem se proto věnovat Eldaře a také si hrát s jejím dítětem.

Malý Davon byl velmi podobný svému otci a jeho otec mi zase velmi připomínal syna mé sestry Darana. Pro rivanský rod byly některé rysy velmi charakteristické. Například měli všichni stejné pískově světlé vlasy. Černé vlasy jako měl zakladatel rodu Železná pěst se objevovaly v rodině velmi zřídka. Všichni ti hoši byli na svůj věk velmi vážní a velmi rozumní. Je jasné, že to možná spíš záleží na kulturním prostředí, které je obklopovalo, protože většina z nich se narodila a vyrůstala v Sendarii.

Roky běžely a Davon rostl jako z vody. Když mu bylo dvanáct byl skoro tak vysoký jako jeho otec. Nikdy jsem neměla moc ráda Muros, protože tam bylo plno prachu a všude přítomný zápach ze skládek, ale byli jsme tam šťastni.

Pár dnů po Davonových dvanáctých narozeninách se u nás zastavil Hattan, šel za mnou do knihovny a tam jsme dlouze hovořili. „Pamatuješ si, jak jsme spolu mluvili před Geranovou svatbou?“ zeptal se mne vysoký Algar, jehož cop značně zešedivěl.

„Pamatuji si to velmi dobře, Hattane. Mám pocit, že se držíme takřka přesně podle tvého návodu, nebo snad ne?“

„To máš pravdu až na to, že ty vůbec nestárneš,“ řekl. „Nemohla bys použít nějaké kouzlo, aby ti zešedly vlasy? To by ti přidalo alespoň pár let.“

Vzdychla jsem si. „Někdy si s tebou budu muset pohovořit o tom, co jsou to kouzla, Hattane.“

„Chceš říct, že bys to nesvedla?“ Vypadal překvapeně.

„Samozřejmě, že bych to svedla, ale ty šedivé vlasy by ve skutečnosti nebyly šedivé.“

„Ale vypadaly by šedivé.“

„Podívej se na to zblízka, Hattane. Tvoje vlasy vypadají šedivé, protože jsou tam některé vlasy bílé a jiné černé. Já bych si musela nabarvit půlku vlasů na bílo pěkně jeden po druhém.“

„To by mohlo chvíli trvat,“ připustil.

„To tedy ano. Samozřejmě, že bych mohla připravit jistý roztok z dost běžných rostlin a obarvit si vlasy. Nebylo by to to pravé ořechové, ale asi by to vypadalo poměrně věrohodně. Také mohu použít trochu kosmetiky a udělat se starší.“

„Nebylo by snadnější se odstěhovat. Jdi třeba do Sulturnu nebo do Darine.“

„Chceš se mne zbavit, Hattane?“

„Samozřejmě, že ne. My tě máme všichni rádi, Pol, ale tady jde o bezpečnost našich dětí.“

„Je mnohem snazší způsob,“ řekla jsem mu. „Protože jsem tak stará, prostě přestanu vycházet, z domu. To děláme my staří lidé dost často, ne?“

„Já tě nechci uvěznit. Pol.“

„Já to taky tak neberu. Hattane. Mně se ten nápad docela líbí. Alespoň si budu moci číst a studovat. Navíc budu stále tady pro případ nějakého nebezpečí.“

„Ještě jedna věc, abych nezapomněl. Jak by se ti líbilo, kdyby se Davon vyučil koželuhem?“

Pokrčila jsem nos. „Jestli s ním mám bydlet v jednom domě, Hattane, tak by se mi to moc nelíbilo, protože tihle koželuhové často zapáchají.“

„Když se pořádně myjí a používají dobré silné mýdlo, tak nezapáchají. Někdy i šlechtice ucítíš po větru, když se koupe jednou za rok.“

„Proč zrovna koželuh? Proč ne třeba bednář?“

„Mně to připadá jako poměrně logické rozšíření mého vlastního obchodu, Pol. Mám možnost, sehnat jakékoliv množství kůží skoro zadarmo. Když se Davon naučí zpracovávat, může na tom pořádně vydělat.“

„Takže ty si tady chceš vybudovat takové království, Hattane. Ty chceš prostě zužitkovat celou krávu. Už máš určité i plány, co udělat s rohy a kopyty?“

„Asi bych mohl postavit továrnu na lepidla. To je nápad, Pol. Ještě, žeš mi to řekla, jinak by mě to vůbec nenapadlo.“

„To nemůžeš myslet vážně!“

„Já se jen chci postarat, o svou rodinu, Pol. Chci jim tu nechat prosperující podnik, až mne zavolá Belar domů.“

„Mám pocit, že už jsi příliš dlouho v Sendarii, Hattane. Proč si nevezmeš rok dovolenou a nevrátíš se do Algarie – mohl bys tam chovat krávy nebo koně nebo něco takového.“

„Však už jsem na to myslel, Pol, a už jsem i měl v merku několik stovek akrů pěkných pastvin. Za ta léta jsem dobře poznal Sendary. Algarové milují divoké koně, ale Sendarové dávají přednost, užitečnejším věcem. Je to těžké z toho obchodu vypadnout.“

„Jsi si jist, že v sobě nemáš nějakou tolnedranskou krev, Hattane? Mám pocit, že myslíš jenom na zisk.“

Pokrčil rameny. „Upřímně řečeno. Pol, už mě to trochu nudí. Když se všechno, co je spojené s obchodem stane pouhou rutinou. Člověk se začne rozhlížet po něčem novém. Co já za to můžu, že to vždycky skončí u peněz. Znáám jednoho koželuha, jmenuje se Alnik, a ten už je trochu v letech a jeho syn se nijak nemá k převzetí rodinného žezla. Kdyby se u něj Davon vyučil, tak by nám pak prodal živnost a měli bychom pro hochu dobré živobytí. Věř mi, Pol, Když se to dělá dobře, tak to není špatná práce.“

„Já si myslela, že je tvůj nápad založen na tom být nenápadný, Hattane. Těžko lze ovšem tvrdit, že nejbohatší rodina v jihovýchodní Sendarii může být nějak zvlášť nenápadná.“

„Mám pocit, že jsi to nepochopila, Pol. Rod, který chráníš, bude velmi nenápadný, protože budou lidé vědět, že jsou to moji potomci. Po několika generacích si už nikdo nevzpomene, že musela být ještě druhá větev. Vůbec nikdo je nebude spojovat s Ostrovem větrů. O moc nenápadnější už je udělat nemůžeš.“

Hattan mne znovu překvapil svou neuvěřitelnou chytrostí. Připomněl mi, že člověk může být stejně neviditelný, když stojí, jako když utíká a skrývá se. Od mého algarského přítele jsem se přiučila mnohé, jaké to je být obyčejným člověkem. Já svůj původ přece jenom nemohla nazývat příliš normálním. Byla jsem kouzelnice Polgara, nebo vévodkyně z Eratu a obě tyto funkce jsou hodně viditelné. Nyní jsem se učila být tetou venkovského koželuha... i když Muros nebyl venkov v pravém smyslu slova. Pomalu jsem se s tím sžívala a musím přiznat, že to opravdu fungovalo. Jakmile jsme

měli všechno pořádně promyšleno, žádný Murgo ani Grolim nás nemohli najít.

Davon byl hodný chlapec, takže proti volbě povolání nijak neprotestoval – alespoň to nedával najevo. V osmnácti z něj byl vyučený koželuh a vyráběl tu nejjemnější kůži v celé Sendarii.

Oslavili jsme to s celou rodinou. Poté, co jsme snědli mnohem víc, než pro nás bylo zdravo, natáhl se Davon pohodlně v křesle. „Přemýšlel jsem o jedné věci.“ začal svou řeč. „Kdybychom koupili od Alnika jeho živnost, měli bychom v rukou největší výrobu kůže v této části Seridarie. Co kdybychom najali nějaké mladé ševce, kteří se zrovna chystají začít pracovat samostatně? Mohli bychom ke koželužně přistavět dílny a vyrábět obuv.“

„Tím si k penězům nepomůžeš, Davosi,“ ozval se Geran. „Boty musí přesně padnout na nohu toho, kdo jí má nosit.“

„Už jsem udělal jistá měření, otče,“ namítl Davos a zasmál se. „Lidi si myslí, že jsem blázen, protože jim měřím nohy, ale já se v tom teď dost vyznám. Mám pocit, že teď odhadnu délku nohy s přesností na čtvrt palce. Ty máš, mimochodem, nohu osm a půl. Dětské a ženské nohy jsou samozřejmě menší, ale všechny se vejdou do pár čísel. Nikdo v Murosu nemá nohu trojku a nikdo nemá devatenáctku. Když budou naši ševci vyrábět, boty v obvyklých velikostech, určitě pro ně kupce najdeme. Jsem si tím téměř jist.“

„Tak se mi jen směj, Hattane,“ otočila jsem se na svého přítele.

„Kvůli čemu?“ divil se.

„Že se ti podařilo nakazit další generaci. Nebo snad ne?“

„Copak za to mohu, Pol,“ zeptal se nevinně.

„Já si myslím, že jo. Určitě alespoň nepřímo.“

Hattan a já jsme dali dohromady nějaké peníze, koupili jsme od Alnika jeho koželužnu a dali ji Davonovi. Ten začal takřka okamžitě vyrábět pevné boty, které si velmi oblíbili zejména farmáři. Lidé, kteří chtěli nějaké elegantní boty samozřejmě používali služeb tradičních ševců, ale obyčejní pracující si stále více zvykali na boty od Davona. Lidé z Murosu si naší rodiny všimli, ale Angarakové, kteří tudy projížděli, nám nevěnovali žádnou pozornost, pokud si ovšem nechtěli koupit krávy nebo boty.

Davon se konečně oženil v roce 4039. Už mu bylo v té době

třiadvacet let a já se začala trochu obávat. Se svatbou se totiž nesmí moc otálet. Staromládenectví se může stát po nějakém čase nepříjemným zvykem, se kterým se dotýčný těžko loučí. Hattan, kterému v té době bylo k šedesáti, mi řekl, že si to moc беру. „My nejsme obyčejní lidé, Pol,“ řekl mi těsně před svatbou. „Kdybych byl normální Algar, seděl bych si na koni někde u řeky a pozoroval stáda krav. Měl bych svou algarskou ženu a deset dětí a všichni bychom žili ve vozech. Ale já nejsem jako jiní Algarové, proto jsem si vzal Laynu a bohatnu si v Murosu, místo abych dával pozor na krávy někde na pláních Algarie. Když jsem si bral Laynu, byl jsem starší než Davon. Potřeboval jsem se před svatbou trochu postavit na vlastní nohy. Šlechtici a sedláci se žení brzy. Obchodníci si raději trochu počkají.“

Davonova nevěsta byla krásná blondýnka jménem Alnana. Byla usměvavá a všude kolem sebe šířila radost. Eldara i já jsme si jí pečlivě prohlížely a usoudily, že je to ta pravá. Mladí muži si vždycky myslí, že jsou to oni, kdo dělají toto rozhodnutí, ale to svědčí o tom, že si nechtějí přiznat velký vliv žen ze svého okolí, který je při výběru vhodné nevěsty hodně silný.

Radši se o tom nebudu víc šířit. Ženy vědí o čem mluvím a muži o tom vědět nemusí.

Svatba Davona a Alnany se stala společenskou událostí sezóny. Naše rodina už byla v Murosu známá a my neměli žádný důvod držet celou záležitost v tajnosti, jako když se tu odnikud objevil Geran a vzal si Eldaru. Svatby jsou mezi kupci velmi důležité, a proto jsou vždycky velmi okázalé.

Po svatbě se Davon s Alnanou přistěhovali do nového křídla v mém domě. Na můj vkus tu bylo trochu přelidněno, ale vycházeli jsme spolu docela dobře, takže se to dalo vydržet.

Můj drahý přítel Hattan se dožil narození svého pravnuka Altena, který se narodil v roce 4041 a krátce na to ho však srazil obrovský algarský býk. Krávy jsou tak hloupá zvířata, že člověk většinou zapomíná na to, že jsou i dost nebezpečná. Hattan zemřel skoro okamžitě, takže jsem mu nemohla nijak pomoci, ale to mě neochránilo před výčitkami. Někdy mám pocit, že jsem strávila polovinu života ve

výčitkách. To je největší problém léčitelů, když zjistí, že někoho vyléčit nemohou. Nikomu se ještě nepodařilo oklamat smrt, takže se lékaři musí naučit přijímat ztráty.

Layna byla jeho smrtí úplně zničená a nepřežila svého muže o mnoho déle. Tím se potvrdilo, že většinou následujeme toho, koho nejvíc milujeme.

Jako již mnohokrát mi ze zármutku nejvíc pomohlo, že jsem mnoho času věnovala svému novému synovci. Když mu bylo šest let, nebylo sebemenších pochyb, že je to právoplatný člen rodiny, které jsem zasvětila svůj život. Když ti tři, Geran, Davon a Alten byli spolu, připomínalo to takřka zrcadlový odraz. Davon ani Alten nikdy neztráceli čas tím, že by přemýšleli, jací budou, až zestárnou. Stačilo jen podívat se na Gerana.

Když bylo Geranovi padesát, jeho pískově světlé vlasy zešedly, čímž jeho vzhled nabyl více solidnosti. Bylo to někdy v roce 4051, kdy Geran navzdory svým šedinám provedl něco, co nás málem přivedlo do velkého sporu. „Byl jsem požádán, abych kandidoval do městské rady, teto Pol,“ oznámil mi jednoho letního večera, když jsme seděli sami dva v zahradě. „Já o tom vážně uvažuji.“

„Cožpak ses úplně zbláznil, Gerane?“ zeptala jsem se ostře.

„Určitě bych to zvládal lépe než někteří z těch hlupáků.“ odvětil vzdorovitě. „Většina z nich využívá úřad k tomu, aby si mastili vlastní kapsu.“

„To není tvůj problém. Gerane.“

„Já tu přece taky žiju, teto Pol, a mám zájem na rozkvětu města jako každý jiný.“

„Kdo s tím bláznivým nápadem přišel?“

„Sám hrabě z Murosu,“ řekl s jistotou pychu.

„Prosím tě, myslí, Gerane!“ řekla jsem mu. „Nemůžeš si dovolit něco, co by k tobě obrátilo pozornost.“

„Lidé si moc nevšímají, kdo je v městské radě, teto Pol.“

„Ty mluvíš o místních lidech, ale lidé zvenčí – včetně Murgů – si vždycky všímají, kdo je u moci. Pak stačí, aby se nějaký Murgo začal zajímat o tvůj původ. Když potom zjistí, že jsi sem přišel v roce 4012 – deset let po zavraždění krále Goreka – a že já jsem přišla s tebou, tak všechno co jsme tu budovali, půjde do háje.“

„Ty máš zbytečně moc strachu.“

„Někdo se starat musí. Je tu příliš aspektů, které můžou takového Murga zajímat. Všechno to vypadá jako náhoda, ale ne když se to dá dohromady – tvůj věk, tvůj vzhled, moje přítomnost a skutečnost, že nestárnu. Začne mít podezření a řekne to Ktačikovi. Ktačik se o nějaké maličkosti nestará. Když bude mít jenom slabounké podezření, že jsi přežil masakr v Rivě, vyvraždí celou tvou rodinu. Cožpak je pro tebe tak důležité dostat se do nějakého pitomého úřadu?“

„Mohu si přece najmout ochranku. Dokážu chránit svou rodinu.“

„Proč si nevyrobíš nápis „Král Rivy“ a nepověšíš si ho na krk? Co to meleš o ochrance, Gerane? Proč si nenajmeš trumpetisty, aby ti troubili fanfáry?“

„Jsem si jist, že bych toho hodně dokázal pro město i jeho obyvatele, teto Pol.“

„To ti plně věřím, ale Muros není tvůj problém. Ty se máš starat o Rivu. Jednou tam jeden z tvých potomků usedne na trůn. O tohle se starej a ne o opravy ulic a odvoz odpadků v tomhle zaprášeném sendarském městě.“

„Tak dobře, teto Pol,“ prohlásil zjevně našťvaný. „Nemusíš mi to tolik omlacovat o hlavu. Omluvím se Oldrikovi a řeknu mu, že nemám čas vysedávat v radě a pomoci mu ji vyčistit od zkorumpovaných úředníků.“

„Oldrikovi?“

„Hraběti z Murosu. Stali se z nás docela dobří přátelé. Čas od času se mě ptá na radu.“

„Mrzí mě to, Gerane,“ vzdychla jsem.

„Já přece nemohu žít někde schovaný ve skále, teto Pol,“ řekl smutně. „Muros se zachoval pěkně ke mně a já bych mu to rád oplatil.“

„Tak tu postav městský park nebo nemocnici pro chudé. Jen se nepleť do politiky.“

„Jak myslíš, teto Pol,“ vzdychl rezignovaně.

Přestože se mi podařilo přesvědčit Gerana, aby se o tu funkci neucházel, stal se ve městě na můj vkus příliš známý. Měla jsem stále nepříjemnější pocit, že se dříve nebo později objeví nějaký Ktačikův špión a začne se zajímat o původ tohoto významného občana. Proto

jsem začala spřádat jisté plány.

Jak se později ukázalo, nebylo to nijak předčasné. Spíš bylo trochu pozdě.

Mladý Alten rostl jako z vody, a když mu bylo dvanáct, byl stejně vysoký jako jeho otec. Vždycky se jeden z potomků trochu vymkne z řady, aby mi připomněl, že v jejich žilách koluje krev Medvědí plece. Někdy jsem měla pocit, že ho přímo vidím růst. Bylo mu kolem čtrnácti, když přišel domů s údivem zapsaným ve tváři. „My jsme nějácí důležití lidé, teto Pol?“ zeptal se mne.

„Tvůj dědeček si to před několika lety zřejmě myslel.“ odpověděla jsem. „Chtěl se stát členem městské rady.“

„To jsem nevěděl.“

„Taky jsem mu to rozmluvila. Co že se tak najednou zajímáš o slávu, Altene? Ty se učíš ševcem a staneš se známým, když budeš šít dobré boty.“

„Ráno jsem zlomil mistrovu nejmilejší jehlu.“ dal se do vysvětlování. „Poslal mne, abych mu koupil novou. Zrovna když jsem přišel na tržiště, tak tam byl nějaký cizinec a vyptával se na nás.“

„Jaký cizinec?“ zeptala jsem se rychle. Najednou jsem velmi zpozorněla.

„Tím si nejsem jist, teto Pol. Určitě to nebyl Tolnedřan ani Drasnijec.“

„Jak vypadal?“

„Byl to velký chlap se snědou pletí... určitě tmavší než Tolnedřan nebo Arend... a měl takové legračně šikmé oči.“

„Měl na tváři jizvu?“ vyptávala jsem se a srdce mi bušilo.

„Ted' když o tom mluvíš, tak mám pocit, že ano. Měl na sobě černý oděv. A zajímal se o nás. Chtěl vědět, kdy přišel dědeček do Murosu a taky se vyptával na tebe. Popsal tě tak věrně, že jsem se divil, kde tě viděl, když skoro nevycházíš z domu.“

„Někdo mu asi o mne řekl, Altene. Jdi do koželužny pro otce a pak najděte dědečka. Může být někde u stáda. Řekni jim, že se jedná o velmi důležitou věc a že si musíme hned promluvit. A ještě jedna věc. Drž se stranou od toho zjizveného cizince.“

„Rozkaz, madam,“ přikývl a už se hrnul ze dveří.

Věděla jsem, že to, co budeme muset udělat, narazí na odpor –

a to i odpor dost značný, a proto jsem se uchýlila k něčemu, co jsem už strašně dlouho nepoužila. Místo diskuse se svou nyní již početnou rodinou jsem začala vydávat pokyny a příkazy. „Ve městě je Murgó,“ oznámila jsem, když se všichni shromáždili. „Vypτάval se na nás. Musíme okamžitě opustit město.“

„Ted’ se to nehodí, teto Pol,“ namítl Davon. „Můj předák dal výpověď, než opustím město, musím za něj sehnat náhradu.“

„Tuhle starost už přenech novému majiteli.“

„Jakému novému majiteli?“

„Tomu, co koupí tvůj krám.“

„Já ho nechci prodat.“

„Tak ho spal.“

„O čem to mluvíš?“

„Mluvím o způsobu, jak udržet tuhle rodinu naživu, Davone. Když se na nás začnou Murgové vypτάvat, musíme se sbalit a vypadnout.“

„Do toho krámu – jak ty říkáš – jsem vložil celý svůj život. Je pro mě velmi důležitý.“

„Je tak důležitý, že pro něj chceš zemřít? Tak důležitý, že kvůli němu necháš zabít Alnanu a Altena?“

„O čem to stále mluvíš?“

„Gerane, řekni mu, co se stalo na pláži v Rivě roku 4002.“

„Teta Pol má pravdu, Davone,“ řekl Geran svému synovi. „Jakmile se k nám přiblíží Ktačikovi lidé, máme dvě možnosti. Utéct nebo zemřít. Celý Kthol Murgos nás chce zabít.“

„Ale vždyť je tu celý náš život,“ namítla Alnana, slzy na krajíčku.

„A budou tu i naše hroby, když si nespíš,“ řekl Geran ostře. „Když okamžitě nezmizíme, tak nepřezijeme konec týdne.“ Chvíli zíral do stropu. „Oldrik, hrabě z Murosu, je můj přítel. Požádám ho, aby se postaral o naše obchody. Prodá je a pošle peníze do královské pokladnice v Sendaru.“

„Snad si nemyslíš, že vložím celé své úsilí do rukou krále!“ vybuchl Davon.

„Ne, to si nemyslím. Takový vlastenec zase nejsem. Teta Pol má účet, o který se stará královský pokladník. Prostě přidáme naše peníze k jejím, dokud si nenajdeme nové místo, kde bychom mohli žít.“

„Proč toho Murga prostě nezabijeme?“ zajímal se Alten.

„To je zajímavá myšlenka,“ řekla jsem chladně. „Ty snad umíš zabíjet lidi? Máš s tím hodně zkušeností?“

„No...“

„Já bych řekla, že ne. Takže je to jasné. Gerane, promluv s Oldrikem.“

„Zařídím to hned ráno, teto Pol.“

„Udělej to hned teď, Gerane. Já napíšu pár slov králi, aby věděl, jak naložit s vašimi penězi. Zítra ráno už budeme několik mil od Murosu. Davone, vezmi Altena a zajděte do svých krámů. Řekněte lidem, že se něco stalo, ale nezacházejte do podrobností. Řekněte jim, že musíme do Camaaru.“

„My pojedeme do Camaaru, teto Pol?“

„Samozřejmě, že ne. Já jenom chci, aby si to ten Murgo myslel. Mimochodem, Gerane, požádej Oldrika, jestli by neprodal i tenhle dům. Už ho nebudeme potřebovat.“

„Kam půjdeme, teto Pol?“ zeptal se Alten.

„Tam, co rostou růže,“ odpověděla jsem s úsměvem.

Geran vzdychl.

„Podívej se na to z té lepší stránky, Gerane,“ řekla jsem mu. „Tentokrát budeš mít na úklid spoustu pomocníků.“

A tak jsme to také udělali. Opustili jsme Muros dvě hodiny před rozedněním a zamířili jsme po císařské silnici západním směrem na Camaar. Když jsme byli asi pět mil od města, zabočili jsme na druhou cestu, která mířila na západní konec jezera Camaar. K jezeru jsme dorazili kolem poledne a po jeho severním břehu jsme zamířili zpět na Medalii.

Cestovali jsme na dvou vozech a měli dva jezdecké koně. Přesvědčila jsem celou rodinu, aby se oblékla do obyčejných farmářských šatů. Ty vozy byly spíš na ukázkou, než že by poskytovaly nějaký komfort. Jídlo a přikrývky jsme sice potřebovali, ale kusy nábytku jsme na vozy přivázali, aby si všichni okolo mysleli, že se stěhuje obyčejná farmářská rodina.

Asi po týdně jsme dorazili k jezeru Erat. Rodina se přes noc schovala a já se zatím v podobě sovy vydala prozkoumat okolí. Žádní Angarakové nebyli v dohledu, takže jsme se sotva viditelnou stezkou

vydali k růžemi zarostlému domu. Vydala jsem se na další průzkum a asi míli od domu našla tři dřevorubce. Pro jistotu jsem je uspala, když jsme šli kolem. Pak jsem poručila růžím, aby se rozestoupily a my vstoupili do mého venkovského domu.

„To je nádherný dům!“ zvolala Geranova žena Eldara.

„Jsem ráda, že se ti líbí, drahoušku,“ řekla jsem jí. „Zvykni si na něj, protože tu zřejmě strávíme pár let.“

„To je dost dlouho na to, abychom to tu dokonale uklidili,“ povzdechl rezignovaně Geran.

„Já ti nerozumím,“ prohlásila s pozdviženým obočím Eldara.

„Však ty to pochopíš, drahá,“ ujistil jí Geran. „To mi věř. Kde jsme nechali košťata a hadry, teto Pol.“

„V komoře hned vedle kuchyně, Gerane.“

„No tak jo,“ oznámil Geran rodině, „půjdeme dovnitř a dáme se do toho.“

VI.

MŮJ DŮM u jezera Erat byl v prvních letech skrývání naším posledním útočištěm – něco na způsob „jeskyně v horách“. Použila jsem ho několikrát, než jsem se naučila lépe krýt a taky uměla lépe měnit místa pobytu. Ale pocit, že ho žádný Murgo jen tak nenajde mi dával velký pocit bezpečí.

Náš první pobyt v mém domě byl poněkud odlišný od těch ostatních, protože jsme měli zvlášť dobrý důvod zůstat tam delší dobu. Geran se narodil jako princ a jeho vzpomínky zasuté v podvědomí mu dávaly instinkty vlastní panovnickému rodu. Žít v anonymitě prostě nebylo součástí jeho přirozenosti. Narodil se v královské rodině,

a protože to byla dobrá královská rodina, byl zvyklý brát vážně svou odpovědnost vůči ostatním. Proto se vždycky snažil pomáhat sousedům a proto se chtěl nechat zvolit do úřadu. Bylo to sice velmi chvályhodné, ale zároveň velmi nebezpečné. Logicky vzato byl Geran příliš dobrý pro okolní svět. A tak, ačkoliv to velmi nerada přiznávám, roky, které jsme strávili mezi růžemi, měly vlastně jediný důvod – poskytnout Geranovi a jeho manželce čas zestárnout a zemřít.

Zdá se vám to příliš chladné? Já jsem milovala Gerana, jakoby to byl můj vlastní syn, ale mým prvořadým úkolem bylo, postarat se o celý rod a nejen o jednotlivce. Bezpečnost celého rodu mi velela ukrýt ty, kteří byli příliš nápadní. Za ta století, která následovala, se to stalo několikrát, a mě vždycky bolelo, když jsem musela ty nadané muže odvést do svého venkovského sídla a držet je tam, dokud se jejich roky nenaplnily. Často jsem přemýšlela, jestli staletí, která jsem prožila jako vévodkyně z Eratu, nebyla jen přípravou pro nekonečnou řadu pohřbů, které jsem musela vypravit. Ztratila jsem Kiliana, Asranu, Malona a Ontrose a teď ten dům u jezera trpělivě očekával ztrátu Gerana a Eledery, abych mohla ve svém úkolu pokračovat.

Princ Geran z Rivy zemřel ve spánku v roce 4066, nedlouho po svých sedmdesátých narozeninách. Nemohu říci, že by zemřel neočekávaně, protože scházel několik let. Velice jsme oplakávali jeho ztrátu a jsem velmi ráda, že nikdo z rodiny nepřenesl to často používané „možná je to tak pro něj lepší“. Tahle bezduchá formulace mne vždycky rozčilí. Jsem přeci jen lékařka a smrt je můj úhlavní nepřítel.

Pohřbili jsme Gerana na vrcholku kopce vedle Kiliana a vrátili se domu, který se nám zdál teď o něco prázdnější. O dva roky později následovala Eldara svého manžela a já začala zvolna přemýšlet, že bychom se mohli zase vrátit do světa.

Dala jsem jim rok, aby si na tu myšlenku zvykli a pak jsem ji jednou po večeři otevřela. „Tak kam myslíte, že bychom měli jít?“ zeptala jsem se jich.

„Samozřejmě zpátky domů,“ odpověděla ihned Alnana.

„To asi není nejlepší nápad, má drahá,“ oponovala jsem. „Naši nepřátelé tam na nás asi čekají.“

„Ale já mám v Murosu sestry,“ namítla.

„Tím spíše bychom se tam neměli vracet, Murgům na nějakém tom lidském životě nezáleží. Když začnou zabíjet, jsou schopni povraždit všechny v okolí. Kdybychom se vrátili do Murosu, vystavili bychom tvé sestry a jejich rodiny velkému nebezpečí.“

„To chceš říct, že už je nikdy neuvidím?“ vykřikla.

„Alespoň budeš vědět, že jsou na živu, Alnano,“ snažila jsem se ji uklidnit.

„Jestli se chceme dostat co nejdál od Murosu, měli bychom se usadit v Camaaru nebo v Darine,“ navrhl Davon.

„Camaar nepadá v úvahu,“ řekla jsem.

„Proč ne?“

„Tam je příliš mnoho cizinců. Snažíme se vyhnout Murgům a ne jim vpadnout přímo do rány.“

„Takže Darine?“ zeptal se Alten. Zamyslela jsem se. „To by asi bylo nejlepší. V Darine je hodně Alornů a Alornové mají jistou dědičnou předpojatost.“

„Cože?“

„Instinktivně nenávidí Murgy. Rasová předpojatost je hloupá a odsouzeníhodná, ale v některých případech se může hodit. Jsem si jistá, že existují nějakí hodní Murgové – někde ve světě – ale ti, co jsou tady na západě mezi ně nepatří. Kdykoliv uvidíte Murga západně od velkého zlomu, nebo severně od Sthiss Toru, můžete si být jisti, že je tu proto, aby vás zabil.“

„A co ostatní Angarakové?“ zeptal se Alten.

„Malloréanci žijí na druhé straně Východního moře a podléhají Urvonovi a ne Ktačikovi. Thullové jsou příliš hloupí, než aby byli nebezpeční, Nadrakové jsou záhadou. Nikdo přesně nemůže říct, na čí stranu se postaví. Ktačík sází na Murgy a hlavně na Dagaše. Na ty je potřeba dávat největší pozor. Měli bychom uvažovat o Darine. Žije tam tolik Alornů, že Murgo, který tam náhodou zabloudí, bude mít co dělat, aby sám zůstal naživu. Nebude mít čas přemýšlet o tom, jak nás dostat.“

A tak jsme v roce 4068 sbalili nějaké oblečení, zavřeli náš venkovský dům a vydali se do přístavního města na břehu Šereckého zálivu. Vydávali jsme se za obchodníky, kteří hledají nové působiště.

Ubytovali jsme se v pohodlném hostinci trochu vzdáleném od přístavu, abychom se vyhnuli jeho všudypřítomnému pachu. Davon s Altenem vyrazili na obhlídku města, ještě než jsme stihli vybalit. Zнала jsem je příliš dobře na to, abych se jim to snažila rozmluvit, ale snažila jsem se je obléknout pokud možná nenápadně,

„Tady je to všechno ale natěsnané na sobě,“ prohlásil Alten, když se vrátili z obhlídky. „To jsou všechna města na severu takhle namačkaná?“

„Nejsou tu krávy,“ vysvětlila jsem mu.

„Tomu nerozumím,“ vrtěl hlavou,

„Muros má široké ulice, protože tam čas od času ženou Algarové svoje stáda. Domy na severu se staví těsně k sobě, aby se ušetřily peníze. Když si postavíš dům mezi dvěma sousedními domy, máš už postaveny boční stěny. Stačí ti postavit přední a zadní stěnu... a samozřejmě střechu.“

„Děláš si ze mě legraci, teto Pol?“

„To bych si snad ani nedovolila, Altene.“

Davon se hrnul do stavby domu, ale já jsem byla proti. „Jsme na útěku, drahý,“ připomněla jsem mu. „Jakmile zjistíme hrozící nebezpečí, musíme okamžitě zmizet. Když postavíš dům, budeš k němu připoután a to může být osudné. Když se bude muset prchat, nesmí existovat nic, co by ti v tom bránilo. Tenhle hostinec nám poslouží do doby, než najdeme vhodný dům, který už stojí.“

„Poohlédnu se po něm, teto Pol. Stejně se chci rozhlédnout kolem.“ „Cože?“

„Chci najít něco, co bych mohl dělat.“

„Nějakou obuvnickou dílnu.“

„Nevím to ještě jistě. Víím, že bych to zvládnul, kdybych se do toho zase pustil, ale mám pocit, že bych měl začít něco jiného. Ten Murgo v Murosu určitě zjistil, co jsme dělali a zcela nepochybně to sdělil Ktačikovi.“

„To je velmi pravděpodobné,“

„Asi bychom neměli začínat s koželužnou a ševcovskou dílnou. To budou první místa, kde nás budou Murgové hledat.“

„To máš pravdu. Je vidět, Davone, že jsi velmi dobře pochopil celou situaci.“

„Však jsi to do nás celou dobu hustila, teto Pol. Můžeme žít jako ostatní lidé, ale jen do jisté míry. A hlavně musíme mít oči a uši otevřené a nevzbuzovat žádnou zvláštní pozornost.“

„Shrnul jsi to velmi dobře.“

„Asi bych to neměl říkat, ale právě tohle otec moc dobře nedokázal. Někdy jsem měl pocit, že zapomíná, že chceme zůstat v ústraní.“ Zvedl pravou ruku a podíval se na znaménko na zápěstí. „Mám zakrýt to mateřské znaménko, teto Pol? Ví o něm Ktačik?“

„Nejsem si jistá, ale asi ano.“

„Tak to zakryju. Vyznám se v kůžích, takže vím, jak změnit její barvu.“ Vstal. „Asi se s Altenem ještě jednou podívám do města. Potřebuju najít něco, co by mě zaměstnalo. Už jsem dlouho nevydělal žádné peníze, takže bych se do toho rád pustil, než úplně zapomenu, jak na to.“

„Ty mluvíš jako Sendar. Davone.“

„Však já jsem Sendar, teto Pol. Cožpak v tom není smysl našeho skrývání?“

Mám pocit, že ze všech následníků Rivova trůnu, měl Davon nejlepší představu o tom, co děláme.

Toulali se s Altenem asi týden po městě, ale Alten po nějaké době nastydl a musel zůstat doma. Davon se párkrát vydal do města sám a jednoho chladného dne se vrátil se zasněženým rancem v podpaží. Seděli jsme s Alnanou a Altenem v pokoji a hráli se u krbu, když tam vešel s tváří zarudlou mrazem. „Hádejte, co to je?“ zeptal se a vytáhl něco z pytle.

„Ach, Davone, to je nádhera!“ vydechla Alnana a dotkla se nádherné, černé kožešiny. „Jak je hebká! Tomu se kravská kůže vůbec nevyrovná. Co to je?“

„To je sobol, drahoušku,“ odpověděl Davon. „Patří mezi ty velké lasičky, kterých je v horách Gar og Nadraku plno. O kůžích něco vím, ale něco takového jsem nikdy neviděl.“

„Před hodně dlouhou dobou byla tahle kožešina velmi ceněná mezi nejvyšší šlechtou v severní Arendii,“ poznamenala jsem.

„Na kožích jich bude potřeba asi pěkná řádka.“

„Kožichy ze sobola jsou velmi vzácné, Davone. Byly by přílišně drahé. Skutečně bohaté dámy měly jeden nebo dva pláště s límcem ze

sobolí kožešiny.“

„Zajímalo by mne, jestli by o to byl zájem i nyní. Víím, kde bych našel zdroj těchto kůží, ale potřeboval bych pro ně odbyt.“ Otočil se na svého syna. „Ty jsi, Altene, s kůžemi pracoval. Myslíš, že by bylo těžké z toho něco ušít?“

Alten, kterému v té době bylo už sedmadvacet, našpulil rty a promnul kůži. „Je mnohem měkčí než kravská kůže. Na boty by to nebylo, byl by na to potřeba velmi jemný šev.“

Pohlédla jsem na něj zpytavě. Alten byl hezký mladík, ale roky strávené v izolaci v mém venkovském domě v něm vypěstovaly jistou plachost a já přemýšlela, jak ho té zakřiknutosti zbavit. „Vyznám se trochu v šití šatů.“ prohlásila jsem. „Mohly bychom s Alnanou vytvořit pár návrhů a Alten by to mohl spíchnout dohromady. V Darine je dost bohatých kupců a ti rádi pustí nějaké ty peníze, aby se ukázali. Kožešnictví v lepší části města by mohlo docela prosperovat.“ Byl to docela rozumný návrh, ale hlavním důvodem bylo dostat Altena mezi děvčata a ženy. Když se mezi nimi bude pohybovat celé dny, tak ho ta nesmělost přejde. A pak by se mohl i oženit. Tenhle rod nebyl předurčen k staromládenectví.

Davon našel dům nedaleko jižní brány. Byl to starý dům, ale stále byl ještě v poměrně zachovalém stavu a střecha netekla. Přestěhovali jsme se do něj z hostince a na mně bylo, abych našla řemeslníky na jeho opravu, protože Davon a Alten byli již plně zaujati budováním nového obchodu. Než jsme otevřeli kožešnictví, museli jsme zajistit zájem o zboží. Procházely jsme se s Alnanou po ulicích Darine v přepychových kožiších, zimních pláštích s kožešinovými límci a s kožešinovými štuclý, ve kterých bylo v zimním počasí krásně teplo. Na nohách jsme měli poctivé kožené boty, které mohly působit zbytečně přepychově, ale my jsme byly chodící reklama.

Alten dostal již zanedlouho několik objednávek a tak se zdálo, že otevření obchodu nestojí nic v cestě. Okamžitě se objevili další zákazníci a konkurence se nás začala bát.

Nebyla jsem zrovna ráda, když Davon přivedl zjara do obchodu obrovitého, divoce vyhlížejícího, přiopilého Nadraka jménem Kablek. „Tak dobrá, Davone,“ prohlásil, když spolu vstoupili do obchodu, „vysvětlí mi, o co ti jde. Já to pořád nějak nechápu. Přece máš kůže,

ne?“

„Když je ta kůže napůl plesnivá, tak za moc nestojí.“ vysvětloval trpělivě Davon. „Tvoji trapeři by se měli starat o kůže, když je přinesou z lesa. Nazelenalá, zatuchlá kůže vůbec nestojí za to, aby ji někam nosili.“

„Žádný poctivý traper nemá čas, aby lítal kolem kůží, které získá.“

„A co dělá takový traper ve volném čase? Chlastá? Je to tvoje věc, Kableku, ale můžeš za kůže dostat lepší peníze, když tvoji lidé zůstanou strážliví dost dlouho, aby kůže pořádně vydělali a napustili je taninem dřív, než začnou plesnivět.“

„Traper nemá v sedlové tašce tolik místa, aby se s tím tahal.“

„Na pivko si tam místo najde, ne?“

„To je něco jiného, Davone. To je součást naší stravy.“

„Řekni jim, ať pijou vodu.“

„To nám nedovolí naše náboženství. Aspoň mám ten pocit.“

Davon pokrčil rameny. „To si rozvaž sám, Kableku. Dříve nebo později najdu nějakého nadrackého obchodníka s kožešinami, který dohlédne dál než na okraj pivního korbelu. Pak se bude jinak obchodovat.“

„No tak dobře. Ukaž mi, které kůže se ti nepozdávají.“

„Pojď sem,“ vzal Davon divoce gestikulujícího Nadraaka do dílny. Byli tam spolu asi půl hodiny a všichni jsme slyšeli Kableka i přes zeď zcela jasně. Jeho slovník byl opravdu velmi barvitý. Potom se oba vrátili do krámu. „Nevěděl jsem, že jsou tak špatné,“ přiznal s mručením Kablek. „Tak mi ukaž pořádně, o co se má takový traper postarat.“

Davon mu vysvětlil, jak kůra některých stromů dokáže ochránit zvířecí kůži. „Když se tvoji trapeři dokáží postarat o kůži v první fázi, já už ji tady dokážu zpracovat. Věř mi, Kableku, že když je v pořádku dopraviš do Darine, cena bude aspoň dvakrát vyšší.“

„Uvidím, co tomu řeknou moji trapeři.“

„Když od nich odmítneš koupit kůže, pochopí to hned.“

„Já to zkusím.“ zabručel Kablek. Pak se otočil ke mně. „Neprodal bys mi ji?“ zeptal se Davona. „Máš dvě ženské, a to žádný mužsky nemůže dlouho vydržet,“

„Lituji. Kableku, ale není na prodej.“

Kablek na něj kysele pohlédl. „No, tak nic. Já jdu zpět do hospody,“ prohlásil. „Nashle příští jaro.“ Pak vyšel z obchodu.

„Co to mělo znamenat?“ vyptávala jsem se.

„Nechtěl mi věřit, když jsem mu tvrdil, že ty jeho kůže za moc nestojí.“

„Ty víš moc dobře, že tohle jsem nemyslela. Co není na prodej?“

„Ty, teto Pol,“ řekl Davon nevinně. „Ale jeho nabídka byla velmi atraktivní. Určitě by tě potěšila.“

„Cože?“ vykřikla Alnana.

„To je zvláštnost nadracké kultury, má drahá,“ vysvětlila jsem jí. „Ženy jsou považovány za majetek a mohou se prodávat i kupovat.“

„Takže otroctví?“

„Je to trochu komplikovanější, Alnano, já ti to někdy vysvětlím... až budeme samy.“

Asi měsíc na to vstoupila do obchodu hezká mladá žena s tmavě blond vlasy a prohlížela si sobolí límce.

„*To je ona, Pol!*“ zaslechla jsem matčin hlas.

„*Všimla jsem si toho sama,*“ odvětila jsem v duchu. „*Je to jako když zazvoní zvonec, co?*“

„*Lepšíš se, Pol. Ještě pár generací a nebudu mít co na práci.*“

Blondýnka se jmenovala Elletta a bylo zjevné, že ona i Alten slyšeli stejný zvonek, o kterém jsme mluvily s matkou.

Vzali se příští zimu a na Altenovi ani nebyla vidět lítost, nad ztrátou mládenectví.

Byli jsme v Darine šťastní, ale mezi námi jsem měla k celé situaci jisté výhrady. Rodina na tom byla až příliš dobře – a taky trochu moc na očích – alespoň na můj vkus. Taky se nám nedařilo se vyhnout kontaktům s cizinci. Kablek byl rodinný přítel a já mu více méně důvěrovala – pokud se tedy dá v mém případě hovořit o důvěře k nějakému Angarakovi – ale byla bych stejně radši, kdybychom ho nepotkali. I Angarak s nejlepšími úmysly je stále schopen říct jakémukoliv Grolimovi cokoli, co chce vědět. Během našeho pobytu v Darině jsem se rozhodla, že bychom se měli vyhýbat přístavu i větším městům ve vnitrozemí. Vesnice jsou mnohem bezpečnější. Lidé z města jsou příliš zaměstnaní a příliš do sebe zahledění, než aby

věnovali nějakou pozornost cizincům. Vesničané nemají moc námětů k hovoru, takže každý cizinec vzbudí pozornost a mluví se o něm v hospodě alespoň týden. Taková hospodská konverzace je pro mě varovným signálem, protože se vždycky o ní doslechnu. Život na vesnici může být nudný, ale pro nás byla bezpečnost nade vše.

Naší rodině se v Darině dařilo, a tak jsme tam zůstali asi příliš dlouho. V roce 4071 se narodil Ellettů syn, kterého Alten pojmenoval po dědečkovi Geran. Domnívala jsem se, že to není nejlepší nápad, ale Alten byl neoblomný. Davon pokračoval v nákupu kožešin od Nadraků a příležitostně i od Drasnijců a Alten z nich dělal kožichy, které se velmi dobře prodávaly. Alana zemřela v roce 4077 a Davon po její smrti velmi rychle sešel. Je to mnohem obvyklejší, než byste si mysleli. Zármutek někdy uspíší váš konec rychleji než nějaká choroba.

V roce 4080 se objevila jedna z těch ničivých chorob, které sužovaly starý svět a vyhubila polovinu obyvatelstva v Darine, včetně Davona, Altena i Elletty. Všichni zemřeli v průběhu několika hodin, navzdory mé snaze je zachránit. Tentokrát jsem nemohla vinit z jejich skonu žádného Murga, ale chorobu. Ihned po pohřbu jsem zavřela obchod i dům, sebrala peníze a s mladým Geranem opustila Darine. Zamířili jsme – jak asi uhadnete – do bezpečí mého domu u jezera.

Zůstali jsme tam několik let a pro ukrácení času – a taky jako vklad pro budoucnost – jsem Gerana učila základy zdravotní péče. Byl pozorný, i když nepříliš nadaný student, a já byla zvědavá na jeho další budoucnost. Když jsem usoudila, že jsme byli dost dlouho v odloučení, přesídlili jsme do Medalie. Geran si tam otevřel praxi a já brzy zjistila, že z něj nikdy nebude prvotřídní lékař. Měl potíže s určením diagnózy svých pacientů.

Oženil se pozdě – už mu bylo pětatřicet – a jeho žena mu dala syna – pokračovatele rodu – a k tomu ještě čtyři dcery.

I když mne Geran po stránce profesní zklamal, musím přiznat, že jako průměrný lékař byl pro náš účel daleko vhodnější, než kdyby se z něj stal světoznámý léčitel. Vydělával sotva dost na to, aby nás v pohodě uživil a tím nedal svému synovi zrovna velký příklad, co se týče jeho vlastních ambicí. První Geran byl princ a Davon s Altenem byli velmi úspěšní obchodníci. Druhý Geran se stále pohyboval na

pokraji existenčních problémů, takže jeho syn nevyrůstal obklopen přepychem a sloužícími. Měl šikovné ruce a tak jsem kolem jeho dvanáctých narozenin rozhodla, že by se mohl vyučit tesařem. Okolnosti nasvědčovaly tomu, že se splňuje Hattanův nápad o tom, že se potomci Ocelového stisku začlení do běžné společnosti.

V dalších dvou stoletích jsem se svými svěřenci vyzkoušela většinu řemesel v Sendarii. Pod mým dohledem vyrůstali truhláři, kameníci, kováři i krejčí. Všichni moji synovci byli spíše vážní mladí muži, kteří brali svou práci velmi vážně a byli hrdí na svou dovednost. Až na malé výjimky jsem jim příliš nevyprávěla o jejich předcích. Královská krev neznamena příliš mnoho pro toho, kdo se živí rukama.

Nebyli jsme žádní kočovníci, ale stěhovali jsme se poměrně pravidelně a vždy si vybírali za místo pobytu menší a menší městečko nebo vesnici. Všímavost našich sousedů mi posloužila jako hlídací pes a sloužila nám dobře. Vždycky jsem se dozvěděla, když kolem vesnice prošel nějaký Murgo, nebo se dokonce ubytoval v sousedním hostinci. Pak nastala „kritická situace“ a my se stěhovali o číslo dál.

Žila jsem ve vesničce s neskutečně nezvyklým jménem Vzdálená Nábližka, která ležela několik mil od hlavní cesty, spojující Sendar se Seline. V té době jsem bydlela pouze s potomkem Rivy a Beldarany jménem Darion. Když se ke mně doneslo, že se v okolí objevil Murgo, usoudila jsem, že je na čase změnit působiště. Tentokrát jsem se rozhodla, že než se stěhovat do nějaké vesničky s ještě směšnějším jménem, tak to bude lepší se přestěhovat do většího města. Sbalili jsme s Darionem svých pět švestek a nechali se odvézt do Sulturnu ve střední Sendarii.

Měla jsem vždycky Sulturn ráda. Není tak velký jako Medalie nebo Seline a vánek, který fouká od jezera, dělá pobyt příjemným i v létě. Darionovi bylo v době našeho přestěhování asi čtrnáct a já se rozhodla, že by se měl vyučit truhlářem. Byl to vytáhlý chlapec, který zřejmě bude větší než jeho nejbližší předkové. Ne tak velký jako Býčí šíje, ale to je jenom dobře, protože obři zbytečně poutají pozornost. Darion se učil u staromilce, který vyráběl nábytek tradičním způsobem bez použití hřebíků. Věřil totiž, že hřebík v nábytku je hřích.

Po nějaké době učení nechal Dariona dělat zadní části nábytku a poté, co shledal, že tam nedělá příliš chyb, svěřoval mu i některé

kousky k samostatné práci. Pečlivě prohlížel jeho výtvary a shledal, že můj synovec není úplně nešikovný. To už bylo Darionovi dvacet a zastal v dílně většinu práce, protože se jeho učitel věnoval stále více výrobě různých ptačích budek a dalších hloupostí. Lidé ze Sulturnu brzo zjistili, kdo vlastně vyrábí ten dokonalý nábytek a to mne přivedlo na myšlenku, že by si Darion zaslouhoval vlastní dílnu.

Navštívila jsem proto jeho zaměstnavatele s návrhem, že by bylo hezké, kdyby strávil stáří u svého syna a vnoučat na jejich farmě na jihu.

„Kde jsi vzala tolik peněz, teto Pol?“ divil se Darion. když jsem mu řekla, co se stalo.

„Mám jisté zdroje, můj milý,“ usmála jsem se.

Peníze byly pro mne trvalým problémem. Ne jejich nedostatek, ale spíš přebytek. Měla jsem hodně peněz v královské pokladnici, ale nechtěla jsem, aby ti poctivý řemeslníci zjistili, že nejsme odkázáni na výsledky jejich práce. Chtěla jsem, aby si mysleli, že jejich příjmy jsou jediným zdrojem obživy. Nakonec, šetrnost je ctnost, ne?“

V roce 4413 bylo Darionovi dvaadvacet a začal chodit s pěknou sendarijskou dívkou jménem Selana. Ten tichý zvonek, o kterém jsme kdysi hovořily s matkou, stále fungoval a rozezněl se mi v hlavě, jakmile jsem tu vysokou blondýnku první spatřila.

Darion si Selanu vzal v roce 4414 a ještě předtím vybudoval pro svou mladou manželku byt nad dílnou, kde pracoval. Mělo to několik výhod. Nemuseli jsme platit nájemné za omšelý barák, kde jsme dosud bydleli a Darion to měl blízko do práce.

Po svatbě se brzo vytvořil spokojený stereotyp, že my jsme se Selanou nahoře vařily, zatímco Darion se dole věnoval svému nábytku. Za těchto okolností to bylo takřka ideální vyplnění Hattanových představ o budoucnosti Rivových potomků. Darion byl uznávaný řemeslník, ale nebyl nijak prominentní. Jeho příjmy nám umožnily spokojený život, ale muž, který bydlí nad svou dílnou může být jen těžko nazýván králem obchodníků.

V pozdním podzimu 4415 nás poctil návštěvou můj otec. Cítila jsem za ta léta občas jeho přítomnost, ale tohle bylo poprvé, co se objevil osobně. Očekávala jsem, že na mne z povzdálí dává pozor, a byla bych zklamána, kdyby tomu tak nebylo. I když nebyl tak hluboce

svázán s osudem rodiny jako já, samozřejmě se o ni zajímal.

Otec byl trochu neopatrný, když uvolňoval svou Vůli, takže jsem o něm věděla, ještě než vešel do dveří. Vzal na sebe podobu vysokého muže s hustým černým vousem, který mu začínal takřka hned pod očima. Možná tím mohl někoho zmást, ale určitě ne mne. Zrovna jsme seděli u večeře a já se musela pousmát, když jsem spatřila, jak vypadá. „Co tady děláš, staříku?“ zajímala jsem se. „Myslela jsem, že se budeš držet stranou.“

„Musíš i s dětmi odsud okamžitě zmizet, Pol,“ řekl a vzal na sebe svou skutečnou podobu.

To Dariona a Selanu skutečně vyděsilo. „Kdo je ten muž, teto Pol?“ zeptal se přiškrceným hlasem Darion.

„Můj otec,“ odpověděla jsem poněkud s despektem.

„Svatý Belgarat?“ Neměla jsem důvod skrývat svůj původ a otec měl obrovskou reputaci – jeho reputace ovšem trochu pohasínala, čím lépe jste ho znali.

„To slovo „svatý“ je poněkud diskutabilní,“ řekla jsem spíše pro otce než kvůli Darionovi. Měla jsem vždycky radost, když jsem si otce mohla dobírat.

„Jde o skutečně vážnou věc, Pol,“ řekl otec. „Musíme okamžitě opustit Sulturn. Jestli se nenaučíš barvit vlasy, tak ani nemá cenu, abys v dalším městě vybalovala věci. Všichni Grolimové vědí o tvém bílém pramínku vlasů.“

„O čem to mluvíš, otče?“

„Dole ve městě je v hospodě Murgo a vyptává se na tebe. Lije pivo do jednoho upovídáného Sendara, takže přesně ví, kde jste. Začněte balit.“

„Proč ho prostě nezabiješ? Mrtvý Murgo už nám neublíží.“

„Teto Pol!“ vykřikl vyděšeně Darion.

„Kolik toho ví?“ zeptal se otec a ukázal na Dariona.

„Tolik, kolik potřebuje.“

„Víš, kdo je?“

„V obecné rovině ano.“

„Ale, Pol!“ řekl otec nasupeně. „Držet nějaké tajemství jenom proto, aby to zůstalo tajemstvím, je směšné. Začni balit a já mu řeknu, kdo skutečně je. Vezměte si jen to, co nezbytně potřebujete. Všechno

ostatní si můžete koupit v Kotu.“

„Kotu?!“ Neočekávala jsem něco takového a musím říct, že se mi to ani moc nezdálo.

„Sendarie je už pro vás příliš nebezpečná, Pol. Už ses tu stěhovala mnohokrát. Murgové – a Grolimové – už se na Sendarii zaměřili. Měla by ses s dětmi uchýlit na nějaký čas do některého z alornských království. Naházej potřebné věci do kufru a já zatím vysvětlím celou situaci Darionovi a jeho manželce.“

„Stále si myslím, že by nebylo od věci, kdybys toho Murga polechtal nožem pod žebry.“

„To by byla jenom ztráta času, Pol. Zpráva o mrtvém Murgovi by se donesla ke Grolimům a ti by se tu začali rojit, ani ne za týden.“

Otec prohlásil, že měl v plánu koupit koně, ale já mu to okamžitě zadržela. Selana sice byla zdravá dívka, ale byla těhotná, a pro těhotnou ženu není nejzdravější natrásat se celé dny na koni. Ani jsem moc neposlouchala, když otec vyprávěl Darionovi a Selaně celou historii. Jednak jsem ji už několikrát slyšela a pak jsem většinu toho prožila na své vlastní kůži. Darion se sice tváří skepticky, ale choval se, jakoby otcí věřil. Pak navrhl, že bychom na cestu mohli použít nákladní vozík. Otcí se ta myšlenka hned zalíbila. Asi mu připomněla, jak se seznámil s naším Pánem. Pak – a skoro se mi to nechce přiznat – vypadlo z otce něco geniálního. „Mám pocit, že by se tu hodil požár,“ zamyslel se.

Tím ovšem skutečně rozčílil Dariona a Selanu. Všechno, co měli, bylo v tomhle domě a jim ještě nedošlo, že se sem už nikdy nevrátí. To bylo součástí otcova plánu. Nejenom, že se tím odvrátí pozornost celého města, ale vyloučí se tím zbytečné úvahy nad tím, jestli se sem budou moci někdy vrátit.

Otec šel dolů připravit koně a já zatím chystala tři pěkné kostry, aby všichni lidé ve městě – a hlavně ten zvědavý Murgo – byli přesvědčeni, že jsme všichni tři uhořeli při požáru. Chtěla jsem, aby si ten Murgo myslel, že cesta, kterou sledoval až sem, zde končí jednou provždy.

Otec vyjel s vozem z Murosu směrem na Medalii a Darion, Selana a já jsme seděli pod plachtou vzadu. Po několika hodinách jsme byli dost daleko na to, aby se oheň v domě mohl prudce rozhořet.

Příštích čtrnáct dní jsme byli na cestě. Když potřebujete být v Darine rychle, koupíte si koně a pojedete po císařských cestách. Když na koně trochu přitlačíte, můžete to stihnout za pět dní. My jsme nikam nespěchali a navíc jsme se potřebovali vyhnout jakýmkoliv kontaktům s Torakovými zvědy, proto nás otec vozil po všelijakých cestičkách. Protože byl nádherný podzim a cestovalo se velmi příjemně, nic jsem nenamítala.

Konečně jsme dorazili do Darine, kde jsme prodali otcova koně a Darionův vůz a nalodili se na loď, plující do drasnijského přístavu Kotu.

Nemám Kotu ráda. Hlavně kvůli větrnému počasí, které tam většinu času panuje. Také chování drasnijských obchodníků je po nějakém čase velmi únavné. Když vám Drasnijec dluží peníze, radši by umřel, než by vám je vrátil bez nějakého zisku pro něj.

Nerada to přiznávám, ale otec mi celá ta léta chyběl. Má sice dost pochybný charakter, ale zcela jistě je zábavný společník – když chce – a má obrovský smysl pro praktičnost. Ten nápad se zapálením Darionova domu by mě nikdy nenapadl. Asi jsem přeci jenom příliš sentimentální.

Otec s Darionem velmi dobře vycházel. Darion měl dost rozumu, aby poslouchal otcovy rady a otcí se to líbilo. Jsem si jistá, že Darion měl vůči změně povolání v Kotu jisté výhrady. Pro něj byl důležitý nábytek, ne ozdoby na něm. Z tohoto úhlu pohledu bylo řezbářství krokem zpět. Otec zarazil jeho námitky hned z kraje. „Já bych řekl, že zůstat naživu je důležitější než nějaká umělecká integrita.“

Tím Dariona umlčel.

Otec s námi zůstal v Kotu po dobu, než jsme založili novou existenci. Přinutil nás změnit jména a nabarvit si vlasy. Mimochodem, ta barva mi stejně nedržela. Otec sám je – ať má jakékoliv jméno – žijící legenda, takže pro nás samotné bylo bezpečnější, když konečně odešel.

Příští jaro se Selaně narodil syn a Darion porušil tradici a nedal mu rivanské ani sendarské jméno. Dal mu drasnijské jméno Khelan. Trochu mne to zklamalo. Musím říct, že taková výjimka se udála v Rivově rodu jen dvakrát nebo třikrát. Je sice hezké být nenápadný a splynout s okolím, ale...

Nedlouho po narození ke mně jednou v noci dolehl známý hlas, ale tentokrát to nebyl hlas mé matky.

„Jsi vzhůru, Pol?“ zeptal se mne otec.

„Ted' už jo, otče,“ odpověděla jsem. „Co se děje?“

„Jsem na Arendském trhu a měl jsem zrovna absolutně fantastickou diskusi s Ktačikem.“

„Co dělá na Arendském trhu?“

„Abych řekl pravdu, tak tě tu asi hledá. Shání tě.“

„A ted' tě zrovna odposlouchává. To je skutečně velmi chytré, otče.“

„Nebud' směsná, Pol. Přece vím, jak s tebou mluvit, aby to nemohl slyšet. Na nějaký čásek zapomeň na to, že by ses vracela do Sendarie. Ta je ted' moje.“

„O čem to mluvíš?“

„Ktačik má nového žáka. Jmenuje se Čamdar, je velmi nadaný a Ktačik mi ho přilepil za záda.“

„Co to povídáš?“

„Říkám, ti pravdu. Čamdar se má stát mým stínem. Ktačik si je jist tím, že vím, kde jsi, a že tě čas od času navštívují. Čamdar mě sleduje, aby našel tebe.“

„Co to má společného s tím, kde žiju?“

„Párkrát mě viděli u Sendarii, tak si Ktačik myslí, že je to tvoje působiště. Chci si s Čamdarem trochu pohrát a nechci, aby ses mi pletla na hřiště.“

„Proč ho prostě nezabiješ a nezbavíš se ho jednou provždy.“

„Já toho Čamdara znám a vím, jak vypadá a jak se chová. Je to lepší než mít v zádech někoho neznámého. Povědím ho po Sendarii, až tam pozná důvěrné každou stezičku. Ale opravdu každou. Bude si tak jistý, že jsi tam, že ho nenapadnou alornská království ani náhodou. Dopřej mi trochu prostoru, Pol. Odstráním Čamdara z tvého dosahu.“

„To nemáš nic lepšího na práci?“

„Ani ne. To, co děláme, je jenom, o málo méně důležité než bylo rozlomení světa. Tohle je můj malý příspěvek k tvému velkému úkolu.“ Po těch slovech se rozchechtal.

„Co se děje tak směšného?“

„Já se těším, jak se pobavím. Když budeš pozorně poslouchat,

Pol, uslyšíš v příštích stoletích, jak Čamdara vyje zklamáním. Drž se mimo Sendarii a já ti zaručuju, že budeš v bezpečí.“

„Kam máš teď namířeno?“

„Nejdřív asi zavedu Čamdara do Tol Honetu, aby si trochu užil přepychu, než ho protáhnu různýma dírama.“ Otec se zase uchechtl. „Ktačík byl tak laskav, že mi daroval ocas. Já ho trochu protáhnu bahnem, aby viděl, jak si toho vážím. Spi sladce, Pol.“

Tak to je můj otec.

ČÁST DRUHÁ

Vo MIMBRE

VII.

AČKOLIV SI OTEC z Čamdarova objevení dělal legraci, bral Ktačikova podřízeného velmi vážně. Čamdar nebyl obyčejný Grolim, kterého hnal strach a slepá víra. Byl lstivý, ambiciózní a velmi chytrý. V jistém smyslu byl možná nebezpečnější než samotný Ktačik.

Když se dívám zpět na svá první léta v roli pečovatelky, jsem nucena přiznat, že moje zaměření na Sendarii bylo nebezpečným omylem. Nebyla jsem schopná se vzdát své minulosti, když jsem přijala nové poslání, a proto jsem hledala úkryt pro potomky Ocelového stisku uvnitř Sendarie. Tím jsem velmi usnadnila práci Ktačikovým Grolimům, protože jsem zúžila pole působnosti. Po několika letech už věděli, že mne nemusí hledat, v Arendii nebo v Tolnedře, protože jsem vždycky byla v Sendarii.

Otec napravil mou chybu tím, že mi zakázal pobyt na místě, které jsem milovala. Když se dívám na ta čtyři a půl století, která jsem strávila v alornských královstvích, vždy je považuji za exil, ale díky tomu jsem se naučila ignorovat hranice mezi státy. Stále se ale ráda vracím do Sendarie. Věnovala jsem té zemi značnou část svého života, a i když už nevládnou národu, který vzešel z mého původního vévodství, stále mám ráda ta místa. Povinnosti mohou někdy připomínat staré pohodlné boty. Nechceme se jich zbavit, i když máme nové.

I když jsem se s Kotu nikdy nesblížila, Darion a Selana byli mladí a brzy si zvykli na zdejší život. Jejich malý synek měl drasnijské jméno a jejich oblečení bylo také drasnijské. Naštěstí morálka se nemění tak snadno jako oblečení. Nemůžete se jí jen tak zbavit. V hloubi své duše byli Darion i Selana stále Sendary. Darion se nesnažil natáhnout své zákazníky a Selana se nezúčastnila sedánek se sousedkami. Všimla jsem si, že jsou Drasnijci posedlí společenským postavením. Kořeny všeho toho mohou být možná u samotného Drase, protože Býčí šíje nikdy nedal bratrům zapomenout, že je prvorozený syn Medvědí plece. Drasnijské ženy se často snaží povýšit své vlastní společenské postavení tím, že pomlouvají ostatní. Selana dala jasně najevo, že se nehodlá podobných sedánek zúčastnit. Mne

místní ženy s takovou nabídkou vůbec neobtěžovaly. Není to zvláštní?

Navzdory skutečnosti, že to byla Drasnie, přímé chování Dariona a Selany zvýšilo jejich prestiž v očích sousedů víc než podvádění a pomluvy. Zdá se, že Drasnijsi mají někde uvnitř úctu ke slušnosti.

Ted' mne napadá zajímavá myšlenka. Bylo by možné, že náš milý princ Kheldar, zloděj, který měl vždy připravenou únikovou cestu z jakéhokoli města na světě, se uvnitř své drsné duše stydí a ctí čest a slušnost?

Po chvíli uvažování myslím, že ne.

Došlo ti to, Silku, ne?

Ať tak či tak, Darion a Selana byli v Kotu uctíváni svými sousedy a byli v bezpečí. Jejich syn Kelan byl vychováván jako Drasnijec, ale po naší malé rozmluvě při jeho osmnáctých narozeninách se dozvěděl, kdo skutečně je a proč je nutné, aby si tu informaci nechal pro sebe. Kelanovi patří uznání za to, že se mě nezeptal tou obligátní otázkou „Proč si mi to neřekla dřív, teto Pol?“ Protože vyrůstal jako Drasnijec, uvědomoval si, že jsem mu to dřív neřekla, protože to nepotřeboval vědět. Rozhodli jsme se, že bude pracovat jako stavitel lodí a on si v tom povolání vedl znamenitě. Drasnijské lodi v pětáctýřicátém století byli mnohem větší než původní pobřežní bárky. Měly široký trup, aby se do nich vešlo velké množství zboží a připomínaly těhotné velryby. Ani zdaleka nepřipomínaly šerecké válečné lodi. Ty za větru jen letěly a nebylo na světě lodí, která by jim dokázala uniknout, Kelan byl natolik chytrý, že si uvědomoval, v čem je chyba a navrhl hlubší kýl jako řešení. Jsem si jistá, že drasnijsí kapitáni dobře věděli o čem mluví, ale ani jeden na jeho nápad nepřistoupil. Znali totiž mělčiny a různá skaliska při pobřeží. Nechci tím říct, že všichni drasnijsí námořníci jsou pašeráci. To, že neznám žádného Drasnijsi, který by ctil zákony, ještě neznamená, že žádný takový neexistuje.

Moji chráněnci žili v Kotu do konce pětáctýřicátého století, když jsem s nimi přesídlila do Boktoru. Snažila jsem se v těch letech vyhýbat, hlavním městům. Ktačik v té době dost spoléhal na Dagaše a ti nejsou tak snadno rozpoznatelní jako Murgové. Mohli se pohybovat po západě takřka nepozorovaně a mně připadalo logické, že když

někoho hledám, tak s tím začnu v hlavním městě. V tom je problém Drasnie, že vlastně má příliš málo měst. V močálech západně od Boktoru je několik rybářských vesnic, ale já jsem jednoznačně odmítala žít uprostřed smrdutých stojatých vod. Silk jednou popsal západní část své domoviny jako „stará, dobrá, bahnitá Drasnie“ a tím ji dobře vystihl.

Vřesoviště na východě Drasnie jsou skoro stejně zoufalá. Vřesoviště je pustina, kde zima začíná brzo a končí pozdě. Je to místo vhodné pro chov sobů a zároveň je to pravlast Drasnijců. Nebylo to ale počasí, co mne drželo stranou východní Drasnie. Oblast stoupá pomalu k Gar og Nadraku a mně nepřipadalo moudré bydlet tak blízko angarackému království. Navíc je východní Drasnie domovem Medvědího kultu. Kombinace izolace a mizerného počasí vedla k tomu, že se místní členové kultu uzavřeli před vymoženostmi okolního světa včetně ohně a kola.

Moje malá rodina žila v Boktoru asi sedmdesát let a pak jsme přesídlili do Šereku, kde jsme žili ve vesnici západně od Val Alornu. Období růstu je tam velmi krátké a pak se muži většinou věnují dřevařství. Námořní národy vždy potřebují spousty dřeva. Jeden z potomků Ocelového stisku, Dariel, udělal štěstí tím, že zakládal pily na potocích. V Šereku jsem se cítila bezpečně, protože Šerekové tak ctí odkaz Alornu, že zabijí každého Angaraka, který by se v jejich království objevil. V Šereku je spousta hospod, ale v žádné z nich neuvidíte zvědavého Murga. Dokonce i Dagašové se Šereku vyhýbají.

Po nějaké době mi matka naznačila, abych přesídlila ze Šereku, protože se obávala, aby se do rivanského rodu nedostalo příliš mnoho šerecké krve a zvyklostí. Z rivanského rodu měl vzejít „Vrah boha“ a matka se domnívala, že by bylo dobře, kdyby věděl, kterého boha má zabít. Matce se přičila představa, že se Rivova meče zmocní nějaký hospodský rváč a proklestí se jím až na místo pantheonu.

Možná vám to bude připadat zvláštní, ale mně se v Šereku líbilo. Urostlé šerecké dívky, které si brali Rivovi následníky za muže dělaly čest proslulé šerecké plodnosti a já byla vždy obklopena houfem malých blondatých hlav.

V roce 4750 jsem podlehla matčině naléhání a po dlouhé rozmluvě s chlapcovými rodiči jsem odvedla nejmladšího následníka

do Algarie. V jednačtyřicátém století se princ Geran oženil s dcerou Hattana, mladšího bratra kmenového náčelníka, a proto byl Gariel dědičně členem tohoto klanu. Vysvětlila jsem situaci tehdejšímu klanovému náčelníkovi, Hurtalovi, a tak jsme byli přijati za člena klanu.

Kočovný způsob života se mi nelíbí. Mám ráda stálost a stabilitu a způsob života, kde určují krávy kam jít, mi připadá trochu urážlivý pro člověka. Jediné, co je na kočovném životě pozitivní je to, že nikde nezůstanete tak dlouho, aby vás pohltily hory odpadků.

Gariel se naučil jezdit na koni a starat se o krávy a já se vrátila ke svému dávnému povolání lékařky. Pomáhala jsem rodit děti a ošetřovat zraněné. Ani mě nijak neuráželo, když mě v noci vzbudili, abych šla pomoci s rozením telete. Jediný rozdíl je snad v tom, že se kráva při porodu na nic nevypytává.

Protože Gariel vyrůstal v Šereku, kde jsou samí blondáci, byl úplně fascinován černovlasými algarskými krasavicemi. A protože pro ně byl zase on velmi přitažlivým mladíkem, měla jsem co dělat, abych je udržela alespoň trochu na distanc.

Víc to nechci rozvádět. Matka mi totiž poměrně jasně dala najevo, že prvorozený Garielův syn bude následníkem, ať již bude z lože manželského nebo nikoliv.

Konečně jsme ho oženili s vysokou krasavicí jménem Silar a já se mohla v klidu vyspat. Když se jim v roce 4756 narodil syn, navrhla jsem, že by se mohl jmenovat Daran. Usoudila jsem, že opakováním jmen udržujeme trochu silnější kontinuitu s dřívějšími generacemi.

Mladý Daran doslova vyrůstal v koňském sedle a mám pocit, že jako kluk snil o tom, že se stane tím, čemu Algarové říkají Sha-dar... tak jako je dneska Hettar. Sha-darimové jsou něco jako vládci koní. Musela jsem mu tu myšlenku rázně rozmluvit. Sha-darimové jsou většinou koňmi tak posedlí, že se jenom zřídka kdy žení, a to nebyla cesta, po které se měl Daran vydat. Navíc jsou Sha-darimové poněkud iracionální, což Hettar jasně demonstroval, když se pokoušel v Zemi Ulgů zkrotit hřebce Hrulga. Hrulgové vypadají trochu jako koně, ale jsou to nebetyčné potvory. Však také Hettar příliš neuspěl. Jedině se

mu podařilo to, že ho Hrulga nesežral k snídani.

Po nějakém čase se Daran oženil s algarskou dívkou jménem Selara a v roce 4779 se jim narodil syn Geran. Povšimněte si opět opakování jména. Byla jsem pevně rozhodnuta držet kontinuity rivanského rodu i tímto způsobem. Geran vyrůstal stejně jako jeho otec v koňském sedle a já začala uvažovat o přestěhování. U Algarů bylo sice bezpečno, ale já chtěla dát následníkům krále i nějaké vzdělání a jiné vychování. Algarský způsob života je pravděpodobně ten nejsvobodnější, jaký si lze představit, ale jeden z těch chlapců se měl stát králem. A králové jsou ti nejméně svobodní lidé ze všech. Říká se o nich, že nosí korunu, ale s ní oblékají i ostatní starosti.

Moje možnosti v Algarii byly velmi omezené. Jediná dvě místa, která byla víc než ležení kočovníků, byl Stronghold, což není nic jiného než past na Murgy, kteří se přes Východní zlom snaží dostat do Algarie a krást tam koně, a vesnice Aldurford, což je původní sídelní místo Rychlé nohy. Poté, co se Geran oženil a v roce 4801 se mu narodil syn Darel, začala jsem pomaloučku přesvědčovat posledního následníka o nepohodlnosti kočovného života. Vyprávěla jsem Darelovi historky o pohodlném městském životě, kde se všechno netočí pouze kolem krav a travy. Dost mi pomohla obrovská sněhová bouře, která ho uvěznila na dvacet osm hodin v sedle bez možnosti ulevit si od neustálých náporů ledového větru. Popostrčila jsem ho, aby se zajímal o kovářské řemeslo a vyučil se v něm. Samozřejmě v tom byl určitý záměr. Klan nepotřeboval dva kováře, takže v momentě, kdy se chtěl Darel postavit na vlastní nohy, musel se od klanu odtrhnout.

Dalším štěstím bylo, že si nevytvořil pevné pouto k žádné dívce, takže ho u klanu vlastně nic nedrželo. V roce 4825 jsme se spolu odstěhovali do Aldurfordu. Tamní kovář už byl dost zmožen z neustálého popíjení, takže už neměl tolik sil a Darel se snadno uchytil. Usadili jsme se na předměstí a Darel měl za chvíli spoustu práce.

Bylo mu už třicet, když se oženil s místní krasavicí Adanou a byli spolu skutečně šťastni. Asi bych to neměla říkat, ale já byla možná ještě šťastnější. Kočovníci se příliš často nekoupou a lidé, kteří jsou stále s koňmi nebo kravami, po delším čase trochu načichnou. Jakmile jsme si s Darelem v Aldurfordu založili domácnost, koupala jsem se

dvakrát denně skoro celý rok.

Manželství s Adanou byl skutečně dobrý krok a i já jsem si s ní velmi dobře rozuměla. Koupila jsem malý domek a všichni tři jsme trávili hodně času společně v kuchyni. „Teto Pol,“ oslovila mne jednou odpoledne Adana a já podle hlasu poznala, že má starosti.

„Ano, Adano?“

„Je možné, že děláme s Darelem něco špatně?“ Celá při té otázce zrudla. „Chci tím říct, jestli bych už neměla být těhotná? Já opravdu chci děti a...“ Zarazila se.

„Někdy to chvíli trvá, drahoušku,“ uklidňovala jsem ji. „To není jako přibít k sobě dva kusy dřeva. K tomu je zapotřebí i trochu štěstí.“

„Já bych tak chtěla dát Darelovi syna, teto Pol.“

„Já vím,“ usmála jsem se. Všechny milující ženy myslí na to samé a Adana svého kováře opravdu milovala. „Pojď ke mně, drahoušku.“

Adana ke mně přistoupila a já jí sáhla na podbřišek a téměř okamžitě odhalila příčinu jejích potíží. Adanin problém byl chemické povahy. Měla trochu posunutou rovnováhu, takže nemohlo docházet k normálním cyklům.

Koho to zajímá, ať se podívá do nějakých medicínských knih. Nechci vás připravit o radost z objevování nových věcí a proto se o tom nebudu šířit blíže.

„Musím si udělat výlet do Údolí, Adano,“ řekla jsem jí.

„Je to něco trvalého?“ zeptala se se slzami v očích. „Jsem neplodná?“

„Nebud' hloupá, Adano,“ uklidňovala jsem ji se smíchem. „Potřebuju si tam vzít nějaké tonikum, to je všechno. K tomu potřebuju znát přesné složení, které je v jedné z otcových knih,“ Slovo tonikum je pro lékaře velmi užitečné. Skoro každý chápe, že mu to může pomoci a že to není chutné, Pacienti se vždy nad jeho chutí šklebí, ale berou to s vírou, že bude lépe.

Hned druhý den jsem opustila Aldurford, vzala na sebe podobu sokola a odletěla do Údolí, abych strávila několik dní v otcově knihovně. Dvoječata mne informovala, že otec vodí Čamdara za nos po

celé Sendarii. Jemnocit nikdy nebyl otcovou silnou stránkou, takže postupoval tak, že vždycky v nějaké vesnici zabil Murga, co byl po ruce a Čamdar se tam okamžitě přihnal, protože si myslel, že ten dotyčný Murgo mi byl na stopě. On samozřejmě chtěl tu stopu najít, takže slídl po okolí a vyslychal všechny v okolí. Čamdar nebyl hloupý, takže po páté či šesté vraždě pochopil, co otec dělá, ale stejně nemohl úplně vyloučit, že tentokrát je to ten pravý Murgo, tak se tam stejně hned přihnal. Jsem si jista, že se tím otec královsky bavil a navíc skutečně vsugeroval Čamdarovi domněnku, že nemohu být jinde než v Sendarii.

Konečně jsem zjistila, jaké byliny by mohly pomoci Adaně a mohla se vrátit do Aldurfordu s velkou nádobou plnou „toniku“. Adana se nijak nepozastavovala nad jeho chutí a brala pravidelně třikrát denně svou dávku. Nedlouho nato se jednou ráno objevil v kuchyni Darel s tím potutelným úsměvem, který se objevuje na tvářích mladých mužů, když se dozvědí sladké tajemství. „Adana čeká dítě, teto Pol,“ vyhrkl ohromeně. „Já budu otec!“

„To je nádhera, drahoušku,“ řekla jsem klidně. „Co si dáš k snídani?“ Já si prostě vždycky tohle vychutnám, když se celí dmou pýchou. Rodičovství je v patriarchálně zaměřené společnosti značně nespravedlivé. Ženská to celé oddře a chlap slízne smetanu.

„Mohla bys připravit něco dobrého pro Adanu, teto Pol,“ skoro škemral. „Myslím, že by si zasloužila snídani do postele.“

Tak to byl přesně jeden z nich. Viděla jsem příliš mnoho mladých mužů, kteří se domnívali, že těhotenství je něco jako invalidita a nejraději by připoutali svou ženu na devět měsíců na lůžko. Trvalo mi několik dní, než jsem mu tu hloupost vyhnala z hlavy.

V roce 4841 porodila Adana syna Garela – což je pěkné rivanské jméno – a já si oddychla. Byl to první náznak možné neplodnosti a tahle hrozba pak nade mnou visela několik století jako noční můra.

V roce 4850 došlo ke známému zatmění slunce. Já už zažila zatmění slunce několikrát, ale tohle bylo něčím zvláštní. Primitivní lidé - to znamená většina lidstva - je zatměním úplně fascinována. Astronomové samozřejmě vědí, co ho způsobuje a dovedou ho i dost přesně předpovídat. Zatmění v roce 4850 ale bylo UDÁLOST první třídy a bylo nepředvídatelné. Ale došlo k němu, protože k němu dojt

muselo. Všechna proroctví se o něm zmiňují, takže muselo nastat. Je dokonce možné, že Torak přinutil slunce k zatmění, aby se vyplnilo proroctví, které oznámilo jeho příchod. On toho byl schopen.

Chcete, abych se zabývala podrobněji způsobem, jak se vypočte zatmění slunce? Já myslím, že to není nutné.

Zatímco bylo lidstvo ještě zmateno polední temnotou, dolehl ke mně matčin hlas a já byly překvapena jeho silou. „*Na tohle jsme čekali, Pol,*“ zaznělo triumfálně. „*Začni se chystat.*“

„*Chystat na co?*“

„*Torak přichází. Opustil Ašabu a blíží se k Mal Zethu. Sesadí současného krále a stane se vládcem celé Mallorey. Potom potáhne na západ, aby se zmocnil Orbu.*“

„*Kolik máme času?*“

„*Asi moc ne. Ztratíme nějakou bitvu, ale na tom nezáleží. To se musí v téhle UDÁLOSTI stát. Důležité je, že se Dítě světla utká s Dítětem tmy v Arendii.*“

„*A Darel je Dítě světla?*“

„*Ne. UDÁLOST, při které se utká Torak s rivanským králem je ještě značně vzdálená.*“

„*No, a kdo je tedy Dítě světla.*“

„*V tuto chvíli jsem jím já.*“

„*Ty?*“

„*Nejsem to já, kdo se setká s Torakem v Arendii. Ani Darel. My máme jen připravit řadu kroků pro hlavní UDÁLOST.*“

„*Musíš mluvit v hádankách?*“

„*Po pravdě řečeno, ano. Když budeš vědět příliš mnoho, budeš v řadě věcí postupovat jinak, než jak postupovat máš. Nic neuspěchej, Pol. Ted' není čas na hrdinství.*“

A byla pryč.

Po zatmění, což je vlastně nepřírozená tma, následuje obvykle velký jas poté, co se slunce vrátí na oblohu. Zatmění v roce 4850 bylo jiné. Světlo se neobjevilo, ale zato všude visely těžké olověné mraky. Potom začalo pršet.

A přšelo, a přšelo, a přšelo celých pětadvacet let.

Den po „Torakovu zatmění“ jsem poslala myšlenku dvojčatům do jejich věže v Údolí. Asi bych měla poznamenat, že jsem mnohem zdatnější v komunikaci tímto způsobem než zbytek mé rodiny, protože mám mnohem větší praxi. Jestli si vzpomenete, tak jsem řídila z matčiny chalupy celé svoje vévodství. Po celou dobu jsem udržovala Malona Killanesona ve víře, že umím ovládat lidi myšlenkou stejně dobře jako slovem.

„*Strýčkové,*“ oslovila jsem dvojčata a doufala, že přilákám jejich pozornost, „*kde je můj otec?*“

„*Nic jsme o něm neslyšeli, Pol,*“ odpověděl Belkira.

„*Asi se snaží každého varovat,*“ přidal se Beltira. „*Co říkáš, že to zatmění bylo úchvatné?*“

„*Tak jako výbuch sopky nebo vlna, tsunami,*“ odtušila jsem. „*Kdyby se vám Starý vlk ozval, řeknete mu, že s ním potřebuji co nejdříve mluvit.*“

„*Vyřídíme mu to Pol,*“ slíbil Belkira.

„*Budu vám vděčná.*“

Měsíce ubíhaly a otec se neozýval. Začínala jsem na něj být naštvaná.

Na jaře roku 4851 přestalo tlouci Darelovo srdce, když opracovával kus železa ve své kovárně. Vždycky беру tyhle náhlé zástavy srdce jako osobní urážku. Neprojevují se předem žádnými symptomy, takže neočekáváte, že přijdou. Jestliže oběť přežije první záchvat, může lékař dalšímu zabránit, nebo ho alespoň odsunout. Stává se ovšem příliš často, že právě ten první už je smrtelný. Člověk se vám může zdát úplně v pořádku, ale najednou zemře při chůzi do prvního patra. Když se tak dívám nazpět, uvědomuju si, že se malé náznaky objevovaly, ale já jsem jim nevěnovala pozornost. Myslela jsem si, že má Darel zarudlý obličej od rozžhavené pece. Také občasná bolest v levé ruce mi nepřipadala nápadná, protože ho zrovna tak často bolela i pravá ruka. Nakonec to byl kovář, a toho od věčného bušení kladivem, sem tam ruce bolívají.

Nemohla jsem s tím vůbec nic dělat a právě ta bezmoc mne hrozně bolela.

Adana i Garel, kterému bylo v té době deset let, byli Darelovou smrtí úplně zničení. Na nemoci je snad jediná věc dobrá, a to ta, že

pomalu připravuje příbuzné na nevyhnutelný konec. Tragédií při úmrtí řemeslníka je také to, že vdova a sirotci okamžitě upadají do bídy, protože přišli o živitele. Bez peněz se často ocitají v roli žebráků u kostelních dveří. Najednou se mi moje tajné finanční zdroje hodily. Mohli jsme si dál držet náš dům na předměstí Aldurfordu a nemuseli jsme se omezovat v jídle.

Jsem si jistá, že jsem zklamala několik zájemců, když jsem se vysmála jejich nabídkám na koupi Darelova kovářství. Někteří lidé jsou skutečně jako supi. Pátrají po každém úmrtí v okolí a pak navštíví čerstvou vdovu, ještě zničenou zármutkem, a nabídnou jí směšný obnos za rodinný podnik. Tyhle typy ode mne dostaly lekci ze slušného chování. Sdělila jsem jim, že vůbec nemám zájem prodat kovářství, ale naopak, že chci podnik rozšířit. Tvrdila jsem jim, že jsem ve styku s většinou řemeslníků, kteří mají něco společného s kovárnou. „Nemáte pocit, že by bylo pro lidi z Aldurfordu výhodnější, kdyby byly naše dílny pohromadě? Nemuseli by lítat po celém městě, aby nakoupili, co potřebují. Mohli by si všechny nákupy obstarat najednou.“

Místní obchodníci zbledli při představě, že se na ně chystá dobře organizovaná konkurence. Založili konsorcium, dali dohromady peníze a koupili naši kovárnu za třikrát větší cenu, než skutečně měla.

Jsem skutečně šťastná, když něco takového mohu udělat lidem, kteří si myslí, že jsou chytřejší než já. Miluji ten okamžik, kdy je blazeovaná nadřazenost v jejich tváři nahrazena úlekem.

Konečně se začátkem léta roku 4859 otec ozval dvojčatům a poprosil je, aby mi vyřídili, že mne hodlá pocítit návštěvou. Než mi stačili vyřídít jeho vzkaz, podařilo se jim učinit značný průlom v jedné pasáži Mrinského kodexu. Když mi řekli, že tím Dítětem světla pro setkání v Arendii má být Brand, podivila jsem se, proč s tím matka dělala takové tajnosti. K čemu to bylo dobré? Stejně jsem se to měla dozvědět, tak nechápu, proč se to snažila přede mnou skrývat. Mám podezření, že její důvody byly vlčího původu.

Otcí trvalo zhruba dva týdny, než dorazil do Aldurfordu a já na něj byla poněkud nepřijemná. Měla jsem totiž pocit, že celá moje

rodina má obzvláštní uspokojení z toho, že mne drží v nevědomosti.

Obloha se dočasně vyjasnila a byla blankytně modrá, když jsme s otcem kráčeli k řece. Slunce svítilo a větřík čechral vlnky na vodě. „Doufám, že sis užíval, otče,“ řekla jsem. Musím přiznat, že jsem na něj skutečně byla trochu příkrá.

„Co tím chceš říct?“

„Od zatmění už uběhly dva roky, staříku,“ upřesnila jsem. „Nevěděla jsem, že jsem tak nízko v pořadí důležitosti.“

„Nedělej z toho vědu, Pol,“ řekl mi. „Ty víš, jak se chovat v takové situaci. Jiným lidem to trvá déle. Chtěl jsem je trochu nasměrovat, než tě navštívím. Rozhodně jsem tě nechtěl ignorovat.“

Snažila jsem se najít na jeho odpovědi něco špatného, ale pak jsem toho nechala. „Dvojčata mne požádala, abych ti něco vyfídila.“

„A co?“

„S Torakem se má v Arendii utkat Brand.“

„Brand?“

„Alespoň to tvrdí Mrinský kodex.“ Pak jsem mu odcitovala příslušnou pasáž.

„Ale to je směšné!“ vykřikl. „Brand nemůže použít Rivův meč. Orb to nedovolí. Podej mi ruku Pol. Musíme si promluvit s dvojčaty. A chci, abys to také slyšela.“ Otec prostě není schopen připustit, že jsem v komunikaci na dálku mnohem lepší než on. Někdy se chová jako malý kluk.

Mrinský kodex dal dvojčatům pořádně zabrat, takže teď bylo nejrozumnější, nechat si od nich příslušnou pasáž vyložit, abychom věděli, co máme dělat.

„*To vůbec nepřipadá do úvahy!*“ vykřikla jsem, když jsem slyšela, že mám vzít Garela a Adanu a odejít s nimi do Strongholdu. „*Stronghold je přesně na cestě, kudy potáhne Torak do Arendie!*“

„*Jenom ti cituji, co říká Mrinský kodex, Pol,*“ odpověděl Beltira. „*Stronghold Torakovi do rukou nepadne. V tom je Mrinský kodex, velmi jasný. Budou ho obléhat, ale nedobudou ho.*“

„*Mně se to stejně nelíbí.*“

„Budou v bezpečí, Pol,“ promluvil otec nahlas. „My dva máme na práci něco jiného. Musíme do Rivy a Garela s sebou na Ostrov větrů vzít nemůžeme. Jakmile by se přiblížil k Orbu, ten by se rozzářil, meč

by mu sám skočil do ruky a on není tím vyvoleným, kdo ho má tentokrát použít.“ Současně poslal myšlenku dvojčatům. „Víte něco o Beldinovi?“

„Ozval se zrovna před několika dny,“ odpověděl Belkira. „Torak je stále v Mal Zethu a s ním tam je Urvon a Zedar.“

„Tak to máme stále čas. Nebudou schopni, přejít celou Malloreu jedním, nočním pochodem.“

„Uvidíme.“ Belkirův hlas nezněl zdaleka tak optimisticky jako otcův.

Vrátili jsme se s otcem zpět do domu a já řekla Adaně, aby rozšířila jednu z našich oblíbených průpovědek o rodinných potížích a potom jsme se odebrali do Strongholdu. Celou cestu do té ohromné pevnosti nám přšelo. Déšť je určitě dobrý pro trávu, ale to mi bylo jedno, protože člověku na cestě rozhodně není příjemný.

Algarové věnovali stavbě té monstrózní pevnosti skoro celé tisíciletí a na výsledku to bylo vidět. Zdi jsou velmi silné a jsou tak vysoké, že připomínají horu. Lidé často používají slovo nedobytný, ale přesně nevědí, co to znamená. Radím všem, ať se zajedou podívat do jižní Algarie na Stronghold a budou to vědět. Jsem si takřka jista, že i Torak se zarazil, když ji prvně spatřil.

Když jsme tam dorazili, otec si pohovořil s Cho-Ramem, mladým náčelníkem, který předsedá sboru klanových náčelníků. Sice by bylo trochu nadnesené ho nazývat králem, ale měli byste představu o algarské hierarchii.

Cho-Ramova rodina okamžitě Garela a jeho matku přijala za své. Adana dobře věděla, kdo je její syn, takže se snadno přizpůsobila životu královské rodiny. Garel se ale příliš dobře s novou situací nesžil, takže jsem se rozhodla mít s ním náš „malý rozhovor“, přestože byl na něj zatím velmi mladý.

Když se všichni s novou situací sžili, odebrali jsme se s otcem na Ostrov větrů.

Omlouvám se dopředu všem, že budu v dalších kapitolách používat opakovaně chmurné výrazy, ale po pětadvaceti letech dešťů se každému trochu scvrkne slovník. Samozřejmě bych mohla používat slovník strýčka Beldina, který používá mnohem barvitější slovník, ale tahle kniha by se mohla dostat, do rukou dětem a ty by nemusely

vědět co ta slova znamenají.

Ze Strongholdu jsme jeli na sever, překročili východní část Země Ulgů a zamířili k Sendarským horám. Pak jsme pokračovali dolů podél řeky Camaar, nasedli na loď a dopluli na Ostrov větrů. Protože v Rivově městě stejně pořád prší, tak si tam nevšimli ani změny počasí.

Brand, rivanský správce, nás už čekal v přístavu a já si pozorně prohlédla toho muže, který se měl stát Dítětem světla. Byl velký, silný v ramenou a měl mohutnou šíji. Vypadal jako Šerek, ale nechoval se tak. Šerekové jsou velmi hluční, ale Brand mluvil jemným kultivovaným hlasem. Šerekové se vyjadřují velmi obhrouble, ale Brand mluvil velmi slušně a civilizovaně. Tenhle rivanský správce mi silně připomínal prvního z nich, mého drahého přítele Kamiona.

Strýček Beldin a můj otec vedli nekonečné debaty o zvláštностech opakování, která se objevují několikrát za tisíciletí a přišli s prazvláštní teorií, která by to měla vysvětlit. Nechci zabíhat do žádných podrobností, ale ve stručnosti oni tvrdí, že kataklyzmatická exploze zastavila veškerý vývoj a my jsme odsouzeni k věčnému opakování téhož. Pouze s malou možností nápravy chyb.

Brand byl takovým opakováním Kamiona, ale v jistém smyslu i Ontrose. Musím přiznat, že jsem byla ráda, protože ze všech mužů, co jsem znala, tihle dva byli nejvhodnější kandidáti pro to, aby se utkali s Torakem v boji.

Eldrig z Šereku a Rhodar z Drasníe zatím do Rivy nedorazili, takže jsme s otcem, Brandem a Cho-Ramem trávili dlouhé hodiny v modré komnatě v jedné z věží citadely. Brand byl tak překvapen, když jsem mu řekla, že se má postavit Torakovi, že takřka zapomněl na svou důstojnost.

„Já?“ vykoktal ztěžka.

Otec mu na to potom odcitoval příslušnou pasáž z Mrinského kodexu. „A bude to on, kdo se postaví na místo Ochránce proti Dítěti tmy ve vlasti Býčího boha.“ Potom se na něj usmál jedním z těch svých neodolatelných úsměvů. „Ty teď zastupuješ rivanského krále, a proto jsi byl vybrán právě ty.“

„Já jsem ani netušil, že jsem jedním z kandidátů. Co mám dělat?“

„To my nevíme, ale až přijde čas, tak se to dozvíš. Až budeš stát tvář v tvář Jednookému, Nezbytnost povede tvoje kroky. Tak je to vždycky v těchto situacích.“

„Byl bych mnohem radši, kdybych věděl, co se ode mne očekává.“

„To bychom byli asi všichni, ale takhle to prostě nechodí. Ničeho se neboj, uvidíš, že to dobře dopadne.“

Když dorazil Eldrig s Rhodarem, začali jsme vypracovávat naši strategii a po několika poradách se k nám připojil i sendarský král Ormik. Otec často používá slovo strategie, jako kdyby to něco znamenalo, ale všichni Alornové dobře vědí, kde je jejich místo. Šerekové jsou naše loďstvo, Drasnijci jsou naší pěchotou a Algarové jsou naší kavalerií. Všichni dobře vědí, co mají dělat, takže naše sezení se konala za účelem pozdvižení morálky. Konference po nějaké době skončila a já se vrátila do Strongholdu. Žila jsem tam poměrně klidně, navzdory nepokojům, které zmítaly okolním světem. Nepokoje nenepokoje měla jsem svůj úkol. Garelovi bylo jedenadvacet, když se oženil s algarskou dívkou Aravinou. To bylo v roce 4860 a v roce 4861 porodila Aravina syna Gelana. Jako vždycky po narození nového následníka, podržela jsem Gelana chvíli ve své náručí, takže jsem byla prvním člověkem, kterého viděl. Možná to nehraje tak velkou roli, ale já se snažím vždycky vytvořit blízký kontakt.

VIII.

NEDLOUHO PO Gelanově narození dorazil do Strongholdu otec se strýčkem Beldinem, který se vracel z jedné ze svých pravidelných návštěv v Malloreu a informoval nás o novinkách z druhé strany Východního moře. Navštívili krátce Cho-Rama, potom Garela, Aravinu a Gelana, a potom jsme my tři vyšli nahoru na cimbuří pevnosti.

Strýček pohlédl takřka nepřítomně jednou ze střílen na okolní nekonečné moře trávy. „Pěkný výhled,“ poznamenal.

„Nejsme tady, abychom obdivovali okolí,“ řekl mu otec. „Řekni Pol, co se děje v Malloreu.“

Strýček se posadil na židli, na které sedávala stráž. „Asi budu muset začít trochu zešíroka,“ začal své vyprávění. „Spálená tvář se hodně změnil, ale stále není schopen si poradit se světskou společností. Před rozpadem světa byl absolutním vládcem všech Angaraků. Správný Angarak by se ani nepoškrábal na zadku bez Torakova svolení. Potom, když způsobil rozpad světa a pánův Orb mu zničil polovinu tváře, vzal Torak všechny pravověrné Angaraky do Kthol Mišraku. Generály nechal v Mal Zethu a Grolimy v Mal Yasce, aby vládli zbytku angaracké společnosti. Zvláště pod vedením generálů se za ta století vyvíjela společnost víc a víc světským způsobem. Potom se k angarackému císařství připojili ještě Melcenové se svými úředníky a ti ještě více otupili ostří barbarského chování v angarackém charakteru. Mal Zet se stal civilizovaným městem. Nebyl to sice ještě Tol Honeth, ale už to zdaleka nebyl Korim.“

„To to bylo v Korimu tak špatné?“ zeptala jsem se ho.

„Asi ještě daleko horší než si umíš představit, Pol,“ vzdychl. „Samostatné myšlení bylo zcela zakázané. Všechno vymyslel sám

Torak a Grolimové pronásledovali každého, kdo by si jen opovážil pomyslet, že druhý den opět vyjde slunce. No, to už je dávno. Po celá staletí, co byl Jednooký v Ašabě a prováděl tam svá náboženská pozorování, mu byl nablízku Zedar.“ Strýček se odmlčel. „Teď mě napadla zajímavá myšlenka,“ vyhrkl. „Mám pocit, že když někoho posedne schopnost vidět do budoucna, zároveň ho zbaví zdravého rozumu. Torak byl celou tu dobu mentálně asi na stejné úrovni jako ten idiot na břehu Mrinu.“

„Co to má s tím společného?“ podivil se otec.

Beldin pokrčil rameny a poškrábal se na břicho. „Jenom mne napadlo, že je to docela zajímavé. Jednooký se konečně probral ze své otupělosti, zakryl slunce a opustil Ašabu. V té době neměl vůbec ponětí, co se stalo s angarackou společností. Byl úplně izolován ve své ocelové věži v Kthol Mišraku a ještě víc v Ašabě. Víc než čtyřicet osm století byl naprosto odříznut od světa. Na cestě do hlavního města se zastavil v Mal Yasce a Urvon toho náležitě využil a předložil mu dlouhý seznam svých stížností. Jako první bod tam figurovala skutečnost, že ho generálové z Mal Zethu naprosto ignorují a to Urvon nesnese. Oznámil svému pánovi, že se generálové zpronevěřili odkazu svých předků. Protože byl Urvon první, s kým Torak mluvil, opouštěl Torak Mal Yasku zcela přesvědčen, že je Mal Zeth pln světských neřestí. Jakmile tam dorazil, nechal okamžitě popravit většinu obyvatel. Potom poslal Urvona a jeho Groliniy, aby vyčistili celý kontinent a kněžstvo začalo pracovat svými ostrými noži. Torakovy oltáře jsou již léta pokryty krví.“

Otřásla jsem se hrůzou.

„Asi to byl Zedar, kdo konečně přesvědčil Toraka, že decimovat vlastní armádu není nejlepší způsob, jak ji připravit na boj, takže to Jednooký trochu Urvonovi zatrhł. Mezitím dosáhli Grolimové toho, že by vyděšení Angarakové, Melcenové a Karandé šli na Urvonův rozkaz třeba do ohně. Byl to asi nejhroznější zvrat v historii lidstva. Celá civilizace se v průběhu necelých deseti let vrátila do doby kamenné. Teď je průměrný Malloreánec asi na úrovni Thulla. Urvon zašel dokonce tak daleko, že zařadil čtení mezi zločiny. To se samozřejmě nevztahuje na Grolimy. Ale i z grolimských knihoven musely zmizet všechny světské knihy. Jen čekám, kdy postaví mimo zákon kolo.“

Otcova tvář vyjadřovala naprosté zděšení. „Oni pálí knihy?“ ptal se nevěřícně.

„Neber to tak tragicky, Belgarate,“ uklidňoval ho Beldin. „Vědátoři z melcenské university uložili všechny své knihy na bezpečném místě, kde je Grolimové nenajdou. Dalové v Kellu opsali asi každou knihu, která kdy byla napsána a Grolimové se do blízkosti Kellu nedostanou.“

„Asi ani já bych se tam nedostal,“ připustil otec. „Dalové jsou velmi zvláštní lidé.“

„Zvláštní je ještě příliš slabé slovo,“ souhlasil Beldin. „Dalo by se říct, že armáda, která vytáhne z Mallorej jsou pouhá čísla a nic víc. Mozky mají úplně vygumované.“

„To je ten nejlepší nepřítel,“ zajásal otec. „Kéž bych měl vždy za nepřítele pouze blbce.“

„Pokusím se zapamatovat si tvoje slova.“ Pak se strýček rozhlédl kolem. „Nenašlo by se tu něco k pití?“

„Však se po večeři něco najde,“ uklidňovala jsem ho.

„Před večeří nebude nic?“

„Nechci ti zkazit, chuť k jídlu, strýčku.“

Bylo zcela jasné, že hlavním cílem angaracké invaze je získání Orbu a hlavní sílu náporu ponesou Alornové. Proto jsme jejich vládce informovali víc než ostatní. Když ale Murgové a Nadrakové na podzim roku 4864 uzavřeli karavanní stezky, začali hlavně Tolnedřané tušit, že něco visí ve vzduchu. Aby se situace obchodních princů z Tol Honetu ještě zhoršila, zavřel Brand v zimě přístav v Rivě. Jako důvod uvedl jeho celkovou rekonstrukci. I trouba by pochopil, že se mezi Angaraky a Alorny k něčemu velkému schyluje, a Ran Borune IV žádný trouba nebyl.

Znovu jsme se sešli v Rivě, abychom probrali stav příprav a já navrhla otci, že minimálně z důvodu slušnosti bychom měli informovat Ran Boruna o chystané invazi. „Jestli dojde k vyvrcholení celého zápasu v Arendii otče,“ řekla jsem, „bylo by dobře, kdyby byly legie na naší straně a proto se snaž být s císařem zadobře.“

Otec sice vrčel – a to umí skutečně dobře – ale pak se odebral do Tol Honethu, aby pohovořil s mladým Ran Borunem. Při hovoru s ním dokázal otec svou genialitu. Místo aby mu složitě vysvětloval,

jak jsme k těm informacím přišli, svedl všechno na drasnijskou zpravodajskou službu a připsal jí tak další zásluhy. To byl jeden z velkých mýtů tehdejší doby.

Bylo ještě velmi brzo pro Tolnedřany i pro kohokoliv jiného, aby se mohli nějak chystat na angaracký útok nějak konkrétně, ale Ran Borune měl aspoň čas zlepšit, fyzickou kondici svých legií. Je zajímavé, že jakmile se na delší dobu někde rozhostí mír, profesionální válečníci mají velké sklony k lenivosti. Pravidelný výcvik zabírá moc času, který by se dal využít mnohem smysluplněji například pitím, hraním karet, nebo obtěžováním žen.

Na jaře roku 4865 – ještě před táním ledu – se vydali Malloreánci na svůj pochod na západ. Používali k cestě malé ostrůvky mezi Malloreou a západním kontinentem. Nějaký idiot, který ty ostrůvky nikdy ve skutečnosti neviděl, je nazval „přírodním mostem“. Řeknu vám jednu věc, kdybych neuměla postavit lepší most než tenhle, tak bych se raději věnovala zahradničení.

Nikdo z nás si vůbec nepřipouštěl otázku, co bude Torak dělat, až dosáhne Morimdimu severně od Gar og Nadraku. Mrinský kodex nás ujišťoval o tom, že hlavní srážka má být v Arendii, takže jsme si byli zcela jisti, že zamíří podél nadrackého pobřeží k Mishrak ac Thullu a potom zatočí západně přes Algarii k Arendii.

Torak sám byl příliš arogantní, než aby vymýšlel nějaké klamné manévry, takže to byl asi Zedar, kdo poslal několik regimentů Malloreánců do Thull Zeliku, aby se tam producovali a zmátli drasnijské špióny. Přítomnost těchto Malloreánců v Mishrak ac Thullu nás jenom utvrdila v tom, že Torak potáhne přímo k Východní průrvě, aby napadl Arendii.

Jenže on to neudělal. Místo toho prošel lesy Gar og Nadraku a vpadl do Drasnie. Kdybych řekla, že jsme na to nebyli připraveni, tak by to zdaleka nevyjadřovalo pravý stav. Postavili jsme obrovskou alornskou armádu na východní pláň Algarie, aby zadržela očekávanou invazi, a proto jsme stáhli z Drasnie většinu jejích obránců. Když se Torakova armáda Malloreánců, Nadraku, Murgů a Thullu vynořila z Nadrackého lesa na vřesoviště východní Drasnie, nesetkala se prakticky s žádným odporem. Torak okamžitě poslal takřka polovinu své armády k jižní hranici Drasnie, a tím nám zabránil

přispěchat na sever na pomoc našim drasnijským přátelům. Potom vojska Dračího boha začala metodicky vyvražďovat všechny Drasnijce, kteří byli schopni nějakého odporu. Byla to strašná jatka. Drasnijci, kteří nebyli zabiti na místě, byli předáni Grolimům, a ti je použili pro své rituály k uctění svého krutého boha.

Uprostřed léta v roce 4866 byla Drasnie prakticky bez obyvatelstva kromě několika málo uprchlíků, kteří se schovávali v močálech. Jedna skupina zamířila na sever k Morinlandu a po velkých útrapách se dostala do Šereku. Tisíce drasnijských uprchlíků byly pak dopraveny po moři z Kotu do dalších zemí na severu a západě. Zničené oddíly drasnijské armády, kterým nebylo umožněno bránit svou otčinu, byly doslova nacpány do šereckých lodí a odvezeny do ústí řeky Aldur, a potom se přesunuly na jih do Strongholdu. Král Rhodar chtěl za každou cenu bránit Boktor, ale otec jej v Kotu přinutil nasednout na válečnou loď krále Eldriga. Řekla bych, že Rhodar pak mému otci už nikdy nedůvěřoval.

Poté co Torak získal absolutní kontrolu nad Drasnií, přeskupil své armády a čekal na posily, které stále proudily přes most z ostrůvků.

Musíme si ujasnit jednu věc. Torak sám není žádný vojenský genius. Kdysi, během Války bohů, kdy musel sám dělat rozhodnutí, se dopustil tolika závažných chyb, že je s podivem, že Angarakové nebyli úplně vyhlazeni. Dračí bůh má takřka arendskou slabost pro masový čelní útok a pro poslední výspu. Celková angaracká strategie v devětačtyřicátém století byla dílem Zedara a ne Toraka. Strýček Beldin usoudil – a já bych řekla, že správně – že když Torak poslal Urvona do Mal Yasky a Ktačika do Rak Ctholu, zároveň poslal Zedara do Mal Zethu, aby tam vše řídil ze zákulisí. Zedar byl asi nejlstivější ze všech Torakových učedníků a generálové v Mal Zethu mu poskytli vynikající vzdělání v taktice a strategii. Samozřejmě, že byl stále dobře viditelný Torakův rukopis se sklonem k použití obrovské síly, ale větší část strategie při invazi na západ byla dílem proradného bratra mého otce.

Po dobytí Arendie se v Rivě sešla Alornská rada, včetně sendarského krále Ormika, aby probrala stávající situaci. Než začalo zasedání, vyhledala jsem rivanského správce. Potřebovala jsem mu objasnit pár věcí.

„Mohu si s tebou promluvit, Brande?“ zeptala jsem se ho.

„Samozřejmě, lady Polgaro,“ odpověděl a vstal. Byl skutečně velmi vysoký a měl široká ramena. Přisunul mi židli a já se posadila. Pak se posadil i on. „Co pro tebe mohu udělat, má paní?“

„Přestaň s těmi formalitami, Brande, není na ně čas.

Usmál se. „Je těžké vzdát se starých návyků, Pol,“ omlouval se.

„To jsem si všimla. Jsi velmi zdvořilý a civilizovaný muž, a proto máš jistě pocit, že musíš poslouchat Eldriga. Je starší a je to král původního alornského národa. Samozřejmě vím, že vždycky bylo zvykem nechat šereckého krále, aby řídil setkání Alornské rady, ale tentokrát musí zvyky stranou. Je to zvláštní situace a ty nahradíš šereckého krále.“

„Vždyť já ani nejsem králem, Pol,“ namítl. „Zasedání by měl vést Rhodar. Je to král, který přišel o království.“

„Ty máš být Dítětem světla, Brande, to znamená, že ty jsi teď nadřazen všem. Ted' nemluvím o tom, kdo si první sedne nebo kdo se komu bude uklánět, a o dalších nesmyslech. Mluvím o velení. Jsem si jistá, že jsi dostatečně diplomatický, abys neurazil Eldriga, ale zároveň bud' dostatečně pevný, aby sis vytvořil okamžitě vedoucí pozici. Brzy přijde čas, že budeš dostávat instrukce od někoho mnohem důležitějšího než je kterýkoliv pozemský král. Staneš se nástrojem Účelu vesmíru. Budeš se řídit pokyny, které přijdou od Účelu a my nechceme připustit, aby Eldrig nějakým způsobem přeručoval tvé příkazy. Proto musíš hned na začátku vystupovat tak, aby přijímal tvá rozhodnutí. Už jsem zažila hodně válek, abych věděla, že rozkazy musí přicházet z jednoho zdroje. Nemůžeme připustit, aby vojenské operace řídil nějaký výbor.“

„Můžeš mi vysvětlit, co je spojeno s tím Dítětem světla? Nevyznám se příliš dobře v teologii.“

„Vesmír je řízen nějakým Účelem, Brande.“

„Ano, tuhle část chápu. To vytvořili bohové.“

„Ne, tys to obrátil přesně naruby. Nejdřív byl vesmír a potom bohové.“

„Belarovi kněží s tím nesouhlasí.“

„To je celkem přirozené. Možná se ve stejné době jako vesmír objevil UL, ale předtím nebylo nic.“ Na chvíli jsem se odmlčela.

„To je ovšem moje osobní víra, takže je možno o tom diskutovat. Stejně jsme ovšem trochu odbočili od tématu.“

„Kdo je UL?“

„Bůh Ulgů. Je to otec ostatních bohů.“

Brand překvapením vytřeštil oči a ztěžka polkl.

„Trochu se odchylujeme od tématu. Vesmír byl řízen nějakým Účelem. Potom došlo ke kosmické nehodě – jedna hvězda vybuchla na místě, kde neměla – a Účel se rozdělil. Od těch dob tyhle dva účely spolu stále bojují. Je to velké zjednodušení, ale jsem si jistá, že jsi pochopil podstatu.“

„Takže vidím, že jsou to nějaké rodinné rozmíšky, Pol.“

„Je to něco podobného. Prostě tyhle dva Účely se nemohou nikdy přímo utkat. To by celý vesmír vybuchl, a proto používají různé zástupce.“

„Jako například Dítě světla a Dítě tmy?“

„Přesně tak. Čas od času se ti dva potkají – obvykle na velmi krátkou dobu – zhruba na půl vteřiny.“

„V souboji se toho za půl vteřiny mnoho nestihne, Pol.“

„Přestaň se na to dívat jako na souboj. Je to trochu něco jiného.“

„To se mi ulevilo. Tím Dítětem tmy je Torak, že ano?“

„Obvykle ano.“

„Člověk asi nemá moc velkou šanci v souboji s bohem, co?“

„To záleží na tom člověku, protože k tomu utkání dojde během války, bude to pravděpodobně souboj – nebo to tak alespoň bude vypadat. Ty a Torak spolu zkřížíte meče alespoň na chvíli, ale UDÁLOST s tím nebude mít nic společného.“

„UDÁLOST?“

„Tímhle slovem popisujeme takováto setkání. Nenech se zmást tím, že Torak je bůh a ty nejsi. To nemá nic společného s tím, co se má stát.“

„A co se má stát, Pol?“

„Ty budeš muset volit.“

„Volit? A to je všechno? Jaké budou možnosti?“

„To my nevíme, ale ty se to dozvíš, až přijde tvůj čas. Můj otec byl jednou Dítětem světla. To bylo v době, kdy byl s Medvědí plecí na cestě do Cthol Mishraku. Tenkrát byl Dítětem tmy Zedar a otec se

rozhodl, že ho nezabije. Jak se později ukázalo byla to správná volba.“

„A co když se v tu chvíli rozhodnu špatně?“

Pokrčila jsem rameny. „Tak prohrajeme.“

„Ale, Pol!“ Jeho protest byl takřka zoufalý. Položila jsem mu ruku na rameno. Byl mi velmi sympatický. „Ničeho se neboj, Brande. Zcela jistě nezvolíš špatně.“

„Takže vyhrájeme?“

„To taky není tak jisté. Torak taky musí volit. A jeho volba může být lepší než tvoje. Jednou vyhraje ten a podruhé ten druhý.“

„Takže já nebudu nic jiného než hlas toho Účelu? On provede výběr a já ho oznámím?“

„Ne, drahý. Ty provedeš volbu.“

„Kéž bych byl mrtev,“ řekl temně.

„Tuhle možnost nemáš, Brande. Ne aby tě napadlo si něco udělat. Ať chceš nebo nechceš, ty se máš utkat s Torakem v Arendii a ty máš provést volbu.“

„A co když odmítnu provést volbu?“

„To je také volba, Brande. Z toho se prostě nevykrouťš. Přestaň se bát toho, že Torak je bůh, a ty ne. Ve chvíli, kdy se utkáte, si budete naprosto rovni. Já s otcem to vysvětlíme ostatním, takže o tom nebudou žádné spory. Ty budeš mít velení. Oznámíme to ostatním králům decentním způsobem, takže nebude potřeba, abys to sám Eldrigovi nějak zdůrazňoval. Nějaké nevhodné oznámení, že ty jsi Účelem vesmíru, by mohlo mít za následek, že se začne zajímat o tvé duševní zdraví.“

„Musím přiznat, že už se o něj obávám sám, Pol,“ připustil. „Je tenhle rozhovor skutečnost, nebo se mi to jen zdá?“

Vyndala jsem z kabely jehlu a píchla jsem ho do prstu.

Udiveně se na mě podíval, vykřikl a ucukl. „Proč to děláš?“

„Jen to nech krvácet, Brande,“ řekla jsem mu. Když potom prst začal krvácet, vzala jsem kapesník a chytila do něj pár kapek. „Tenhle kapesník si schovej. Teď není čas na nějakou lítost nebo pochybnosti. Vždycky, když tě přepadnou sebemenší pochybnosti, tak se na něj podívej. Pamatuj si jedno: Tenhle rozhovor není výplod tvé fantazie a ty skutečně jsi Dítě světla... nebo jím budeš, až přijde tvá chvíle. Jsem lékařka, a proto mi věř, když ti říkám, že budeš nezranitelný.“

Ted' si ten prst umyj a já ti to zavážu.“

Porada se konala ve známé modré místnosti nahoře v citadele. Vynořovalo se mi v hlavě spousty vzpomínek, ale já se snažila je zaplašit, abych se mohla soustředit. Většina našich úvah připomínala hru na hádanky. Torak nás už jednou překvapil a my si druhé takové překvapení nemohli dovolit, takže jsme se dlouho přeli o jeho možném dalším kroku. Král Rhodar toho moc neřekl a ani nemusel. Jeho žalem zdrcená tvář byla pro nás dostatečným mementem, co by se mohlo stát, kdybychom se v našich úvahách zmýlili podruhé.

Protože jsme mohli pouze reagovat na Torakův další krok, o němž jsme zatím nic nevěděli, nepřinesla tahle konference nic světoborného. Můj jediný příspěvek spočíval v tom, že jsem doporučila, abychom informovali i ostatní království na západě, že se blíží velké nebezpečí.

Opustili jsme s otcem Ostrov větrů na lodi, a byli jsme vysazeni na severním výběžku arendského poloostrova, kde jsme začali hledat úskočné Asturijce. Poté, co Mimbraté zničili Vo Astur, se asturijská šlechta uchýlila do lesů, aby odtamtud podnikala partyzánskou válku. Asturijci si vždy počínali na osamělého mimbratského pocestného, toho střelili šípem do zad a oslavovali jeho smrt u svých ohňů. Mimbraté samozřejmě tyto praktiky neschvalovali, a proto se jejich rytíři pravidelně vydávali do lesů a ničili bandy těchto nadšenců. Asturijci se za ta staletí poměrně dobře adaptovali na život v lese, takže nám s otcem trvalo asi deset dnů, než jsme našli odbojného asturijského vévodu Eldallana. Takřka nepřetržitý déšť dal výrazu nepohodlný novou dimenzi.

Pokud nemají hlad sedí šelmy normálně někde na krytém místě, ale tou dobou bylo možno zahlédnout vlka a sovu, jak nepřetržitě procešávají promoklý les.

Máte představu, jak strašně smrdí mokrý vlk, když sedí u ohně? Jen vzpomínka na to mi zvedá žaludek.

Přeci jen jsme měli trochu štěstí, když se počasí na chvíli umoudřilo a mlha se zvedla, že jsem mohla vzlétnout nad koruny stromů. Zhlédla jsem na východě dým z několika ohnišť. Když jsme se tam na to místo vydali, zjistili jsme, že je to ten tábor, který

hledáme.

Mladí asturijsí „vlastenci“ se podle svých romantických představ oblékali do zeleného nebo hnědého oblečení doplněného čepicí s kožešinovým ohonem. Mimbraté je postavili mimo zákon a oni se rozhodli hrát svou hru důsledně. Nic proti literatuře, ale balady složené podřadnými básníky z nich udělaly chudé asturijské zbojníky, kteří berou bohatým Mimbratům. Generace hloupých asturijských mladíků neměly nic jiného na práci, než že se trénovali ve střelbě na rezavá brnění dávno mrtvých Mimbratů.

Ano, jsem proti Asturijcům zaujatá, a co má být?

Nemohu říci, že by se vévoda Eldallan a jeho kohorty tvářili nadšeně, když jsme vstoupili do jejich ležení. Ne, že bychom byli přímo zajatci, ale mířilo na nás dost šípů, když jsme kráčeli k trůnu, na kterém seděl Eldallan se svou osmiletou dcerou Mayaseranou na klíně.

Vévoda z Asturie byl štíhlý, asi pětatřicetiletý muž s dlouhými upravenými blond vlasy. Byl oblečen do zelených šatů, dlouhý luk ležel těsně vedle něj a bylo zjevné, že má o sobě vysoké mínění. Sledoval se skeptickým úsměskem, jak nás otec představuje. Otcův neupravený zevnějšek neodpovídal obrazu mocného čaroděje, jak ho popisovaly arendské balady. Možná nevěřil mému otci, ale zakrátko uvěřil mně.

Zničení Drasnie bral jako alomský problém a rozhovořil se o nutnosti zničit Mimbraty, jakoby se to už stalo součástí jeho náboženství. Už mne to začalo pomalu unavovat, tak jsem se obrátila na otce. „Mohu si s ním pohovořit? Zním Arendy přeci jen trochu lépe než ty.“

„Budu jen rád,“ zavrčel starý vlk.

„Prosím, abys omluvil mého otce, výsosti,“ oslovila jsem Eldallana. „Diplomacie nepatří mezi jeho silné stránky.“

V tu chvíli se dopustil Eldallan osudné chyby, protože se zmínil o mém bývalém spojení s Wacitskými Arendy jako o morálním poklesku. Rozhodla jsem se, že když chce být neslušný on, oplatím mu stejnou mincí.

„Dobrá, výsosti,“ řekla jsem chladně, „ukážu ti, co provedli Angarakové v Drasnii a nechám na tvém rozhodnutí, zda chceš, aby se podobné věci opakovali zde.“

„To jsou jen iluze!“ odfrkl.

„Ne, výsosti, žádné iluze, ale skutečnost. Mluvím jako vévodkyně z Eratu a žádný skutečný gentleman by si nedovolil zpochybňovat slovo šlechtičny. Nebo snad mám vzít na vědomí, že v Asturii už nejsou žádní gentlemani?“

Zrudl. „Chceš snad zpochybnit mou čest?“

„A ty mou čest urážet můžeš?“

Myslím, že to nečekal. Chvilí překvapeně zíral a pak mi pokynul. „Dobrá, výsosti, jestli tvrdíš na svou čest, že to co mi chceš ukázat, se skutečně stalo, nemám jinou možnost, než ti věřit.“

„Jsi velmi šlechetný.“ Jemně jsem prozkoumávala jeho mysl a našla místečko, které bylo schopno vnímat hrůzy způsobené nevyprovokovaným terorem. A to jsem potřebovala.

Uvolnila jsem svou vůli a snažila se do představ vložit všechno to násilí a krvežíznivost, která se tam udála. Bylo vidět moře krve a slyšet nárek pronásledovaných Drasnijců a nadšení ve tvářích Angaraků.

Eldallan začal hlasitě dýchat a křičet, ale já nepřestala, dokud jsem si nebyla úplně jistá, že ty představy nezačne zpochybňovat. Byla bych pokračovala ještě déle, ale přítomnost Mayaserany mne donutila přestat. Mayaserana byla krásná dívka s tmavými vlasy a obrovskými očima. Její nárek, když viděla proměnu svého otce, se mi zaryl do srdce.

„Co jsi to udělala mému tatínkovi, zlá paní?“ ptala se mě obviňujícím tónem.

„Bude za chvíli v pořádku, drahoušku,“ ujistila jsem ji. „To byla jen noční můra.“

„Ale vždyť je den a on nespí.“

Vzala jsem ji záruce. „To se někdy stává, Mayaserano. Uvidíš, že bude v pořádku.“

Když se vévoda z Asturie vzpamatoval, navrhl mu otec příměří mezi Asturií a Mimbrem. „Samozřejmě pouze dočasné příměří. Jen dokud bude trvat nebezpečí. Když ale najdete v míru zalíbení, můžete

si ho s Mimbraty prodloužit.“

„Nechceš mi navrhnout schůzku s tím mimbratským řezníkem, že ne?“

„Pouze kdybyste byli oba připoutáni řetězení ke zdi na druhé straně místnosti. Udělám dohodu se sendarským velvyslancem ve Vo Mimbri. Sendarové budou sloužit jako prostředníci a zároveň jako nárazník mezi vámi dvěma... alespoň do doby, než se Angarakové dostanou do Arendie. Až k tomu dojde, tak najdeme nějaký způsob, jak vás udržet na různých místech bitevního pole.“

Potom jsme se s otcem vydali přes vodu nasáklé pláně do Vo Mimbri. Znovu jsem byla skoro přemožena silou vzpomínek. Mám dojem, že otec nerozuměl mému hlubokého spojení s Arendií. Arendové jsou jako děti a já byla jejich společnou matkou skoro šest století.

Tmavovlasý vévoda – nebo spíš král, jak si nechával říkat – Aldorigen strašně nenáviděl hady a to mi vnuklo způsob, jak ho získat na naší stranu. Popsala jsem mu „angaracký zvyk“ všude zatáhnout hady a když viděl drasnijské vesnice plné plazů, přidal se okamžitě na naší stranu.

Máte pravdu, nebylo to zrovna nejčestnější, ale chcete, abych tady strávila několik týdnů vysvětlováním etického chování v době války?“

Otec domluvil s pomocí sendarského velvyslance příměří mezi Mimbraty a Asturijci a my se chystali k odjezdu ze zlatého města. Ještě před odjezdem jsem si ale pořádně prohlédla Aldorigenova světlovlasého syna Korodullina. Pokud si dobře vzpomínám, bylo mu takových osm nebo devět let. Abych byla upřímná, slovo „náhoda“ mne nenapadlo ani na moment. Byla jsem pouze trochu překvapena, že se „zvon“, který se pravidelně ozýval v mé hlavě, nesoustřeďuje pouze na potomky Beldarany a Rivy. On totiž oznamoval i jiné předurčené svazky. Jasně si pamatuju, jak se ozval, když se prvně potkal Relg s Taibou. Je trochu zvláštní, že se neozval, když jsem prvně potkala Durnika.

Aldorigen nám dal koně, takže jsme s otcem vyrazili neustálým deštěm dolu podél řeky Arend a potom se dali severní Tolnedrou

k zářícímu ostrovu Tol Honet.

Když jsme dorazili k mramorovému paláci, uvedli nás okamžitě k císaři bez obvyklých průtahů. Otcova dřívější návštěva přesvědčila Ran Boruna, že je vyslancem alornských králů. Nebyla do zcela pravda, ale něco na tom bylo. Porážka Drasníe ho naplnila obavou o další vývoj a on prahl po informacích. „Tady jsi, Belgarate,“ zvolal, když nás uvedli do jeho – poněkud přehnaně vyzdobené – pracovny. „To je hrozné, co se stalo v Drasnii. Až uvidíš příště Rhodara, vyříd' mu mou nejhlubší soustrast. Mají Alornové nějaké zprávy, co má teď Kal Torak v plánu?“

„Zhruba ano, výsosti,“ odpověděl otec. „Mohu ti představit mou dceru Polgaru?“

„Šaramantní, o tom nepochybuji,“ řekl Ran Borune společensky. Zrovna jsme si s mladým císařem do oka nepadli. „Opravdu potřebuji vědět, kam Torak potáhne. Máte v jeho armádě nějaké špióny?“

„Neřekl bych zrovna špióny, Ran Borune,“ zamračil se otec. „Kal Torak nemá ve své armádě nikoho jiného než Angaraky... alespoň doposud. Nezahlédli jsme mezi nimi ani Melceny, ani Daly nebo Karandy.“

„Mají Alornové nějaké plány?“

„Nic určitého. Chystají se k obraně na všech pravděpodobných místech. Naší hlavní výhodou je pohyblivost Alornů. Šerecké lodi mohou dopravit vojsko na jakékoliv místo ve velmi krátké době. Obranné síly v Algarii, Šereku i Sendarii by měly být dost silné na to, aby zadrželi Toraka do doby, než přijdou posily.“

„Jsou v těch náboženských textech nějaké rady?“

„Myslíš proroctví?“

„To slovo nenávidím,“ otrásl se Ran Borune. „Zní to jako hlas shůry.“

„Možná,“ připustil otec, „ale mezi alornskými a angarackými proroctvími jsou jisté podobnosti. Mohly by nám říct, co má chlápek, co si říká Kal Torak, za lubem. Muž, co si myslí, že je bohem, se asi bude snažit vyplnit nějaké proroctví, aby dokázal svou nadřazenost.“

K tomu jenom malou poznámku. Nikdo z nás neřekl Ran Borunovi, že nájezdník z východu je sám Torak. Předstírali jsme, že

se jedná o nějakého angarackého šílence. Nebylo potřeba dotýkat se tolnedranského teologického citění, když bylo možno dosáhnout spolupráce jinak.

„Takhle jsem na to nepohlížel,“ připustil Ran Borune. „Budou Alornové potřebovat na severu moje legie?“

„Snad ne, ale stejně děkujeme.“

„Máte v plánu tu zůstat s paní Polgarou delší dobu? Rád bych vám nabídl pohostinství ve svém paláci.“

„Oceňujeme tvou nabídku Ran Borune,“ řekla jsem mu, „ale mohly by tím vzniknout nějaké problémy. Vorduviané a Honethité by mohli mít námitky proti tomu, že máš ve svém paláci čaroděje.“

„Já jsem tady císař a bude po mém, lady Polgaro. Když se to někomu nelíbí, tak je to jeho problém.“ Nicméně pozorně si mne prohlédl. „Zdá se, že máš jisté vědomosti o našich slabinách.“

„To je zase moje libůstka,“ usmála jsem se. „Zjistila jsem, že četba tolnedranských politických komentářů mne uspává stejně rychle jako arendské epické básně.“

„Zdá se, že jsem si trochu naběhl, co?“ řekl našťavaně.

„To ano, výsosti. Ale berte to jako malou lekci. Otec mi vždycky říká, že je součástí našich povinností vychovávat mladé lidi.“

„Prosím, už žádné slovní potyčky,“ řekl mírným hlasem. „Vzdávám se.“

„To je velmi moudré rozhodnutí, Ran Borune,“ poznamenal otec. „Lidé, co se začnou přít s Pol, často krvácí z různých ran. Ubytujeme se na šereckém velvyslanectví. Musíme se setkat s mnoha lidmi a tam je to mnohem jednodušší než ve tvém paláci. Také chceme být v kontaktu s alornskými králi a šerecký velvyslanec má vždy k dispozici válečnou loď. Mohu se zeptat, kdo je teď nyissánským velvyslancem?“

„Takový podivný chlapík jménem Podiss.“

„Promluvím si s ním, aby mohl informovat Salmisru. Má jisté možnosti, které by se mi později mohly hodit a tak nechci, aby pak zůstala sedět v koutě a tvrdila, že o ničem nevěděla. Budeme tě průběžně informovat o stavu naší věci, takže za námi nemusíš posílat žádné slídily.“

Pak jsme se odebrali s otcem na šereckou ambasádu. Pozdě v noci, zrovna když se chystal spát, dolehl k otci Beltirův hlas. Oznámil mu, že Torakovy síly zrovna vstoupily do Algarie a pak se dostal k ještě horší zprávě. Strýček Beldin oznámil dvojčatům, že druhá malloreáiiiská armáda zaplavila dalasiánský přístav Dal Zerbu a začala se přepravovat přes Východní moře do Cthol Murgosu. Ted' bylo jasné, že uzavření karavanních stezek na severu i jihu mělo udržet v tajnosti přesuny vojsk. Ted' jsme měli co dělat s dvěma angarackýrni armádami.

Okamžitě jsme se vydali zpět do císařského paláce a přinutili služebnictvo, aby probudilo císaře. Novinky, které jsme mu přinesly, ho nijak nepotěšily. Doporučili jsme mu, aby byl připraven na různé varianty, ale aby zatím neposílal legie na žádnou frontu. Potom jsme s otcem zamířili do Nyissy.

Nebyla jsem nikdy předtím v zemi hadích lidí, ani se nepotkala s žádnou z celé řady identických Salmisser. Hadí bůh Issa neměl žádného učedníka jako Torak nebo náš Pán. Místo toho věnoval veškerou svou lásku jedné panně, původní Salmissře. Pokus o prodloužení jejího života evidentně neuspěl, takže ji Nyissánci museli po její smrti nahradit jinou. Základní podmínkou pro výběr kandidátek byla fyzická podobnost s originálem. Dlouhodobé studium osobních vlastností Salmissry potom rozhodlo, která z nich bude příští královnou. A ta děvčata měla ke studiu skutečně silnou motivaci, protože jakmile byla budoucí královna vybrána, bylo ostatních devatenáct méně úspěšných kandidátek okamžitě popraveno. Pak není divu, že byla Salmissra nerozpoznatelná od svých předchůdkyň. Jak říká otec: „Když znáš jednu, znáš je všechny.“ Neměla jsem žádný důvod být ze Salmissry nějak nadšená, ale otec mi řekl, že mají jisté nadání, které by se nám mohlo v budoucnu hodit. Proto, když jsme vstupovali do královského paláce v Sthiss Toru, jsem se chovala velmi způsobně.

Salmissrin trůnní sál byla spoře osvětlená hala, které vévodila ohromná socha hadího boha. Salmissrin trůn, který spíše připomínal gauč, stál před sochou. Před trůnem postával asi tucet žlutě oděných eunuchů, kteří neustále pěli chválu na královnu. Hadí královna byla velmi bledá, až křidově bílá. Měla černé vlasy a podivně bezbarvé oči.

Musím přiznat, že byla krásná. Přijala naší zprávu s hadí nezúčastněností a ani se nenamáhala odtrhnout pohled od svého zrcadla. „Proč bych se měla plést do vaší války s Angaraky?“ zeptala se.

„To není jenom naše válka, výsosti,“ řekla jsem. „Týká se to nás všech.“

„Mě ne. Jedna z mých předchůdkyň měla možnost poznat, jaké to je, když se zaplete do soukromých sporů mezi Alorny a Angaraky. Já nehodlám opakovat stejnou chybu. Nyissa zůstane neutrální.“ Její bledé oči se zahleděly na mou tvář a já věděla – aniž bych tušila proč – že se jednoho dne s hadí ženou utkám. Bylo vidět, že i ona to ví.

Otec si naší výměny pohledů vůbec nevšiml. Ženy si vždycky najdou nějaký způsob komunikace, kterého si muži nevšimnou. Otec se snažil Salmissru přesvědčit, že Urvon při svém tažení na sever může Nyissu zpusťřit, ale mohl klidně šetřit dech. Ona byla zcela zaujata sama sebou. Všechno co ji zajímalo, byly její potřeby a to, jestli přežije ona sama. Já si to uvědomila dřív než otec a snažila se informace obrátit víc tímto osobním směrem. Naznačila jsem, že by nemuselo být zrovna příjemné, až se jí budou Grolimové snažit vyrvat srdce z těla na krvi prosáklém obětním oltáři.

Alespoň to trochu vzbudilo její pozornost.

Když jsme s otcem opouštěli zapáchající palác, zeptala jsem se otce na záležitost, která mi celou dobu vrtala hlavou. „Myslíš, že mají Nyissánci někde poznamenány své zkušenosti s farmakologií?“

„Já nevím,“ odpověděl a vrtěl hlavou, „Proč se ptáš?“

„Mají jistě velmi zajímavé sloučeniny rostlinného původu. Salmissra byla úplně nasáklá šesti až osmi z nich, pokud jsem byla schopna je určit.“

„Opravdu?“ Zdálo se, že ho to trochu překvapilo. „Myslel jsem, že je prostě taková.“

„To je, ale ty prostředky to ještě zesilují. Má některé velmi zajímavé chutě. Až bude tohle všechno za námi, vrátím se sem na průzkum. Některé z těch rostlin mohou být velmi užitečné.“

„Většinou budou jedovaté, Pol.“

„Plno věcí je jedovatých, otče. Předávkování může být u většiny léků smrtelné. Správné dávkování je základem rostlinné medicíny.“

„Tvoje pověst lékařky může snadno utrpět, když začneš experimentovat s jedy, Pol.“

„Pokusy jsou zdrojem lékařského pokroku, otče. Můžeš sice přijít o několik pacientů, ale z dlouhodobého hlediska jich mnohem víc zachráníš.“

„Někdy mám pocit, Pol, že jsi stejně chladnokrevná jako Salmissra.“

„To sis toho všimnul až teď? To jsi mne teda zklamal, otče.“

Samozřejmě jsem to tak nemyslela. Někdy jsem prostě taková.

IX.

TO NEBYLO zrovna úspěšné jednání, co?“ zahuhlal otec, když jsme opustili Salmissřin palác a kráčeli ulicemi, které vytrvale zkrápěl déšť.

„Ty jsi snad, otče, čekal, že tě přivítá s otevřenou náručí?“ podivila jsem se. „Nikdy jsi nebyl v Nyisse zrovna moc populární.“

„No, alespoň jsem získal pocit, že Urvona taky nijak vítat nebude. Možná je to víc, než v co jsme mohli doufat. Teď se vydáme do Maragoru a uvidíme, jak pořídíme s Marou.“

Byla zima, což je v Nyisse období dešťů, ale poté, co Torak změnil podnebí, bylo těžké rozeznat jedno období dešťů od druhého. Opravdu nenávidím létání v dešti, ale neměli jsme jinou možnost.

Sledovali jsme zhruba tok Hadí řeky až k jižním hranicím Maragoru. Všimla jsem si několika táborů zlatokopů podél hranice. Jenom tak pro sebe jsem zaznamenala, že všechny leží jižně od hranic, žádný severně. Zlatokopové byli jistě stateční lidé, ale zase ne tak stateční.

Houstnoucí déšť ztěžoval orientaci, protože bylo poměrně těžké spatřit rozvaliny sídelního města Maragoru, ale otec znal cestu, takže jsem ho prostě následovala až do Mar Amonu. Otec obhlédl ruiny, snesl se k jednomu stromu a proměnil se ze sokola zpět do své

podoby. „Nebude to nic příjemného, Pol,“ varoval mne. „Mara je ještě větší blázen než Torak a zaplavil Maragor od jednoho konce na druhý různými příšerami. Obávám se, že možná spatříš pěkné hrůzy.“

„Už jsem ty historky slyšela, otče.“

„Povídačky jsou jedna věc. Ale až ty příšery uvidíš a uslyšíš, budou ti vlasy vstávat hrůzou na hlavě.“

„Já už si s tím poradím, starý vlku.“

„Jenom se nepřeceňuj, Pol. Ať je blázen nebo ne, je Mara stále ještě bohem a pouhá jeho přítomnost je záchranná. Přítomnost našeho Mistra je velmi jemná, ale Mara má ve zvyku rvát na lidi, aby je hned vyděsil už jenom, svým zjevem. Jednala jsi někdy v Arendii s Chaldanem?“

„Ne. Chaldan mluví pouze se svými kněžími... aspoň to ti kněží tvrdí.“

Otec pokýval hlavou. „Kněží jsou všude stejní. Jejich výlučné spojení s bohem dává jejich práci jistý pocit bezpečí. Kdyby si každý starý pobuda mohl přímo pohovořit s bohem, byli by zbyteční a jejich povolání by bylo k ničemu.“

„Ty máš dneska poněkud cynický smysl pro humor.“

„Za to může to počasí. Ale naše setkání s Marou nebude stejně nic příjemného. Mara nám má stále všem za zlé, že jsme nepřišli na pomoc, když Tolnedřané napadli Maragor. Už jsem se s ním několikrát setkal, takže dobře ví, kdo jsem... pokud to nezapomněl. Budu mu asi trochu lhát. Nedostali jsme přímý příkaz sem jít, ale já myslím, že by s tím Pán souhlasil. Řeknu Marovi, že nás sem poslal. Není zas takový blázen, aby šel přímo proti němu a proto nám asi neublíží. Ale stejně se měj na pozoru a nenech se ukolébat. Ať tě ani nenapadne se podívat po nějakém zlatě, kdyby tam bylo. Kdybys jen pomyslela na zlato, tak ti Mara vygumuje mozek.“

„Nejsem zase tak chtivá zlata.“

„Opravdu? A kde tedy bereš ty peníze na nákupy věcí, co se ti líbí nebo co potřebuješ?“

„To jsou investice, hlavně investice do půdy. Když chceš peníze, tak se o ně musíš starat. Nezajímá mě nějaký náhodný nález zlata.“

„To je dobře. Tak jdeme do města a uvidíme, jestli se nám podaří si promluvit s Marou.“

Mar Amon je velmi skličující místo. Nejenom proto, že je v něm plno duchů, ale také proto, že je složen částečně ze skutečných staveb a částečně z jejich iluzí. Mara totiž vlastně město znovu postavil. Na místech budov, které byly zničeny při tolnedranské invazi, vytvořil jejich iluze. Ty domy jsou nehmotné, ale vy si dokážete představit, jak vypadaly. Po cestě k hlavnímu chrámu jsme viděli tolik hrůz, že by to stačilo na celý lidský život. Tolnedranští legionáři byli normálně placeni kovovými mincemi a vlastně nikdy zlato neviděli. Zem Maragoru je jím takřka pokryta. Není divu, že legionáře přepadla neovladatelná hrabivost a disciplína zcela upadla. Z legií se stal chtivý, nemyslíci dav a takový dav se dopouští různých zvěstev. Mara takřka láskyplně přetvořil oběti těch zvěstev a pustil je na svobodu, aby udržovali nedotknutelnost Maragoru. Schvaluju potrestání, které seslal Nedra na své následovníky po vpádu do Maragoru. Kupečtí princové z Tol Honetu nejsou schopni myslet na nic jiného než na zlato, když leží všude kolem nich, a chtivost to jsou otevřené dveře k šílenství v Maragoru. Klášter v Mar Terrinu může vypadat jako dobrý nápad, ale je to nejskrytější vězení na světě. Vězni tam nejsou odsouzeni k smrti, ale k věčnému šílenství.

„BELGARATE!“ zahřměl Marův hlas silněji než hrom. „JAK SE OPOVAŽUJEŠ RUŠIT MŮJ ZÁRMUTEK?“ Naříkající Bůh se tyčil nad námi a na rukou držel zavražděné děcko.

„Můj pán mi přikázal, abych se svou dcerou Polgarou přišel do tvého království a vyhledal tě,“ lhal lehce můj otec. „Tvůj bratr Torak táhne na západ a Aldur, náš Pán, chtěl, abychom tě spravili o tom, že dračí bůh přichází.“

„JEN AŤ PŘIJDE!“ odpověděl stále naříkající Mara. „JEHO ANGARAKOVÉ NEJSOU O NIC VÍC ODOLNÍ PROTI ŠÍLENSTVÍ NEŽ VRAŽDÍCÍ SYNOVÉ NEDRY.“

Otec se uklonil. „Jak soudíš, lorde Maro,“ řekl. „Moje dcera a já jsme splnili úkol, který nám dal náš Pán a tak odejdeme a nebudeme tě už rušit.“

„To bylo rychlé,“ zahuhlala jsem, když jsme opouštěli Mar Amon.

Otec potřásl hlavou. „Abych řekl pravdu, šlo to lépe, než jsem čekal.“

„Asi ti nerozumím,“ připustila jsem.

„Maragor je něco jako zadní vrátka do Tolnedry,“ vysvětloval mi. „Urvon možná plánuje projít severním Cthol Murgosem a napadnou Tolnedru odsud místo aby se trmácel přes Nyissu. Mara teď ví, že přichází a my jsme mu ta vrátka zavřeli. Urvonova armáda může být v nejlepší formě, když sem přijde, ale než půjde odsud, bude z ní stádo bláznů.“ Vypadal, že je sám sebou spokojen. „Možná jsme mohli dosáhnout trochu víc, ale nechtěl jsem na něj tlačit. Pojdme si pohovořit s Gorimem. Můžeme informovat všechny najednou. Aspoň nebudeme muset náš výlet opakovat.“

„Budeme informovat i Ulgy?“

„Myslím, že naše pozvání nepřijmou, ale bude lépe je informovat zbytečně, než je urazit tím, že jim nic neřekneme.“

„To budeme mít hodně práce.“

„Teď ti nerozumím já, Pol.“

„Budeme obíhat lidi a zvat je na párty, na kterou stejně nechtějí přijít.“

„Můžeš tomu říkat diplomatické chování.“

„Já tomu spíš říkám ztráta času.“

„I to patří k diplomacii. Tak jdeme do Prolgu.“

Nekonečný déšť, který sužoval nížiny od Torakova zatmění slunce, se v horách Ulgů proměnil ve sněžení. My jsme ale nešli pěšky, takže jsme se jedné nepříjemnosti vyhnuli. Létat při sněžení je únavné, ale je mnohem lepší, než se brodit hlubokými sněhovými závějemi. Také se vyhnete různým potvorám, které žijí v horách Země Ulgů.

Prolgu je spíše hora nežli město. Algarové vytvořili horu, kterou nazývají Stronghold, ale Ulgové prostě začlenili Prolgu do hory, kde původní Gorim potkal ULa a obvinil otce bohů, že nezabránil zničení světa.

Přišli jsme do opuštěného města, které nepřipomíná nic na světě. Většina prastarých měst byla zničena v důsledku války a válka zanechává nějaké stopy na zdech a budovách. Prolgu ale nebylo zničeno žádnou lidskou činností. Ulgové se prostě přestěhovali dolů do jeskyní pod městem a zanechali své domy nepoškozené a prázdné. Opuštěná města obvykle lákají různé zlodějčky, ale v případě Prolgu

by to snad ani nestálo za to. Musela by se podniknout velmi dlouhá cesta přes hory a ty jsou doslova plné příšer, které se dívají na lidi jako na potravu. Dokonce i myši jsou tady nebezpečné.

Mám zřídka kdy příležitost dostat se do Prolgu. V naší rodině máme rozdělené práce a udržováním kontaktů s Ulgy byl pověřen můj otec. Procházeli jsme se zdánlivě bez cíle zasněženými ulicemi až se začalo stmívat.

„Tady to je,“ řekl konečně otec a ukázal na dům, který vypadal stejně jako ostatní. „Ten sníh mi to nijak neulehčil.“

„To snad nemá ani v popisu práce, otče.“

„Snažíš se být vtipná?“

„Ani ne.“

Jako jiné domy v Prolgu i tenhle už skoro neměl střechu, a proto byl plný sněhu. Otec mne vedl do hlavní místnosti a tam několik minut šátral nohama sem a tam. „No konečně,“ zahuhlal spíš pro sebe, když našel ten pravý, vstupní kámen. Vzal z rohu velký kámen a třikrát udeřil na vstupní balvan.

Nic se nestalo.

Zabušil znovu třikrát a najednou se ozvala ozvěna.

Poté se ozval skřípavý zvuk, obrovský, plochý kámen se odvalil stranou a pod ním se objevila spoře osvětlená chodba. „*Belgarat*,“ ozval se dunivý hlas zezdola. „*Yad ho, groja UL*.“

„To jsou vstupní formality,“ pošeptal mi otec. Potom zvolal: „*Zad ho, groja UL. Yad mar ishum*.“

„*Veed mo, Belgarat. Mar ishum Ulgo*.“

„Jsme zváni dál.“ řekl mi otec. „Učila ses vůbec jazyk Ulgu?“

„Nijak intenzivně. Jejich gramatika je podobná dalské, ne?“

„Ano. Je mnohem starší než morindská. Jazyky izolovaných národů se s časem nemění – a asi neexistuje izolovanější národ než jsou Ulgové. Ted' půjdeme dolů a promluvíme si s Gorimem.“

„Budeš mi to ale muset překládat.“

„Ani ne, Gorim mluví naším jazykem.“

„To je od něj hezké.“

Světlo v jeskyních Ulgů je chemického původu a není příliš jasné. Neviděla jsem, jak velké ty jeskyně jsou, ale podle ozvěny soudím, že musí být ohromné. Nikdy se necítím v těch jeskyních moc dobře.

Představa děr v nich mne znervózňuje. Ulgové si ale na život v jeskyních zvykli a žijí tam stejně, jakoby žili na povrchu. Musím životu pod zemí přiznat alespoň jednu výhodu. Nikdy tam neprší.

Ulgové si nás většinou nevšimli, a tak jsme se poměrně rychle dostali na břeh tmavého jezera, které velikostí připomínalo podzemní moře. Bylo napájeno různými vodopády, které sem padaly z povrchu a neustále hučely temnotou.

Dům Gorima Ulgů je postaven z mramoru tak nádherného, že zastíňuje císařský palác v Tol Honetu. Je umístěn na malém ostrůvku uprostřed podzemního jezera a dá se k němu dostat přes úzký můstek. Starý Gorim s bílými vousy v bílé róbě – asi nejsvětější muž na světě – nás očekával na konci toho můstku. Nebyla jsem v jeskyních Ulgů více než tisíc let, ale tenhle Gorim vypadal úplně stejně jako jeho předchůdci.

„To je doba, Belgarate,“ přivítal Gorim mého otce, když jsme dorazili na ostrov.

„Já vím, Gorime,“ omlouval se otec. „Měl jsem plno práce, takže jsem se sem dřív nedostal. Asi ještě neznáš mou dceru, nebo ano?“

„Svatou Polgaru? Myslím, že ne.“

„Svatou? Počkej, až ji poznáš lépe a pak si to povíme, Gorime. Pol je ještě trochu nevycválaná.“

„Radši toho nech, otče,“ řekla jsem mu. Pak jsem se otočila na Gorima. „*Iat Hara, Gorim an UlGo*,“ pozdravila jsem ho.

„Ty mluvíš dalsky?“ Vypadal překvapeně. „Neslyšel jsem nikoho mluvit dalsky víc jak sto let. Máš velké nadání, Polgare.“

„Spíš ne, svatý Gorime. Moc daleko jsem se ve svých studiích nedostala. Nemluvím zatím jazykem Ulgů, tak jsem to zkusila dalsky. Nemám asi moc dobrou výslovnost.“

„Není to tak špatné. Kdybys strávila měsíc nebo dva v Kellu, hodně by ti to pomohlo.“

„Ale až po téhle krizi, Pol,“ upozornil mne otec.

„To je zase nějaká krize?“ zeptal se Gorim.

„Vždyť je to stále dokola,“ ušklíbl se otec. „Tentokrát je to ale dost vážné.“

„Pojďme dovnitř,“ navrhl Gorim. „Jestli se svět řítí do záhuby, možná bude lepší, když si k tomu povídání sedneme.“

Gorim mi byl okamžitě sympatický. Byl to milý stařík se smyslem pro humor. Ale když mu otec vyprávěl o tom, jak Torak opustil Ašabu a vedl své Malloreánce na pevninu, tak se moc nesmál. „To je špatné, Belgarate,“ řekl vážně.

„Máš pravdu,“ souhlasil otec. „Mohu mluvit na rovinu?“

„Samozřejmě.“

„Ulgové nejsou válečníci a nejsou zvyklí žít na povrchu. Mám obavu, že by je sluneční světlo oslepilo – kdyby se tedy opět objevilo slunce.“

„Ted' ti nerozumím, Belgarate.“

„Po Torakově zatmění slunce se změnilo počasí,“ vysvětloval otec. „Prší víceméně bez přestání posledních patnáct let.“

„Očekávali jsme to?“

„Asi jsme měli. Naše proroctví se zmiňovala o dešti, ale to jsme si nepředstavovali, že dojde ke změně klimatu. Někdy už jsem z toho opravdu rozčilený. Všechno je to popsáno v Darinském a Mrinském kodexu, ale já nejsem schopen to plně pochopit, dokud mi to nedovolí naše moudrá Nezbytnost. Možná si myslí, že je vtipná.“

Gorim se lehce usmál. „Nad tím bychom se mohli zamyslet.“

„Já radši ne,“ zamračil se otec. „Nechci se dobrat toho, že celý svět je jeden podivný žertík.“ Pak ještě důrazně zavrtěl hlavou. „To co se stalo v Drasnii, jasně ukazuje, že jsme na pokraji velmi ošklivé války, Gorime. Tvoji lidé jsou velmi ušlechtilí a nebudou schopni se vypořádat s násilím, které bude všude okolo. Alornové, Tolnedrané a Arendové tyhle věci zvládají, takže to nechme na nich. Budeme tě informovat, a kdyby začal Torak přesouvat armádu přes vaši zem, upozorníme vás včas, abyste se mohli uzavřít ve svých jeskyních a nechat Angaraký na pospas Algrotům, Hrudlínům a Eldrakynům.“

„Proberu to se svatým ULe,“ řekl Gorim. „Možná za těchto podmínek nebude tak striktně trvat na nepoužití síly.“

„To nechám zcela na něm, Gorime,“ řekl otec. „Udělal jsem v životě plno hloupostí, ale nikdy se nebudu snažit říkat ULovi, co má dělat.“

Potom už naše konverzace sklouzla k obecným tématům a Gorimovo služebnictvo nám přineslo večeři. Místní kuchyně mi přišla trochu nevýrazná, ale nechala jsem si to pro sebe. Nebyla jsem si jistá,

zda Ulgům nezakazuje používání koření jejich náboženství.

Po večeři otec chvíli hovořil s Gorimem a potom jsme se odebrali do pokojů, kde jsme měli přespat. Už jsem skoro usínala, když ke mně dolehl matčin hlas. „Vítej u *Ulgů*, *Pol*,“ řekla.

„*To zní, jako bys tu žila, matka.*“

„*Přirozeně,*“ odpověděla. „*Kdes myslela, že jsem celou dobu byla?*“

„*Asi jsem o tom ani moc nepřemýšlela. Měla jsem pocit, že můžu být leckde.*“

„*Tohle jsou jeskyně, Pol. A jeskyně jsou vlastně něco jako doupě, ne?*“

„*Vlastně ani nevím.*“

„*Ani se ti nedivím. Ted' pojď se mnou. Svatý UL s námi chce mluvit. Povedu tě.*“

Vstala jsem, oblékla se a vyšla z Gorimova domu. Matčin hlas mne vedl galeriemi a chodbami toho podivného podzemního světa. Chodby byly stále méně a méně upraveny rukou člověka, až bylo podle neopracovaných stěn i podlahy zřejmé, že jsme se dostali do neprozkoumané části,

Ulgové osvětlovali svůj podzemní svět směsí dvou chemikálií a jejich světlo dávalo všemu jistou záři. V téhle neprobádané části zářily celé stěny. Možná šlo také o nějakou chemickou reakci, ale mám o tom jisté pochybnosti. Když jsem se prudce otočila, matka zmizela z mé mysli, ale zato byla přímo přede mnou. Seděla na prosté trojnožce v malém pokojíku, kde byl ještě stůl, postel a malá kamínka na vaření. Stěny nebyly nijak zvlášť opracovány a matčiny potřeby na vaření visely na stojánku vedle kamínek. Když se to tak vezme kolem a kolem, tak to skutečně bylo spíš doupě.

Matka vstala a vztáhla ke mně ruce, doslova jsem se rozeběhla do její náruče. Chvíli jsme se pevně objímaly a já jsem přitom brečela. Potom mne jemně usadila ke svému malému stolu a uvařila nám čaj.

„*Říkala jsi, že s námi chce mluvit UL, mami,*“ připomněla jsem jí.

„*Poskytl nám chvilku, abychom se trochu užily, Pol. UL má velký smysl pro pořádek a tak chtěl, abychom si popovídaly o samotě. Jak se má on?*“ Matka skoro nikdy nevyslovila otcovo jméno, když o něm mluvila.

„Otec se vůbec nemění, mami. Však to víš nejlíp sama.“

„Naděje umírá poslední,“ pak se zasmála, což se stává velmi zřídka. „A co Beldin a dvojčata?“

„Ti jsou také pořád stejní. Jsme divná rodina, však víš. Naší existence se čas nedotýká, takže se neměníme jenom proto, že přešlo pár tisíc let.“

„Ty se brzo změníš?“

„Co?“

„Ty a já si budeme velmi blízké.“

„Mluvíš teď v samých hádankách, mami. Zní to pěkně tajemně.“

„To už je takový vlčí způsob být tajemný.“

V tu chvíli jedna ze stěn začala zářit mnohem víc a po chvíli z ní vystoupil otec bohů. Už jsem ho viděla dříve, když zemřela Beldarana a on si pro ni přišel, ale to jsem byla tak zoufalá, že jsem si jeho přítomnost příliš neuvědomovala a nebyla si ani jista, zda tam skutečně byl. Jeho přítomnost mne naplnila posvátnou bází. Byl velmi podobný našemu Pánovi, ale byl takový robustnější – svalnatější.

„Ale,“ ozvala se matka a vstala, „tady jsi. Dáš si s námi šálek čaje?“ Její takřka domácké přivítání mne překvapilo.

„Vezmu si rád, Poledro,“ odvětil bůh a posadil se ke stolu.

„Polgaru si jistě pamatuješ,“ řekla mu matka. Prastarý bůh ke mně trochu pootočil hlavu a vrhl na mne pohled, který pronikl vším a všechno viděl. „Ta se ti povedla, Poledro,“ řekl matce. „Musím uznat, že je to mistrovský kousek.“

„Pěkně se vybarvila, to ano,“ odpověděla matka skromně.

„Je hodna – nebo možná i víc než hodna – svého úkolu.“ Pak na mne znovu pohlédl. „Rád tě potkávám, Polgaro,“ pozdravil mne. „Jak se daří tvému ctihodnému otci?“

„Má se dobře, nejsvětější,“ odpověděla jsem. „Úkol, který teď plní, ho natolik zaměstnává, že nemá čas si ničit obvyklým způsobem své zdraví.“

Po mých slovech se zasmál a mně se začalo trochu lépe dýchat.

„Povolal jsem tě sem s určitým záměrem, Polgaro,“ řekl. „Je hezké si s tebou povídat, ale vbrzku se stane něco nečekaného a ty o tom musíš vědět, abys nebyla příliš zaskočena.“

„To zní velmi tajemně, nejsvětější.“

„Nebude to tak strašné, Polgaro. Byla jsi si vždycky blízka s tvou matkou, ale teď si budete ještě blíží. Tak blízko jako jste si byly s tvojí sestrou, než jste se narodily.“

Prekvapeně jsem na něj pohlédla.

„Vím, že vaše rodina má dlouholeté zkušenosti s měněním podob.“

„To ano,“ přisvědčila jsem.

„Nezbytnost vyžaduje, abyste s matkou měly stejnou podobu.“

„To už jsme zažily, nejsvětější. Strávily jsme spolu hodně krásných chvil, když jsme létaly jako dvě sněžné sovy.“

„Nepochopila jsi přesně, co jsem měl na mysli, Polgaro. Když jsem řekl, stejnou podobu, nemluvil jsem o dvou různých sovách. Myslel jsem tím jednu sovu, ve které budete obě ukryty. V jeden moment obě vytvoříte ve své mysli představu stejné sovy a obě se do ní dostanete.“

„Je to vůbec možné?“

„Můj syn Aldur mi položil stejnou otázku,“ řekl. „Zdá se, že máte podobné myšlení,“

„Ale k čemu to bude?“ ptala jsem se udiveně. „Jaký smysl má tenhle pokus?“

„Při tomto spojení bude zajištěno, že se ohlídáte tak, že vás neprozradí ani sebemenší pohled nebo myšlenka. Pak žádný člověk ani bůh nebude mít tušení, že je pozorován a odposloucháván.“

„Skutečně? To je opravdu fantastické? Kdo bude mít tu čest být námi sledován?“

„Kdo asi, Polgaro? Ty a tvoje matka budete sledovat chování mého nezdárného syna Toraka, který se zrovna teď žene pláněmi Algarie. Můj syn je velmi osamělý od doby, co pozdvihl Aldurův Orb a jeho silou rozbil Zemi. Nyní je všemi opuštěn a zavržen a cítí svou osamělost zvlášť tíživě. Často mluví se svými učedníky a většinou jenom proto, aby se zbavil své tíživé samoty. Teď je jeho největším důvěrníkem odpadlík Zedar, se kterým mluví takřka o všem.“

„Takže s matkou budeme naslouchat Torakovým výlevům, abychom zjistily jeho plány, strategii a cíle?“

„Informace, kterou byste měly, Polgaro, zjistit, nemá nic

společného s vojenskými záležitostmi. Torak vás zná. Určitě ho s otcem dost zaměstnáváte. Ale má nějaký plán, o kterém se musíš dozvědět. Právě tahle znalost jeho plánu bude důležitou přípravou pro volbu, kterou máš provést někdy v budoucnosti. Já bych tě nestrašil kvůli tomuhle světu, ale na tvé volbě bude záviset osud celého vesmíru.“

Svatý UL mě možná nechtěl vystrašit, ale stejně se mu to podařilo. „Nemohl bys mi naznačit, co má tvůj syn v plánu, nejsvětější?“ zeptala jsem se. „Být tváří v tvář Torakovi – i když mě neuvidí – to není zrovna věc, na kterou bych se těšila.“

„Vždyť ty jsi odvážnější než lecjaká armáda, Polgaro, a my všichni ti věříme.“

„Já budu s tebou Pol,“ ujistila mne matka. „Nedovolím Torakovi, aby ti ublížil.“

„Toho se ani moc nebojím, mami, spíš se obávám nahlédnout do jeho choré duše.“ Najednou jsem si uvědomila, co jsem řekla. „Neměla jsem tím na mysli nic osobního, nejsvětější,“ omlouvala jsem se ULovi.

„To mne nijak neuráží, Polgaro.“ Pak vzdychl. „Torak nebyl vždycky takový jako je teď,“ řekl smutně. „Orb za to sice nemůže, ale změnil mého syna k horšímu. Ztratil mne i své bratry, Polgaro, a jeho ztráta tíží naše duše.“ Po těch slovech vstal. „Tvoje matka – jako vždycky – ti dá další instrukce. Nech se vést a neboj se toho, co objevíš.“

Po těch slovech zmizel.

„A čaje se ani nedotkl,“ postěžovala si matka.

Opustili jsme další den ráno jeskyně Ulgů, a když jsme vyšli na prázdné zasněžené ulice Prolgu, otec navrhl, že bychom se mohli podívat na Torakovu armádu, než se vrátíme do Rivy. Sice jsem to neřekla nahlas, ale jeho návrh mne trochu vystrašil. Za normální situace je totiž otec úplný gigant nevšímavosti a lenosti. Jednou jsem dokonce slyšela, jak se strýček Beldin omlouvá dvojčatům za svou chvilkovou lenost slovy: „omlouvám se chlapci, ale dneska se cítím jako Belgarat.“ Dvojčata samozřejmě hned věděla, co tím myslí. Když ovšem situace vyžaduje jeho pozornost, otec dokáže pracovat takřka bez jídla a spánku. Nikdy jsem nepochopila jeho nadlidskou výdrž

v těchto situacích. Jako lékařka totiž dobře vím „naspat se do zásoby“. Otec ale nikdy nestudoval medicínu, takže mu termíny jako „z lékařského hlediska nemožné“ nic neříkají.

Ted' mne napadla taková zajímavá myšlenka. Když nebudete vědět, že něco nedokážete, je možné, že to zkusíte a dokážete to navzdory fyzikálním zákonům. Tohle je možná jeden ze záporů vzdělání.

Když jsme s otcem letěli dolů z hor, oba nás potěšilo, že přestalo pršet, ačkoliv bylo zataženo.

Při pohledu z výšky ztrácíte trochu smysl pro realitu. Věci, které mají na zemi velkou důležitost, se z výšky zdají malicherné. Lidé a jejich zvířata vypadají jako hmyz. Přesto jsem byla překvapena velikostí angaracké armády, která se valila přes algarské pláně. Odhadovalo se, že Torak napadl Drasnii asi s půl milionem vojáků a během tažení se to číslo moc nesnížilo. Viděli jsme s otcem algarskou kavalerii a povšimli si jejich taktiky udeřit a okamžitě zmizet. Zbrázděný povrch plání poskytuje hodně úkrytů pro malé jednotky jezdeckva. Ty toho využívaly a postupně zvolna ukrajovaly muže angaracké armády směřující na jih na Stronghold. Jednotlivě tyhle údery nebyly příliš významné, ale celkově představovaly stálé krvácení. Pochybuji, že si to Torak vůbec uvědomil, ale při své cestě na jih mohl úplně vykrváct. Angaracké pokusy pronásledovat nájezdníky situaci pouze zhoršovaly, protože se pronásledovatelé málokdy vraceli. Ted' jsem viděla nejlepší ukázkou jezdecké taktiky. Počáteční útoky algarských jezdců byly bezvýznamné – pouhé štípnutí do tváře – ale měly jediný účel. Přinutit část z angarackého jezdeckva k pronásledování. A pak se pomalu zakusovat do těla celé armády. Cho-Ramovi jezdci metodicky sbírali smetanu z Torakovy armády.

Když je to začalo nudit, Algarové se začali bavit tím, že hnali splašená stáda dobytka přímo proti překvapeným Malloreáncům, Murgům, Nadrakům a Thulům. Ze strategického hlediska byla vlastně Algarie prázdná past a Dračí bůh se do ní sám chytil.

Tak to pokračovalo stále dál a dál, stále stejné opakování té samé hry. Měla jsem pocit, že už za den jsem toho viděla dost, ale otce to

stále zajímalo. Zřejmě měl pro své počínání nějaký důvod.

Třetí den k večeru jsme letěli kousek od invazní armády a poté, co jsme usedli na zem, jsem poněkud otráveně oznámila mému krvežíznivému otci, že už jsem viděla dost.

„Asi máš pravdu, Pol,“ řekl skoro lítostivě. „Měli bychom se vrátit na Ostrov větrů a oznámit Alornům, co se děje.“ Pak se zasmál. „Mám pocit, že jsme všichni podcenili Algara Rychlou nohu. Tahle země je výsledkem jeho génia. Udělal ze svých lidí kočovníky, takže nemají žádná města. Celá Algarie není nic jiného, než pustina, na které roste tráva. Algarové nemusí hájit žádná města, takže se mohou vzdát obrovského kusu půdy bez sebemenší lítosti. Vědí, že jen co Angarakové odtáhnou, budou se moci vrátit. Jediné důležité místo v celém tomhle království je Stronghold, a to není žádné pořádné město. To je pouhá past.“

„Vždycky jsem měla Algara ráda,“ přiznala jsem. „Za jiných okolností bych mu asi přikývla. Mohl to být velmi dobrý manžel.“

„*Ale Polgaro!*“ Otec vypadal skutečně šokován a já se tomu dlouho smála. Prostě miluju, když ho takhle vyvedu z míry.

V noci se počasí opět zkazilo, a my ráno opouštěli Algarii v drobném dešti. Přelétli jsme Sendarské hory a za dva dny jsme byli v Rivě.

Alornské krále nejvíc zajímala druhá angaracká armáda pod velením Urvona. Myslím, že si nemůžete pořádně užít válku, když se musíte stále ohlížet přes rameno po nějakém neočekávaném nepříteli. Alornové byli také trochu naštvaní, když otec navrhl přestěhovat velitelství do Tol Honethu. Alornové jsou někdy jako děti. Měli tady teď takovou pěknou válku a nechtěli se o ni s nikým dělit.

Už jsem znala Branda dost dobře, abych s ním mohla mluvit úplně otevřeně. „Jak se dokážeš tvářit tak nevšímavě, příteli?“ zeptala jsem se. „Máš se utkat s bohem v souboji, a ty děláš, jakoby o nic nešlo.“

„Nemá smysl, abych se tím vzrušoval, Pol,“ řekl svým hlubokým měkkým hlasem. „Stane se to ať chci nebo ne. Nemohu se před tím skrýt ani utéct, tak proč bych si měl kazit spaní?“

„Nemohl bys alespoň trochu předstírat, obavy?“

Jeho tvář, která měla vyjadřovat hrůzu, vypadala strašně legračně.

„Co třeba takhle?“ zeptal se mne.

Musela jsem se smát. „Vzdávám se.“ Brand se Kamionovi příliš nepodobal, ale v jejich chování byla určitá podobnost a ještě větší byla v našem vzájemném vztahu.

„To je dobře,“ řekl. „Už mě chytají křeče, takže bych se tak dlouho tvářit nevydržel.“

„Tvoje žena se jmenuje Arena?“

„Ano. Proč?“

„Asi bych se s ní měla seznámit. My dva spolu strávíme pár let, a tak bych nerada, aby začala žárlit.“

„Arena je rozumná ženská. Ví, že bych neudělal nic nesprávného.“

„Brande,“ řekla jsem dost rázně, „jsem si jistá, že jsi dobrý úředník a nebojácný válečník, ale o ženách toho moc nevíš.“

„Jsem s Arenou ženatý skoro dvacet let, Pol,“ namítl.

„To s tím nemá vůbec nic společného, Brande. Nebude se ti zdaleka tak líbit, když žárlivostí zezelená a ty nebudeš tak statný, když tě bude příštích dvacet let krmit jenom chlebem.“

„To by přece neudělala – nebo snad jo?“

„Radši buďme opatrní, Brande.“ Chvilku jsem o tom přemýšlela. „Představ mne Areně jako „nestárnoucí Polgaru“. Musíme zdůraznit můj věk.“

„To nemyslíš vážně, Pol. Přeci nejsi tak stará.“

„Milý chlapče,“ řekla jsem a poplácala ho po tváři. „Ne že by mne to těšilo, ale bylo mi zrovna dva tisíce osm set šedesát sedm let. Klidně to číslo řekni Areně. Žádná normální ženská nebude na takovou stařenu žárlit.“

„Jestli ti někdo tak řekne, bude mít co dělat se mnou, Pol,“ řekl vztekle.

„Budeme spolu dobře vycházet, Brande,“ zasmála jsem se. „Tohle má jenom otupit Areniny zuby, když by tě chtěla kousnout.“

„Myslím, že to nebezpečí přeceňuješ, Pol, ale radši se budu řídit tvým doporučením.“

Když jsme s otcem přesvědčili alornské krále, aby přestěhovali velitelství do Tol Honethu, zamířili jsme s otcem do Strongholdu, abychom zkontrolovali jeho obranu.

Tam nás čekalo nemilé překvapení. Má nedávná setkání s bohy mne naplnila přesvědčením, že vše je v rukou Osudu a Účelu. Zapomněla jsem, že někdy může sehrát svou roli nehoda. Garel, následník Rivova trůnu, vyjel s několika algarskými přáteli na obhlídku nepřátelského ležení. Garelovův kuň se něčeho lekl a Garel spadl. Každý kdo jezdí na koni, občas spadne. Je to nepříjemné, ale zřídka se něco stane. Tentokrát ale spadl Garel tak nešťastně, že si srazil vaz a byl okamžitě mrtev.

Jeho žena Aravina byla úplně zničena zármutkem a její tchyně Adana ji nemohla utěšit. Musela jsem dát Aravině utišující léky a držet ji skoro v bezvědomí. Můj prvořadý zájem byl jako vždy jejich malý syn Gelan. Za ta století jsem měla velkou praxi v tišení bolesti malých chlapců, takže jsem věděla, jak si počínat. Jednou se možná dokážu vypořádat s mým vlastním žalem.

Protože se Torakova armáda blížila ke Strongholdu, neměla, jsem na vlastní žal moc času. Gelanovi bylo skoro šest let, ale to je ještě dítě. Současná situace však vyžadovala změnu v zavedené tradici. Sedla jsem si s Gelanem a jasně mu řekla, kdo ve skutečnosti je.

Dětství a dospívání sirotka bylo vždycky nejtěžší dobou mé povinnosti. Musela jsem ochránit před vším nebezpečím Rivovi potomky a šestiletý chlapec, kterému zrovna zemřel otec byl jedinou nadějí toho rodu. Malé dívky jsou mnohem rozumnější. Jejich doba nerozumu přijde později. Malí chlapci jsou nerozumní od okamžiku, kdy se naučí chodit. Například Garion se okamžitě vydal s vorem na rybník u Faldorovy farmy, aniž by se předtím naučil plavat. Jestli jsem někdy trochu hysterická, může za to i těch čtrnáct století, kdy jsem se snažila zabránit malým chlapcům, aby se nezabili při nějaké nevině vyhlížejší hře. Doufala jsem, že když řeknu Gelanovi o jeho důležitosti, tak na sebe dá přece jenom trochu víc pozor. Měla jsem pocit, že to chápe, ale u těch malých chlapců si nemůžete být ničím jisti.

Jednoho deštivého večera mne vytrhl matčin hlas od čtení těch pasáží Mrinského kodexu, které se věnovaly současné epoše. „*Polgaro*,“ oslovila mne velmi jemným hlasem, „*přišel nás čas. Vyjdi na severní cimbuří. Tam se setkáme.*“

Odložila jsem svitek stranou a vydala se chodbami na vrchol té

hoře podobné stavby. Nahoře přšelo a foukal nepříjemný vítr. Matka, oblečená do hnědého cestovního pláště, stála na severním cimbuří a hleděla do deštivé noci. Byla to opravdu ona, ve své normální podobě.

„Tady jsem, mami,“ ozvala jsem se.

„Dobře,“ odpověděla mi a v očích jí plály ohníčky. „Uklidni se, Pol. UL mi přesně řekl, co mám dělat, takže dělej všechno po mně.“

„Jistě,“ stejně jsem ale byla napnutá.

„Neboj, nebude to bolet,“ uklidňovala mne matka s úsměvem.

„Já vím. Já jsem prostě vždycky trochu nervózní, když něco dělám poprvé.“

„Dívej se na to jako na dobrodružství, Pol. Nejdřív vytvoříme představu sovy, ale velmi podrobně, do posledního pířka.“

Napoprvé nám to chvíli trvalo. Obě jsme byly schopny vytvořit nějakou sovu, ale tentokrát jsme musely vytvořit jednoho určitého ptáka.

„Co tomu říkáš?“ zeptala se mne matka po několika opravách.

„Mně se docela líbí.“

„Mně taky. Teď musíme postupovat naprosto stejně, takže nikam nespěchej. UL mi řekl, že ke spojení dojde ještě před přesunem do té představy. Začne to v momentě, kdy se proměníme ve fluidum a spojení bude dokončeno ještě než se dostaneme do soví podoby,“

„Asi máš pravdu.“

„Pro tebe to, Pol, nebude snadné. Já jsem byla v tvé mysli mnohokrát, takže znám tvé myšlení, ale ty budeš muset dělat věci, které neznáš. Já jsem se nenarodila jako člověk, takže je ve mně stále ještě spousta vlčího. Mám nějaké instinkty, které ty asi postrádáš.“

Slabě jsem se usmála. „Pokusím se zapamatovat si to.“

„Tak dobrá. Jdeme na to.“

Nevím, jak bych vám to popsala, tak se o to ani nebudu pokoušet. Během celého procesu záměny je okamžik, kdy se měníte z jedné podoby do druhé. Matčin popis fluidum je možná docela výstižný. Máte pocit, že se rozpouštíte a plujete zjedné podoby do druhé. V tu chvíli jsme se s matkou spojily a vpluly do podoby sovy.

Matčina obava, že se mi možná bude zdát divná, byla trochu podceněním situace, protože jsem sice na sebe nikdy zatím nevzala

podobu vlka, ale přece jenom trochu vlčí krve ve mně kolovalo. Dědičně jsem měla něco vlčího v genech zakódováno.

Měla jsem za to, že možná bude spojení jednodušší pro mne než pro matku, protože jsem si pamatovala situaci s Beldaranou před narozením, takže sdílet s někým prostor pro mne nebylo úplnou novinkou. Pak mi došlo, že matka se také nenarodila jako jedináček, takže ten pocit také zná. Pak mi došlo, že tedy musím mít různé strýčky a tetičky, které jsem nikdy neviděla.

Na spojení jsme si zvykly okamžitě a ovládání jednoho těla probíhalo bez jakéhokoliv problému. Letěly jsme na sever a zakrátko jsme zahlédly ohně angarackého ležení, které bylo té noci asi deset kilometrů od Strongholdu. Zamířily jsme do středu ležení a tam spatřily Torakův ocelový pavilón. Sedly jsme si na zdobené cimbuří. Na pavilónu bylo všechno velmi dekorativní. Celá ta věc působila jako dekorace postavená na obrovský vůz. Torakovo ego bylo zvýrazněno daleko groteskněji, než jsme si vůbec uměly představit.

Rozhlížely jsme se, kde bychom našly nejlepší místo a našly jsme okénko nahoře ve věži, kde bychom se mohly pohodlně – a nepozorovaně – usadit. Pár máchnutí křídel a byly jsme tam. Okénko bylo pootevřené a zčásti zevnitř zastíněné, takže jsme se mohly vsoukat dovnitř a přitom nevzbudit žádnou pozornost.

„Moje nemoc teď trochu ustoupila, Zedare,“ ozval se hrdelní hlas, který zněl jakoby trochu s ozvěnou a my hned viděly proč. Torak seděl na svém ocelovém trůnu vzpřímeně a jeho zohyzdenou tvář zakrývala ta vyleštěná ocelová maska. Maska se stala jeho součástí.“

„Tak je tomu vždycky před bitvou, pane,“ odpověděl Zedar. „Těší mne tvůj vnitřní klid.“

„Myslíš, že jsou zprávy, co jsme dostali o té pevnosti Stronghold, pravdivé?“ Zeptal se Torak hrubým, dutým hlasem.

„Alornové jsou hlupáci, Mistře,“ zasyčel Zedar. „Dej jim jakýkoliv nesmyslný úkol a oni ho budou bezmyšlenkovitě plnit celé generace. Algarové jako mravenci vrší už tisíc let kamení na tu nesmyslnou horu.“

„Je to trochu nepohodlné, nic víc, Zedare. Prostě se té pevnosti vyhnu a budu pokračovat za svým hlavním cílem. Aldurův Orb bude můj a s ním ještě něco.“

„Co?“

„Dlouho jsem o tom uvažoval, Zedare, a teď ten cíl mám. Stanu se vládcem celého světa a svou korunu ozdobím ještě jedním ornamentem.“

„Aldurovým Orbem, ne?“ hádal Zedar.

„Cthrag Yaska – Orb mého bratra – není žádný ornament, Zedare. Je to šperk, ale pro mne znamená něco jiného. Řeknu ti pravdu, Zedare. Já ten šperk nenávidím za to, co mi provedl. Mluvím teď o něčem mnohem jemnějším. Stanu se králem celého světa a králi přísluší, aby měl královnu. Už jsem si vybral, kdo se mnou bude sdílet můj trůn.“ Zasmál se takovým dušeným smíchem. „Sice mne zatím nemá nijak ráda, ale já ji k tomu svou vůlí přinutím. Bude mne poslouchat... ba co víc... bude mne obdivovat.“

„A kdo je ta šťastná žena, Mistře?“

„Jen o tom chvíli přemýšlej, Zedare. Tu myšlenku mi vnukla nevěsta mého bratra, Salmissra.“ Vzdychl. „Mojí bratři mne zavrhli, takže se musím stát otcem nové božské rasy, která mi pomůže vládnout světu. Která z žen tohoto světa by byla hodná mého trůnu... a mé postele?“

„Polgara?“ zeptal se nevěřicně Zedar.

„Myslí ti to rychle, Zedare,“ řekl Jednooký. „Naše pout' na tento kontinent má dva cíle – dvě hlavní ceny. První cenou je Cthrag Yaska, Orb mého bratra. A druhou, neméně důležitou, je Belgaratova dcera Polgara. Ta bude moje, Zedare. Udělám z Polgary svou manželku a bude navždy moje!“

X.

ÚPLNĚ JSEM strnula a srdce se mi zastavilo hrůzou. Jedině díky sebekontrolě mé matky jsem nezařvala hrůzou tak, že by to bylo slyšet od Východní průrvy po hory Ulgolandu. Myslela jsem pouze na to, že se střetnu s Torakem a moje Vůle podlehně té jeho. Pak se dostanu do jeho područí. Bude ze mne otrokyně nebo něco ještě horšího. Kdybych nebyla v tu chvíli součástí mé matky, asi bych se z toho zbláznila. Její metoda byla poměrně jednoduchá. Potlačila mé vědomí a jednoznačně převzala velení. Vůbec si nepamatuji, jak jsme se dostaly z Torakova paláce.

„No tak, Polgaro,“ ozval se její hlas a vytrhl mne z naprostého zoufalství. „Koukej se vzbudit.“

„Ach, mámo!“ naříkala jsem.

„Nech toho! Bylo potřeba, abys o tom věděla a bylo nutné, abys to slyšela právě z jeho úst. Teď se koukej vzpamatovat. Máme před sebou plno práce.“

Podívala jsem se kolem a viděla, že letíme mnohem výš, než sovy obvykle létají. Zvolna jsme klesaly k pevnosti Stronghold. „Až se dostaneme nazpět, probud' otce a řekni mu, že se Torak blíží. Otec nemusí vědět o tom, co Torak říkal. Radši ho už zavolej, protože mu vždycky chvíli trvá, než se probere. Budeme tam dřív, než se vystrachá po těch schodech nahoru.“

Snažila jsem se zapudit strach. „*Myslím, že bys měl vstát a jít sem, otče,*“ vyslala jsem myšlenku ke svému chrápajícímu rodiči.

„*Kde jsi?*“ jeho myšlenka byla ještě rozostřena spánkem.

„*Nějak ti není rozumět. Radši vylez na úplný vrchol pevnosti. Něco bys měl vidět.*“

„Drž se zkrátka, Pol,“ radila mi matka. „Bude se tě na všechno vyptávat, tak mu neodpovídej příliš konkrétně.“

„To stejně většinou dělám, mami.“ Snažila jsem se nemyslet na své trápení a snažila se být rozumná.

Přistály jsme na okraji ochozu a za chvíli se tam přištrachal otec. Pohlédl na podobu, kterou jsem na sebe vzala a hned mi ji začal vyčítat. „Kolikrát jsem tě, Pol, žádal, abys mi to nedělala.“

Samozřejmě nemohl vědět, že tu podobu sdílím s matkou. Ale já tam sama nebyla a v tu chvíli jsem byla zaplavena láskou, kterou moje matka cítila k tomu neupravenému a někdy dětinskému starému muži.

Uvolnily jsme se s matkou ze soví podoby a matka zmizela. Naše odloučení bylo pro mne dost smutné. „Nechtěla jsem se tě nijak dotknout, otče,“ řekla jsem napůl omluvně, „ale pouze jedním podle instrukcí.“ Slovo instrukce má vnaší rodině velký zvuk. Řekla jsem to, abych zabránila další diskusi, i když bych nerada odpovídala na otázku, kdo mi ty instrukce dal. „Asi by ses měl podívat támhle,“ ukázala jsem směrem na angaracké moře, které se zvolna blížilo mlhou jako příliv.

„Doufal jsem, že se cestou ztratí, nebo něco takového,“ zahuhlal otec. „Jsi si jistá, že je Torak s nimi?“

„Ano, otče. Byla jsem se taní podívat. Ten ocelový pavilón je uprostřed toho davu.“

„Cože jsi udělala? Polgaro, vždyť je tam Torak! Teď už ví, že jsi tady!“

Zrovna před chvílí jsem Toraka sama viděla, takže jsem nepotřebovala otcovo upozornění. „Moc se nerozčiluj, staříku. Dostala jsem to za úkol. Torak neví, že jsem tam byla. Je v tom svém pavilónu a Zedar je tam s ním.“

„Jak dlouho to trvá?“

Trochu jsem jeho otázku pootočila. Asi od doby, co opustil Malloreu. Měli bychom upozornit Algary, co se na ně chystá. Pak bude čas na snídani. Byla jsem celou noc venku, takže mi pěkně vyhládlo.“ Asi ho zajímalo, jak jsem se tam dostala, a co se dělo mezi Torakem a Zedarem, ale slovo snídaně na něj zapůsobilo zázračně jako vždy. Jakmile řeknete před mým otcem něco o jídle nebo o pivu, získáte okamžitě jeho pozornost.

Po snídani jsme se vydali opět nahoru na ochoz, abychom sledovali, jak probíhá angaracký útok a jakým stylem se budou Torakovi vojáci snažit dobýt algarskou horu. Začali poměrně tradičně tím, že pomocí katapultů vrhali na zdi kameny, ale to mělo asi stejný účinek jako čtvrt století dešťů. Umím si představit, jak to asi zapůsobilo na obsluhu katapultů. Potom Angarakové vytáhli obrovská beranidla, což bylo podobné mrhání časem, protože brány nebyly

zamčené.

To muselo vzbudit v angarackých generálech jisté podezření, protože první útok vedli Thullové. Vždycky, když je před angarackou armádou něco obzvlášť nebezpečného nebo špinavého, pošlou v první linii Thully. Několik thullských regimentů vběhlo do otevřených bran. Chvilku postupovali dál a dál labyrintem chodeb a pak se nahoře objevili Algarové a Drasnijci a pobili Thully do jednoho. Jsem si jistá, že jednotky venku slyšely řev zevnitř, ale nešly dovnitř, aby zjistily, co se stalo. Asi to nebylo příliš správné, ale já osobně jsem byla ráda. Tyhle útoky mu cestu dovnitř zřejmě neprokleští a jestli mi chce nabídnout manželství, tak se bude muset nějak dovnitř dostat.

Během následující noci se Algarové bavili tím, že pomocí svých katapultů házeli těla mrtvých Thullů do angarackého ležení. Těsně před rozedněním obklíčili algarští jezdci Torakovu armádu, která postupovala k jihu. Angarakové to zjistili, jakmile se jejich zásobovací jednotky pokusily opatřit něco k jídlu. Torak sám jíst nepotřeboval, ale jeho vojska ano. Řeknu vám, že ti chlapci měli několik příštích let dost hubený jídelníček.

Situace se zhruba po týdnu stabilizovala a my s otcem usoudili, že bude obléhání Strongholdu trvat ještě pár let a že nemá příliš velký smysl, abychom tam osobně setrvali. Měli jsme dost práce jinde, proto jsme se rozhodli, že se vrátíme na Ostrov větrů. Ještě před naším odjezdem jsem měla další rozhovor s Gelanem.

„Je to hrozně vzrušující,“ přiznal se ten malý chlapec.

„Vzrušení po chvíli vyprchá, Gelane.“

„Jak dlouho obvykle takové obléhání trvá?“

„Většinou několik let.“

„Tak dlouho? Copak to ty lidi venku nepřestane bavit? Přece je musí napadnout, že se dovnitř stejně nedostanou.“

„Jsou to vojáci, Gelane. Vojákům někdy trvá déle to, co normální lidi napadne za chvíli.“

„Ty nemáš moc ráda vojáky, co?“

„Jednotliví vojáci jsou fajn. Ale když jsou pohromadě jako celá armáda, tak se jim zmenší mozek. Chci, abys na sebe dával pozor, Gelane. Drž se pěkně stranou a rozhodně nestůj u otevřeného okna. Jeden z důvodů, proč sem Torak přišel, je ten, že tě chce zabít.“

„Mě? Proč mě? Copak jsem mu něco udělal?“

„Není to kvůli tomu, že jsi něco udělal, ale pro to, co mu můžeš udělat v budoucnu.“

„Co?“

„Bud' ty, nebo tvůj syn, nebo nějaký jeho syn... prostě někdo z tvého rodu Toraka zabije. Kdyby tě teď zabil, tak už se nemusí ničeho obávat, protože by ho neměl kdo zabít.“

Oči se mu rozzářily. „Asi bych si měl pořídit meč a začít cvičit,“ prohlásil nadšeně.

„Ale, miláčku,“ uvědomila jsem si svůj omyl, až když bylo příliš pozdě. Nikdy nesmíte mluvit před malých chlapcem o hrdinství. Nebude tomu slovu rozumět do nějakých dvaceti let. „Gelane,“ začala jsem velmi trpělivě vysvětlovat, „je ti teprve šest let. Vždyť teď ani neunesíš meč, natož abys jím mohl šermovat. Já ti řeknu, co bys mohl udělat. V jihovýchodním rohu Strongholdu je hromada kamení.“

„Já vím. Viděl jsem ji tam.“

„Můžeš vždycky vzít jeden kámen, vynést ho nahoru na hradby a hodit ho dolů na Angaraky.“

„Vsadím se, že se jim to nebude líbit, co?“

„Určitě ne.“

„A co mám dělat potom, teto Pol?“

„Jít pro další kámen.“

„Ale ty kameny jsou hrozně těžké.“

„To jsou. Nikdo neříká, že ne. V tom je právě ten plán, Gelane. Zvedáním těžkých předmětů si zvětšíš svaly a budeš velmi silný. A ty musíš být silný, když se chceš utkat v boji s Torakem.“

„A jak dlouho to bude trvat... než budu mít velký svaly?“

„No já nevím – šest nebo osm let. Možná, že i deset.“

„Možná by bylo lepší, kdybych se učil střílet z luku.“

„To by možná bylo zajímavější. Dávej pozor na maminku, Gelane. Čas od času se na tebe přijdu podívat, abych viděla jak pokračuješ ve střelbě.“

„Budu hodně cvičit, teto Pol,“ slíbil.

Doufám, že jste teď četli pozorně. To tajné slovo při jednání s malými chlapci je zábava. Nic jim nezakazujte, ale zařídte to tak,

aby se jim to samotným nelíbilo. Chlapecké nadšení vždycky záleží na tom, co příjemného jim to nabízí.

Věřte mi, já už to tak dělám hodně dlouho.

Opustili jsme s otcem Stronghold s prvními paprsky nadcházejícího dne a letěli na západ do Camaaru. Strávili jsme noc v našem obvyklém hostinci a potom letěli do Rivy, abychom informovali alornské krále. Pak jsme všichni společně pluli na jih Šereckou válečnou lodí.

Sám Ran Borune nás přivítal přímo v přístavu a to bylo velmi neobvyklé. Politická situace zde byla velmi nejasná a Ran Borune se chtěl vyhnout příliš formálnímu setkání s alornskými králi. Měla jsem Ran Boruna ráda. Byl to malý muž, jako všichni z jeho rodiny. Tím, že dal otec dohromady jednu z víl s borunským rodem, mělo za následek prazvláštní věc. Samotné víly nemohou nikdy porodit chlapce. Jejich malý vzrůst měl za následek to, že prakticky nemůžete najít v rodině muže, který by měřil více jak metr padesát.

Abychom Tolnedřany neuváděli v rozpaky, vymysleli jsme si malou lež, díky které naši jižní spojenci věřili, že jména Belgarat a Polgara jsou dědičné tituly, které mají zapůsobit na alornské monarchy. Slyšela jsem, že jedno oddělení univerzity v Tol Honetu nám věnovalo roky studií. Jejich výsledkem bylo, že dokázaly historicky zařadit naši mystickou rodinu v časové škále. Například vévodkyně z Eratu byla Polgara VII. a během angaracké invaze ze mne byla Polgara LXXXIII.

Nejsem si jistá, jestli tohle oddělení ještě funguje, ale jestli ano, tak jsem teď asi Polgara CXVTI. To je co?

Císaře doprovázel jeho velitel štábu generál Cerran. Cerran byl Anadil, což je člen jižní tolnedranské rodiny, která vždy podporovala Boruny. Měli jsme štěstí, že jsme Cerrana měli, protože to byl učiněný génius taktiky. Byl to udělaný chlápek s širokými rameny a téměř žádným břichem, které má obvykle většina mužů kolem padesátky. Měl velký smysl pro realitu a jeho taktické uvažování nepřipouštělo žádné výstřelky.

Ran Borune nás pozval do císařské válečné školy, abychom si

probrali naši strategii. Byla to velmi pěkná budova, ale nejpodstatnějším rysem bylo, že všude visely mapy. Národ, který buduje víc jak tisíc let cesty, musí mít asi plno map a já jsem se bavila představou, že by si tam pravděpodobně našel mapu, kde je zakreslena jeho chalupa.

Přestože jsme pracovali v císařské válečné škole, bydleli jsme na různých alornských ambasádách. Ne snad proto, že bychom chtěli všechno držet v tajnosti, ale protože návštěvníci císařského paláce příliš přitahují pozornost. Nechci zrovna použít slovo špiónů, ale myslím, že mi rozumíte.

Když jsme potřebovali předat nějaké informace Tolnedranům a nechtěli jsme jim sdělit jejich zdroj, abychom se jich nijak nedotkli, vždycky jsme to svedli na drasnijskou výzvědnou službu. Tolnedrané by se jinak hodiny přeli o tom, že nic takového jako magie neexistuje. Bylo to sice někdy trochu zdoluhavé, ale my jsme to přeci podstupovali. Byla to naše záruka, že akce s Tolnedrany poběží hladce.

Takže když přijel do Tol Honetu strýček Beldin, aby nám řekl, co viděl v jižním Cthol Murgosu, představili jsme ho jako drasnijského špiona. Beldin má dost zkušeností v tomhle oboru, takže mu to nedělalo velké problémy. Generál Cerran považoval strýčkovu zprávu o rozporech mezi Ktačíkem a Urvonem za velmi zajímavou. „Je zřejmé, že angaracká společnost není tak jednolitá jak by se mohlo zdát,“ přemítal.

„Jednolitá?“ ušklíbl se Beldin. „To zdaleka ne, generále. Kdyby je nedržel Torak pořádně u huby, pomlátili by se mezi sebou – což je přesně to, co se teď děje v Cthol Murgosu.“

„Možná, když budeme mít štěstí na obou stranách, tak vyhraje,“ pokýval hlavou Cho-Ram.

„Když teď víme, že Murgové nijak nemilují Malloreánce, jak dlouho bude trvat Urvonovi pochod přes jižní Cthol Murgos, Beldine?“ zeptal se Cerran.

„Alespoň půl roku,“ řekl Beldin s úšklebkem. „Řekl bych, že ten pochod bude ještě zajímavý.“

„Stejně ale známe odpověď alespoň na jednu otázku.“

„To nechápu, generále.“

„Tvůj přítel – a jeho spanilá dcera, samozřejmě – nám řekli, že ten chlapík, který si říká Kal Torak, musí z nějakého náboženského popudu být v Arendii v určitou dobu.“

„Je to trochu složitější, ale nechme to tak – pokud ovšem nechcete vyslechnout delší vyprávění o zvláštnostech angarackého náboženství.“

„Ach ne, děkuji, Beldine,“ odpověděl Cerran se slabým úsměvem. „Neznáme přesně to datum, ale můžeme je docela dobře odhadnout.“

„Cože?“

„Kal Torak bude chtít, aby byl Urvon někde u jižní hranice Nyissy, až se čas nachýlí. Musí mu dát dost času, protože dvoustranný útok nemá velký smysl, když jedna armáda nedorazí ve správný moment. To znamená, že Urvon musí vyrazit první. Zaměříme se na ten šestiměsíční odhad. Bitva může začít, až když Urvon vyrazí z Rak Haggy. V tu chvíli vyrazíme i my. Potvrzením správnosti našich úvah bude to, že Torak ukončí obléhání Strongholdu a zamíří na západ. To bude pětáctýřicet dní před zahájením bojů. Zřejmě dojde k nějakému zdržení, ale raději se budeme držet Kal Torakova kalendáře, abychom byli připraveni. Vyrazíme, jakmile se Urvon hne. Možná tam budeme trochu brzo, ale lepší dřív než pozdě.“

„To je ale chytřej chlápek,“ otočil se Beldin k mému otci.

„Necháš toho,“ řekl otec našťavaně. Pak se obrátil na generála Cerrana. „Jsem rád, že jste s námi, generále. Mám většinou válečné zkušenosti pouze s Alorny, a ti mají tendenci vždycky počkat, až co se semele. Pořádné plánování jim připadá z nějakého důvodu nezáživné.“

„Ale Belgarate!“ namítl šedovousý král Eldrig.

„To je jenom rozdílný přístup, výsosti,“ uklidňoval Alorny generál Cerran. „Zkušenosti mě naučily, že když se může během vojenských operací něco pokazit, tak se to pokazí a já se snažím to brát do úvahy. Moje odhady jsou velmi opatrné, ale i když Urvon nebo Kal Torak nebudou postupovat přesně podle mého časového schématu, budeme mít stále dost času. Nerad chodím pozdě na společenské akce. Vy asi také, ne?“

„Ty se díváš na válku jako na nějakou společenskou událost, generále?“ zeptal se udiveně otec.

„Jsem voják, Belgarate, a pořádná válka je to nejlepší, co může

vojáka v jeho profesním životě potkat.“

Naše strategická sezení přinesla mnohem větší pokroky než ta v Rivě. Cerran byl metodický člověk, který postupně řešil otázky „kdy, kde a jak“. Usoudili jsme, že to „kdy“ bude dáno dostatečně viditelnou aktivitou obou angarackých armád. Pak jsme se zaměřili na „kde“. Mrinský kodex nám prozradil, že konečná bitva se odehraje v Arendii a naše obvyklá výmluva, že to víme od drasnijské výzvědné služby, byla Tolnedrany přijata jako ověřený fakt. Arendie je ale dost velká, takže bylo potřeba místo upřesnit. Dvojčatům trvalo šest let než dokázala určit polohu. Pak už jsme věděli, že se bitva odehraje u Vo Mimbre. Poté už nám jen zbývalo přesvědčit Tolnedrany, že jsme si tím jisti.

Po jednom zasedání jsem vzala Branda stranou.

„Chtěla jsi se mnou mluvit, Pol?“ zeptal se mne.

„Potřebujeme generála Cerrana na něco velmi jemně upozornit, Brande. Myslím, že jsi ta nejvhodnější osoba. Cerran ví, že na tebe alornští králové dají, i když přesně neví proč. A protože tě uznává jako vůdce Alornů, určitě tě vyslechne. On má rád všechno pořádně zdůvodněné, takže nesmíme udělat žádnou chybu a musíme nechat jeho samotného, aby rozhodl, že Vo Mimbre je jediné vhodné místo. Jestli k tomu nedojde, tak určitě umístí naše síly po celé Arendii.“

„To by byla katastrofa,“ vylekal se Brand.

„Asi máš pravdu. Ted' ale k tomu problému. Strávila jsem v Arendii hodně času, takže to tam velmi dobře znám. Ty se ted' budeš muset vzdělat v zeměpise, chlapče. Chci, aby ses seznámil s okolím každého města v Mimbre. U každého města na světě se najdou nějaké taktické nevýhody a mimbratská města nejsou výjimkou. Tvůj úkol bude spočívat v tom, že zdůrazníš nevýhody všech měst, kromě Vo Mimbre. Samozřejmě, že i tam by se nějaké našly, ale ty pomineme. Potřebujeme, aby si generál Cerran vybral za bojiště Vo Mimbre, takže musíme všechny ostatní možnosti rázně zamítnout.“

„To jsi vymyslela dobře, Pol,“ řekl uznale.

„Mám v tom hodně zkušeností. Válka je u Arendů takřka národní sport. Tam může začít válka i kvůli jednomu nevhodnému kýchnutí. Strávila jsem šest set let tím, že jsem se snažila zabránit Arendům v nevhodném kýchnutí. Mluvila jsem s Eldrigem a ostatními a všichni

ti poskytnou informace o různých městech.“

„Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby Tolnedrané dokázali akceptovat skutečnost, že ty a tvůj otec jste jiní, než normální lidé.“

„To je proti jejich víře,“ usmála jsem se.

„A co je základem tolnedranského náboženství, Pol?“

„Peníze. Tolnedrané je objevili, a tak si myslí, že jsou svaté. Bojí se kouzel, protože kouzelníci mohou vyčarovat peníze, místo aby je získali od druhých.“

„Ty dokážeš vyčarovat peníze, Pol?“ Oči se mu v tu chvíli rozzářily, jakoby ho něco napadlo.

Pokrčila jsem rameny. „Asi jo, ale proč bych se tím měla zabývat? Mám víc, než dokážu utratit. Tím jsme se trošku vzdálili od tématu. Tolnedranská nedůvěra je nepříjemná, ale musíme ji nějakým způsobem obejít.“

Generál Cerran dospěl k rozhodnutí, které jsme potřebovali, ale můj otec začal být z nějakého důvodu nespokojený. Vydržela jsem se na jeho špatnou náladu dívat asi týden. Potom za ním zašla do jeho pokoje na šerecké ambasádě, abych zjistila v čem je problém.

„Tohle je ten problém, Pol!“ vykřikl a udeřil pěstí do svazku Mrinského kodexu. „Nedává to žádný smysl!“

„Tak to má taky být, otče. Má to vypadat jako úplný nesmysl. Řekni mi, v čem je tvůj problém, možná ti dokážu pomoci.“

Otec se trápil tou pasází, která popisovala, že Brand bude v jednu chvíli na dvou místech. Jeho hlas byl plný zlosti, když mi četl: „A Dítě světla vezme klenot z jeho určeného místa a dopraví ho Dítěti světla k bránám zlatého města.“ Byl tak naštvanej, že jsem měla strach, aby nezničil celý svazek.

„Uklidni se otče,“ řekla jsem mu. „Vztekem nic nevyřešíš.“ Správné řešení jsem znala okamžitě, ale nevěděla jsem, jak ho vysvětlit. „Jak dlouho podle tebe trvá jedná UDÁLOST?“

„Asi tak dlouho, jak dlouho trvá.“

„Století? Ale jdi, otče. Při té moci, jakou obě Nezbytnosti vládnou, by taková konfrontace zničila celý vesmír. Asi bude bližší pravdě, když řekneme, že to trvá okamžik. Jakmile jedna UDÁLOST skončí, nemá Dítě světla zapotřebí dál užívat ten titul. Dotyčný udělal,

co měl, a nyní se ten titul stěhuje dál. Jedno Dítě světla sejme meč ze stěny, další ho sem dopraví z Rivy a předá ho Brandovi. Budou si ten titul předávat spolu s mečem.“

„Myslím, že jsi udeřila hřebík na hlavičku, Pol,“ řekl.

„Potřebuješ ještě něco?“

„Ani ne. Asi se vydám na Ostrov.“

„Cože? A proč?“

„Pro ten meč, ne? Brand ho bude potřebovat.“

Zřejmě došel k závěru, který měl podle mého několik obrovských nedostatků. Uvěřil, že on bude tím dítětem světla, které sejme meč ze stěny v síni Rivanských králů. Než se ovšem dostal do Rivy, matka se o všechno postarala a meč v tom nehrál žádnou roli. Matka vstoupila do sálu, vyjmula Orb z jílce meče a umístila jej doprostřed štítu. To vzalo otci trochu vítr z plachet. Potom zřejmě získal podezření, že matka není tak úplně mrtvá, jak si myslel. Vrátil se do Tol Honethu poněkud skleslý.

Na jaře v roce 4874 se strýček Beldin vrátil z již ního Cthol Murgosu a hlásil, že Urvon opustil Rak Haggu a zahájil přesun napříč kontinentem. Jestli byly výpočty generála Cerrana správné, měli jsme na přípravu necelý rok. Jedna z nich už probíhala. Brand oznámil otci, že slyšel hlasy. To není zpráva, kterou chce lékař zrovna slyšet. Když mu někdo oznámí, že slyší hlasy, začne pro chudáka chystat útulný pokoj, protože je to známka toho, že mu přestává sloužit mozek.

Brand se ale nezbláznil. Ten hlas patřil Nezbytnosti, která ho velice bedlivě instruovala, co má dělat, až bude stát tváří v tvář Torakovi. Souboj se rychle blížil, ale teď byli všichni soustředěni na rozmístění tolnedranských sil. Bylo jasné, že legie generála Cerrana budou jazýčkem na vahách u Vo Mimbire. Problém byl, že legie stály na jihu, aby zabránily Urvonovi v dosažení Vo Mimbire. Nezbytnost ujistila Branda, že s Urvonem nebudou žádné problémy. Problémem ovšem bylo přesvědčit Cerrana, že potřebujeme legie jinde. Na něj neplatilo nějaké „řekl mi to Bůh“ nebo „vzala jsem na sebe podobu ptáka a letěla se tam podívat“. Museli jsme to zaonačit jinak.

Na počátku jara roku 4875 zanechal Torak obléhání Strongholdu a vyrazil na západ. Jestli měl Cerran pravdu, měli být Angarakové u bran Vo Mimbire asi za měsíc a půl – a legie byly stále na jihu. Jak

jsem trochu doufala, v tu chvíli se vložil do celé záležitosti UL. Ulgové opouštěli v noci své jeskyně a vybírali si svou daň v Torakově špicí armádě. To poměrně zpomalilo postup celé angaracké armády.

Zhruba ve stejné době, kdy se Angarakové pomalu prodírali horami Ulgolandu, oznámil strýček Beldin mému otci, že velmi nepřírozená sněhová bouře pohřbila Urvona a Ktačika ve velké Aragské poušti. V tu chvíli jsme pochopili, co znamenalo to čtvrtstoletí dešťů. Počasí se prostě připravovalo na ten blizzard, který zastavil a pohřbil druhou Torakovu armádu.

Otec celý zářil, když mi oznamoval novinky od Beldina. Já ho trochu zchladila s poukazem na to, že blizzard příliš neznamená, pokud se o něm nedozví generál Cerran. „Myslím, že neuvěří pouhému slovu, otče,“ předpovídala jsem. „Bude chtít nějaký důkaz a my mu žádný nemůžeme poskytnout - pokud ho ovšem nepopadneš a neodneseš na tu poušť, aby se sám podíval. Neopustí jižní hranice na základě našeho prohlášení.“

Oznámili jsme tu novinku jako zprávu z „obvykle důvěryhodných zdrojů“, a jak jsem předpokládala, přijal ji generál Cerran s obvyklou nedůvěrou.

Nakonec to byl Ran Borune, kdo navrhl kompromis. Polovina jižních legií se přesune na sever a druhá polovina zůstane, kde je. Cerran byl voják, takže i když dostal rozkaz s kterým úplně nesouhlasil, snažil se ho vyplnit co nejlépe. Přidal ještě osm přehlídkových legií z Tol Honethu a devatenáct cvičných legií, takže tolnedranské síly u Vo Mimbire vypadaly mnohem větší, než ve skutečnosti byly. Přehlídkové legie nebyly zřejmě schopny pochodovat více jak jednu míli, aniž by zkolabovaly a čerství rekruti nebyli zatím schopni téměř ničeho. Když Torak pohlédl z okna svého ocelového paláce, viděl sedmdesát pět tisíc legionářů, kteří stáli proti němu, aniž by tušil, že třetina z nich neví, za který konec se drží meč. Šerekové měli přepravit jižní legie i ty předstírané z Tol Honethu a Tol Vordue po řece Arend. Mohli jsme pouze doufat, že dorazí včas.

Pak dorazila dvojčata a v soukromí nám sdělila, že bitva bude trvat tři dny a potom – jak jsme očekávali – se celá záležitost rozhodne mezi Brandem a Kal Torakem. My s otcem jsme neměli na starosti nic jiného než zajistit, aby se Torak nedostal k Vo Mimbire

dřív, než budou naše síly na místě. Tenhle úkol nebyl příliš složitý – asi jako zastavit slunce nebo obrátit příliv.

Opustili jsme Tol Honeth a se soumrakem usedli ve vrbovém háji asi míli severně od mramorového města.

„Radši mu řekni, že budeš používat podobu sovy, Pol,“ doporučil mi matčin hlas. „Nebude se mu to líbit, ale ať si zvykne na to, že občas uvidí sovu.“

„Postarám se o to, matko,“ odpověděla jsem. „Přišla jsem na způsob, jak předejít všem jeho stížnostem...“

„Opravdu? Jednou mi budeš muset říct jak.“

„Jen poslouvej, matko. Poslouvej a uč se.“

„To bylo chytré, Pol, velmi chytré.“

„Jsem, ráda, ze se ti to líbilo.“

Otec pohlédl na západ. „Za chvíli už bude tma,“ poznamenal. „Mezi námi a Vo Mimbire nejsou žádné kopečky, takže do tmy stejně nemůžeme změnit podobu.“

„Nebude se ti to líbit, otče,“ upozornila jsem ho, „ale dostala jsem pokyn, abych na sebe až do UDÁLOSTI vzala podobu sněžné sovy. Takže se s tím smiř. Musím poslouchat, ať se ti to líbí nebo ne.“

„Smím se tě zeptat, kdo ti dává tyhle pokyny?“ zavrčel.

„Samozřejmě, že se můžeš zeptat, otče,“ odpověděla jsem způsobně. „Ale na odpověď si počkáš.“

„To nenávidím,“ stěžoval si.

Poplácala jsem ho po tváři. „Hlavu vzhůru staříku.“ Pak jsem se proměnila do své oblíbené podoby.

Bylo kolem půlnoci, když jsme se usadili na cimbuří Aldorigenova paláce v centru Vo Mimbire. Strážní si možná všimli dvou sov, ale nevěnovali nám pozornost, protože měli dávat pozor na lidi. Dostali jsme se na schodiště a tam na sebe vzali svou normální podobu. Okamžitě jsme zamířili do Aldorigenova trůnního sálu. „Nech to jednání na mně, otče. Znáám Arendy mnohem lépe než ty a vím, jak na ně. Navíc se mě Aldorigen už trochu bojí, takže mi bude věnovat potřebnou pozornost.“

„Klidně, Pol. Nevím proč, ale vždycky, když mluvím s Arendy, tak mám hroznou chuť řvát.“

Podala jsem otci svitek papíru. „Vezmi si ten papír, snaž se

vypadat moudře a předstírej, že čteš, co je tam napsáno. Já zatím budu mluvit.“

Podíval se na papír. „Vždyť tam nic není, Pol,“ namítl.

„No a co? Ty jsi očekával nějakou postelovou scénku, nebo co? Jsi přece herec, otče. Improvizuj. Předstírej, že čteš něco strašně důležitého. Ale na druhou stranu své vzrušení nedávej příliš najevo. Když to přeženeš, tak se Aldorigen bude chtít podívat na to, co je tam napsáno.“

„Tebe to baví, Pol?“

„Abych řekla pravdu, tak ano.“ Ušklíbla jsem se a on dobře věděl, co to znamená.

Na východě se rozhořel nový den a do trůnního sálu vstoupil Aldorigen a jeho nyní už velký syn Korodullin. Přeli se o něco. „Je to zločinec, pane,“ rozhořčoval se Korodullin. „Jeho přítomnost zde pošpiní nejsvětější místa v celé Arendii.“

„Já vím, že je to zbojník a vyvrhel, Korodulline,“ odpověděl Aldorigen a snažil se schladit horkou hlavu svého syna, „ale dal jsem mu již svůj slib. Ty nebudeš museti s ním hovořiti, aniž mu nějaké nabídky dávati, které by zavazovati Vo Mimbre musely. Jestliže nebudeš jeho přítomnost unésti moci, setrvejž ve své komnatě do odjezdu jeho. Nebudu tě za to kárati ani vyčítati.“

Ta archaická mluva mne vrátila do třetího tisíciletí, a když jsem pak začala mluvit, měla jsem pocit, že jsem se probudila o dva tisíce let zpět. „Jitra dobrého přeji, výsosti,“ pozdravila jsem Aldorigena s úklonou. „Přibyli jsme sem s mým prastarým otcem z Tol Honethu, anžto bychom tě rádi seznámili s novinkami, které se dotýkají tvého ze všech nejkrásnějšího města.“

Aldorigen odpověděl typicky květnatě, a tak jsme si zhruba půl hodiny vyměňovali lichotky a teprve potom se dostali k jádru věci. Zpráva, kterou jsem měla předat, byla velmi jednoduchá. Byla jsem tu proto, abych zabránila Mimbratům v útoku na Angaraky, kteří se brzy usadí před Vo Mimbre. Bylo třeba počkat, až shromáždíme síly, abychom na ně vyrazili. Nějakou chvíli mi to trvalo. Je těžké přesvědčit někoho, kdo si myslí, že je neporazitelný, že by bylo vhodnější počkat.

Zatím, co jsem se snažila ho přesvědčit, Aldorigen mi oznámil, že

jeho asturijský protějšek, Eldallan z Asturie, přijel do Vo Mimbre na válečnou poradou. Ten plán v sobě zahrnoval velké nebezpečí po tisíci letech nesmyslného zabíjení v asturijském lese. Dát Asturijce a Mimbraty do jedné místnosti, bylo velmi nebezpečné pro nábytek a možná i celou budovu. Korodullin už promýšlel různé způsoby přivítání, které kdyby vyšly, jistě by měly za následek, že by se asturijský vévoda přidal na stranu Angaraků a zaútočil s nimi na Vo Mimbre.

Otec na mne vrhl rychlý pohled, ale já jsem dávno věděla, o co jde. Zdá se mi, že můj otec nikdy plně nedocenil důležitost mého titulu vévodkyně z Eratu, ani význam tradic v Arendii. Byla jsem – a stále jsem – na stejné úrovni jako Aldorigen a Eldallan. Oba to dobře věděli a stejně dobře věděli, že když budu chtít, mohu jim způsobit pěkné potíže.

Rozhodla jsem se, že udělím Aldorigenovi a jeho prchlivému synovi lekci z dobrých mravů. Když vůči Mimbratům použijete výrazy jako „slaboch, zženštilý a nerozumný“ zcela jistě získáte jejich pozornost.

Bylo přesně poledne, když vévoda Eldallan a jeho překrásná dcera Mayaserana dorazili do Aldorigenova trůnního sálu.

Když jsem viděla, jaké pohledy si vyměňují dědiční nepřátelé Mayaserana a Korodullin, znovu se mi rozezněl v hlavě zvonek. To slibovalo velmi zajímavý – a taky velmi hlučný – svazek.

„*Stáváš se být stále víc předvídavou, Pol,*“ pochválil mne matčin hlas.

„*Asi ano, ale řekni mi, jak jim mám zabránit, aby se ještě před svatbou nepozabýjeli?*“

„*Jsem si jistá, že na něco přijdeš.*“

Vzduch v trůnním sále se chvěl nepřátelstvím a já si dobře uvědomovala, že se pohybujeme na pokraji katastrofy, a proto jsem se rozhodla, že jim zase připomenu, kdo jsem. „Tak tohle okamžitě přestane!“ přikázala jsem Aldorigenovi a Eldallanovi.

„Nevěřím svým uším! Myslela jsem, že jste seriózní muži, ale nyní vidím svůj omyl. Je vůbec možné, že jsou vládcové Asturie a Mimbre tak dětinští? Jste snad tak hloupí, že se nedokážete vzdát svého nepřátelství, jakoby to byla nejoblíbenější hračka vašeho

dětství? Svět kolem nás je ve válce, musíte odložit stranou své problémy a připojit se k Alornům a Tolnedranům. Ty vaše vzájemné výhrůžky mne skutečně urážejí, takže vám musím dát najevo své nejvyšší znechucení. Ty Eldallane, se přidáš se svými lučištníky k Sendarům a Rivanům a zaútočíš na Angaraky zezadu. A ty Aldorigene, budeš bránit tyto zdi, ale nevyraziš proti oblehatelům do té doby, než zaslechneš třetího dne bitvy smluvený signál. Protože si tady hrajete na válku už dva tisíce let nebo víc a stále neumíte víc, než ti nejzelenější rekruti v tolnedranské legii, musím zde uplatnit svou autoritu. Budete poslouchat mé rozkazy, pokud nechcete, aby se na vaše hlavy snesla zkáza.“ Potom jsem hodně teatrálně vzdychla. „Vidím, jakou jsem udělala chybu v třetím tisíciletí, když jsem věřila, že moje milované dítě, Arendie, někdy dospěje. Je zcela jasné, že to byla marná naděje. Arendové mohou zestárnout a zešednout, ale nikdy nedospějí. Věděla jsem, jak mám postupovat, ale moje láska k Arendie způsobila, že jsem byla hodně benevolentní. Teď musí všechna slabost stranou, nastal čas pro plnění povinností. Protože Arendové nejsou schopni vyvrát, mám pocit, že jsem měla připojit Mimbri a Asturii k mému vévodství a vládnout jim podle císařského dekretu. Jsem si jistá, že by vás to naučilo dobrému chování a plnění rozkazů.“

To je oba pěkně zarazilo. Předstírala jsem, že o tom nápadu uvažuji, a pozorně si je přitom prohlížela. „Možná ještě není příliš pozdě ten plán uskutečnit. Budu o tom uvažovat. Jste oba poměrně reprezentativní a – pod pevným vedením – i schopní se dobře vyjadřovat, takže byste se mohli stát celkem hodnotnými vazaly mého císařského trůnu.“

Budu o tom přemýšlet a oznámím vám své rozhodnutí. Nejdřív se ale musíme vypořádat, s Kal Torakem.“

Samozřejmě, že nemám žádné císařské ambice! Kam jste dali rozum? Ale „Císařovna Polgara z Arendie“ nezní špatně, co?

Myslím, že to byla právě zmínka o možné změně vlády, která způsobila, že Aldorigen a Eldallan změnili své chování a byli k sobě velmi zdvořilí. Eldallanova nabídka, že by se po bitvě mohli sejít

a meči si vysvětlit jisté rozdíly v názorech, jenom stvrdila dohodu.

Aldorigen nám s otcem nabídl pokoje, a když jsme se tam usadili, obrátil se na mne otec s překvapeným výrazem ve tváři. „To s tou císařovnou si nemyslela vážně, že ne?“

„Nebud' bláhový, otče.“

„Já bych se té myšlenky tak rychle nevzdával,“ mudroval. „Možná by to byla cesta, jak ukončit tu hloupou občanskou válku.“

„Tak to uskutečni. Ty bys byl skvělý císař.“

„Zbláznila ses?“

„Chtěla jsem se tě zeptat na to samé. Máš nějaké zprávy od strýčka Beldina?“

„Jel s generálem Cerranem na jih, aby zařídili pochod legií k pobřeží. Eldrigovo válečné loďstvo je již na cestě, aby je vyzvedlo.“

„Bude jim to sem ještě chvíli trvat, otče,“ připomněla jsem mu. „Už jsi přišel na nějaký způsob, jak zdržet Toraka?“

„Pracuju na tom.“

„Pracuj na tom trochu usilovněji, prosím. Mám osobní zájem na tom“ aby bylo kolem mě co nejvíc vojáků, až se tu Torak objeví.“

„Co?“

„O tom si promluvíme později. Dej se do práce, otče.“

„Co budeš dělat ty?“

„Přemýšlela jsem, že bych se naložila do vany.“

„Jestli s tím koupáním, Pol, nepřestaneš, tak se za chvíli rozpustíš.“

„O tom pochybuju. Dej se do toho.“

Práskl za sebou dveřmi.

Nerada to přiznávám, ale otcův nápad, jak zdržet angarackou armádu, byl geniální. Nejen, že zbrzdil angaracký postup na minimum, ale ještě spojil ve společném úsilí dvě skupiny Arendů, kteří se předtím nenáviděli. To bylo nadějně pro budoucnost Arendie. Jediná chyba toho plánu z mého pohledu byla ta, že jsem měla pochybnou čest být obklopena hromadou Asturijců, které ze známého důvodu zrovna nemiluju.

Otcův plán nebyl nijak zvlášť složitý. Řeka Arend má spoustu přítoků, po čtvrtstoletí dešťů plných vody. Všechny ty říčky lze překročit díky různým mostům. Otce napadlo, že by bylo vhodné ty

mosty strhnout. Vzal tisíc mimbratských rytířů do hor Ulgů a začali ty mosty strhávat. Já zas měla na starosti tisíc asturijských lučištníků, kteří měli Angarakům bránit ve stavbě mostů nových.

Rytíř, který vedl ničitele mostů, byl baron Mandor, potomek Mandorina a Asrany a předek našeho milého Mandoralena. Velitelem asturijských lučištníků byl veselý baron Wildantor, rudovlasý sympaták byl předkem Lelldorina. Nezbytnost si s námi zase jednou pohrála.

Navzdory mé dlouho trvající předpojatosti vůči Asturijcům jsem zjistila, že je takřka nemožné nemít rád Wildantora. Vlasy měl rudé jako oheň a jeho smysl pro humor byl velmi nakažlivý. Jediný okamžik, kdy se nesmál, nepochechtával nebo aspoň neusmíval byla chvíle, kdy si chystal luk. Pak byl vážnost sama. Baron Mandor nebyl připraven jednat s někým jako byl Wildantor. Mandor byl velmi vážný muž, postrádající jakýkoliv smysl pro humor. Když konečně pochopil, že všechno, co Wildantor říká je směšné nebo vtipné, začal roztávat a konečně poznal, jak příjemný může být smích. Bylo zajímavé, že vtip, který zpečetil jejich nepřírozené přátelství, vyšel z Mandorenových úst a já jsem si jistá, že byl neúmyslný. Když se Wildantor vytasil s návrhem: „Slibme si, že se nezabijeme navzájem, až bude po všem.“ Mandor se hluboce zamyslel a pak smrtelně vážně pravil: „Jestlipak tím nějak neutrpí pilíře našeho náboženství?“ Wildantor se začal smát tak strašně, že div nepadl. Skutečně legrační na tom bylo to, že to Mandor myslel úplně vážně. Při záchvatu Wildantorova smíchu nejprve zrudl a pak, když mu došlo, že jeho otázka je skutečným problémem arendské tragédie, začal se také smát. Zprvu to byl takový násilný smích, ale přerostl ve smích úlevně radostný. Nakonec jim oběma došlo, že to co se děje v Arendii je vlastně jenom špatný vtip.

Navzdory rostoucímu přátelství těch dvou mužů, snažili jsme se s otcem držet Mimbraty a Asturijce odděleně.

Otec byl natolik mazaný, že nechal Angaraky postavit mosty přes první tři říčky bez jakéhokoliv obtěžování. Na čtvrtém prudkém přítoku ale zahrnul Murgy, stavějící most, sprškou šípů. Potom začali být Angarakové velmi opatrní stavba mostu jim zabrala spoustu času. V tom byl celý vtip otcova plánu.

Jejich přátelství bylo zpečetěno navždy, když se Wildantor dostal do velkého nebezpečí. Stál sám na třesoucím se, podminovaném mostě a zadržoval celou angarackou armádu. Jakživo jsem neviděla někoho střílet tak rychle z luku. Když má lučištník ve vzduchu čtyři šípy najednou, můžete si být jisti, že se plně soustředí na svou práci.

„*Pol,*“ ozval se pevně matčin hlas, „*on za chvíli spadne do vody. Ne abyste mu s otcem pomáhali. Mandor ho zachrání. Právě takhle se to má stát.*“

A samozřejmě tomu tak bylo. Most se poroučel do vln a zrzavý Asturijec s ním. Mandor se řítíl tryskem k dalšímu zničenému mostu po proudu. Vydrápal se na nejvzdálenější možné místo a natáhl se nad vodu. „*Wildantore!*“ řval. „*Sem! Ke mně!*“

Napůl utopený Asturijec se ještě stačil natáhnout a jejich ruce se spojily. V symbolickém smyslu slova tak zůstaly navždy.

XI.

STAHovali JSME se takhle zvolna několik dní a naše malá armáda cítila, že jejich spojení by mohlo vydržet, Mimbratští rytíři a asturijské lučištníci – snad i díky rostoucímu přátelství svých velitelů – postupně odkládali svou dědičnou nenávist a více se soustředili na úkol, který před námi ležel. Mimbraté se velmi zlepšili v ničení mostů, a tak vzniklo několik spojeneckých skupinek. Skupina rytířů zeslabila mostní konstrukci, jejich velitel se domluvil se svým asturijským protějškem. V momentě, kdy byl most plný postupujících Murgů, další skupina rytířů pustila po proudu velké trámy, které zničily oslabený most. Několik stovek Murgů se ocitlo ve vodě a na chvíli si zaplavalo – měla bych dodat, že na dost krátkou dobu. Řekla bych, že železná košile není nejlepší oblečení do vody. Oslavy úspěchu byly večer divoké a já viděla Mimbraty i Asturijsce, jak ruku v ruce zpívají pijácké písně, jakoby se znali odjakživa.

Když jsme opouštěli Vo Mimbre, naše hlavní starost byla, držet Mimbraty a Asturijsce odděleně. Když jsme se vraceli, nebylo síly, která by je rozdělila. Odvěké nepřátelství bylo nahrazeno přátelstvím. Jsem si jista, že toto neměl Torak v plánu, když vyrazil na západ.

Po našem návratu nás čekalo velkolepé uvítání. Jsem si jista, že některým obyvatelům Vo Mimbre nešly chvalozpěvy na Asturijsce příliš od srdce, ale to není důležité.

Otcův plán nám zajistil potřebných pět dní a dvojčata, která dorazila do Vo Mimbre během naší nepřítomnosti, nám oznámila, že strýček Beldin a generál Cerran dorazili s jižními legiemi do Tol Honethu. Otec vyslal ke svému malému bratrovi myšlenku a ten ho ujistil, že Tolnedrané a Šerekové se dostanou do Vo Mimbre včas. Byli jsme tedy připraveni a bitva mohla druhý den začít.

Zatímco otec kontroloval obranu města, ozvala se mi matka. „Pol, až se otec vrátí, řekni mu, že se jdeš mrknout na Angaraky. Myslím, že bychom se spolu zase měly podívat na Toraka.“

Co?“

„Nemám ráda překvapení, tak se chci podívat na Toraka a Zedara.“

„Dobře, matko.“

Když se otec vrátil, byl trochu nervózní, ale to se dalo čekat. Večer před bitvou je asi každý nervózní.

„Jdu se kouknout trochu kolem, otče.“ řekla jsem mu.

„Asi bys stejně nedbala, kdybys ti řekl, že s tím nesouhlasím?“

„Asi ne.“

„Tak budu radši šetřit dech. Ne abys byla venku celou noc.“

Málem jsem se nahlas zasmála. Řekl to přesně stejným tónem, jaký používal v Rivě, když se chystala Beldaranina svatba a já trávila čas lámáním srdcí všech mladých mužů v okolí. Kdyby tušil ironii celé situace, možná by se vyděsil. Tenkrát v Rivě se obával mých případných nápadníků. Nyní ve Vo Mimbri jsem měla také nápadníka, ale tentokrát jsem se ho bála já.

Opět jsme se s matkou spojily a byly tak naprosto nezpochybnitelné. Objevily jsme Torakův černý palác a dovnitř jsme se dostaly stejnou cestou jako minule.

„Já je zničím, Zedare,“ říkal Torak svým dramaticky rezonujícím hlasem.

„Však si to zaslouhují, Mistře,“ přitakal Zedar podlézavě. „Jejich odpor ti neodolá. Jejich životy ti budou plně patřit.“

„Nezatracuj je tak rychle, Zedare. Cožpak jsi zapomněl na svou vlastní chybu v Morinlandu před několika stoletími?“

„Máš pravdu, Mistře, odpusť mi. Nedopusť, aby tvůj hněv padl na mě, ačkoliv si plně zaslouhuji potrestání.“

„Nejedná se o trest nebo o odměnu, Zedare,“ odtušil Torak temně. „Jde pouze o důsledky. Urvon a Ktačík poznají význam důsledků až přijde čas – a ty také. Nyní však tebe i tvé dva bratry potřebuji.“

Mám podezření, že Zedar trochu zbledl při Torakově poznámce, že Urvona a Ktačíka považuje za jeho bratry.

Torakova ocelová maska se leskla, přesto se zdálo, že se mračí.

Potom vzdychl. „Něco mě trápí, Zedare,“ přiznal. „Leží přede mnou nejasná volba.“

„Svěř se mi, Mistře,“ naléhal Zedar. „Možná to spolu vyřešíme.“

„Dost si věříš, Zedare. Slyšel jsi o dokumentu, který vznikl na základě výkřiků toho blázna od řeky Mrin v severní Drasnii?“

„Kdysi dávno, Mistře.“

„A jsi taky seznámen s pravdou, která mi byla zjevena v Ašabě?“

„Ano, Mistře.“

„A víš, že ty dva dokumenty se spolu zcela neshodují. Oba hovoří o bitvě, která začne v průběhu několika hodin, tady ve Vo Mimbire.“

„Tak jsem to také pochopil.“

„Ale zde se rozchází Mrinský kodex s věštbou z Ašaby. Mrin tvrdí, že osud světa bude rozhodnut třetí den bitvy.“

„To jsem také slyšel, Mistře.“

„Ašaba, ale říká něco jiného. Ašaba tvrdí, že nejdůležitější bude buď druhý nebo čtvrtý den.“

„Tomu nerozumím, Mistře,“ přiznal Zedar. „Jak si vysvětluješ tento rozpor?“

„Nejdůležitější asi bude, kdo se proti mně postaví. Když se s Vrahem boha utkám druhý nebo čtvrtý den, snadno ho porazím. Když se ale utkáme v osudový třetí den, potom do něj vstoupí duch Účelu a já budu poražen.“ Pak se najednou zlomil, nesmyslně blábolil a jeho hlas se odrážel dovnitř ocelové masky. „Prokletý déšť!“ vybuchl najednou. „Prokleté řeky, které mě zdržely. Přišli jsme pozdě, Zedare. Měli jsme přijít o dva dny – nebo alespoň o jeden – dřív, svět by byl můj. Teď je výsledek na vážkách a já nevím, jak to dopadne. Opouštěl jsem Ašabu s jistotou, že se sem dostanu v pravý čas, a proto jsem klidně obětoval angaracké životy, abych dosáhl svého cíle. A stejně jsem dorazil na tohle místo o jeden mizerný den pozdě. Ať chci nebo nechci, musím se postavit Pánovi západu ten fatální třetí den, když jsou moje šance nejmenší. Jsem tím, Zedare, nanejvýš rozhořčen!“

„*On si myslí, že to bude Gelan!*“ Vyjekla jsem překvapením.

„Cože?“

„*On, skutečně věří, že se s ním utká Gelan!*“

„*Jak si na to přišla?*“

„Výraz „Vrah boha a Pán západu“ patří rivanskému králi. Torak

si z nějakého důvodu myslí, že se Gelan vrátil do Rivy a vzal meč. Netuší, že se s ním má utkat Brand.“

Matka o tom uvažovala. „Možná máš pravdu, Pol. Torak má informace od Ktačika a ten zase věří Čamdarovi. Tvůj otec hraje s Čamdarem už několik století své hry v Sendarii. Torak vlastně nic neví o následníkovi, rivanského trůnu. Je tedy dost dobře možné, že věří, že to bude následník, s nímž se utká třetí den.“

„Tím jsem si jistá, matko. To by vysvětlovalo, proč jsi měla vyjmout orb z meče a vložit ho do štítu. Brandovou zbraní nemá být meč, ale štít.“

Torak stále mluvil, takže jsme odložily naši diskusi na později a poslouchaly.

„Musíš dobýt město již zítra, Zedare,“ rozkázal Torak. „Musím se utkat s potomkem Ocelové pěsti následující den. Když to bude potřeba obětuj všechny Angaraky, ale Vo Mimbre musí být moje před sluncem západu.“

„Stane se, jak můj Pán přikazuje,“ slíbil Zedar. „Už nyní jsou moje válečné stroje přepravovány na místo. Slibuji ti, Lorde, že Vo Mimbre padne tento den, protože poženu všechny Angaraky proti zlatým zdem.“ Bylo jasné, že osm let obléhání algarského Strongholdu neodnaučila Zedara dávat ukvapené sliby.

Potom Torak upadl do monologu, který nedával příliš smysl. Historie se neřídila na Toraka příliš dobře a jeho sebelítost narostla do obřích rozměrů. Věřil, že tolik věcí, které mu měly po právu patřit, mu byly nespravedlivě odepřeny. Za jiných okolností bych ho snad politovala.

„Myslím, že jsme slyšely dost, Pol,“ ozvala se matka. „Nemá smysl, abychom tu seděly dál a poslouchaly jeho lítostivé výlevy.“

„Jak myslíš, matko.“

Naše sova vyklouzla ven a tiše letěla k Vo Mimbre. Po sněžné bouři v Ašabe se počasí uklidnilo a objevily se hvězdy.

Ačkoliv to neprovedl zcela sám, Torak skutečně ve Válce bohů rozlomil svět, tak jsem si jistá, že by dokázal zničit zdi Vo Mimbre jedinou myšlenkou. Bylo tedy jasné, že to nesmí udělat. V souboji dvou Osudů během této UDÁLOSTI se musela dodržovat jistá pravidla. Nedodržení těchto pravidel bylo strašné – o tom se

přesvědčil Ktačík v Rak Ctholu. Torak mohl používat pouze lidských sil až do okamžiku, kdy se utkal s Brandem. A i tato událost měla pevná pravidla.

„I my se musíme řídit podobnými pravidly, Pol,“ reagovala na mé nevyslovené myšlenky matka. *„Řekni to i otci. Ted' není vhodná doba na žádné experimenty. Naznač mu, že házet na Angaraky kometu, není zrovna nejlepší nápad.“*

„To by neudělal.“

„Opravdu? Tos tedy nikdy neviděla, čeho je schopen, když se naštve, Pol. Viděla jsem ho, jak mrštil kladivem, když se předtím praštil do palce.“

„Každý to někdy udělá, matko.“

„Mrštil jím do nebe, Polgaro. Je to už několik tisíc let, a pokud vím, stále letí. Někdy stačí velmi malá věc a nesprávná hvězda exploduje v nesprávnou dobu. Jednou se to už stalo. A asi nikdo nechce, aby se to opakovalo, co?“

„To tedy ne, už máme dost starostí, s tím co je. Můžeme si být skutečně jisti, že nikdo během té bitvy nepoužije Vůli a Slovo?“

„Jisti si být nemůžeme. Dávej pozor na Zedara. Kdyby se chystal udělat něco nedovoleného, můžeme odpovědět stejnými prostředky. Odpovědnost pak bude na Zedarovi.“

Kolem půlnoci jsme usedly na cimbuří Aldorigenova paláce. *„Dej na sebe pozor, Pol. Jdi říct otci, co je nového a já tady na to zatím dohlédnu.“*

Vzala jsem na sebe svou normální podobu a matka zmizela.

Zpráva, kterou jsem podala otci a dvojčatům, nebyla zdaleka úplná. Nezminila jsem se o tom, že se Torak zmýlil v odhadu svého soka a myslí si, že jím bude Gelan. Otec má někdy podivuhodnou schopnost věci zašmodrchat a právě toho jsem se bála. Gelan byl v bezpečí ve Strongholdu a já chtěla, aby tam taky zůstal. Otec je velký herec, ale není nejlepší ho nechat improvizovat. Byl by schopen přivést mladého následníka a předvést ho Torakovi, což by zcela jistě nebylo nejbezpečnější. Dokud otec nebude vědět, co si Torak myslí, nebude mít tendenci něco vymýšlet. Zkušenosti mne naučily říkat otci jen to, co nezbytně potřebuje vědět.

Naopak jsem mu řekla, že Torak neopustil svůj ocelový pavilón

od chvíle, kdy se dostali Angarakové na pevninu. Nebylo to sice nijak extra důležité, ale mohlo to trochu zabrzdit otcovu vlastní zvědavost.

„Měl bys ještě něco vědět, otče,“ dodala jsem. „Torakovi učedníci nejsou jako my. My jsme jako rodina, ale oni ne. Nenávidí se navzájem téměř svatou nenávistí. Zedar měl co dělat, aby nejásal příliš okatě. Urvon a Ktačík jsou zrovna teď v nemilosti, a Zedar je rázem nejoblíbenější. Bude se snažit svou pozici upevnit tím, že dá Torakovi Vo Mimbře za jeden den. Vrhne na nás zítra všechno, co bude mít po ruce. Torak možná dodrží pravidla daná Nezbytností, ale nejsem si jista, jestli to pro Zedara nebude příliš velké pokušení.“

„To je Zedarův styl, Pol,“ pokýval otec smutně hlavou. „Vlastně jeho celý život sestává z toho, že porušuje různá pravidla. O čem ti dva ještě mluvili?“

„O jejich instrukcích. Je zřejmé, že Ašabinské věštby poskytly Torakovi mnohem víc podrobností než nám dal Mrinský kodex. Třetí den bitvy bude velmi rozhodující, otče. Je naprosto nezbytné, aby zde byly legie, protože jejich přítomnost donutí Toraka přijmout Brandovu výzvu.“

Otcovy oči se rozzářily. „No tak podívejme, to je tedy zajímavé.“

„Moc se neraduj, otče. Torak přikázal Zedarovi, aby vrhl všechny své síly na Vo Mimbře. Jestli se zmocní města, výhoda bude na jejich straně. Jakmile propásneme ten třetí den, budeme vystaveni zcela jiné Události, a to my nechceme.“

„Pokusí se zdržet Eldrigovy válečné lodě?“ zeptal se Beltira.

„Zedar to navrhl, ale Torak řekl ne. Nechce tříštit síly. Kolik zbývá ještě času do rána?“

„Tři nebo čtyři hodiny,“ odpověděl otec.

„Tak to mám čas, se vykoupat.“

Otec obrátil oči v sloup.

Úsvit získával zvolna na síle, ale bylo zřejmé, že Zedar čeká na nějaký zvláštní signál k zahájení útoku. V momentě, kdy se objevilo nad horami Ulgolandu slunce, ozval se z ocelového pavilonu zvuk rohu. Zedarovy obléhací stroje vyrazily všechny vpřed a sprcha kamení dopadající na město zahájila bitvu u Vo Mimbře.

Vždycky trvá nějakou chvíli, než jsou katapulty dobře nastaveny a kamení dopadá na zdi místo do širokého okolí. Zcela jasně jsme

viděli angaracké oddíly, jak se šikují do pozic za katapulty. Otec stále vyčkával. Pak dal Wildantorovi pokyn, aby odpověděl. Asturijsí lučištníci pozdvihli luky a k obloze vzlétla lavina šípů. Jako smršť zapadly šípy s ocelovými hroty na Thullské posádky katapultů, bombardování zdí okamžitě přestalo. Thullové, kteří přežili útok šípy, opustili své stroje a vběhli mezi srocující se Angaraky.

V tu chvíli dal Mandor signál svým rytířům u severní brány. Brána se otevřela a z ní se vyřítili rytíři ozbrojení válečnými sekýrami. Když se vrátili, zbyly ze Zedarových katapultů pouhé dřevěné trosky.

Torakův výkřik hněvu mi zněl velmi příjemně. Bylo zjevné, že ho vůbec nenapadlo, že bychom mohli opětovat jeho útok – to jeho dětinský mozek vůbec nepřipouštěl. To si skutečně myslel, že mu předáme město do rukou jen proto, že ho chce? V tu chvíli Zedarovi asi zatrnulo. Zoufale a – a také zjevně bez velkého přemýšlení – nařídil frontální útok na severní bránu. Ten se rozplynul pod přívalem šípů a těch pár Angaraků, kteří se dostali až ke zdem, bylo přivítáno hořící smůlou. Slunce začalo zapadat a první den byl za námi. Byli jsme stále v bezpečí svých zdí a Zedar byl nucen vrátit se do Torakova paláce a oznámit mu svůj neúspěch. Matka i já jsme byly zvědavý na ten rozhovor.

Jakmile se nad Vo Mimbire rozprostřela tma, vzaly jsme na sebe podobu sovy a na tichým křídlech se dostaly do angarackého ležení, kde stál Torakův reznoucí palác.

„Vidím, že jsi selhal, Zedare,“ říkal zrovna Torak, když jsme se usadily v našem oblíbeném okénku. „Angaracký uředník by mne tak strašně nezklamal. Mám snad povolat na tvé místo Ktačika nebo Urvona?“

Zedar vypadal zaraženě. „Odpusť, mistře,“ koktal. „Dovol mi očistit se v tvých očích. Odčiním svou chybu. Stroje, které jsme použili, nebyly dostatečně silné pro svůj účel. Začnu znova a s prvním rozbřeskem budu mít k dispozici stroje daleko silnější. S Vo Mimbire už je konec, mistře.“

„Dám ti šanci, Zedare,“ odpověděl Torak svým rezonujícím hlasem. „Učiň, co je nezbytné, abych se dostal do setmění dovnitř.“

„Kdyby nebylo těch omezení, co máme, snadno bych ten úkol splnil, pane.“

„Ta omezení platí pro mne, Zedare, tebe nemusí zajímat.“

Zedarovi se rozzářily oči. „Takže se mohu dát do díla, aniž bych se bál odplaty Nezbytnosti?“

„Ty máš rozkaz uspět, Zedare. Jestli to bude mít za následek nějaký trest, to mě netrápí. Může ti být ovšem velkým zadostiučiněním, že na tebe budu rád vzpomínat, když uspěješ. Tohle je válka, Zedare, a války často rozdělují přátele. Je to sice smutné, ale dosažení cíle vždy něco stojí. Jestliže k dosažení mých cílů bude potřeba, abys položil svůj život, tak se to stane.“

Ten nezámem Dračího boha zmrazil Zedara a já jsem si jistá, že změnil svůj názor na svou vlastní důležitost.

Vrátily jsme se s matkou do města a já se opět vydala podat zprávu otci a přátelům. Když jsem scházela dolů po schodech, uvědomila jsem si, že bitva potlačila Torakův zájem o mne. Velmi mne to zklamalo. Můj současný nápadník měl jiné utkvělé myšlenky. Smutně jsem si připustila, že mne asi nemiluje, tak jak říká. Děvče se prostě nikdy nemůže na nikoho spolehnout.

Když jsem vstoupila do trůnního sálu, všichni tam byli.

„Tak co se děje, Pol,“ zeptal se otec. Otec vehementně protestoval, když jsem mu řekla, že se jdu rozhlédnout kolem, ale když jsem se vrátila s informacemi, už nic nenamítal.

„Zdá se, že Zedar ztrácí na popularitě,“ odpověděla jsem. „Měl dobýt Vo Mimbri již včera a Torak mu to jednoznačně vyčítá.“

„Torak nikdy neuměl moc odpouštět,“ řekl Beltira.

„Za ta léta se moc nezměnil, strýčku.“

„Víš něco, co by se zítra mohlo stát, Pol?“

„Nic konkrétního, otče. Torak zřejmě uposlechne zákazy, které mu dala Nezbytnost, ale nutí Zedara, aby si jich nevšímal. Řekl, že mu sice zlomí srdce, když Nezbytnost potrestá Zedara pro porušení pravidel, ale – co se dá dělat. Zdá se, že Zedar není příliš nadšen Torakovou ochotou předhodit ho lvům.“

„Zajímalo by mě, jestli našeho bratra nemrzí, že změnil strany,“ prohlásil Belkira se slabým úsměvem na rtech.

„Já spíš myslím, že Zedar bude následovat příklad svého pána. Příliš se bojí o svou kůži, takže ji nebude riskovat. Je mnohem pravděpodobnější, že přikáže Grolimům, aby nastavili záda místo něj.“

Grolimové jsou stejně fanatici, a poznámka, že mohou zemřít pro svého boha, je naplní nadšením.“

„O tom bychom mohli přemýšlet celou noc,“ zamračil se otec. „Pro jistotu budeme předpokládat, že se jim to povede. Když ne, tím lépe. Když ano, budeme připraveni. Asi bychom měli jít spát, protože zítra musíme být připraveni.“

Porada skončila, ale otec mne ještě chytil cestou ze sálu. „Myslím, že bychom měli trochu přeskupit naše síly. Půjdu říct Cho-Ramovi a Rhodarovi, aby se trochu přiblížili k Torakovu východnímu křídlu. Pak zajdu za Brandem a Ormikem, aby udělali totéž na severu. Chci, aby byli na místě, až sem pozítří dorazí Beldin. Dohlédni tady na to, Pol. Zedar možná začne hned brzy z rána.“

„Provedu, otče.“

Zedarovy nové stroje začaly chrlit kamení na Vo Mimbire ještě před rozedněním. Zkonstruoval obrovské katapulty, které mohly vrhat půl tunové balvany. Teď dopadaly na Vo Mimbire s ohlušujícím rámem. Co bylo horší, byly mimo dosah asturijských šípů.

Otec ihned po návratu navrhl, že by dvojčata mohla převzít Zedarův nápad a také sestavit obrovské katapulty. Jak už to tak bývá, když jsou zbraně vyrovnány, obránci mají výhodu před útočníky. Zedar chrlil kamení na naše zdi a my jsme vrhali oheň na lidi. Zdi vydržely, Torakovi Angarakové nikoliv. Lidé mají vždy tendenci někam prchnout.

Zedar v tu chvíli ze zoufalství riskoval vlastní krk, když přivolal vichřici, aby při jeho dalším útoku odvála asturijské šípy. To byla samozřejmě chyba. Dvojčata znala velmi dobře Zedara a okamžitě rozpoznala, že se jedná o jeho Vůli. Tím pádem jsme mohli beztestně použít také naší Vůli. Zedar asi nebyl zrovna dvakrát šťastný z toho, že to musí udělat, ale Torakovo ultimatum mu nedávalo žádný velký výběr. Dvojčata prostě vystavěla bariéru a Zedarova vichřice neškodně prosvištěla kolem Vo Mimbire.

Zoufalý Zedar potom přinutil Grolimy, aby mu pomohli vysušit obrovské moře bahna kolem obléhaného města. Otci a dvojčatům chvíli trvalo, než jim došlo, co se chystá, ale ještě než stačil Zedar poslat prach směrem na město, měli jsme řešení. Využili jsme Zedarovu vichřici, poslali jí k řece Arend a vrátili jí zpět s ohromnou masou

vody. Potom jsme uvolnili naše sevření, voda smetla prach a uvěznila pod nánosy bahna hordy Murgů. Asturijské lučištníci pak již jen zkrátali jejich utrpení.

A tak jsme přežili i druhý den bitvy. Viděla jsem, jak byl důležitý – ale hlavně na matčin pokyn – jsem tu informaci příliš nešířila, „Jenom by je to znejistilo, Pol,“ tvrdila matka. „Muži snadno znejistí, takže si raději nechejme důležitost třetího dne pro sebe. Nedávejme otci příležitost pro nějakou zbytečnou chytristiku. Mohl by ještě pokazit něco, co se má stát.“

Je mi líto, že jsem to takhle otevřeně podala, matko, ale otec se později dost naparoval a tak jsem chtěla, aby se dozvěděl, jak to u Vo Mimbre skutečně bylo.

Arendský básník Davoul, podivně vyhlížející, vyzábělý chlapík s neskutečným sebevědomím, popsal široce ve své epopeji „Poslední dny u Vo Mimbre“ Torakův odpor vyjít třetí den bitvy ze svého reznoucího pavilónu. Davoul nevysvětlil, proč dračí bůh nechtěl ven, ale já věřím, že ti, kteří čtou pozorně, již tuší, co za tím je. Řečeno velmi stručně: Torak se toho třetího dne bál. Ašabské proroctví mu jasně řeklo, že jestli se utká s Dítětem světla třetí den, tak prohraje. Proto tlačil na Zedara, aby dobyl druhý den město. Zedar zklamal a tak stál Torak přede dnem, kterého se tolik obával. Bylo nutné, aby zůstal doma. Pokud by se mu to podařilo, tak by vyhrál.

Nespěchejte na mne. Dostanu se k tomu, až přijde čas.

Klíčovou roli v celé bitvě hrály tolnedranské legie, takže jsem se těsně před rozedněním zaletěla podívat dolů po řece Arend, abych se ujistila, jak postoupily Eldrigovy válečné lodě se svým drahocenným nákladem. Přiznávám, že se mi hrozně ulevilo, když jsem viděla, že jsou zhruba tam, co měly být. Beltira se odebral z města k útvarům, které jsme rozmístili na východě, Belkira se vydal na sever k Sendarům, Rivanům a Asturijcům, a já s otcem jsme si sedli na špičku vysokého stromu, abychom vše pozorovali a mohli vydávat rozkazy. Otce samozřejmě ani nenapadlo, že bych v té sově podobě nemusela

být sama. Oklamat otce nebylo příliš těžké – ani příliš důležité. Důležité bylo, že Torak neměl ani tušení, že je tam i moje matka. Matka byla Pánův tajný učeň, Torak ani nevěděl, že existuje. Jsem si naprosto jistá, že to byla právě její přítomnost, která dopomohla porazit jednookého boha u Vo Mimbre.

Tu záležitost s troubením rohů vymyslel otec. Nemělo to žádný zvláštní účel – kromě toho, že to uspokojilo otcovu touhu po dramatičnosti. Členové naší rodiny byli rozmístěni u všech jednotek a my přece máme mnohem užitečnější způsoby komunikace, než abychom na sebe troubili. Otec ovšem na tom pravidelném koncertování rohů trval. Je potřeba přiznat, že Arendům se myšlenka opakovaných troubení velmi líbila a také je pravda, že Angaraky znervózňovala. Zvláště Nadrakové byli z těch rohů celí diví, takže Yar lek Thun vyslal zvědy, aby zjistili, co to má znamenat. V lese již na ně čekali asturijsí lučištníci, takže se Yar lek Thun nedočkal zpráv, které očekával.

Potom vyslal Ad Rak Cthoros, velitel Murgů, své zvědy na východ a tam se o ně postarala algarská kavalerie.

Při dalším zatroubení rohů jsme se dočkali odpovědi, na kterou jsme čekali. Strýček Beldin a generál Cerran nám odpověděli chórem tolnedranských trumpet. Šerekové spolu s tolnedranskými legiemi dorazili na bojiště.

Otec, který v tu chvíli zastával pozici polního maršála, přehlédl ze své výšky všechny své podřízené síly. Situace ho uspokojila natolik, že přikázal Brandovi, aby dal pokyn k zahájení bitvy. Brand dvakrát zatroubil na roh a jako ozvěnou se ozval Cho-Ram. Okamžitě na to vyrazil z otevřených bran Vo Mimbre Mandor se svými mimbratskými rytíři.

Zedar na sebe vzal podobu havrana a vylétl z ocelového pavilonu, aby se podíval, co se děje.

V tu chvíli mne velmi překvapila matka. Bez jakéhokoliv upozornění vzlétla vysoko nad černého havrana. Protože jsme byly spojeny, sdílela jsem její pocity i myšlenky, byla jsem velmi překvapena, jak Zedara nenávidí. Matka neměla Zedara ráda od prvního setkání. Mám dojem, že se o ní nějak špatně vyjádřil, a tím si z ní udělal navždy nepřítele. Otec si vždy myslel, že ta sova tenkrát

chtěla Zedara jen vyplašit, ale to se mylil. Matka se snažila Zedara zabít.

Občas přemýšlím, jak by se vše vyvíjelo, kdyby se jí to podařilo.

Knihovny jsou plné bájí o významu mimbratských rytířů v bitvě u Vo Mimbri, ale jejich jediný úkol byl, udržet Malloreánce na místě, a to se jim skutečně podařilo. Celá ta šarvátka byla velmi napínavá a hlučná, ale měla spíše podružný význam. Torak válečné taktice příliš nerozuměl, protože se předtím vlastně žádné bitvy nezúčastnil. Ve Válce bohů byl prostě přečíslen, během této války byl vlastně obklíčen. Předpokládal, že útoky na jeho armády by mohly přijít z boku a zezadu, a proto umístil Malloreánce do středu, aby mohli přijít na pomoc Murgům, Nadrakům a Thullům podle potřeby. Sebevražedný výpad Mimbratů zabránil Malloreáncům v jakékoliv akci a to přinutilo Toraka – obklíčeného a neschopného pohybu – přijmout Brandovu výzvu, jedinou věc, které se chtěl skutečně vyhnout.

Zedar se opět o něco pokusil tentokrát v podobě jelena. Často jsem o tom přemýšlela a dospěla k závěru, že je vzhledem k Zedarově nátuře možné, že se prostě pokusil utéct. Podoba jelena byl vážný omyl a Zedar si to uvědomil hned, jakmile po něm vyjel můj otec.

Naše spojenecké síly začaly kolem Angaraků stahovat smyčku. Torakova armáda začala vážně oslabovat. Jednotliví vojáci pomalu hledali spásu v útěku k řece Arend. Teď už jsem viděla, proč se Kal Torak tak obával třetího dne bitvy.

Uznávám, že si otec vedl v bitvě znamenitě a reagoval na každý tah nepřítele snad ještě dříve, než ho Zedar učinil. Útok mimbratských rytířů decimoval Malloreánce, ale ještě dřív než Zedar mohl vydat rozkazy Murgům, povolal otec Beltiru. Jeho kombinované síly Algarů, Drasnijců a Ulgů zadržely většinu západních Angaraků.

Protože legie a Eldrigovy Šerekové už pochodovali vzhůru údolím, Zedar nemohl oslabit své pravé křídlo. Nadragové a Thullové Malloreáncům na pomoc nepřišli. Zedarovi teď už zbyly vlastně jen zálohy, ale jakmile je povolal do bitvy, mohl se Beltira vrhnout Angarakům do zad.

V tu chvíli jsme se s matkou přesunuly přes zkrvavené bojiště k Torakovu pavilonu. Výzvědná služba v průběhu bitvy je vždycky ohromně důležitá. Mnoho bitev bylo ztraceno jen proto, že generálové museli čekat na zprávy od špehů, aby zjistili pohyby nepřítele. Otec takové problémy neměl. Všichni jsme mu okamžitě předávali zprávy. My s matkou jsme odposlouchávaly konverzaci mezi Torakem a Zedarem, takže otec mohl reagovat na Zedarovy kroky ještě dříve, než je udělal.

Zedar žádal Toraka, aby vyšel z pavilonu a svou přítomností povzbudil Angaraky, ale dračí bůh to okamžitě odmítl. To byl přece třetí den, kterého se tak obával. Dívala jsem se onehdy do Ašabských proroctví a za živého boha jsem nemohla pochopit, jak se Torak dobral k interpretaci jistých pasáží. Zřejmě automaticky předpokládal, že bude – a také skoro vždycky byl – Dítě temnot. Stejně předpokládal, že Dítětem světla bude vždycky rivanský král, potomek Ocelové pěsti. Tahle kombinace skutečně vyšla u Cthol Mishraku, kdy Garion zničil Toraka, ale to byla jiná UDÁLOST a stala se v jiné válce o nějakých pět set let později. Torak evidentně smíchal tyhle dvě UDÁLOSTI dohromady a jeho chyba nám pomohla vyhrát u Vo Mimbire.

Navzdory Zedarovým prosbám zůstával Torak poměrně klidný. „Ještě nenastal čas, abych se utkal se svými nepřáteli, Zedare,“ řekl. „Jak už jsem ti řekl, tento den je v rukou náhody. Ujišťuji tě ale, že mému souboji s Dítětem světla bude předcházet ještě jedna UDÁLOST a v té zvítězím, protože to bude souboj Vůlí a moje Vůle vysoce převyšuje Vůli mého soupeře. Tenhle souboj určí dnešní výsledek.“

Jasně jsem cítila, že matka něco chystá, ale nechce mě s tím seznámit.

„Musím pomoci Malloreáncům, Mistře,“ řekl Zedar se zoufalstvím v hlase. „Mám tvé povolení, použít rezervy?“

„To bude asi nejlepší, Zedare,“ odpověděl Torak svým nezúčastněným hlasem, který přiváděl jeho žáka k šílenství.

Zedar vyšel z pavilonu a dal pokyny poslům, čekajícím venku. Krátce nato zahájily angaracké rezervy pochod k místu bitvy, i přesto, že Šerekové a legie prorazily nadracké linie, aby pomohly

mimbratským rytířům.

Zmatek na bitevním poli vzrůstal a otec dal pokyn Belkirovi, aby vyslal Rivany, Sendary a asturijské lučičníky, kteří se dosud skrývali v lese na severu. Tiše obsadili pozice, které zrovna opustily Zedarovy rezervy.

Před ocelovým pavilonem se řadili poslové špatných zpráv.

„Lorde Zedare!“ vykřikl první vzrušeným hlasem. „Král Ad rak Cthoros je mrtev a Murgové neví, co si počít.“

„Lorde Zedare“ pokračoval hned druhý. „Nadrakové a Thullové podlehli panice a snaží se spasit útekem.“

„Lorde Zedare!“ vpadl třetí. „Na severu máme odkrytá záda a řádí tam asturijské lučičníci. Náš střed je skoro zničen a rezervy se k nim nemohou dostat. Nemůžeme napadnout lučičníky, protože je chrání Sendarové a Rivané.“

„Rivané?“ zahřměl Torak. „Rivané přišli až sem, aby se se mnou utkali?“

„Ano, nejsvětější,“ odpověděl zmatený posel. „Šedé pláště postupují spolu se Sendary a Asturijci do našeho týlu! Náš osud je zpečetěn!“

„Zab ho,“ rozkázal Torak jednomu z Grolimů, stojících poblíž nebohého posla. „Posel nemá co předpovídat budoucnost.“ Dva Grolimové se vrhli s tasenými noži na nešťastníka. Ten zachroptěl a padl na podlahu.

„Drží snad někdo z Rivanů v popředí v ruce meč?“ zeptal se Torak dalšího posla, který s úděsem v oku pozoroval smrt svého bývalého kolegy.

„Ano, můj pane,“ odpověděl muž s hrůzou v hlase.

„A září ten meč do dálky?“

„Ne, můj bože, je to obyčejný meč.“

„Tak je mé vítězství jisté!“

„Cože, můj pane?“ zeptal se překvapeně Zedar.

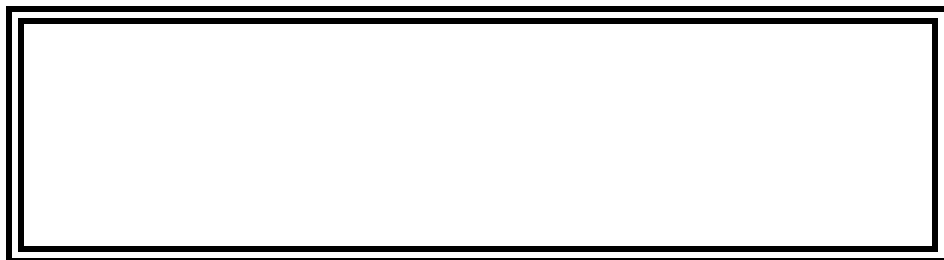
„Ten, kdo se mi dnes postaví, není rivanský král, Zedare! Není to vrah boha, s kým se dnes utkám! Jeho meč je z obyčejné oceli a nemá v sobě sílu Cthrag Yasky! Moje vítězství je jisté. Zavolej sluhy, aby mne ozbrojili, Zedare, svět bude můj!“

„Otče!“ málem jsem v duchu zaječela. „Torak jde ven!“

„To je jasné, Pol,“ odpověděl klidně otec. „Přesně tak jsem to plánoval.“ Můžete si být jisti, že se otec pokusí z každé situace vytlouct kapitál. „Vrat’ se zpátky. Je čas, abychom se připojili k Brandovi. A pospěš, nemůžeme si dovolit to zmeškat.“

ČÁST TŘETÍ

ANNATH

XII.

PŘIPRAVTE SE VŠICHNI zemřít!“ zahřměl Torak, ale slabá pochybnost v jeho hlase naznačovala, že si není svým prohlášením zcela jist. Ašabské proroctví ho sice varovalo před soubojem v třetí den bitvy, ale když se na místě rivanského krále s kouzelným mečem objevil Brand, Torak věřil, že souboj vyhraje. Zároveň uvěřil, že padlo nebezpečí třetího dne. Pouze to ho přimělo opustit v ten den jeho ocelový pavilon. Chyba byla v tom, že si neuvědomil, že jeho protivníkem nebude Brand, ale Pánův Orb.

Torak opustil svůj pavilon přesvědčen, že získá vše, co chtěl. Proto také vypustil svou Vůli na mne, ale naštěstí se mnou byla má matka, která mu za mne odpověděla a odmítla ho. Skutečnost, že místo rivanského krále byl na bojišti Brand, Toraka utvrzovala v tom, že zvítězí. Matčino odmítnutí bylo prvním signálem, že by mohl prohrát. Torak byl bůh a nebyl zvyklý na nejistoty. A právě pocit nejistoty nahlodal jeho duši, a proto se tak hnal se svým ohromným mečem na Branda. V tom výpadu bylo cítit i trochu zoufalství. Brand naopak působil velmi chladně a nevzrušeně. Jeho reakce byly promyšlené, že působily až trochu znuděným dojmem.

Zdálo se nám, že bojují věčně. Torakova zlost stále vzrůstala, zatímco Brand se tvářil stále nezúčastněně. Konečně se dračímu bohovi podařilo prorazit Brandovu obranu a zasáhnout jeho rameno.

To byl signál, na který jsme čekali, i když jsme nevěděli na co čekáme. Mám silné podezření, že se soupeřící Účely dohodly, že Torak zasáhne Branda jako prvního, a až potom ho bude smět Brand porazit. Brand začal krváčet na rameni, otec zařval a já v tu chvíli vyjekla.

To Branda probralo. Jeho zamyšlený takřka znuděný výraz zmizel a byl nahrazen plným soustředěním. Špičkou meče odhodil vojenský plášť, který zakrýval většinu štítu. Pánův Orb zazářil a zasáhl ohněm tvář dračího boha.

Kvůli tomuto okamžiku se vedla celá tahle válka. Prožili jsme v ní deset let a obětovali tisíce životů kvůli jedinému cíli – přivést Toraka na místo, kde byl nucen postavit se tváří k Orbu na předem určeném místě.

Zřejmě nikdo z nás plně nechápal, jak bolestná byla přítomnost Orbu pro angarackého boha. Strašlivě zařval, když jeho tvář zachvátil oheň. Odhodil štít i meč a zoufale se snažil krýt obličej.

V tu chvíli se na něj vrhl Brand. Uchopil jílec meče do obou rukou a vrazil ho zmračenému bohu do levého prázdného očního důlku. Torak znovu zaječel a ustoupil o krok zpět. Vytrhl Brandův meč z oka a v tu chvíli z něj vytryskla krev. Krvácející angaracký bůh stál chvíli úplně tiše, pak se zhroutil a celá zem se zachvěla.

Mám pocit, že v tu chvíli na bitevním poli nikdo ani nedýchal, pouze tlukot srdcí doprovázel ten pád. To co se stalo, byla tak ohromná Událost, že nás všechny překvapila. Byla jsem asi jediná, kdo slyšel osamělý zvuk – matčino vítězné zavytí. Moje matka strávila tisíce let v ženské podobě, ale v nejhlubším nitru zůstávala vlkem.

Mojí duši zaplavila úleva. Obvykle se velmi dobře ovládám, ale to krátké utkání s Torakovou Vůlí otřáslu podstatou mého bytí. Zjistila jsem, že když Torak zavelel, musela jsem poslechnout. A tohle poznání mne naplnilo nejistotou a strachem.

Co následovalo po Torakově pádu nebylo nic příjemného. Angarakové byli obklíčeni a zcela demoralizováni. To už nebyl boj, ale masakr. Brand byl ovšem neústupný. Generál Cerran naznačil, že by to už mohlo stačit, ale Brand byl Alorn do morku kostí. A když dojde k zabíjení Angaraků, žádný Alorn nemá dost. Krvavá lázeň

pokračovala celou noc, a když vyšlo slunce, nezbyl na bitevním poli žádný Angarak.

Když už nebylo koho zabíjet, přikázal Brand Alornům, aby přinesli Torakovo tělo a on mohl pohlédnout do tváře „krále světa“. Torakovo tělo ovšem nebylo k nalezení. Pak Brand poslal pro mou rodinu. Dorazili jsme na vrchol kopce, odkud Brand přehlížel bitevní pole. „Kde je?“ zeptal se nás tónem, který se mi vůbec nelíbil.

„Kde je kdo?“ podivil se Beldin.

„Torak, samozřejmě. Zdá se, že nikdo nemůže najít jeho tělo.“

„To je ale zvláštní situace,“ prohlásil Beldin sardonicky.

„Snad sis nemyslel, že ho najdeš? Zedar ho odnesl hned po západu slunce.“

„Cože udělal?“

„Tys mu to neřekl?“ podíval se Beldin na otce.

„Nepotřeboval to vědět. Kdyby to věděl, možná by se snažil všechno ukončit.“

„O co tady jde?“ Brandův královský tón mne začínal rozčilovat.

„To byla součást dohody mezi Nezbytnostmi,“ vysvětloval otec. „Výměnou za tvé vítězství ses nesměl zmocnit Torakova těla. Stejně by ti to nepřineslo nic dobrého. Tohle, Brande, nebyla poslední Událost a ani to nebylo poslední Torakovo slovo.“

„Ale vždyť je mrtev.“

„Ne, Brande,“ řekla jsem mu jemně, jak jen to šlo. „Přece sis opravdu nemyslel, že by ho tvůj meč mohl zabít. Jediný meč, který to dokáže, stále visí na zdi v Rivě.“

„To mi neříkej, Pol!“ vykřikl. „Nikdo nemůže přežít ránu mečem skrz hlavu!“

„Kromě boha, Brande. Je v komatu, ale opět se probere. Poslední souboj se odehraje v budoucnosti a ten bude mezi Torakem a Rivanským králem. Tam použijí své skutečné meče a někdo bude skutečně zabit. Počíнал sis velmi dobře, ale snaž se všechno vidět v souvislostech. To co se událo tady, byla pouhá epizoda.“

Nechtěla jsem to říci tak tvrdě, ale jeho velkopanské chování ho začalo vzdalovat realitě a já cítila, že je potřeba ho stáhnout na zem. „Tak to všechno bylo nanic?“ vzdychl.

„Rozhodně bych to nenazýval ničím, Brande,“ řekl otec. „Kdyby

tu Torak zvítězil, stal by se pánem světa. Ty si ho zastavil, a to přece něco znamená, nebo ne?“

„Snad ano,“ vzdychl. Potom se znovu podíval na krvavé bojiště. „Asi bychom to měli uklidit. Je teplo, a jestli tu necháme ta těla ležet, mohlo by dojít k nákazám.“

Na pohřební hranice jsme spotřebovali skutečně hodně dřeva.

Hned po vítězné bitvě jsme zjistili, že si Aldorigen a Eldallan zašli vyjasnit jisté nesrovnalosti. Zřejmě to byla dost vášnivá výměna názorů, protože jsme je našli oba mrtvé. Mezi Mimbraty i Asturijci se našlo pár horkých hlav, které chtěli zabránit normálnímu vývoji vztahů, ale Mandorin a Wildantor – dva arendští hrdinové – ukázali svým příkladem, že není nutné se řídit heslem „když nebude po mém, tak tě zabiju“.

Oba arendští přátelé přišli za Brandem s poněkud absurdním návrhem. Nabídli mu korunu Arendie. Bylo velké štěstí, že jsem byla těsně u Branda a vrazila mu loket do žeber, než se začal smát. Zachoval vážnou tvář a diplomaticky odmítl s odvoláním na jiné závazky.

Vzpomněla jsem si na zvonek, který mi zazní v hlavě vždy, když vidím dva mladé lidi, kteří by se mohli dát dohromady. To by mohlo vyřešit arendský politický problém. Když jsem ovšem možnou svatbu Korodullina a Mayaserany oznámila Mandorinovi a Wildantorovi, oba se začali smát. Měli pocit, že „mimbratský řezník“ a „dcera psance“ nedávají dobrý základ pro rodinu.

Rozhodla jsem se, že se do toho vložím. „Proč si o tom, děti, spolu nepromluvíte, než uděláte konečné rozhodnutí?“ navrhla jsem. „Měli byste se trochu uklidnit a v soukromí si to probrat.“ Pak jsem zařídila, aby je zamkli v malé místnosti v severní věži.

„Vždyť se navzájem pobijí, Pol,“ prohlásil otec, když jsme osaměli.

„Nepobijí. Věř mi, staříku. Víím, co dělám. Však už jsem dala dohromady pěkných pár manželství.“

„Ale žádné, co by se podobalo tomuhle. Jestli se pobijí navzájem, celá Arendie nám exploduje před očima.“

„Nikdo nikoho nezabije a nic neexploduje. Možná to tak nevypadá, ale úvahy o možném manželství se jim již vkrádají do

mozku... i když pomalu. To ti garantuju.“

„Stále si myslím, že je to chyba.“

„Ale nevsadil by ses se mnou, co?“

Chvilku na mne zíral a pak s nějakým huhláním odešel. Občas jsme se s otcem o něco vsadili a pokud si dobře vzpomínám, ještě nikdy nevyhrál.

Pak začala ta známá konference, kterou historie označila jako „Dohodu z Vo Mimbře“. Mám nepříjemný pocit, že jsme se v průběhu té konference nezachovali příliš dobře k Tolnedře. Tolnedranské legie zachránily svět před angarackým otroctvím a my se k nim potom chovali málem jako k poraženému nepříteli. Nejdřív jsme ale museli trochu zchladit nadšení alornských králů. Ti chtěli Branda jmenovat Králem světa. Když tolnedranský velvyslanec Mergon protestoval, začali Alornové výhrůžně ukazovat svaly. Je možné, že jednou někde zasedne po válce konference a její účastníci se budou chovat jako civilizovaní lidé, ale to bude – bohužel – zřejmě věštit konec světa.

Můj jediný příspěvek k té konferenci se mi tenkrát zdál velmi nevýznamný, že bych se o něm ani nezmiňovala. Jeho plný význam mi došel až zpětně. Trvala jsem na tom tak vehementně, že ho ostatní začlenili do „Dohod“ prakticky tak, jak jsem ho nadiktovala. „Od nynějška se tolnedranská princezna dostaví v den svých šestnáctých narozenin ve svatebních šatech do sálu rivanských králů, kde posecká tři dny. Jestliže si ji rivanský král nevybere za ženu, může se vrátit ke svému císařskému otci a jít, kam chce, protože to není ta pravá.“

Mergon opět samozřejmě vehementně protestoval, ale já měla kolem sebe statné Alorny a jejich svaly jasně naznačovaly, co by se mohlo stát, kdyby Tolnedra ignorovala mou malou prosbičku.

Měla se o to postarat tolnedranská vláda, ale to neznamenal nic pro Se'Nedru, která byla tou šťastnou. Měla proti tomu jisté námitky. Měla vůči svému předurčenému manželovi jisté výhrady a když se ukázalo, že je z trochu jiné třídy, byla z toho úplně hotová. Postavení pro naší princezničku znamená mnoho. Ujišťuju vás, že Se'Nedra umí být úplně kouzelná – když chce – ale zestárla jsem díky ní víc než jindy za pár století. Abyste měli představu, jak je umíněná, vám mohu jenom sdělit, že se do toho musel vložit bůh Eriond, abychom ji dostali do blízkosti sálu rivanských králů.

Samozřejmě se vkrádá otázka, kdo vnuknul mé matce tu myšlenku, kterou jsem potom zakotvila v Dohodě z Vo Mimbire. Já bych hlasovala pro ULa. Bohové mají zvláštní smysl pro humor a UL ho má zcela jistě ze všech nejzvláštnější.

Navzdory tomu, co jsem teď řekla o otci bohů, musím poděkovat Gorimovi za to, že se celá mírová konference nezvrhla ve všeobecnou válku. Přítomnost „nejsvětějšího muže světa“ všechny držela aspoň trochu zpátky. Lidé z náboženských důvodů dělají různé věci, takže proč toho nevyužít?

Trvalo nám několik týdnů, než jsme ty Dohody zplodili a to poskytlo Korodullinovi a Mayaseraně dostatek času na to, aby se přestali bavit o politice a začali se věnovat mnohem důležitějším věcem. Když pro ně Brand poslal, přišli do trůnního sálu ruku v ruce s podivným úsměvem na rtech. Tím byl mír opravdu zpečetěn. Naklonila jsem se k otci. „Mám pocit, že jsi právě prohrál sázku, staříku,“ řekla jsem. „Snad si nemyslíš, že jsem zapomněla. O co ses vsadil?“

Zíral na mě.

„Říkala jsem ti to, otče,“ usmála jsem se sladce. „Zvykni si na to. Budu mít takhle pravdu ještě mnohokrát. Podívej se na to jako na cennou zkušenost. Možná, až ti příště řeknu, že vím co dělám, snad mi budeš věřit.“

Mandor a Wildantor šli shánět kněze, který by mladý pár oddal. Když se vrátili, neviděla jsem na knězi žádné stopy násilí, ale v očích měl trochu strachu jak mu zřejmě vyhrožovali. To je ale jen začátek. Hrozby jsou přece jen lepší než otevřené násilí.

Bylo těsně po válce, takže všude ve Vo Mimbire bylo plno zmatku. Proto svatba Korodullina a Mayaserany neproběhla tak slavnostně, jako kdyby se konala v době míru. Myslím, že to ženichovi ani nevěstě nijak nevadilo. Když Mandorin vyslovil myšlenku, že svatba technicky spojuje Arendii – pod mimbratským králem – Chaldanův kněz se snažil a ceremonie proběhla bez potíží. Ke spojení mé ubohé Arendie vlastně došlo v královské ložnici.

Pak už nastal čas poslat Alorny domů. Spojená Alorie necelých pět set mil od Tol Honethu nedělala Ran Borunovi asi příliš dobře. Nebylo také příliš vhodné dávat dostatek prostoru velkému množství

členů Medvědího kultu v alornských armádách k náboženským experimentům v blízkosti Tol Honethu a jeho bohatství.

Jeli jsme s otcem a Brandem až k Arendskému trhu. Tam jsme se rozloučili a zamířili na východ k hranici Ulgolandu, kde jsme se setkali s několika oddíly algarských jezdců. Cho-Ram nám nabídl doprovod, takže jsme s otcem neměli sil Algary odmítnout. Naštěstí jsme nijak nespěchali, takže jsme v klidu projeli hory na koňském hřbetě.

„Já se vrátím do Údolí,“ řekl otec, když jsme dorazili na algarské planiny. „Vrátíš se do Aldurfordu?“

„Asi ne. Všude je plno algarských vojáků a já nechci, aby někdo vzpomínal na stará přátelství. Musíme s Gelanem začít někde jinde.“

„Asi máš pravdu. Měla bys na chvílku zmizet. Už jsi o tom přemýšlela?“

„Asi vezmu chlapce do Sendarie. Po Vo Mimbře už nezbylo příliš mnoho Murgů a ti co zbyli, nebudou v Sendarii vítáni.“ Pokýval hlavou. „To je na tobě, Pol. Ty máš Gelana na starosti, takže se musíš sama rozhodnout. Já to budu respektovat.“

„Děkuju ti.“ Nemyslela jsem to nijak sarkasticky, ale vyznělo to tak. „Máš nějaký vážný důvod, proč se vracíš do Údolí?“

„Potřebuji si po tom všem trochu odpočinout. Za poslední léta jsem toho moc nenaspal. Až se všechno trochu usadí, porozhlédnu se po všech těch rodinách, na které už dohlížím tisíc let. Chci se ujistit, že jsou v pořádku.“

„A co když nebudou?“

„Tak budu muset hledat jiné řešení.“

„Užij si to, ale drž se ode mne stranou, otče. To myslím vážně.“

„Jak si přeješ, Pol. Pozdravuj Gelana.“ Pak zamířil na jih, zatímco já s Algary pokračovala ke Strongholdu. Cestou mne napadlo, že někdy otce podceňuji. Já se věnuji celá století jedné rodině, ale otec jich má na starosti víc.

Gelanovi bylo čtrnáct a to je pravděpodobně pro chlapce nejhorší věk. Potácel se mezi dětstvím a dospělostí a těžce nesl fakt, že se nemohl zúčastnit té legrace u Vo Mimbře.

Hlavní problém vznikl tím, že Gelan znal svůj původ. Když vzala Garela do Strongholdu, ujal se ho osobně Cho-Ram a ten nechápal,

proč by měl držet jeho původ v tajnosti. Algarská společnost je pro příchozí z vnějšku uzavřená, takže jsou Algarové vlastně všichni nějak spřízněni. Nenamáhají se udržovat žádná tajemství, protože to nepotřebují. Gelan proto věděl kým je a okolí to také vědělo. I když to nijak nevyžadoval, všichni v něm viděli „jeho výsost“. Byla kolem něj prostě královská aura a já hned po návratu cítila, že to přinese potíže.

„Mně se do Sendarie nechce, teto Pol,“ řekl, když jsem ho seznámila se svým plánem. „To se mi nelíbí.“

„Nemusí se ti to líbit, Gelane, ale bude to tak, jak říkám.“

„Proč nemůžeme zůstat tady? Mám tu plno přátel.“

„Uděláš si nové přátele v Sendarii.“

„Mám snad nějaká práva, teto Pol.“ Co zmůžete s pubertákem, když se začne ohánět svými právy?

„To samozřejmě máš, drahoušku,“ řekla jsem sladce. „Máš svaté právo nechat mne rozhodnout, co je pro tebe nejlepší.“

„To není fér!“

„O to jsem se ani nesnažila. Rozluč se s přáteli a začni balit. Zítra ráno odjíždíme.“

„Nemáš mi co přikazovat.“

„Ale mám. Jsem v tom dobrá. A z nějakého důvodu lidé vždycky udělají, co jim řeknu. Táhle jsou dveře. Koukej jich použít... Nebo chceš, abych tě jimi prohodila?“

Zřídka jsem se musela takhle chovat k potomkům Rivy, ale Gelan se snažil vymknout mému vedení. Práskl za sebou dveřmi a já zašla za jeho matkou Aravinou. Trvalo mi jen chvíli zjistit příčinu Gelanovy neposlušnosti. Aravina byla velmi krásná algarská žena, ale brzká smrt Gelanova otce ji úplně zlomila. Podala se natolik svému vlastnímu žalu, že nevěnovala pozornost synově výchově. Je jen přirozené, že pubertální mládež zkouší, kam až může zajít. Moudří rodiče nikdy příliš nepovolí opratě. Vlídna přísnost v začátcích těchto pokusů se vždy později vyplatí.

Jestli se chcete stát rodiči, zapamatujte si to.

Rozhodla jsem se usadit v Seline, protože tam nebyli prakticky žádní veteráni z bitvy u Vo Mimbire. Mnoho lidí si nás s otcem od té

doby pamatovalo a já jsem nechtěla riskovat setkání s nějakým druhem ve zbrani.

Gelariovi se v Seline nelíbilo a dával to najevo. Na jeho dosud neholené tváři se usadil permanentní otrávený výraz, když se procházel deštivými ulicemi nového domova. Mladí muži se tak často chovají.

Jsem si jistá, že cvičí tenhle výraz dlouhé hodiny před zrcadlem. Úšklebek zmizel jednoho rána, když se Gelan postavil před svůj oltář, aby se v něm obdivoval, a zjistil, že se mu přes noc na špičce nosu objevilo vejmrle.

To vejmrle zmizelo skoro okamžitě, když se Gelanův výraz změnil k lepšímu. Mám pocit, že to má něco společného s chemií těla. Kyselý výraz asi okyselí krev a ta jak známo, nemá dobrý vliv na čistotu pleti.

Usídlili jsme se v malém domku nedaleko obchodní čtvrti a já se po krátké obhlídce terénu rozhodla, že dám Gelana do učení k Osrigovi, výrobci sudů.

„Sudy?“ protestoval. „Vždyť o nich nic nevím, teto Pol.“

„Já vím, drahoušku, proto se musíš začít učit. Až je budeš umět vyrábět, uděláš se pro sebe.“

„Já nechci vyrábět sudy.“

„Je to velmi užitečný výrobek, Gelane, a navíc je vždycky potřeba, takže má jistou budoucnost.“

„Ale je to tak obyčejné, teto Pol.“

„V tom je právě celý vtíp. Ty chceš být obyčejný.“

„Ne nechci. Nemůžeme pro mne najít něco zajímavějšího? Možná bych mohl být námořník nebo... bych mohl jít do armády. Myslím, že bych byl rád vojákem.“

„Jdi se podívat do svého pokoje, Gelane, ty bys nebyl dobrý voják.“

„Co s tím má společného můj pokoj?“

„Voják si musí každé ráno stlát postel a uklidit špinavé oblečení. Jsi hodný chlapec, ale pořádek není tvoje silná stránka. Voják v zašlém brnění a rezavým rnečem by nepřítele příliš nepostrašil.“ Jeho tvář prozrazovala smutek. „Takže sudy?“ řekl s nádechem rezignace.

„Sudy, Gelane.“

„To není nic moc povolání pro krále, teto Pol.“

„Nelešti si korunu, dokud ti jí nedali na hlavu, drahoušku. Drž se svých sudů.“

„Ale Torak je mrtev, teto Pol. Už se před ním nemusím skrývat.“

„Ne. Torak není mrtev. Jenom spí. Jakmile by sis nasadil korunu a vzal do ruky meč, probudí se a začne tě hledat. O to nestojíme, takže se zaměř na ty sudy. Teď dojez večeri a jdi spát. Zítra ráno vstáváš brzy. Osrig tě čeká v dílně hned po rozbřesku.“

„Osrig?“

„Tvůj mistr. Ten tě bude učit, jak udělat sud, aby netekl.“

Nerada používám slovo náhoda, protože jsem si za ta léta ověřila, že pouhá náhoda nemá příliš často vliv na běh věcí. Tentokrát ale byla náhoda na naší straně. Mohla jsem dát Gelana do učení k různým řemeslníkům, ale Osrig splňoval všechny mé požadavky. Byl šikovný, byl to dobrý učitel, pomalu stárnul a neměl syna, který by po něm převzal rodinný podnik. Jakmile se Gelan vyučí řemeslu, mohla bych koupit od Osriga jeho dílnu. To byl můj cíl. Konečný produkt byl spíše podružný. Důležité bylo, aby se včlenil mezi normální lidi, kdyby ho Čamdar hledal. Mohli jsme samozřejmě doufat, že Čamdar nepřežil bitvu u Vo Mimbire, ale za ta léta jsem se naučila nespolehat na naději.

Usadili jsme se a Gelan se začal učit, jak vyrábět sudy, zatímco já zůstávala doma s Aravinou a snažila se rozptýlit její melancholii. S melancholií je těžké pořízení, nic moc na ní nezabírá. Existují jisté byliny, které zahánějí smutek, ale většinou se nedají používat dlouhodobě.

Osrig byl dobrý učitel a Gelan za chvíli vyráběl sudy, které moc netekly. Bylo vidět, jak se lepší. Jeho první sud tekł ze všech možných míst. Druhý už jen odněkud, z třetího kapalo a další tři už jen prosakovaly. Potom už byly prakticky nepropustné a on začal být hrdý na svou práci. Když řemeslník dosáhne tohoto stavu, je většinou vyhráno. Ať chtěl nebo ne z Gelana byl teď výrobce sudů.

Když mu bylo šestnáct, seznámil se s velmi hezkou dívkou jménem Enalla, dcerou místního tesaře, a mně se v hlavě rozezněl známý zvonek. Gelan byl do ní blázen a ona asi taky, takže spolu začali chodit. To je sendarský eufernismus pro to, když se mladý pár

snaží využít každé chvílky k tomu, aby objevoval rozdíly mezi dívkou a chlapcem. Enallanina matka i já jsme podnikly takové kroky, že si Gelan s Enallou mohli nanejdvůš vyměnit pár kradmých polibků.

Zhruba po měsíci se zasnoubili, takže polibky byly nyní povoleny, i když stále platila poměrně striktní omezení. Krátce po Gelanových sedmnáctých narozeninách se vzali. Sendarské svatby jsou daleko pokojnější než například u divokých kmenů v Algarii. Po svatbě byla velká večeře a tam si mne vzal Gelanův šedovlasý zaměstnavatel stranou k vážné diskusi. Měla jsem Osriga vždycky ráda. Byl to Sendar každým coulem. Byl poctivý, praktický a citlivý. Platil daně, nepodváděl zákazníky a v jeho řeči nebyly květnaté obraty, které tak rádi používají Šerekové nebo Drasnijsi. Byl to pevně stavěný muž asi pětapadesátiletý, a byl to hlavně on, kdo se opravdu zasloužil o Gelanovu výchovu. Někdy tenhle úkol skutečně případně prvnímu zaměstnavateli mladého muže.

„Tak, slečno Pol,“ řekl se slabým úsměvem, „zdá se, že jsme našeho chlapce oženili.“

„Řekla bych, že máš pravdu, mistře Osrigu.“

„Mám nápad, o kterém bys měla možná uvažovat.“

„Prosím?“

„Což kdybychom mu dali svatební dar?“

„Co máš na mysli, mistře Osrigu?“

„Já nevím, jak to přesně říci, ale když jsme spolu prvně mluvili o tom, že bych vzal Gelana do učení, zmínila ses, že když půjde všechno dobře, budeš uvažovat o koupi mé dílny.“

„Pamatuji si to přesně, mistře. Skutečně jsem to měla v plánu.“

„Gelan je rychlý a vyrábí velmi slušné sudy. V poslední době jsem ho zatáhl i do jednání se zákazníky při domlouvání ceny a dalších věcech, které souvisí s obchodem. Gelan se zhostil dobře i tohoto úkolu a zdá se mi, že je připraven. Mám pocit, že dnešní svatba nám dává dobrou příležitost změnit jeho postavení v obchodě. Teď je ženatý muž a to je pro obchodníka také důležité. Svobodní mládenci jsou nespolehliví, ale ženatí muži jsou solidní a spolehliví. Znáám své zákazníky a vím, že na to dají. Abych to zkrátil, což kdybychom spolu uzavřeli obchod. Mám rád Gelana, a proto ti udělám dobrou cenu. Prvních pár měsíců bych byl s ním, abych mu pomohl, ale pak bych se

stáhl do pozadí.“

„Jsi velmi laskavý, Ostrigu. Myslím, že se dohodneme a Gelan na tento den nikdy nezapomene.“

Ostrig v tu chvíli vypadal trochu zaraženě. „Měl jsem ještě trochu jiný důvod, slečno Pol,“ přiznal.

„Cože?“

„Chci, aby součástí té dohody bylo, že já už ten obchod nikdy neotevřu. Bude jeho a on bude zodpovědný za to, aby každé ráno otevřel.“

„Nejsem si jistá, jestli ti rozumím.“

„Nerad to přiznávám, slečno Pol, ale já nesnáším ranní vstávání. Jestli se dohodneme na ostatních podrobnostech smlouvy, chci aby bylo jasné, že nebudu chodit do práce před polednem. Nenáviděl jsem to ranní vstávání celých čtyřicet let. Když ten můj krám koupíte, konečně mne vysvobodíte. Samozřejmě, že se ze zvyku probudím s rozbřeskem, ale pak se převalím na druhý bok a budu spát dál.“

„Takže tě osvobodíme, Ostrigu. Papíry můžeme podepsat hned, peníze dostaneš v průběhu několika dní.“

„To přijímám. Dáme Gelanovi klíče od dílny už dnes a zítra ráno, až slunce zaklepe na mé dveře, tak mu řeknu, že ode dneška nepřijímám jeho rozkazy.“ Uchechl se. „Jsem rozhodnut zůstat dnes v noci dlouho vzhůru, abych si pak mohl vychutnat ranní spánek.“

A tak se Gelan stal jeden den manželem, i majitelem živnosti. Ostrig zůstal tu noc skutečně dlouho vzhůru a Gelan toho také moc nenaspal. U něj to bylo ze zcela jiného důvodu.

I přes své mládí se Gelan stal hvězdou toho dne. Zaslechla jsem zcela náhodou jak jeden opilec říká druhému: „Ten šťastlivce se oženil s krásnou dívkou a ještě ten samý den se stal majitelem obchodu. Dej na mne, že to dotáhne daleko.“

Když se dívám zpět, mám pocit, že jsem mohla být chytřejší a zařídit předání dílny o nějaký rok později. Jsem si jistá, že by s tím Ostrig souhlasil, kdybych mu slíbila, že Gelan bude otevírat krám. Zřejmě by to bylo méně nápadné, ale co se dá dělat. Gelanova sláva po chvíli ustoupila a ze šťastlivce se stal normální výrobce sudů. I ten krátký čas, kdy byl něčím zvláštní, probudil v Gelanovi pocit vlastní důležitosti, a to je vždycky nebezpečné, když chcete někoho držet

stranou.

Zpětně vidím, že Brandův pokus vyčistit svět od Angaraků, nebyl tak úspěšný, jak doufal. Sice už nebyli Murgoyé vidět v každé hospodě, ale oni nebyli jediní Angarakové na naší straně Východního moře. Čamdar měl k dispozici Dagaše a ti byli mnohem méně nápadní než Murgové.

Zhruba po roce se mistr Osrig prakticky vytratil z našeho života a Gelan byl jediným pánem obchodu. V té době Aravina upadla do dalšího záchvatu melancholie a já se jí musela plně věnovat. Po nějaké době jsem si všimla, že i obvykle veselá Enalla projevuje jisté známky nespokojenosti. „Co se děje, Enallo?“ zeptala jsem se jí, když Gelan odešel do obchodu.

„Mám pocit, že mne už Gelan nemiluje, teto Pol,“ odpověděla zoufale.

„Nebud' blázen, vždyť tě zbožňuje.“

„Tak proč hledá každou noc nějaké výmluvy, aby mohl vypadnout. Říká, že hledá dřevo na sudy, ale já si myslím, že to tak není. Mám strach, že se zakoukal do nějaké poběhllice. Vždyť už ani nemá zájem...“ Najednou zrudla. „Však ty víš o co.“

Věděla jsem přesně o co. „Podívám se na to, Enallo. Jak dlouho už to trvá?“

„Skoro dva měsíce. Věnovaly jsme se Aravině a nedávaly na Gelana pozor.“ Zarazila se. „Cožpak na něj budeme muset stále dávat pozor, teto Pol?“

„Asi ano.“

„Cožpak muži nikdy nedospějí?“

„Někteří ano, někteří ne. Mému otci se to dosud nepodařilo a to je mnohem starší než Gelan. Chodí Gelan ven každou noc?“

„V poslední době ano.“

„Dobře. Dnes ho budu sledovat a zjistím, co ho tak zajímá.“

„Vždyť si tě všimne, když ho budeš sledovat.“

„Já si myslím, že ne. Musím dát něco Aravině, aby usnula. Ale stejně na ní budeš muset dávat pozor.“

Ukázalo se, že to co Gelan dělal, mne strašně překvapilo. Byla jsem pravidelně v kontaktu s otcem, takže jsem věděla, že strýček Beldin našel jeskyni, kde Zedar ukrýval svého komatózního mistra

a také jsem věděla, že otec měl v Tolnedře plno práce s mužem, který si říkal Murgo Ašarak.

Jsem si jistá, že vám to jméno něco připomíná. Byl to Čamdarův oblíbený pseudonym.

Čamdar rozhazoval po Tolnedře zlaťáky ve snaze najít tmavovlasou ženu s bílým pruhem ve vlasech. Nebyl to žádný hlupák a dobře se poučil z otcova postupu. Před angarackou invazí otec strávil několik století tím, že vodil Čamdara po Sendarii, a nyní mu to Čamdar vracel tím, že dělal to samé v Tolnedře. Otec na to odpověděl absolutně brilantním způsobem. Sice to bylo houby platné, ale bylo to skvěle vymyšlené. V Tolnedře, Arendii i Sendarii se objevil nový styl v česání. Čamdar hledal ženu s bílým proužkem ve vlasech a teď jich měl na každém rohu od Tol Borune do Darině. Jediná smůla byla v tom, že už Čamdar přesně věděl, kde jsem.

Po večeři Gelan zahuhlal nějakou vysoce nepravděpodobnou historku o zarputilém dlužníkovi, potom sešel dolů, vzal něco ze skříně, kde byly nástroje, a vyšel z krámu. Ulice byla sice prázdná, ale on obtížen svým pytlem na zádech nevěnoval za ním letící sově žádnou pozornost. Na kraji města zamířil podle jezerního břehu k většímu hájku ležícímu zhruba jednu míli východně od města. Bylo už dost tma, takže jsem za chvíli zahlédla v dálce oheň. Ten byl cílem, k němuž Gelan mířil. Byl to poměrně velký oheň, okolo nějž bylo shromážděno asi tucet mužů.

Chlapík, který té skupince zřejmě velel, měl černý plnovous a byl oblečen do roucha Belarova kněze. Bylo zřejmé, že ostatní muži jsou původem Alornové, protože byli vysocí a světlaví, ale také byli oblečení v tunikách z medvědí kůže. Medvědí kult si našel cestu i do Sendarie.

Gelan vstoupil do osvětleného kruhu a už nenesl ten pytel, ale měl jeho obsah na sobě. Následník rivanského trůnu byl také oblečen do tuniky z medvědí kůže.

V tu chvíli jsem se neudržela a začala jsem nadávat. Jak mohl být Gelan tak hloupý?

Oči Belarova kněze se rozzářily. „Zdravíme tě!“ Vítal kněz mého synovce. „Zdravíme rivanského krále, vraha boha a pána celého

západu! Zdravíme toho, kdo nás povede proti neznabohům na jihu – proti Arendii, Tolnedře i hadí Nyisse! Pomocí meče nastolíme na jihu vládu jediného pravého boha Belara z Alorie!“

XIII.

LETĚLA JSEM zpátky do Seline a uvažovala o tom, co jsem viděla. Členové Medvědího kultu měli vždy snahu konvertovat v jižní království, aby mohli snáze spojit armády, které by táhly proti Angarakům. Belar samozřejmě nikdy nic neřekl o obrácení jeho spojenců před válkou. Přebírání věřících ostatním bohům by patřilo mezi nejhorší způsoby. Belar měl své chyby, ale určitě mezi ně nepatřila nevychovanost. Zmínka o obrácení náboženství tam byla přidána radikálními fanatiky, které spíše zajímaly výstavní paláce v Tol Honethu než nebe. Tmavovousý kněz u ohně byl revizionista první třídy. Jenom velmi málo lidí na západě vědělo, že Torak není mrtev a jeho zmizení vlastně odstranilo důvod pro existenci Medvědího kultu. Nábožné prohlášení, že cílem kultu je zničení Toraka, vlastně u Vo Mimbire zmizelo. Ten kněz, který začal tvořit kult Gelana, byl sakra pružný chlapík. To je potřeba uznat.

„*Otče, potřebuju tě.*“ Vyslala jsem myšlenku okamžitě, jakmile jsem se vrátila do své podoby.

„Co se děje?“

„Mám tady problém. Přijď sem co nejdříve.“

„Co se děje?“

„Řeknu ti to, až sem dorazíš. Někdo by mohl poslouchat. Vezmi na sebe jinou podobu.“ Bylo to poměrně logické varování, ale já to řekla hlavně proto, abych otce přiměla k rychlosti a ne k povídání. Měla bych mnohem jednodušší život, kdyby otec dělal, co mu řeknu, místo toho, aby ztrácel čas dohadováním.

Už se rozednívalo, když jsem cítila, jak se blíží do Seline. Gelan, který se vrátil po půlnoci, ještě spal, tak jsem vzala koště a vyšla ven. Zrovna jsem vyšla na zápraží, když se v ulici objevil tlustý holohlavý muž. Hned jsem věděla, o koho se jedná. Otec se někdy nechá tak unést svou představivostí, že zapomíná, jak je vzhled nedůležitý. Lidé prostě jsou jací jsou. To, jak vypadají, s tím má málo společného. „Kde jsi byl?“ vyptávala jsem se. Přiznávám, že můj hlas byl trochu nepřijemný. Potom jsem ho zavedla do krámu a ukázala mu Gelanovu medvědí tuniku.

„Jak už to dlouho trvá?“ Ptal se tichým hlasem.

„Nejsem si úplně jistá, otče. Gelan je posledních šest měsíců nějaký divný a chodí skoro každou noc pryč. Enalla tvrdí, že se hrozně změnil.“

„Jeho žena?“

Přikývla jsem a dala tuniku zpět. „Pojďme ven, musíme si o tom promluvit.“

Vyšli jsme na ulici a já mu řekla o posledních událostech. Pak jsme to probírali ze všech stran, až jsme se dobrali k tomu, co bude potřeba udělat.

Ti, kdož mají dost trpělivosti, se mohou dočíst podrobnosti v otcově předlouhé „Historii světa“, jak sledoval příští noc Gelana k ohni a co se tam dělo. Když ovládl své emoce, zavolal mne starý vlk, abych se k němu připojila. To bylo od něj docela hezké, ne?

Dost mne překvapilo, když otec prohlásil, že ten vousatý kněz je Čamdar. Samozřejmě mi otec mohl říct, jak Čamdar vypadá, ale z nějakého důvodu to neudělal. Nejistili jsme, jak mne Čamdar vypátral, ale asi vím jak. Někde v nějaké hospodě opilec zmínil toho „šťastlivce“. Zřejmě se k tomu nachomýtl nějaký Dagaš, který dal

zprávu Čamdarovi a ten se na něj přijel podívat. Ktačíkův podřízený vypátral Gelanovu identitu a zbytek byl velmi snadný. Místní Medvědí kult nebyl nijak velký, ale jeho členové byli dostatečně hloupí na to, aby poznali takovou jasnou ukázkou revisionismu. Gelanovi se pravděpodobně zalíbilo, že v něm Čamdar vzýval rivanského krále.

Bylo naprosto nutné zrušit tohle spojenectví. Věděla jsem, jak to udělat, a bylo to mnohem méně drastické než otcův návrh vymazat Gelanův rozum. Chtěla jsem, aby Čamdar prozradil své myšlenky. Bylo s tím spojeno nebezpečí, že kdyby zjistil, co mám v plánu, okamžitě by Gelana zabil. Proto jsem musela být velmi opatrná a musela jsem snížit jeho pozornost. Je to jemná prácička a proto ji otec nikdy nepoužívá. Ten má vždy sklon použít hrubou sílu.

Kromě zcela zjevných fyzických rozdílů, existují mezi muži a ženami další rozdíly. Myslíme jinak, a proto také řešíme věci jinak. Někteří lidé – zvláště muži – jsou z těch rozdílů velmi nesví, ale umíte si představit, jak by byl život nudný, kdybychom byli všichni stejní?

Gelan vedl zrovna dlouhou řeč, když mu Čamdar skočil do řeči a zarazil mého překvapeného synovce.

Čamdarovo prohlášení: „Ktačík mne odmění, až tohle štěně zabiju“, velmi překvapilo Gelana i ostatní členy kultu. Otec mi pak řekl, že dva z nich byli úplně konsternováni tím, co Čamdar řekl. Bylo zjevné, že si Čamdar s sebou vzal párek bodyguardů.

Výlev Ktačíkova podřízeného pokračoval dost dlouho nato, aby i Gelanovi došlo, k čemu byl zneužit. Zrovna když Čamdarova extáze dosahovala vrcholu, předvedl mu Gelan nefalšované alornské chování tím, že mu vrazil pěst do obličeje.

Čamdar se zarazil a padl naznak. V tu chvíli ztratil veškerou kontrolu nad svou loutkou, mým synovcem. Tomu ovšem nebylo o moc líp, protože si uvědomil hloubku své hlouposti a naivity. Teď ale nebyl ten pravý čas na zpytování nitra. Oba Čamdarovi nohsledi vytáhli velké nože a spěchali na pomoc svému chlebodárci. Naštěstí ostatní členové kultu chápali jako svou povinnost ochranu Gelana, takže dali oboum chlápům co proto.

Poté, co Čamdar se svými zmlácenými kumpány utekl, přišel Gelan úplně k sobě. „Byli jsme podvedeni!“ vykřikl. „To nebyl Belarův kněz.“

„Co budeme dělat, Vrahu boha?“ vyzvídál obrovitý Alorn. „Máme ho najít a zabít?“

„Už mi tak nikdy neříkej!“ přikázal Gelan. „Nejsem Vrah boha! Zneuctil jsem své jméno!“ Strhl ze sebe medvědí kůži a mrštil ji do ohně. „Medvědí kult je lež a podvod!“

„Nevím jak vy, ale já jdu hledat toho kněze a nakopu ho do zadku,“ prohlásil ten velký Alorn a vběhl do lesa. Ostatní spěchali za ním.

„Musím přiznat, že se ti povedl mistrovský kousek, Pol,“ řekl s uznáním otec. „Kde ses to naučila?“

„Ve Vo Wacune,“ odpověděla jsem. „Jednou jsem potřebovala vyslechnout asturijského špeha a neměla jsem moc času použít běžné metody. Je to docela jednoduché. Až budeme mít někdy víc času, ukážu ti jak na to.“ Pak jsem zaklonila hlavu a poslouchala zvuky z lesa. „Počkáme, až se Gelanovi kumpáni rozejdou domů a pak mu domluvíme. Nechci, aby věděli, že jsme tady.“

„Máš pravdu,“ souhlasil.

Členové kultu ještě chvíli prozkoumávali okolí, ale Čamdar byl už asi někde napůl cestě do Camaaru. „Co budeme dělat, výsosti?“ zeptal se jeden z nich Gelana, když se shromáždili u ohně.

„Hlavně už musíme skončit s tou hrou na nějakou výsost,“ odpověděl Gelan. „Stejně to byl jenom hloupý, grolimský trik. Měli bychom odpřísáhnout, že udržíme celou záležitost v tajnosti. Naši sousedi jsou Sendarové a ti by na nás stejně začali pohlížet jako na blázny, kdybychom se tvářili, že je Medvědí kult něco vážného.“

Všichni rádi souhlasili, protože málokdo chce vypadat jako hlupák. Přisahali na své matky a své meče – i když vlastně žádné meče neměli – a jejich pošramocenou čest, že o tom ani neceknu. Potom je Gelan poslal domů.

Když osaměl, začal Gelan naříkat a v tu chvíli jsme k němu s otcem přistoupili.

„To jsou věci, co Gelane?“ ozval se otec. „Je velmi pošetilé si myslet, že každý vždycky mluví pravdu, ale nezdálo se ti to přece

jenom trochu přitažené za vlasy?“

Gelan nevypadal nijak překvapeně. Navzdory špatnému úsudku to byl stále poměrně chytrý chlapík. „Co to bylo za chlápek, co se vydával za Belarova kněze, dědečku?“

„Jmenuje se Čamdar. Už jsi sám uhodl, že je to Grolim. Kam jsi dal rozum, Gelane? To jsi nepoznal, že je to Angarak?“

„Na tom tady nezáleží, otče,“ vložila jsem se do hovoru. „Tohle je Sendarie. Sama jsem tady strávila několik set let a poznala, že zde nejsou silné rasové předsudky.“

„Bratrství je krásná věc, Pol, ale když ten, kdo tě chce zabít, je zelený, tak je dobré si toho všimnout. Jdeme zpátky do města. Musíme začít balit.“

„Kam půjdeme, dědečku?“ zeptal se Gelan.

„To jsem se ještě zcela nerozhodl, ale musíme pryč ze Sendarie.“

Srdce se mi zastavilo. Věděla jsem, co to znamená.

„Proč si, otče, nekoupíš nějaké nové šaty?“ zeptala jsem se, když jsme vešli do města.

„Tyhle jsou nové, Pol.“

„Opravdu? Z které popelnice jsi je vytáhl?“

„Jen se pořádně podívej, Pol. Zaplatil jsem za ně v Tol Honethu slušné peníze. Ty šmouhy jsou jenom kamufláž. Ty šaty jsou velmi dobře ušité a vydrží mi několik století.“

„To si nemůžeš dovolit boty, které by trochu vypadaly?“

„Já nechci, aby vypadaly. Chci vypadat jako tulák.“

„V tom případě se ti to skvěle podařilo. Takže je to kostým?“

„Samozřejmě. Lidi si nějakého tuláka moc nevšímají. Když mám na sobě tyhle šaty, mohu projít jakýmkoliv městem nebo vesnicí a lidé za den za dva už nevědí, že jsem tam byl.“

„Nevadí ti to někdy?“

„Mě to baví,“ odpověděl. „Jinak jsem celkem nudný patron, ale jestli chceš, tak mohu být vévodou, výsosti.“

„Toho mě radši ušetři.“

„Proč jsi jí řekl „výsosti“, dědečku?“

„Zase ty tajnosti, Pol,“ vzdychl otec. Pak pohlédl na Gelana a připomněl si, že i jeho tak u ohně nazývali. „Mohu ti, výsosti, představit její výsost, vévodkyni z Eratu?“

Gelan na mne zíral s otevřenou pusou. „To přece nejsi ty, teto Pol?“

„Ale ano. Lépe řečeno, byla jsem jí. Ale to už je dávno.“

„Jsi nejznámější postava sendarské historie.“

„To je pěkné, že sis toho všimnul.“

„Proč jsi mi to neřekla? Choval jsem se hrozně, teto Pol. Měla jsi mi to říct.“

„Aby ses mi před lidmi klaněl, nebo co? Budeš se ještě muset hodně učit, Gelane. My se snažíme být nenápadní. Proto vyrábíš sudy a nejsi někde v městské radě. I šlechta má dvě strany mince, Gelane. Jednu stránku vidí každý: pěkné šaty a paláce. Tou druhou jsou méně viditelné povinnosti. Snaž se zapamatovat si to, Gelane. Ty jsi... nebo bys mohl být... rivanským králem. To v sobě nese i spoustu povinností. Ty máš teď jedinou povinnost a to zachovat rod. Musíš proto zůstat naživu a mít syna. Pamatuj si, že na světě je spousta lidí, kteří by tě rádi viděli mrtvého dřív, než se ti to podaří.“

„Nějak jsem na to zapomněl, teto Pol. Když ten Čamdar přišel a řekl, že jsem rivanský král, vlezlo mi to do hlavy. Myslel jsem si, že jsem důležitý.“

„Ale ty jsi důležitý, Gelane. Ty a tvá žena jste pravděpodobně dva nejdůležitější lidé na světě. To ovšem znamená obrovskou povinnost a tu je teď možno vyjádřit jedním slovem a tím je úkryt. Kamkoliv půjdeš, musíš se skrýt. Zůstat mimo centrum dění, stát se nenápadným.“

„Pořádně ji poslouchej, Gelane,“ řekl otec. „A ještě jedna rada od profesionála – a já se za něj mohu považovat. Žádně sliby, že něco někomu řekneš a zůstane to v tajnosti. Nikdo tajemství neudrží. Radši ze sebe udělej hlupáka, když to bude potřeba.“ Pak na mne ten starý podvodník mrkl. „Mám mu dát, Pol, pár lekcí?“

„Když už ses o tom zmínil, tak asi ano.“

Výraz překvapení, který se mu objevil ve tváři byl pro mne tou největší odměnou.

Pak otec přišel s celou škálou nepravděpodobných vysvětlení, aby zdůvodnil své okamžité rozhodnutí, že máme přesídlit do Šereku. To je další rozdíl mezi mužem a ženou. Muž má vždycky potřebu logicky vysvětlit své rozhodnutí, i když to nemá s logikou příliš co do činění.

Naše myšlení je příliš složité, než aby fungovalo tímhle způsobem. Ženy to vědí, ale muži tenkrát ve škole chyběli.

Rozšířily jsme s Enallou po okolí obvyklou historku o rodinných potížích a naznačily jako naše další působiště Muros. Gelan prodal obchod, zabalil si nástroje a koupil vůz a pár koní.

Jeli jsme asi deset mil jihovýchodním směrem k Murosu, ale pak jsme sjeli z hlavní cesty a zamířili vedlejšími cestami do hlavního města Sendaru. Otec sháněl v přístavu šeredského kapitána, který by nás vzal do Val Alornu a já zatím zašla do paláce krále Ormika, navštívit své peníze. Překvapilo mne, jak mi kapitál narostl od mého posledního výběru. Když necháte peníze na pokoji, množí se skoro jako králíci. Vzala jsem si asi pětatřicet liber zlatých mincí a pak se připojila ke Gelanovi, Enalle a Aravině v místním hostinci. Nijak jsem se nezmiňovala o výběru peněz, protože ty dokáží někdy s lidmi pěkně divy.

Otec mezitím sehnal statného vousatého a pravděpodobně také nepřiliš spolehlivého námořního kapitána, který nás příštího rána nalodil na svou loď, směřující do Val Alornu. Byl zrovna podzim, když jsme tam dorazili a otec se postaral, abychom se po cestě z přístavu vyhnuli nejdivočejší části města. Jen jsme se ubytovali, vzal si mne otec stranou. „Půjdu si promluvit s Eldrigem,“ řekl mi. „Tentokrát budeme Gelana raději držet stranou od paláce. Sice se zdá, že zmoudřel, ale pro jistotu ho nebudeme vystavovat pokušením spojeným s královským palácem.“

„To je rozumné,“ přikývla jsem.

Otec mi nikdy neřekl, jakou použil na krále Eldriga taktiku, že dovolil našemu královskému chráněnci opustit Val Alorn, aniž by prozradil jeho přítomnost. O naší přítomnosti směl vědět pouze Eldrig.

Příštího rána jsme opustili Val Alorn a zamířili po špatně udržované cestě k úpatí Šereckých hor, do vesnice Emgaard několik desítek mil západně od hlavního města.

„Umíš chytat ryby, Gelane?“ zeptal se otec. „Několikrát jsem na nich byl. Seline leží na břehu jezera, ale mne to moc nebavilo. Když jsem měl chuť na rybu k večeři, koupil jsem si ji na tržišti. Sedět v dešti v dřevěné loďce a čekat, až se něco chytí, mi nepřipadá moc vzrušující. Navíc jsem měl dost práce.“

„Je obrovský rozdíl mezi chytáním ryb v jezeře a rybařením v dravém proudu, Gelane,“ řekl otec. „Máš pravdu, že rybaření na jezeře může být velmi nudné. Chytat ryby v horské řece je úplně něco jiného. Až se dostaneme do Emgaardu, zkusíme si to. Možná, že se ti to zalíbí.“ Co měl asi otec za lubem?

Vesnička Emgaard patřila mezi ty malebné horské vesnice, které vypadají jakoby zrovna vyšly z cukrářské pece. Pěkně udržované domky a zahrádky, v nichž se nachází kozy a jiné domácí zvířectvo.

Když jsme přišli do městečka, oznámil nám otec, že ho král Eldrig ujistil, že tam nejsou žádní veteráni z bitvy u Vo Mimbire, takže jsme se nemuseli obávat nějakého poplácávání po ramenech od bývalých brachů ve zbrani. Pronajali jsme si pokoje v místním hostinci a ještě než jsme si vybalili, poslal otec Gelana, aby sehnal rybářské pruty.

„Co to máš s tím rybařením, otče?“ divila jsem se. „Je to tvůj nový koníček, nebo co? Měla jsem pocit, že tě to nikdy moc nebavilo.“

„Rybaření není špatné, Pol. Nijak se přitom nestrháš. Eldrig mi řekl, že jsou do něj místní lidé celí diví, a tak jsem si myslel, že by se tak mohl Gelan s nimi spřátelit. Celá oblast je vyhlášený rybářský ráj a opravdový fanatik udělá cokoli, aby se mohl věnovat svému koníčku. To by bylo možné vysvětlení, proč opustil Sendarii. Nikdo neočekává od fanatika nějaké rozumné důvody.“

Měla jsem jisté pochybnosti. „Slyšel jsi ho, otče, co říkal. Nijak ho rybaření nezajímá.“

Otec se ušklíbl. „O to se, Pol, postarám. Gelana to nezajímá, protože nechytil opravdu pořádnou rybu. Já to vidím tak, že když chytí ještě dneska odpoledne v prudké vodě pořádného pstruha, tak ho to začne bavit. Po dnešku bude mluvit a myslet jenom na rybaření. Ani si nevzpomene na Medvědí kult nebo svůj dědičný trůn. Máš hodně peněz?“

„Dost.“ Zjistila jsem, že při hovoru s mým otcem nemá cenu mluvit o penězích v konkrétních sumách.

„Měla bys mu koupit dílnu a dům, kde budete bydlet, ale nepočítej s tím, že bude věnovat práci příliš velkou pozornost.“

„Jedna ryba ho přece přes noc nezmění.“

„Přesně řečeno – bude se jednat o ryby dvě. Jednu velkou, co chytí a druhou ještě větší, která mu unikne. Jsem si téměř jist, že stráví zbytek života honem za tou druhou rybou. Vsadím se, že za rok už si nevzpomene, co se dělo v Seline.“

„Jsi chytřejší než vypadáš, otče.“

„To vím,“ ušklíbl se. „Na to mám talent. A nejenom na to.“

S úsměvem jsem večer poslouchala Gelanovo vyprávění, že „ta, co mi utekla byla sakra obrovská!“ a myslela si své. Je pravda, že ta menší, co chytil, nás nasýtila všechny.

„Chytlo ho to,“ poznamenal otec, když jsme pozorovali Gelana, jak se se svým úlovkem chlubí před chlapama v hospodě.

„To jsem si všimla,“ poznamenala jsem. „To byly všechny ryby v tom potoce tak velké?“

„To byla největší, co jsem v tom potoce našel.“

„Jak mu unikla? Přetrhl jsi mu vlasec?“

„Nebylo to potřeba. Byl to starý, zkušený kus, který věděl, jak se vysmeknout. Jednou vyskočil nad hladinu a byl větší než Gelanova noha. Připrav se, Pol. Ještě o té rybě hodně uslyšíš.“

„Uvědomuješ si, otče, že to, co jsi udělal, bylo velmi nepoctivé?“

„To už je můj zvyk. Když dělám něco důležitého, moc na poctivost nesázím. Ta ryba nám pomůže najít Gelanovi nějaký pevný bod. Zůstanu tu několik měsíců, ale myslím, že to není nutné. Pomož mu založit živnost, ale nečekej, že se bude věnovat nějak moc práci, když budou brát ryby.“

Měla jsem o těch slovech jisté pochybnosti, ale roky daly otci za pravdu. Abych tomu nasadila korunu, vzala sem si muže, který je skoro stejně vášnivý rybář jako Gelan. Můj Durník taky stále sní o své velké rybě.

Těsně před naším příchodem do Emgaardu zemřel místní truhlář, takže jsem měla štěstí a koupila od jeho vdovy dílnu i s domem za velmi dobrou cenu. Dílna nebyla příliš velká, ale stačila pro výrobu sudů, který nechával ve dveřích často viset cedulku „Jsem na rybách“.

Potom přišla zima, otec se rozloučil a vyrazil hledat Čamdara. Gelan přes den vyráběl sudy a večer připravoval rybářské nádobíčko. Enalla z nové manželovy záliby nebyla nijak nadšená, ale poněkud se rozjasnila, když jsem jí řekla, že rybáři nemají díky své posedlosti čas

myslet na jiné ženy.

Aravina zemřela přistí jaro jedné noci uprostřed spánku. Myslím, že v jejím případě byla smrt snad i vysvobozením. Kdybych nebyla lékařka, řekla bych, že zemřela na žalem puklé srdce. Z fyziologického hlediska to není možné, ale jsem si jistá, že její pravidelné návaly melancholie se na její smrti podepsaly.

Gelan s Enallou její smrt oplakali, ale život šel dál. Gelan byl poměrně zručný ve výrobě sudů a místní lidé byli trpěliví. Mnoho zdejších obchodníků a řemeslníků bylo stejně postižených. Scházeli se po setmění v místním hostinci a bavili se o svém sportu. Jednou takhle po setmění seděli u krbu. „Dneska ráno jsem viděl Prasklou čelist,“ řekl jeden z nich. Zdá se, že se mu i v zimě daří docela dobře.“

„To není nic divného,“ ozval se další. „Má tam v té bobří tůni potravu dost.“

„Kdo je Prasklá čelist?“ zeptal se nesměle Gelan, který se zjevně nechťel příliš míchat veteránům do hovoru.

„Obří pstruh, který měl tu smůlu, že v mládí sedl na udičku jednomu hraběti. Naštěstí pro něj ten hrabě nebyl příliš zběhlý v rybaření, takže se mu Prasklá čelist vytrhl, ale odnesl to prasklou čelistí.“

„To tady mají všechny ryby jména?“ podivil se Gelan.

„Ne, jenom ty, co byly dost chytré na to, aby se vyhnuly nástrahám a dorostly do pořádné velikosti,“ odpověděl rybář s úsměvem.

„Já jsem už měl na háčku pěkně velkou pod tím vodopádem u města hned ten první den, co jsme přijeli,“ řekl se zanícením Gelan. „Ale neudržel jsem ji.“

„Tak to byl Starý podvodník,“ označil okamžitě rybu další rybář. „Ta tůň je v jeho osobním vlastnictví a už tam má pěknou sbírku háčků a vlasců.“

Gelan na něj překvapeně pohlédl. „Všichni velcí pstruzi tu mají svá oblíbená místa,“ vysvětloval starý rybář. „Prasklá čelist žije v té bobří tůni, Podvodník pod vodopádem, Tanečník je skoro pořád v hlubší vodě asi míli nad vodopádem a Velký skokan v peřejích po proudu.“ Rozhlédl se po posluchačích s nevyslovenou otázkou a ti beze slov přikyvovali. „Proč si nepřisedneš k nám, mládenče. Div si

nevykrouťím krk, když musím mluvit takhle dozadu.“

Tak si Gelan přitáhl židli na místo, které mu rybáři uvolnili a byl přijat do jejich komunity.

„Jak jsi to myslel, že tam má sbírku vlasců?“

„Starý podvodník má takovou fintu, že když se chytí na háček, tak se začne pod vodou otáčet a obaluje se vlascem. Při tom pluje dolů po proudu a když už se dostaneš na konec, tak to prostě urve. Je to velký kus, takže je to pro něj skoro hračka.“

„Přesně to mi udělal,“ vyhrkl Gelan.

„Jo, mně se to stalo mockrát. Stál mě už celý majlant, když jsem se ho snažil dostat.“

„Já ho dostanu,“ zvolal Gelan.

„Tak to ti přeju hodně štěstí.“

Gelan se stal jedním z nich a já musela uznat, že měl otec zase pravdu. Nic by nedostalo Gelana do emgaardské společnosti rychleji, než láska k rybaření.

Když přišel podzim a s ním víceméně konec rybářské sezóny, Gelan se vrátil k výrobě sudů a jiným domácím povinnostem. Starého podvodníka zatím nechtyl, ale podařilo se mu přivést Enallu do jiného stavu.

Na vesnickém životě je zvláštní to, že nic neutuží vztahy s ostatními jako první těhotenství. Mám pocit, že vesnice cítí, jakoby se to dítě mělo stát jejím společným vlastnictvím. Ženy navštěvují budoucí matku s různými, dobře míněnými radami a muži zase poklepávají budoucímu otci po rameni. Žili jsme ve vesnici jenom rok a půl, ale v očích našich sousedů jsme už patřili mezi starousedlíky. Stali jsme se součástí vesnice a tím se stali „neviditelnými“.

Na počátku léta Enalla porodila. Přestože si to ona sama nemyslela, byl to snadný porod. Byl to samozřejmě chlapec. V rivanském rodu se z velmi praktických důvodů rodí dědičně skoro vždycky jenom jeden.

Gelan navrhl, aby se jmenoval Garel k uctění památky jeho otce a já nic nenamítala. Není to sice šerecké jméno, ale je dostatečně alornské na to, aby nevzbuzovalo žádné podezření. Seděli jsme krátce po narození u chlapce, zatímco Enalla spala. „Víš, na co myslím, teto Pol?“ zeptal se Gelan.

„Na co?“

„Že jsem rád, jak se všechno vyvrátilo. V Sendarii se mi to opravdu nelíbilo.“

„Proč?“

„Když jsem žil během války ve Strongholdu, byl jsem v centru dění. Žil jsem s rodinou krále Cho-Rama a všichni v mém okolí mi říkali „výsosti“. Potom po Vo Mimbri jsi nás vzala do Seline a dala mne do učení. Ty asi dobře víš, že se mi to moc nelíbilo. Měl jsem pocit, že je to pod mou úroveň. Tak mě taky nachytil Čamdar. To s tím rivanským králem pro mě byla silná návnada, které jsem nedokázal odolat. Zajímalo by mě, jestli Čamdar taky chytá ryby. Jestli jo, tak mu to určitě jde dobře. Mě teda zaháčkoval snadno.“ Zasmál se. „A já nebyl ani z poloviny tak chytrý jako Starý podvodník.“

„Ale přesto jsme tě z Čamdarovy udice dostali,“ poznamenala jsem.

„Ale byli jste to vy dva. Kdybyste nezařídili, abych slyšel to, co si skutečně myslí, usmažil by si mě k večeři. Jsem rád, že jsme se přestěhovali do Šereku. Lidé tady v Emgaardu nejsou tak vážní jako v Sendarii. Cožpak je tam zakázáno se smát? Sendarové se vůbec neumí radovat ze života. Kdybych si v Seline pověsil na dveře krámu ceduli, že jsem na rybách, lidi by si o tom vyprávěli ještě aspoň rok. Tady v Emgaardu jen zavrtí hlavou a zasmějou se. Tady si na kralování ani nevzpomenou. Mám tu dobré přátele a teď i syna. Opravdu se mi tady, teto Pol, líbí. Mám tady všechno, co potřebuju.“

„Včetně Starého podvodníka,“ zasmála jsem se.

„Samozřejmě,“ souhlasil. „Starej podvodník a já si to ještě spolu rozdáme. A já ho ten den chytím. Ale nemysli si, že mi ho upečeš, protože až ho chytím, tak ho zase pustím.“

To mne skutečně překvapilo. „Cože uděláš?“

„Pěkně mu vyndám háček z tlamy, vymotám ho z vlasce a hodím ho zpět do proudu.“

„Když ho hned pustíš, tak proč ho chceš vlastně chytit?“

Celý se rozzářil. „Pro tu zábavu, teto Pol. A samozřejmě když ho pustím, budu ho moci zase chytat.“

Ach ti muži!

V době, kdy byla Enalla těhotná, vydal se můj otec podle návodu z Darinského kodexu do Gar og Nadraku. Dal se tam dohromady se starým nadrackým zlatokopem Rablekem – a možná tomu nebudete věřit, ale opravdu našli zlato. Viděla jsem ho, jak nosil zlaté pruty, ačkoliv není tak bohatý jako já, nemusím mít obavu, že bude ode mě chtít peníze, až dostane chuť na pivo.

Poslala jsem mu zprávu o narození Garela a on se na podzim zastavil, aby si nového vnuka prohlédl. Potom jsme spolu chvíli hovořili. „Tak jak mu jde to rybaření?“ zeptal se mne.

„Lépe než by sis myslel,“ odpověděla jsem. „Všichni muži v Emgaardu rybaří, takže přijali Gelana jako svého bratra jen co jim řekl o Starém podvodníkovi.“

„Kdo je Starý podvodník?“

„Ta velká ryba, co utekla Gelanovi první den.“

„Tady mají ryby jména?“

„To je takový zvláštní zvyk v Emgaardu. Zaslechl jsi něco o Čamdarovi?“

„Ani vidu ani slechu. Ten musel zalézt někam pod zem.“

„Já se bez jeho společnosti obejdu.“

„Jen neboj, Pol, já ho jednou dostanu.“

„Ted' mluvíš přesně jako Gelan. Řekl to samé o Starém podvodníkovi. Je tu ovšem malý rozdíl. Gelan chce Starého podvodníka chytit, ale pak ho zase pustit.“

„A proč?“

„Aby ho mohl zase chytit.“

„To je úplně absurdní.“

„To já vím, ale stejně to chce udělat. Pozdravuj dvojčata. Zůstaneš na večeři?“

„Co budete mít?“

„Rybu. Co jiného?“

„Tak to asi půjdu, Pol. Mám dneska večer chuť na šunku.“

„Tahle ryba žádné jméno nemá, otče. Nemusíš mít strach, že jíme nějakého starého přítele,“

„Stejně děkuju, Pol. Někdy se ozvu.“ A s těmi slovy zmizel.

Čas v Emgaardu ubíhal klidně a bez velkých změn. Gelan se

zlepšil v rybaření natolik, že chytil Starého podvodníka alespoň jednou ročně. Během zimních měsíců chodil Gelan k tůni a krmil svého přítele. Jsem si jistá, že se to podvodníkovi zamlouvalo a možná dokonce svého dobrodince i poznával.

Enalle se narodily v krátké době ještě další dvě děti – obě děvčátka – takže jsem měla o zábavu postaráno.

Starý podvodník zemřel přirozenou smrtí v zimě 4901 a je skutečně zvláštní, že Gelan našel jeho tělo. Tvář mého synovce byla plná zármutku a dokonce jsem zahlédla i slzu. Pohřbil svého přítele u zdi v mé zahradě a označil jeho hrob růžovým keřem. Nevěřili byste, jak krásně ten keř rostl a jak měl pěkné růže. Možná tímto způsobem děkoval Starý podvodník Gelanovi za to, že ho v zimě krmil.

V létě roku 4902 se něco dostalo do potoka, který zásoboval vodou naší vesnici. Myslím, že to nebylo mrtvé zvíře, protože příznaky choroby tomu nenasvědčovaly. Přes moje veškeré úsilí v Emgaardu zemřelo mnoho lidí a mezi nimi i Gelan. Neměla jsem příliš času na smutek, protože jsem měla plné ruce práce s dalšími nemocnými. Když nákaza pominula, snažila jsem se najít její původ, ale nepodařilo se mi to.

Enalla ani děti neonemocněli, ale smrt mého synovce na ně velmi dolehla. V té době byl v Emsatu jediný realitní agent a ten navštívil Enallu, zahrnul jí neupřímnou účastí a nabídl jí směšně malý obnos za Gelanovu dílnu. „Proč to nenecháš na mně, drahoušku?“ nabídla jsem se.

„Udělal bys to, teto Pol. Já se nemohu rozhodnout, co mám dělat.“

„Já to zvládnu,“ řekla jsem jí a taky jsem to udělala. Navštívila jsem ten večer hospodu a sdělila místní rybářské komunitě, že se tu objevil chlapík, který se k nám chová velmi urážlivě. Oni už se o to potom postarali a náš malý darebák zmizel hned příští ráno z vesnice. Měl na sobě několik viditelných ran a zlomenou pravou ruku. Vypadal, jakoby opakovaně spadl ze schodů. Spravedlnost v šerecké vesnici není slepá a pracuje rychle.

Potom jsme mohli vesnici opustit, ale Enalla nechtěla nechat Gelanův hrob bez patřičné péče, a také tam měla mnoho přátel, Garel a jeho sestry rostly jako z vody a když mu bylo šestnáct, uslyšela jsem

v hlavě zase ten zvonek. Jeho vyvolenou byla šerecká blondýnka Merel a svatba se konala poměrně záhy. V Emgaardu nejsou v oknech mříže a samotná vesnice je zasazená hluboko v lesích, kde je všude dost mláží, aby se mladí mohli zkoumat dle libosti. Merel byla jedna z těch neuvěřitelně plodných šereckých dívek, které jsou takřka stále těhotné. Garel, z něhož se stal truhlář, přidával k našemu domu každé dva roky další pokoje, ale stále to nestačilo. Jeho nejstarší syn Darion měl nakonec třináct sourozenců.

V Emgaardu jsme se zdrželi déle než na kterémkoliv místě po mém odchodu z Arendie. V Šereku nebyli žádní Angarakové a lidé v Emgaardu se nijak nepozastavovali nad mojí dlouhověkostí. Rozšířila se tam totiž pověst, že lékaři znají tajemství, jak se dožít několika stovek let. Proto jsem tam mohla zůstat s potomky Gelana a Enally. Víím, že jsem tím porušila jedno ze základních pravidel, ale v Šereku je to bezpečné, protože tam porušuje pravidla každý.

Všichni jsme tam byli velmi šťastní a století mýjela takřka nepovšimnutě kolem nás. I já jsem ztratila přehled o čase, a to bývám velmi pečlivá. Myslím, že to bylo v roce 5250 – nebo možná 5251 – když se u nás stavil na jedné ze svých nepravidelných návštěv otec. Tentokrát to ale nebyla čistě společenská návštěva. „Dvojčata začínají mít z Mrinského kodexu pocit, že se blížíme k Vrahovi boha, Pol,“ řekl vážně.

„Bude to brzy, otče?“

„Asi ne tak brzy, ale určitě během příštího století.“

„Jestli už jsme tak blízko, asi bych měla začít uvažovat o přestěhování do Sendarie, ne?“

Pohlédl na mne s nevyslovenou otázkou v očích.

„Dokážu číst proroctví jako ty, otče, a víím, kde se má Vrah boha narodit.“

„Jen se neunáhli, Pol, dvojčata snad určí čas poněkud přesněji a já nechci, aby ses trmácela Sendarií, když si nejsem jist, kde je Čamdar. Kdo je současný následník?“

„Jmenuje se Geran. Mně se to jméno líbí, a proto ho občas používám. Zrovna se oženil, takže si nemyslím, že on bude tím, na koho čekáme.“

„A proč ne?“

„Jeho nevěsta je ze Šereku a ty jsou hnedka těhotné. Bude mít dítě dřív než bych stihla sbalit a přestěhovat nás do Sendarie.“

„To jsou Šerekové skutečně tak plodní?“

„Proč myslíš, že mají všichni tak velké rodiny?“

„Vždycky jsem si myslel, že to má něco společného s podnebím.“

„Co by s tím mělo společného podnebí?“

„No když jsou tu takové dlouhé studené zimní noci, kdy není nic jiného na práci než...“ Zarazil se uprostřed věty.

„Nu, otče?“ řekla jsem sladce. „Jen pokračuj. Tvoje vědecké spekulace mne úplně fascinují.“

Možná tomu nebudete věřit, ale opravdu zrudl.

XIV.

NEDLOUHO PO otcově návštěvě se mi ozvala matka. „*Pol,*“ zaslechla jsem její hlas.

„*Ano, matko?*“ odpověděla jsem a sundala hrnec z plotny.

„*Musíš do Nyissy. Ktačík se snaží zničit Salmissru. Někdo jí musí přijít na pomoc.*“

„*Proč já?*“ Samozřejmě, že jsem to říct nechtěla.

Chvilí bylo ticho a pak se matka zasmála. „*Protože, to říkám, Pol. Od koho jsi odkoukala takhle hloupé otázky?*“

„*To už je taková rodinná specialita, matko. Poslouchám stejnou*

otázku od mých chlapců asi tak dvanáct set let. “

„A jaká je tvoje odpověď?“

„Stejná jako tvoje. Promluví s dvojčaty, aby tady na to za mně dohlédly. Pak si půjdu promluvit s tou hadí ženou. Věnuje se jí Ktačík osobně?“

„Ne. Ktačík skoro nikdy neopouští Rak Cthol. Poslal tam Čamdara.“

„Aha, proto ho otec nemůže najít.“

„Jak se má?“

Pokrčila jsem rameny. „Je stále stejný – bohužel. Však ho znáš.“

„Bud’ na něj hodná.“

A byla pryč.

Vyslala jsem prosbu k dvojčatům a ta dorazila o dva dny později.

„Myslím, že bude lepší, když se otec nedoví, kam jdu. Má snahu se mi plést do věcí, které mám na starosti.“

„Neměla bys tak o otci mluvit, Pol,“ napomenul mne jemně Beltira.

„A není to snad pravda?“

„No, je... ale stejně bys tak neměla mluvit,“ pousmál se.

Pak jsem dvojčata seznámila s mojí malou rodinou. Nijak jsem se přitom nešířila o mém poslání. Za vesnicí jsem potom vzala na sebe svou oblíbenou podobu sokola. Mohla jsem samozřejmě na sebe vzít podobu orla, ale ti jsou podle mne příliš zahledění do sebe. Jsou to takoví Arendové mezi ptáky. Sokoli mají navíc tu vlastnost, že rádi létají rychle.

Přelétla jsem rychle Šerek i Sendarii a na noc přistála na stromě v Asturijském lese nedaleko řeky Camaar. Hned ráno jsem opět vyrazila na cestu, přeletěla Mimbri a Tolnedru, a pak jsem se opět zastavila.

No, tak to řekněte, no. Máte pravdu, že je to z Val Alornu do Sthiss Toru víc než tisíc mil, a takovou vzdálenost žádný pták neuleťe za tři dny. Prostě jsem trochu podváděla. Spokojeni?

Ve Sthiss Toru bylo velké vlhko a já nenávidím místa, kde je jako v prádelně. Usedla jsem na strom hned za městskými branami a

uvažovala o svých možnostech. Okamžitě jsem zavrhla svoji oblíbenou podobu sněžné sovy, protože ty se v Nysisse nevyskytují. Potřebovala jsem se pohybovat v noci, takže byla odpověď jednoduchá, i když se mi nelíbila. Jsem si jistá, že netopýři jsou pracovitá zvířátka, která jejich matky milují, ale já k nim měla vždy přirozený odpor. Jsou tak odporní! Nedalo se nic dělat.

Přiznávám, že mi chvílku trvalo, než jsem si zvykla. Let netopýra je úplně jiný, než let ptáka. Peří je někdy možná nepohodlné, ale velmi usnadňuje let. Netopýři vzduchem plachtí. Po nějaké době jsem si zvykla, horší bylo, řídit se ozvěnou. Věděli jste to? Netopýři nepišť jen pro zábavu. Dokáží letět v naprosté tmě, aniž by do čehokoliv vrazili. Nevěřili byste, jak dobře slyší. V netopýří podobě jsem slyšela pískot komára ze vzdálenosti sta metrů.

Vznesla jsem se do vzduchu, přelétla podivně zbarvenou městskou zeď a cik cak zamířila ke grotesknímu paláci uprostřed Sthiss Toru. Prolétla jsem dovnitř okolo podivné sochy. Chvíli jsem sledovala, jak se sloužící hemží sem tam obrovskými dveřmi. Nikdy jsem zcela nepochopila, proč musí být všichni sluhové Hadí královny eunuchové. Zdá se mi to přinejmenším neekonomické. V tu chvíli jsem také začínala měnit svůj názor na netopýry. Možná nevypadají nejlépe, ale jejich uši zachytí každý hlásek. Díky tomu jsem slyšela, co si povídají všichni eunuši v paláci. Dokonce jsem slyšela syčení hadů v rozích. To mne trochu znervózňovalo, protože netopýři mohou být řazeni mezi hadí potravu.

„To je úplně směšné, Rissusi,“ říkal jeden vyholený eunuch svému kolegovi. „Copak neumí číst?“ Mluvil sytým kontraaltem.

„Jsem si jist, že číst umí, Salasi,“ odpověděl Rissus, „ale nejspíš používá to, co jí zbylo z mozku, na něco úplně jiného.“

„Myslíš, že ji učitelé nevarovali, že to Angarakové zkoušeli už dřív. Snad nemůže být tak naivní, aby si myslela, že si jí chce bůh vzít za ženu?“

„Celou dobu věří, že si jí chce vzít Issa. No a když o ní stojí jeden bůh, tak proč by o ní nestál i jiný?“

„Každý dobře ví, co se stalo, když posledně sedly naše královny na lep Angarakům,“ odfrkl si Salas. „Tenhle Ašarak se jí snaží dostat do podobné situace, a tak se všechno bude opakovat. Alornové se na

nás vrhnou jako hladoví psi na kost, jestli to tak půjde dál.“

„Byl bys ochoten jí to říct?“

„Ani náhodou, Rissusi. Její miláček je zrovna při chuti a ona nemá dobrou náladu. To není smrt, kterou bych si pro sebe představoval.“

Rissus potřásl hlavou. „Všichni dobře víme, co dělat, Salasi. Ašarak se přece bude muset jednou najíst nebo napít.“ Pokrčil rameny. „To mě ale právě mate. Všechno jídlo a pití bylo plné jedu, že by to zabilo celou legii, ale on se toho ani nedotkl.“

„A co použít jed, který se vstřebává kůží?“ navrhl Salas.

„On si vůbec nesundává rukavice! Jak můžu zabít někoho, kdo nechce spolupracovat?“

„Tak co kdybychom ho propíchli nožem?“

„Je to Murgo, Salasi. Přece se nebudu bít na nože s Murgem. Asi budeme muset najmout nějakého zabijáka.“

„Námezdní vrazi jsou velmi drazí, Rissusi.“

„Podívej se na to jako na vlasteneckou povinnost, chlapče. Pohraju si trochu s účetnictvím a máme peníze zpátky. Pojd'me zpět do trůnního sálu. Ašarak obvykle navštěvuje královnu kolem půlnoci.“

Potom ti dva zmizeli v paláci.

I když jsem visela hlavou dolů, zdál se mi jejich rozhovor úplně fascinující. Bylo zřejmé, že současná Salmissra není mezi svými sloužícími ve velké úctě. Nepobrala zřejmě příliš rozumu a jeho zbytky utopila v drogách. Přesto mě Čamdar zklamal. Cožpak Angarakové nemohli přijít s něčím novým? Přesto byla Rissusova poznámka velmi důležitá. Jestliže se Čamdar stále představuje jako Ašarak a jestli mívá skutečně kolem půlnoci sraz se Salmissrou, mohla bych si je podat oba najednou.

Pamatuji si, že když jsme navštívili Sthiss Tor před bitvou u Vo Mimbri, nebyl palác nijak zvlášť osvětlen. Proto jsem si ponechala svou současnou podobu. Protáhla jsem se za Salasem a jeho přítelem mezi dveřmi do trůnního sálu a našla si místočko na obrovské soše hadího boha Issy.

Hadí královna nebyla v dohledu, a tak eunuchové postávali kolem trůnu a polohlasně hovořili. Všimla jsem si, že někteří z nich byli napůl v bezvědomí, a já přemýšlela, jestli je horší pivo nebo různá

narkotika, která používají Nyissánci. Mám pocit, že můj odpor k pivu a k dalším nápojům pramení hlavně z hluku a zápachu. Opilec má tendenci řvát jako býk a strašně zapáchá. Feťák si jde prostě lehnout a obvykle nesmrdí. Asi je to u mne otázka estetiky. Mezitím jsem přemýšlela, jak dostat Čamdara. Napadlo mne, že bych se mohla proměnit v obrovského orla, popadnout ho do drápů, vylétnout s ním vysoko do oblak a pak ho pustit na zem.

„*Ne, Pol,*“ ozval se ostře matčin hlas. „*Budeme ho ještě potřebovat.*“

„*Tys mne vylekala,*“ ozvala jsem se. „*Nemohla bys zaklepat nebo něco podobného? Já nikdy nevím jistě, jestli jsi tady nebo ne.*“

„*Tak předpokládej, že jsem stále s tebou, Pol. Nebudeš daleko od pravdy. Pamatuješ si na komtesu Asranu?*“

„*Jak bych na ni mohla zapomenout?*“

„*Tak přemýšlej, jak by se asi s Čamdarem vypořádala ona.*“

Chvilku jsem nad tím přemýšlela a pak se rozesmála. „*Ach, matko. To je vynikající myšlenka.*“

„*Já to věděla.*“ Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc se mi matčin nápad líbil. Ta nezodpovědná, lehkomyšlná holka by Grolima, který absolutně neměl smysl pro humor, přivedla k naprostému šílenství a on by potom začal dělat chyby. A to chyby takového rázu, že by si jich všimla i zdrogovaná Salmissra.

V tu chvíli vstoupila Hadí královna do trůnního sálu a eunuchové zaujali své nepřírozené pozice. Mohla to být docela dobře ta samá Salmissra, se kterou jsme hovořili s otcem před bitvou u Vo Mimbire. Salmissry od sebe nelze rozeznat, protože fyzická podoba s původní Salmissrou je základní podmínkou. Přešla naleštěnou podlahu k trůnu, usedla na něj a okamžitě se začala obdivovat v zrcadle. Opatrně jsem prozkoumala její mysl a našla jsem tam obrovský zmatek. Byla doslova prošpikovaná různými narkotiky, jejichž kombinace ji uvedla do stavu chemické extáze. V tomhle stavu by snad věřila, že se za chvíli zřítí celé nebe. To také vysvětlovalo Čamdarovu neoriginálnost. Nepotřeboval přijít s něčím novým. Zedarův starý nápad byl dostatečně dobrý.

Takřka přesně ve chvíli, kdy Salmissra usedla na trůn, otevřely se dveře do trůnního sálu, a vstoupil Čamdar. Oholil si vousy, které nosil

v Seline, takže teď byla vidět jeho jizva.

„Vyslanec Ktačíka z Rak Tholu žádá o audienci u její výsosti!“ oznámil dveřník lehce znuděným tónem.

„Vyslanec přichází k výsosti Salmissře,“ ozvali se unisono eunuchové beze stopy vzrušení.

„Ach,“ ozvala se Salmissra, Jsem tak ráda, že jsi přišel Ašaraku.“

„Jsem tvé výsosti vždy k službám.“ V Seline takovým hlasem nemluvil.

Svezla jsem se co nejtišeji na zem za sochou hadího boha, a potom jsem velmi opatrně na sebe vzala svou pravou podobu.

„Přišel jsi mi připomenout, jak moc mne dračí bůh zbožňuje, Ašaraku,“ předla Salmissra.

Ašarak odpovídal, když už jsem se sunula podél sochy na světlo. „Celý svět stojí v obdivu před tvou krásou, výsosti. Já svými prostými slovy nedokážu vyjádřit hloubku obdivu mého boha k...“ zarazil se a udiveně na mne zíral. „Co tu...“ vykoktal.

„Nazdar drahoušku Čamíku,“ napodobila jsem hlas i způsoby Asrany, „no to je prima, že jsi tady! No to je překvápko!“ Pak jsem pohlédla na Hadí královnu. „Aha, tady jsi Sally. Kde jsi byla celou dobu, já tě všude hledám?“ Celá ta řeč byla klasická napodobenina Asrany.

„Co tu děláš?“ divil se Čamdar.

„Jen jsem se tu zastavila, abych pozdravila Sally,“ odpověděla jsem. „Není to slušné nepozdravit, když jde člověk okolo. A kde jsi byl ty, chlapče? Můj otec tě všude hledá. To ses před ním zase někde schovával? To seš ale ošklivej chlapec, Čamíku. Ten na tebe bude pěkně naštvanej. Víš, jakej někdy umí bejt.“

„Kdo je ta žena?“ zeptala se Salmissra. „A proč tě nazývá tak divným jménem?“

„To už jsi zase vyhrabal tu starou vykopávku, Čamíku? Už jsi opravdu nudnej. Ašarak Murgo?! To jsi mě, Čamíku, opravdu zklamal.“ Pohlédla jsem na zmatenou královnu. „Že ti zase lhal, Sally? Snad jsi mu nevěřila? Jakejpak Ašarak Murgo. Snad se nesnaží tahat tuhle přezdívkou do civilizovaného světa. Každý ví, že jeho pravé jméno je Čamdar a leští Ktačíkovi boty. Čamík se tomu věnuje nějakých tisíc let.“

„Kdo jsi?“ zeptala se Salmissra. „A jak se opovažuješ mne oslovovat tím absurdním jménem?“

„Jmenuji se Polgara, Sally, a budu ti říkat, jak se mi zachce.“ Opustila jsem svůj lehkavázný tón a tohle oznámení vyslovila velmi ostře.

Úplně jsem cítila, jak jí drogy mizí z žil. „*Polgara?*“ vydechla.

„Ona lže!“ vykřikl Čamdara. Hlas se mu chvěl a oči žhnuly nenávistí.

„Ale Čamíku, jak to ty můžeš vědět? Hledáš mne už tisíc let a nikdy jsi mne ani nezahlédl. Jestli jsi to nejlepší, co má Ktačik k dispozici, tak otec hodně přeháněl. Můžu se tě zbavit, aniž bych si zkazila chuť k jídlu.“ Bylo to trochu dramatické a absurdní, ale nemohla jsem si pomoci. Pokynem ukazováku jsem uvolnila obrovský balvan, který dopadl těsně vedle Čamdara. Eunuchové se v tu chvíli přestali nudit. Utíkali pryč a kvičeli jako myši.

„Ále,“ řekla jsem trochu omluvně. „Možná jsem to trochu přehnala. Mrzí mne ta podlaha, Sally. Kde jsem skončila? Ach ano, už vím.“ A vedle Čamdara dopadlo několik dalších balvanů.

V tu chvíli začal divoce hopsat po místnosti. „To se podívejme, Sally. Murgové umí tancovat. Jenom je musí člověk trochu povzbudit.“

„Přišla jsi sem, abys mne zabila?“ zeptala se Salmissra.

„Zabít tě? Sally, drahoušku, to v žádném případě. Obě dobře víme, že bych ti to neudělala.“ Pohnula jsem lehounce jedním prstem, jak jsem uvolňovala svou Vůli. Vyráběla jsem pouhou iluzi a k tomu jsem nepotřebovala obě ruce. „Podívej se do zrcadla, Sally. Tam uvidíš, co udělám jakékoliv Salmissře, která bude mít tu smůlu, že se mnou utká.“

Říct Salmissře – jakékoliv Salmissře – aby se podívala do zrcadla, to bylo jako říct vodě, aby tekla z kopce dolů. Pohlédla do jednoho ze zrcadel vedle trůnu a zařvala děsem. Dívala se na oči bez víček a její jazyk byl dlouhý a rozeklaný jako hadí. „Ne!“ zaječela Hadí královna a snažila se třesoucíma rukama přesvědčit, že tak nevypadá. „Dej to pryč!“

„Ještě ne, Sally,“ řekla jsem nejchladnějším tónem, jakého jsem byla schopna. „Chci, aby sis ten obraz zapamatovala. Teď mi řekni,

jestli se tě snažil Čamík dostat na ten starý slib? Snad jsi opravdu nevěřila, že by si tě Torak vzal?“

„On mi to řekl!“ ukázala Salmissra prstem na třesoucího se Grolima.

„Čamíku, Čamíku, Čamíku! Co s tebou mám dělat? Ty víš, že to byla lež. Ty přece dobře víš, že Torakovo srdce patří jiné.“ Samozřejmě, že jsem trochu riskovala. Nebyla jsem si jistá, že byl Čamdar u Vo Mimbre.

„Kdo je ta Torakova láska?“ vyzvídala Salmissra. Navzdory všemu, co se stalo, stále uchovávala jistou naději.

„Kdo?“ řekla jsem. „Samozřejmě, že já, Sally. Myslela jsem, že to každý ví. Jednou mi dokonce nabídl manželství a já mu zlomila srdce, když jsem odmítla. Vlastně kvůli tomu prohrál souboj s Brandem u Vo Mimbre. Ten chudák má jenom jedno oko a to bylo po mém odmítnutí plné slz, takže vůbec neviděl Brandův meč. Stále ještě vidím Toraka, jak tam stojí s tím mečem v hlavě.“

Slyšela jsem vzlyk a rychle jsem se ohlédla na Čamdara. Ten Murgo opravdu plakal. Torak byl přece jen jeho bůh.

„Teď si poslechni, Sally, chlapíka jménem Salas, co se stalo Salmissře, která nařídila zavraždění rivanského krále. Jestli věříš Čamíkovým lžím, můžeš jít po stejné cestě. Až tě Alornové chytí, upálí tě na hranici. Chvilku o tom přemýšlej a pak se podívej znovu do zrcadla. Máš na výběr hranici nebo hada. A to není. Sally, moc velký výběr, co?“ Potom jsem se zahleděla ostře na Čamdara, který měl stále zarudlé oči. „Čamíku, jsi ošklivý zlý chlapec. Upaluj teď zpátky rovnou do Rak Ctholu. Řekni Ktačikovi, aby vymyslel něco nového. Tohle je už skutečně z módy. A vyřid' mu mé pozdravení. Řekni mu, že se těším na setkání.“

„Ale...“ začal protestovat.

„Slyšel jsi jí, Čamdare!“ Zasyčela Salmissra. „Zmiz mi z očí. A radši si pospěš. Za půl hodiny končí tvá diplomatická imunita, a pak bude vypsána na tvou hlavu značná odměna!“

Čamdar zmizel.

„Pěkná práce,“ pochválila jsem Salmissru.

„Opravdu to mohu udělat, Pol?“ zeptala se.

„Je to tvoje království, drahoušku,“ ujistila jsem ji. „Můžeš si tu

dělat, co chceš.“

„Myslíš, že je možné, abychom my dvě byly přítelkyně?“ zeptala se.

„Myslela jsem, že už jsme,“ odpověděla jsem s úsměvem.

„Mohla bys tedy, prosím, odstranit toho strašného hada z mého zrcadla?“

Strávila jsem ve Sthiss Toru několik měsíců a čistila Salmissřinu krev od různých narkotik, až dosáhla stavu, kdy byla schopna samostatně uvažovat. Nebyla žádný myslitel, ale jakmile se dostala ze zajetí drog, fungovala poměrně rozumně. Eunuchové, kteří ve skutečnosti vládli, byli mým postupem zneklidnění. Proto jsem jednoho večera poslala pro Rissuse, který byl asi nejmocnější z celé kohorty. Když vstoupil do obývacího pokoje v královnině soukromém křídle, vypadal poněkud zaraženě. „Poslala jsi pro mě, lady Polgaro,“ zeptal se svým eunuuským kontraaltem.

„Ano, Rissusi, mám pocit, že bychom si měli promluvit.“

„Jak si přeješ, lady Polgaro.“

„Jsem si jistá, že sis všiml změny, která se stala s tvou královnou.“

„Jak bych si toho mohl nevšimnout. Máš ji úplně pod svou kontrolou. Jak se ti to podařilo tak rychle?“

„Nabídla jsem jí přátelství, Rissusi. Je velmi osamělá.“

„Jak může být osamělá? Má tu celou stáj pěkných chlapců, aby jí bavili.“

„Salmissra potřebuje přátelství, Rissusi, a to nemá nic společného s těmi jejími chlapečky. Není zrovna nejchytřejší, ale je chytrá dost na to, aby vládla, když jí ty, Salas a někteří další pomůžete. Jsi schopen nějakého státnického chování? Mohl bys přestat s tím svým odstraňováním nepřátel a rivalů a zaměřit se na skutečné vládnutí?“

„To je skutečně nepřirozené, co navrhuješ,“ zahuhlal.

„Je to opravdu překvapivé, co?“ souhlasila jsem. „Ale je zde způsob, jak to udělat. Mám dostatečnou zkušenost s vládnutím a chci začít vyprávět Salmissře různé historky jak zvládnout krizi, odbojné šlechtice, nastolit spravedlivý daňový řád, aby nedošlo k okamžité vzpouře a další triky, jak vládnout. Chci prostě, aby Salmissru začala zajímat politika. Až se začne vyptávat, budu předstírat, že nejsem

příliš seznámena s Nyissánskými zvyky a navrhnu jí, aby poslala pro tebe. Celá finta je v tom, že jí nenásilnou formou vzděláme, aby mohla vládnout. Pak už možná bude moci přijímat různá rozhodnutí.“

Zpytavě na mě pohlédl. „Jednu věc nechápu, lady Polgaro. Co z toho budeš mít ty?“

„Chci aby v Nyisse byla stabilita, Rissusi. Jsou před námi závažné události, o kterých nemáš zatím ponětí. Nechci, aby Ktačik určoval Nyissánskou politiku.“

„V tom případě se s tebou přít nebudu, Polgaro.“

„Dobře. Takže k další otázce. Vyčistila jsem jí ode všech možných narkotik, ale vím, že jsou jisté látky, které musí pravidelně brát, aby nestárla. Chci, aby ta dávka byla co nejnižší. Kdo je její lékárník?“

„Mluvíš s ním,“ řekl se slabým úsměvem.

„Opravdu? Není to neobvyklé, aby byl farmakolog zároveň vůdčí osobností ve vládě?“

„V Nyisse ne, Polgaro. Tady jsme ve Sthiss Toru a ten kdo drží v rukou královninu lékárnu, má zároveň i klíč k moci. Možná to bude znít neskromně, ale jsem asi nejlepší farmakolog v celé Nyisse. Většinu toho jsem musel dělat potají, takže teď bude docela příjemné pracovat v souladu se zákonem.“

Myslíš, že dokážeme z téhle Salmissry udělat opravdovou královnu, Rissusi?“

„Bylo by to pěkné. Skutečná královna, to by bylo opravdu něco nového. Mohli bychom dosáhnout stability, po níž voláš, kdybychom zavedli přísnější zákony pro používání jedů. Snížili bychom počet otrav politických protivníků i celkový počet profesionálních vrahů. V posledním století tady byl docela pěkný chaos. Asi je na čase zavést nějaká pravidla, nikdo nebude věnovat pozornost zákonům, které by nevzešly od královny. Souhlasím s tvým návrhem. Zkusme udělat ze Salmissry skutečnou královnu.“

Tak jsme se do toho dali. Od nejútlejšího dětství neměla Salmissra nikdy skutečného přítele. Byla velmi osamělá a možná ještě více vystrašená. Ujistila jsem ji, že nikdo, kdo má zdravý rozum, se nepokusí mne otrávit, a ona mi otevřela srdce s takřka dětinskou důvěřivostí. Zjistila jsem, že se za královskou maskou skrývá malé

děvčátko, které mi zcela důvěřovalo.

To se někdy stává. Nejneuvěřitelnější přátelství vzniklo mezi mnou a Zakathem. Ten by pro mě zastavil i slunce. Můj vliv na Salmissru nebyl až tak velký.

Měla jsem profesionální zájem o Nyissánskou farmakologii, takže čistě mezi námi jsem chudáka Rissuse trochu zneužívala. Když nedával královně lekce v praktické Nyissánské politice, uváděl mě do exotického světa nyissánských bylin. Některé z nich byly – samozřejmě pod striktní kontrolou – velmi užitečné.

Strávila jsem v Nyisse zhruba rok a půl, když mi dvojčata vzkázala, že se v Emgaardu zastavil otec a chce mě vidět. Salmissra naříkala, když zjistila, že ji chci opustit, ale já jsem ji přesvědčila, že Rissus a Salas mohou vyplnit mé místo. Varovala jsem je, že když zklamou její důvěru, vrátím se do Nyissy a utopím je v Hadí řece. Ani byste nevěřili, jak nadšeně po tomto upozornění slibovali, že budou hodní.

Vešla jsem do trůnního sálu, abych se rozloučila s Hadí královnou. Plakala a objímala mne. Já jsem jí jemně políbila na tvář a předala do opatrování Salase a Rissuse.

Dorazila jsem do Údolí v zimě a kolem otcovy věže byly hromady sněhu. Vzala jsem na sebe svou vlastní podobu a vstoupila dovnitř.

„Ahoj, Pol,“ řekl, když jsem vyšla po schodech nahoru. „Už jsem si říkal, jestli nechceš zůstat přes zimu v Nyisse.“

„Tam je teď období dešťů, otče,“ připomněla jsem mu. „Sthiss Tor stojí za houby i bez toho věčného oparu. Chtěl jsi mne vidět?“

„Vždycky tě rád vidím, Pol. Mám rád tvou společnost.“

„Prosím tě, ušetři mě toho, tak co tě trápí tentokrát?“

„To tě vůbec nenapadlo, abys mi dala vědět, co děláš?“

„Ani ne. Nebylo to nic, s čím bych si neporadila, otče.“

„Víš, že jsem rád informován, Pol.“

„Já bych ti to i řekla, ale ty se pak do všeho pleteš.“

„Ale Pol!“ protestoval.

„Ty víš, že mám pravdu. Mimochodem, setkala jsem se tam dole s Čamdarem. Mám pocit, že ho to setkání netěšilo, ale já jsem si ho opravdu užila.“

„Ještě dýchal, když jsi ho viděla naposledy?“

„Myslím, že nejenže dýchal, ale dokonce se i vztekal. Odhalila jsem Salmissře připravované spiknutí a ona na jeho hlavu vypsala odměnu.“

„To je mazané,“ pochválil mne.

„Mně se to také líbilo. Máš tu něco k jídlu? Mám hrozný hlad.“

„Mám tam něco v hrnci, ale už jsem zapomněl, co to je.“

Přešla jsem ke krbu a nadzvedla jsern poklici. „Vypadá to jako uvařená moč.“

„To snad ne.“

„No stejně bychom to měli raději vyhodit.“

„Proč?“

„Protože je to zelené, otče. Nechal jsi to tam určitě celou věčnost. Jdi dolů do spíže a přines nějakou šunku. Udělám něco k jídlu a řeknu ti o Salmissře a o chudákovi Čamíkovi.“

Otec se smál, když jsem mu vyprávěla o svém dobrodružství v zemi hadích lidí.

„Vedla sis opravdu znamenitě, Pol. To máš Salmissru opravdu tak ráda?“

„Není jako většina ostatních, otče. Myslím, že je citlivá a když jsem jí dokázala, že jsem její přítel, byla velmi otevřená. Když jsem jí opouštěla, opravdu plakala.“

„Nevěřím, že někdo, kdo se jmenuje Salmissra, umí plakat.“

„To se mýlíš, otče. Všechny to umí. Akorát je naučili, aby to nedávaly najevo. Mimochodem, cestou sem jsem si všimla pohybu na jižní karavanní cestě.“

„To máš pravdu. Murgové znovu obchodují s Tolnedrou. To je taková velmi slušná forma oznámení, že můžeme na každém rohu zase čekat špióna. Měla by ses vrátit do Šereku, aby se dvojčata mohla zase věnovat Mrinskému kodexu. Jestli se v tom někdo vyzná, tak jsou to právě oni dva.“

Takže jsem se druhý den ráno vypravila do Emgaardu, abych pokračovala ve svém úkolu a dvojčata se vrátila zase k tomu svému. Pobyt v Nysse byl pro mě něco na způsob prázdnin, ale každé prázdniny skončí a je potřeba se vrátit do práce.

V roce 5300 učinila dvojčata jistý objev a důvěrně nám sdělila, že

tohle je století Vraha boha. Mluvila jsem dlouze s Geranem a jeho synem Darionem, který pracoval jako kameník. Geran už byl hodně starý a trochu apatický. Myslím, že už mi plně nerozuměl, když jsem mu řekla, že bychom se měli přestěhovat do Sendarie.

„Asi by bylo lepší, kdybychom ho nechali tady, teto Pol,“ řekl mi Darion. „Stejně nebude chtít opustit matčin hrob a nepochopí, proč se máme stěhovat. Proč bychom ho nemohli nechat dožít tady. Za nějaký měsíc už si nás ani nebude pamatovat. Když tu na něj někdo dohlédne, bude mu asi nejlépe.“

Sice se mi to nelíbilo, ale Darion měl asi pravdu. Geran byl na prahu senility, a já jsem věděla, že přestěhování by pro něj znamenalo jistou smrt. Odjeli jsme s Darionem, jeho ženou Esenou a jejich desetiletým synem Darralem do Val Alornu, tam jsme nasedli na loď a odjeli do Darine a dál do Medalie. Tam jsem koupila dům a Darion začal zase pracovat jako kameník. Většinou dělal náhrobky, což je poněkud skličující záležitost. Darral se vyučil stejnému řemeslu, a když mu bylo šestnáct, oženil se s Alarou, dcerou místního obchodníka.

V roce 5329 Alara porodila chlapce Gerana. Otec, který nás pravidelně navštěvoval, si pozorně prohlédl novorozeně. „To není on, Pol,“ oznámil mi.

„To není moje chyba, otče. Mimochodem, za několik let je zase přestěhuji.“

„Proč?“

„Medalie je na hlavní cestě mezi Darine a Murosem, takže se po městě pohybuje na můj vkus příliš mnoho cizinců. Chci nějaké klidnější místo.“

„A už ses rozhodla, kde se usadíš?“

„Ano. Je to malá vesnička v horách.“

„Jak se to místo jmenuje?“

„Annath, otče. Je to hned u algarských hranic a je tam velký kamenolom. Darral tam lehko najde práci a nebude muset dělat náhrobky.“

XV.

MOŽNÁ JSTE si všimli, že moje informace o přestěhování byla trochu nepřesná. Za ty roky už jsem pochopila, že dávat otci úplné informace se nevyplácí. Otec měl snahu se do všeho plést a věci komplikovat, Mám podezření, že si otec o sobě myslí, že je umělec, ale já mám na umění jiný názor.

Upřímně řečeno jsem Annath nikdy ani nezahlédla a moje rozhodnutí přestěhovat se tam bylo založeno pouze na jeho blízkosti k algarské hranici. Matka mi totiž řekla, že si Geran vezme algorskou

dívku jménem Ildera a já si myslela, že by nebylo špatné, kdyby ti dva vyrůstali v podobném prostředí.

Ukázalo se, že náš odjezd hodně oddálila Darionova choroba, která se bohužel dost protáhla. Dlouhé choroby mě trápí ještě víc než náhlé zástavy srdce. Normálně by nemoc měla trvat buď týden nebo deset dní, a pak se pacient buď vzpamatuje nebo zemře. Smrt je stejná po dlouhé i krátké nemoci. Darion se trápil až do roku 5334, kdy zemřel. Všechno v Medalii nám připomínalo jeho ztrátu.

Darral prodal dílnu i dům, sbalili jsme náš majetek, který se vešel na dva vozy, a jednoho letního rána jsme opustili Medalii.

V létě se poměrně pěkně cestuje v horách. Neměli jsme nijak na spěch, takže jsme si užívali. Jednoho dne Darral pohlédl na horskou bystřinu a zastavil. „Co říkáš, teto Pol?“ zavolal na mne. „Tohle by mohlo být dobré místo pro tábor, tady by si koně pořádně odpočinuli.“

„Vždyť je teprve poledne, Darrale,“ ozvala se Alara.

„No ale je to dobré místo a my jsme koně nešetřili. Celou cestu táhli do kopce.“ Sice se snažil zdůrazňovat starost o koně a přitom se nedívat na tu říčku, ale já jsem hned poznala, o co jde. Připomnělo mi to léta strávená v Emgaardu. Zastavila jsem své spřežení, zabrzdila vůz a slezla dolů. „Támhle je pěkné místo,“ ukázala jsem na plácek pod vysokými cedry. „Měl by ses postarat o koně, potom připravit ohniště a nasekat, dřevo na večeři a na snídani.“

„Myslel jsem...“

„To jsem si úplně jistá, miláčku. Nejdřív práce, potom zábava.“

Smutně na mě pohlédl a pak se dal do práce.

„Co jsi tím myslela, teto Pol,“ zeptala se Alara. „Darral už je dospělý mužský, ten si přece nehraje.“

„Opravdu? To se musíš ještě hodně učit, Alaro. Jen se někdy podívej svému muži do tváře. Neměl tam tenhle výraz od svých devíti let.“

„A co bude dělat?“

„Bude se nám snažit nabídnout něco k večeři.“

„Máme tady sušené hovězí, mouku a fazole.“

„Já vím, ale on ti bude tvrdit, že už ho nudí jíst každý večer to samé.“

„Proč by to dělal?“

„Protože chce jít na ryby, Alaro. Ta říčka v něm probudila instinkty, kterým nemůže odolat.“

„Přece nemůže nachytat za jedno odpoledne tolik ryb, aby nás nasýtil.“

„No, možná by mohl a navíc tu máme ještě zítřek.“

„Zítřek?“ Její tvář prozrazovala překvapení. „To je absurdní! Takhle se nikdy nedostaneme do Annathu, když budeme zastavovat u každého potoku.“

„Raději si na to zvykni, Alaro. Takhle to v téhle rodině chodí. Zítra ráno bude jeden z koní kulhat nebo bude něco s kolem a budeme tu muset zůstat.“

„A jak dlouho to bude trvat?“

„To záleží na tom, jak budou brát ryby. Řekla bych tak tři dny. Pokud tady nemá Starý podvodník nějaké příbuzné.“

„Kdo je Starý podvodník?“

Takže zatímco Darral rychle štípal dříví, já jsem vyprávěla Aláře o Gelanových příhodách se starým pstruhem v Emgaardu. Alara se tomu s chutí zasmála. Jinak to byla velmi vážná mladá dáma, které trocha smíchu jen prospěla. Darral konečně skončil s přípravou palivového dříví, a uřízl sobě a synovi prut, na chytání ryb. „Ještě jedna věc, drahoušku,“ řekla jsem Aláře. „Ať tě ani nenapadne sahat po noži, kdyby náhodou přinesl nějakou rybu.“

„Proč bych měla sahat po noži, teto Pol?“

„To je zásadní věc a musíš si to zařídit hned od začátku.“

„Já ti nerozumím.“

„Však to pochopíš. Až se objeví s rybou, koukni se mu rovnou do očí a jasně mu řekni, že když si jí chytil, ať si jí vyčistí. Z toho nemůžeš ustoupit, ani kdyby si to nějak zařídil, třeba spadl a zlomil si ruku. On bude čistit rybu, ne ty. Může to na tebe zkoušet všelijak, ale ty nesmíš podlehnout. Jakmile bys to připustila, zradila bys celé ženské pokolení.“

Zasmála se. „To si děláš legraci, teto Pol?“

„Ani trochu. Nikdy nečisti rybu a řekni mu, že je to proti tvému náboženství nebo něco takového. Jakmile vyčistíš jednu rybu, budeš to dělat po zbytek života.“

Darral a jeho malý syn Geran nakonec nějaké ryby chytili. Trvalo

jim to dva dny, což je běžný průměr. Potom spokojeně zamířili horami k našemu cíli.

Do Annathu jsme dorazili jednoho krásného slunečného odpoledne. Byla jsem udivena jeho podobou s Emgaardem. Horské vesnice jsou skoro vždycky položeny na březích nějakého potoka, proto leží na dně údolí. Samozřejmě by šla postavit vesnice na vrcholku kopce, ale pak by vás nenáviděly všechny ženy, protože nosit vodu, je ženská práce. Ženy jsou rády blízko proudu a většina žen by byla nejraději, kdyby jim protékal rovnou kuchyní. Na první pohled se mi vesnice zalíbila, ale zároveň mnou projelo mrazení. Tady v Annathu se mělo stát něco strašného.

Jak jsme projížděli vesnicí, všichni vyběhli na ulici. To už lidé tak ve vesnicích dělávají.

„Kampa máš zaměřeno, cizince?“ zeptal se Darrala podivným dialektem místní stařík.

„Přímo sem, příteli. A toho cizince si můžeš nechat od cesty. Chceme se tu usadit, takže se asi brzy seznámíme.“

„A jaký že by mohlo bejt tvý ctěný jméno?“

Darral se na něj zašklebil. „Mohlo by být třeba Belgarat nebo možná Kal Torak. Věřil bys mi to?“

„To asi ne,“ uchechtl se stařík.

„No tak jo,“ vzdychl Darral. „Jenom jsem to zkoušel. Ve skutečnosti se jmenuju Darral a tohle je má žena Alara. Ta dáma na druhém voze je moje teta Pol a ten malý chlapec, co vedle ní spí, je můj syn Geran.“

„Jsem rád, že tě tu mohu přivítat, Darrale,“ řekl chlápek. „Já se jmenuju Farnstal a obvykle tady vítám cizince – asi proto, že jsem starej šťoura. Kousek dál po cestě je hospoda, kde se můžete usadit, než najdete něco stálýho. Čím se živíš, Darrale?“

„Jsem kameník od Sulturnu. Tam jsem trávil většinu času tím, že jsem dělal náhrobky. To je poněkud neradostná práce, proto jsem se rozhodl dělat něco veselejšího.“

„Jestli umíš pořádně udeřit kladivem, tak si přišel na pravé místo, Darrale. Lidi tady odsekávají kamenné bloky támhle z té skály. Bude to ještě chvíli trvat, než ji celou zpracujou. Tak se běžte ubytovat. Pak si ještě povykládáme.“

„Asi jste si všimli, že je Darral velmi pohotový. Jeho přátelské chování nám pomohlo splynout se společností v Annathu bez problémů. Asi jste si také všimli, že jsme trochu posunuli místo našeho původu. Zároveň se ovšem nedalo říct, že by šlo o lež. Medalie a Sulturn nejsou daleko od sebe. Je to nějakých devadesát mil, takže Darral byl vlastně nějakých devadesát mil od pravdy.

Vešli jsme do malého hostince a za námi většina vesničanů. Takhle už to v malých vesnicích chodí. Najali jsme pokoje a několik mužů pomohlo Darralovi opatřit koně. Ženy zase pomáhaly Alaře a mně, a děti okamžitě obklopili Gerana. Do večera jsme už nebyli žádnými cizinci.

Hory nemají žádného majitele, takže vesničané vytvořili jisté družstvo, které spolupracovalo při dobývání žulových bloků. Farnstal řekl Darralovi, že se vždy na podzim objevuje kupec z Murosu, který od nich to kamení kupuje.

Příštího dne vzal Darral své nádobíčko a odešel do lomu, kde se dal do práce. Šlo mu to, jakoby tam žil odjakživa. Místní ženy nám zatím ukázaly prázdný neobydlený dům.

„Komu to patří?“ zeptala jsem se statné ženy jménem Elna.

„Asi tomu, kdo se tam nastěhuje a opraví si střechu,“ odpověděla. „Rodina, které dům patřil, zemřela asi před deseti roky a od té doby je dům opuštěný.“

„Skutečně to nikomu nepatří, Pol,“ ujišťovala mě další matrána. „Bydlím tady přes ulici a to místo je opuštěné celou dobu. Už jsme říkaly mužským, že by bylo nejlepší ten barák strhnout, ale víte jací jsou. Že prý to udělají, až bude čas.“

„Přece se tam nemůžeme jen tak nastěhovat,“ namítla Alara.

„Proč ne?“ zeptala se Elna. „Vy potřebujete dům a my potřebujeme sousedy. Odpověď je zcela jasná.“ Rozhlédla se po přítomných dámách. Získala jsem neodbytný pocit, že je to místní kápo. „Když potřebuje Alara oficiální povolení, můžeme se zeptat našich mužských, a kdyby snad měli něco proti, tak jim pohrozíme takovou dietou, že už budou vědět, jak hlasovat.“

Všechny se zkušeně zasmály. Nikdy nepodceňujte ženy, které vládnou v kuchyni.

Protože bylo léto a večery byly dlouhé, trvalo Darralovi – a

ostatním mužům vesnice – pouhý týden než spravili střechu, okna a dveře. Pak nám ženské pomohly uklidit, a bylo hotovo a to je vždy velmi pěkné.

Mám pocit, že jsem nepoznala přátelštější místo než byl Annath. Lidé tam byli opravdu velmi vstřícní a nápomocní. Většinou se zastavili se slovy, že jdou jenom na skok a pak jim nedalo, aby nepřiložili ruku k dílu. Částečně je to asi dáno tím, že v tak zapadlých koutech lidé většinou lační po novinkách. Naši popularitu ve vesnici ještě zvýšila zvěst, že jsem lékařka. V Annathu nikdy předtím lékař nebyl. Lidé si museli pomáhat domácí medicínou. Některá skutečně pomáhá. Je ovšem zajímavé, že domácí léky vždycky chutnají odporně. Řídí se to zřejmě heslem, že co není dobré, pomáhá. Já s tím nesouhlasím. Některé z mých léků dokonce chutnají velmi lahodně.

O kupce z Murosu, který přijel nakupovat kamení, jsem se příliš nezajímala. Choval se, jakoby nám dělal milost, že ty kamenné kvádry odveze. Za ty roky jsem se o obchodnících dozvěděla mnohé. Například to, že nehnou prstem, pokud jim to nepřinese zisk. Tenhle přijel se znuděným výrazem ve tváři, pohlédl na bloky připravené k odvozu a pak s nesmlouvavým výrazem vyřkl svou nabídku.

Darral, který o obchodě také ledasco věděl, byl dost moudrý, že držel jazyk za zuby, dokud chlapík nezmizel. „To byla běžná nabídka?“ zeptal se kolegů.

„Je to furt zhruba stejný,“ odpověděl starý Farnstal. „Dycky vykládá, co ho stojí doprava do Murosu a jiný kecy. Pak nám navrhne cenu s výrazem „buď ber, nebo nech tak“. Tady žádněj jinej kupec není, tak co nám zbejvá?“

„Já jsem kdysi kupoval žulové kvádry, Farstale, a to mi věř, že jsem platil mnohem víc,“ pokýval hlavou Darral. „Láme se tu kámen i v zimě?“

„To byl nebyl zrovna dobrej nápad, Darrale,“ zasmál se Farnstal. „Tam nahoře jsou takový mraky sněhu, že se nedá dostat na okraj. A i kdyby ses tam dostal, tak by se s tebou mohla utrhnout lavina. Zima je špatnej čas.“

„No tak, se na to aspoň budu mít čas podívat,“ zamnul si bradu Darral. „Zajedu v zimě do města a pozeptám se na cenu žuly. Máme tady velmi dobrý kámen, pánové. Jsou i ostatní části lomu tak

kvalitní?“

„Na východě je v horní části vrstva břidlice,“ ozval se Wilg, kameník s velkým nosem. „My bychom si s tím nevěděli rady, ale ten chlápek z Murosu je od ty dobroty, že to odveze.“

„Tomu věřím,“ poznamenal sarkasticky Darral. „A ani nic za odvoz nechce, co?“

„Ani halíř,“ potvrdil Wilg.

„To je od něj skutečně šlechetné. Asi s sebou vezmu kus naší žuly a pár vrstev břidlice, abych zjistil skutečnou cenu. Možná se tu příští rok objeví víc zájemců. Trocha konkurence by toho chlapíka z Murosu mohla dohnat k lepším cenám a trochu poctivějšímu jednání.“

„Ty myslíš, že nás s cenou žuly podvádí?“ podivil se Wilg.

„Nejde jenom o žulu, Wilgu. Byl jsi někdy ve větším městě?“

„Byl jsem jednou v Medalii.“

„A z čeho jsou tam střechy většiny domů?“

„Máni pocit že z břidlice,“ vydechl údivem Wilg. Oči se mu rozšířily a pak nebezpečné zúžily. „My mu tu břidlici dáváme zadarmo a on ji pak prodává, co?“

„Já bych si myslel, že jo,“ potvrdil Darral.

„Bych rád věděl, jestli ho ještě chytí,“ třel si svou obrovitou pěst Wilg.

„Moc se neplaš,“ klidnil ho Farnstal. „Už takhle s náma hraje betla několik let, tak se vobjeví i příští rok. Nabrousíme si kudly a začne krváčet z tolika děr, že ani nemá tušení, že jich tolik může bejt.“ Mrkl na svého synovce. „Ses pašák, Darrale. My tu žijem v ty pustině tak dlouho, že ani nevíme, jak se chovají lidi v civilizaci. Ale jednu věc ti řeknu.“

„A co?“

„Až se tu příští rok vobjeví ten chlápek z Murosu, tak mu dáme lekci ze slušného chování. Wilg mi ho přidrží a já mu budu tak dlouho rajtovat po břiše, až bude vědět, co je to poctivost.“

„Už se toho nemůžu dočkat,“ řekl Darral se širokým úsměvem.

Darral skutečně v zimě navštívil několik měst v severní Sendarii a příští rok byl místní zájezdní hostinec plný koupěchtivých zákazníků. Ukázalo se totiž, že zdejší žula je vynikající kvality a břidlice, kterou vesničané doposud vyhazovali, je snad ještě lepší.

Darral udělal to nejjednodušší a zároveň nejlepší, co mohl. Uspořádal totiž aukci, kde prodával jednotlivé bloky a potenciální kupci přihazovali, kolik uznali za vhodné. Všichni odjížděli s vozy plnými kamene.

Muž z Murosu přijel pozdě, takže přišel o všechno to vzrušení kolem i o pohled na vozy plné kamene. „Kde je žula?“ ptal se. „Snad si nemyslíte, že si jí budu sám nakládat?“

„Obávám se, že pro tebe, příteli, letos nic nemáme,“ řekl mu Darral přátelsky.

„Co to má znamenat, že nic nemáte?“ V hlase byl slyšet hněv. „Chceš mi říct, že se všichni muži ve vesnici proměnili v lenochy? Proč jste mi nedali vědět, že pro mě nic nemáte? Táhnou se sem pro nic za nic. To vás bude stát příště něco navíc. Možná vůbec nepřijdu.“

„Budeš nám chybět,“ řekl mu Darral. „Sice ne moc, ale přeci. Máme teď v Annathu nový způsob. Máme tady aukci.“

„Kdo by se zajímal o kamení třetí třídy?“

„Bylo tu asi tucet zájemců, co?“ obrátil se Darral na ostatní kameníky. „Přestal jsem je při tom přihazování počítat.“

„To mi nemůžete udělat!“ zaječel kupec z Murosu. „Máme smlouvu! Mám na to právo!“

„Jakou smlouvu?“

„Je to ústní smlouva.“

„A s kým?“

„Uzavřel jsem ji s Merlem.“

Kameníci z Annathu se rozesmáli. „Merlo je už pět let mrtev,“ prohlásil jeden z nich, „a bylo mu pětadevadesát, když zemřel. Merlo řekl každému, co chtěl slyšet, jen když za to byl žejdlík piva. Byl to místní opilec a jeho slovo mělo cenu skutečně jednoho piva. Jestli to chceš vzít k právníkovi, tak si posluž. Pak dostaneš opravdovou lekci v podvádění. Od nás nic nedostaneš, ale ten právník tě pěkně oškube.“

Do kupcových očí se vkradlo zoufalství. „A co ta bezcenná břidlice, kterou jsem odvážel?“ zeptal se. „Vezmu aspoň to, když nic jiného nemáte.“ Přimhouřil oči. „Tentokrát ale budete muset za odvoz zaplatit. Dřív jsem to odvážel z čirého přátelství.“

„To je docela legrační situace s tou břidlicí,“ prohlásil Darral. „Jeden muž z Darine se na ni podíval a přeplatil všechny ostatní.“

Dostali jsme za ni tolik co za žulu. Není to zvláštní. Mimochodem, pár sousedů by si s tebou rádo promluvílo.“ Podíval se přes rameno. „Neviděl někdo Wilga a starého Farnstala?“ zeptal se tiše.

„Myslím, že čekají na cestě severně od města,“ odpověděl jeden z mužů s úšklebkem. „Chtěj si tady s kámošem popovídat o samotě.“

Nevím, co mu Wilg s Farnstalem povídali, protože je nebylo slyšet. Zato bylo slyšet toho kupce. A bylo ho slyšet asi až v Murosu.

„Tak co, už je poctivý?“ zeptal se Darral.

„Je jako novorozené kůzlátko,“ zasmál se Farnstal. „Ale dal se při ty naší disputaci na víru, nebo co.“

„Na víru?“

„Ke konci se už jenom modlil, že jo, Wilgu?“

„Taky mi to tak připadalo.“

Večer byla oslava, která hlučností asi překonala tu po aukci. Peníze jsou pěkná věc, ale někdy je odplata víc.

Darral se stal místním hrdinou a my všichni jsme byli přijati za členy komunity. Myslím, že jsem se nikdy necítila bezpečněji. Konečně jsem našla svou „jeskyni v horách“.

V roce 5338, když jsme byli v Annathu asi čtyři roky, přišla ke mně zase moje matka na jednu ze svých návštěv. „*Musíš se zase vrátit do Nyissy, Pol,*“ oznámila mi.

„*A proč to?*“ podivila jsem se. „*Měla jsem pocit, že je tam všechno v pořádku.*“

„*Na trůnu je nová Salmissra a Angarakové to zase na ni zkouší.*“

„*Asi poletím do Rak Ctholu a udělám z Ktačika žábu,*“ zahuhlala jsem temně.

„*Tentokrát to není Ktačik. Ted' v tom má prsty Zedar. Mám pocit, že spolu Ktačik a Zedar hrají podivnou hru, ve které vyhrává ten, kdo získá Salmissru.*“

„*To je nuda. Zavolám otce, aby to tu vzal za mě. Pak poletím do Nyissy a urovnám to tam jednou provždy. Už mne to začíná unavovat.*“

Nebyla jsem k otci nejpřívětivější, když dorazil. Zarazila jsem jeho námitky a odmítla mu podat bližší vysvětlení. Bylo to asi dost strohé a neslušné.

Když jsem dorazila do Sthiss Toru, neobtěžovala jsem se s

nějakými přestrojeními. Prostě jsem vešla do hlavních dveří, oznámila jim, kdo jsem a že bych chtěla mluvit s královnou. Několik eunuchů se mne pokusilo zastavit, ale naházela jsem je na různé strany. Někteří viseli v korunách, jiní se probrali v džungli, aniž by měli potuchu, jak se tam dostali. Pak jsem se proměnila v příšeru, která se mi osvědčila v lesích jižní Sendarie před několika tisíci let a rázem jsem byla na chodbě vedoucí k trůnnímu sálu sama. Proměnila jsem se zpět a pokračovala dál.

Když jsem vstoupila, Zedar byl zrovna u současné Salmissey a vypadal skutečně hrozně. Měl strhané rysy, celkově sešel a v očích měl výraz štvance. Těch pět století, co strávil hlídáním svého polomrtvého mistra mu skutečně neprospělo. Zíral na mne, když jsem vstoupila a v očích se mu objevilo světélko poznání, „*Polgaro?*“ vypravil ze sebe překvapeně. Někdo mu o mně musel povědět a dost věrně mně popsat. „Jsi to skutečně ty?“

„Je prima, že tě zase vidím, starý brachu,“ lhala jsem. „Kdo teď hlídá Torakův hrob? Snad ne Ktačík?“

„Nebud' bláhová.“ Pak překvapeně pozdvihl obočí. „Zdá se, že mne znáš, ale já si nevzpomínám, že bychom se spolu setkali.“

Formálně jsme sice nebyli představeni, drahý hochu, ale já měla tu čest – jestli je to to správné slovo – být přítomna tvému rozhovoru s Jednookým u Vo Mimbire.“

„To není možné. Cítil bych tvou přítomnost.“

„Abych řekla pravdu, tak bys nemusel cítit nic. Neříkej mi, že nevíš, jak to zařídit. To bych si musela myslet, že tvůj mistr skutečně něco zanedbal v přípravě, chlapče. Přejdeme ale raději k věci. Jsem dost zaměstnaná na to, abych se každou generaci hnala sem do toho močálu a dávala tu věci do pořádku.“ Pak jsem se zahleděla na Hadí královnou. Připomínala mi Sally – byly vybírány podle stejného klíče – ale v něčem se od ní výrazně lišila. Za prvé neměla její cit. Tahle Salmisra byla z ocele. „Nebudu tady zbytečně ztrácet čas, Salmisro. Ty jistě víš, co ti udělám, když se budeš plést do cesty Vrahovi boha, že? Máš své způsoby, jak vidět do budoucnosti, takže to jistě víš.“

Přimhouřila oči, „To má být výhrůžka, Polgaro? Ty mi vyhrožuješ v mém vlastním trůnním sále?“

„To není výhrůžka, Salmisro. To je prostě konstatování faktu. Až

mne uvidíš příště, tak se to stane.“

„Issa mne ochrání.“

„Jestli bude zrovna vzhůru. Ale moc bych na to nespolehala. Ty chceš získat nesmrtelnost a já to mohu zařídit. Asi se ti to nebude líbit, ale budeš žít navždy. Asi se ale potom nebudeš chtít podívat do zrcadla. Zedar a Ktačik – možná i Urvon – budou před tebou mávat Torakovým jménem, dokud nebudeš stará a unavená. Já bych jim, má drahá, nevěřila. Torak miluje akorát sám sebe. V jeho srdci není místo pro nikoho jiného – až na mne – samozřejmě. Ale když to rozebereš, tak nemiluje ani mne. Jenom si mne chce podrobit a udělat ze mne svou otrokyni. Proto taky ztratil bitvu u Vo Mimbire.“ Usmála jsem se na Zedara. „Že je to tak, Zedare? Torak přece věděl, že nesmí třetí den na bitevní pole, že ano? Ale on stejně musel ven. Proto teď leží v jeskyni v Cthol Murgosu a je mu čím dál hůř. Spojil jsi se se zlem, Zedare, a poneseš za to následky.“

V tu chvíli jsem z ničeho nic měla hrozné vidění a přesně věděla, jaký osud čeká bratra mého otce. Bylo to tak děsné, že byla hrůza jen na to pomyslet. V tu chvíli jsem také zcela jistě věděla, že to bude Zedar, kdo konečně najde a představí lidstvu toho, kdo nahradí Toraka. Zároveň jsem pochopila absolutní nezbytnost Zedarovy existence. Dá lidstvu ten největší dar a na oplátku bude žít v hrobě.

Mám dojem, že Zedar zachytil stejnou vizi, protože strašně zbledl.

Pohlédla jsem zpět na Hadí královnu. „Poslechni mou radu, Salmissro, a nenech se zatáhnout do těch chorobných her Ktačika a Zedara. Ať ti slibují cokoli, ani jeden z nich nedokáže Toraka ovlivnit. Oni Toraka neřídí. Když se nad celou situací zamyslíš, zjistíš, že Torak nemá ani nijak rád své učedníky. Zedar se o tom mohl přesvědčit u Vo Mimbire, co Zedare? Klidně zmizíš jako proužek dýmu, když se Torakovi znelíbíš a ani nebudeš mít ponětí proč. Vyměnil jsi lásku jednoho boha za nestálost druhého. To byla tedy volba, starý brachu.“

Na jeho tváři se objevila obrovská lítost spolu s takřka absolutní bezmocností. Bylo mi ho skoro líto.

„Jsem ráda, že jsme si měli příležitost takhle ve třech popovídat,“ řekla jsem jim. „Doufám, že to vyjasnilo situaci. Ted’ je vám oběma

jasné, co se stane, když se budete plést do něčeho, co není vaše starost. Když se budete řídit podle mé rady, všechno bude v pořádku. Když ne, tak naše příští setkání bude velmi nepříjemné.“

Po těch slovech jsem zmizela. Je zjevné, že je ve mně něco po otci, protože mám příliš často sklon k melodramatičnosti. Asi dědičná vada charakteru.

Opustila jsem Sthiss Tor, ale nevrátila jsem se rovnou do Annathu. Strávila jsem několik týdnů vysoko v Tolnedranských horách a přemýšlela nad tím viděním, co jsem měla v Salmissřině trůnním sále. Věděla jsem, že to bude Zedar, kdo najde Eriondu, ale v tu chvíli jsem neznala ani Eriondovo jméno. Měla jsem silný pocit, že se do toho vměšuje někdo zvenčí, ale nebyla jsem schopná rozpoznat kdo to je a to mne znervózňovalo. Bylo zjevné, že do hry vstupuje nový hráč. Teď už to samozřejmě vím. Ještě aby ne, když jsem toho hráče sama vychovala z malého chlapce přímo v téhle vesnici.

Jednou si o tom budu muset s Eriondem promluvit, abych se dostala na kloub tomu vidění. Jenom tak. Ze zvědavosti.

Byla jsem také čím dál nešťastnější z toho, co budu muset provést Salmissře. Obě jsme věděli, že se to stane, ale jí zřejmě někdo přesvědčoval o tom, že toho nebudu schopna. Jediná moje útěcha tkví v tom, že od chvíle, kdy si na to zvykla, už není nešťastná, že se to stalo a Nyissa prosperuje mnohem lépe od chvíle, co je na trůně ve své současné podobě.

Ať jsem to převracela jakkoliv, nemohla jsem nijak změnit, co se mělo stát. Konečně jsem se s tím trochu smířila a vrátila se do Annathu, Tam se na mne okamžitě vrhl otec, ale já ani nijak neprotestovala, protože už jsem stejně věděla, co mi chce říct.

Když přešla zima, na otce zase přišla cestovní horečka a on vyrazil, aby se podíval, co je ve světě nového. Byla bych mu to řekla, ale on se o tom musel přesvědčit na vlastní oči.

Já zamířila do Algarie ke klanu, kde se konečně narodila Ildera, předurčená Geranova nevěsta. Promluvila jsem s jejím otcem,

klanovým náčelníkem, aby přesídlili do víceméně stálého ležení u hranic nedaleko Annathu. Slovo hranice, tam příliš mnoho neznamená. Tam, co jsou stromy, je Sendarie, zatímco kde je tráva, leží Algarie. Tak se setkal devítiletý Geran se sedmiletou Ilderou. Nebyla jsem u toho, ale stejně jsem ten zvonek slyšela. Všechno šlo podle plánu.

Když bylo Geranovi dvanáct, vzal ho otec do lomu do učení. Geran si prodělal všechny obvyklé bolístky, ale pak mu začaly sílit svaly a on vplouval do tajů rodinného řemesla.

V Annathu plynul život bez větších vzruchů. V těchto vesnicích je poměrně běžné, že lidé neznají ani jméno současného krále a smrt krávy je hlavním předmětem hovoru na týdny.

Pak se v roce 5345 objevil v Annathu otec i s dvojčaty. „Měla by ses setkat s jistými lidmi, Pol,“ oznámil mi otec. „Belkira a Beltira to tady na chvíli vezmou za tebe a já tě představím pár lidem, o kterých si mohla číst v Mrinském kodexu.“

Nijak jsem se nevzpírala. Už jsem měla rurálního způsobu života docela dost.

Dostali jsme se do Algarie a tam se setkali se zamračeným chlapcem jménem Hettar. „Řekla bych, že s tímhle budou problémy, otče,“ předpověděla jsem, když jsme opouštěli tábor krále Cho-Rama.

„Je to možné,“ souhlasil.

„Asi ho budeme muset uvázat na řetěz, až vyrostе. Sama Murgy nijak nemiluju, ale u něj se nenávisť k nim může stát až náboženstvím.“

„Murgové mu zabili rodiče, Pol.“

„Já vím, řekl mi to. Ale jednou z něj má být král Almaru a takové šémě nenávisť nám může způsobit vážné problémy.“

„Já ho zvládnou,“ prohlásil otec s přesvědčením v hlase.

„Tomu věřím. Kam zamíříme teď?“

„Dej se do pucu, Pol, princ Kheldar je velmi mazaný mladý muž.“

„Vždyť je mu teprve deset.“

„Je kluzký jako úhoř.“

Ukázalo se, že to nebyla vůbec nadsázka. Princ Kheldar byl velmi šarmantní, přehnaně slušný, ale zároveň i bez zábran. Moc se mi líbil.

Pak jsme se vydali do Trellheimu v Šereku, abychom se setkali s Barakem a jeho bratrancem, korunním princem Anhegem. Hned při prvním setkání s nimi jsem měla ten zvláštní pocit, který občas mívám. Měla jsem pocit, jako by přede mnou stál Anrak, bratranec Ocelového stisku. Barak i Anheg byli Šerekové do morku kosti, jestli víte, co tím myslím. Zároveň byli oba velmi inteligentní. Dokázali to ale velmi umně skrývat.

Pozdě na podzim mne otec odvedl zpět do Annathu. „S ostatními si promluvíme příští léto,“ řekl. „Chtěl jsem, aby ses nejdřív seznámila s Alorny. S těmi bývají problémy.“

„Myslela jsem, že je máš rád, otče.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Vždyť s nimi trávíš většinu času.“

„Já s nima musím trávit většinu času, Pol. Stále tam hrozí nějaký průšvih. Pán mi řekl před pěti tisíci lety, abych na Alorny dohlédl a ukázalo se, že je to práce na plný úvazek. Řekl mi, abych to dělal, tak to dělám. Ale nebaví mě to.“

„Ty jsi tak hodný chlapec, otče.“

Příští jaro ke raně dolehl matčin hlas. „*Je čas, aby ses vrátila do školy, Pol.*“

„Cože?“

„*Je tu pár věcí, které budeš vbrzku potřebovat.*“

„*Jako například?*“

„*Budeš se muset naučit hrát s lidskou pamětí.*“

„*Můžeš mi to trochu přiblížit, matko?*“

„*Nejdřív se budeš muset naučit ovládat lidskou paměť, aby byli lidé schopni na něco zapomenout. Potom se naučíš ty vymazané vzpomínky nahradit něčím, co se nestalo.*“

„*To umíme?*“

„*Ano. Lidé si to občas dělají sami. Tím se mění skutečnosti. Ryba, která ti utekla se za nějaký čas jeví daleko větší.*“

„*Toho jsem si už všimla. Jak si s tím mám poradit já?*“

Její vysvětlení bylo poněkud zvláštní – a jak by ne, když se zabývalo lidskou pamětí. Meritum věci spočívá v tom, že zhruba polovina toho, co si pamatujeme, se skutečně stala. Máme tendenci měnit skutečnost tak, abychom si připadali lepší a abychom vypadali

lépe v očích jiných. A když to, co jsme provedli, není příliš chvályhodné, máme tendenci to zapomenout. Naše představy jsou většinou mnohem hezčí než skutečnost.

Abych se pocvičila, trochu jsem si pohrála s pamětí lidí v Annathu. A bylo to docela snadné.

„Proč se to mám učit, matko?“ zeptala jsem se po několika týdnech.

„Několik lidí je - spíše okrajově - zmiňováno v Mrinském kodexu. Asi bychom se na ně nejdřív měli podívat, jestli jsou na naší straně.“

„Všichni v západních královstvích budou na naší straně, matko.“

„V tom to celé vězí, Pol. Tihle lidé nejsou ze západu. Žijí v Garog Nadraku.“

XVI.

V TOMHLE OBLEČENÍ se přece nemohu objevit na veřejnosti, mami!“

„Vždyť vypadáš opravdu moc pěkně, Pol. Tvoje postava tak ještě lépe vynikne.“

„Tak to můžu klidně udělat i když si na sebe nevezmu vůbec nic! Rozhodně odmítám ukazovat se mezi lidmi v něčem, co je na mě tak těsně, jako by to byla druhá kůže!“

„Přesto se mi ale zdá, že tomu ještě něco chybí.“

„Tak sis toho všimla. Tomu tedy říkám postřeh.“

„Nebud’ na mě tak nepříjemná. Aha, už vím. Zapomněly jsme na dýky.“

„Dýky?“

„Většinou bývají čtyři - dvě budeš mít za pasem a po jedné zasunuté do každé boty.“

„K čemu jich potřebuju tolik?“

„To je prostě takový nadracký obyčej, Pol. Je to způsob, jak mohou nadracké ženy dát mužům najevo, že se mohou v klidu dívat, ale kdyby se chtěli dotknout, tak se dostanou do velkých potíží.“

Dvojčata za mě zaskakovala v Annathu, dokud nepřišel otec a mě matka zataáhla pěkně hluboko do lesů, aby mě poučila o zvláštностech nadrackých zvyků a oblékání. Oblečení, které pro mě připravila, sestávalo z kožených vysokých bot, těsně přiléhajících černých kožených kalhot a snad ještě těsnější černé kožené vesty. Tento suchý popis by mohl vyvolávat představy mužského vzhledu, ale když jsem si to oblékla, bylo mi okamžitě jasné, že nikdo z diváků nebude pochybovat o mém pohlaví. Konečně jsem pochopila, na co potřebují nadracké ženy ty dýky – a to hned několik. *„Chápou nadračtí muži, co mají všechny ty dýky znamenat?“* zeptala jsem se.

„Většinou ano – pokud jsou strážliví. Tu a tam ale dostanou laškovnou náladu a pak je třeba jim připomenout, aby si ruce zaměstnali někde jinde. Pár bodanců a řezných ran jim to obvykle spolehlivě vysvětlí.“

„To se snažíš být vtipná?“

„Myslíš, že bych to udělala?“

Tak jsem si vykouzlila čtyři speciální dýky používané mezi Ulgy. Jestliže chcete někoho zastrašit, předvedte mu jednu takovou dýku. Pohled na onu věcičku, která má na konci háček a obě strany zubaté jako pilky, obvykle evokuje nepříjemné pocity v žaludku.

„Ty jsou ale hrozné, Pol!“

„Cožpak nejde právě o to? Chci mít jistotu, že se nikdo neopije

natolik, aby si na mě začal něco dovolovat.“

„Uvědomuješ si ale, že budou snižovat tvou cenu, že?“

„Cenu? Jak to myslíš?“

„Nadracké ženy jsou majetek, Pol. To přece ví každý.“

„Aha, no jo. Já jsem na to úplně zapomněla. Je ještě něco, cos mi takhle zapomněla sdělit?“

„Budeš muset nosit obojek - velmi jemně ozdobený drahokamy, jestliže budeš mít velkou cenu. O řetěz se nemusíš starat. Nadracké ženy si řetěz k obojku nepřipojují, jenom výjimečně při slavnostních příležitostech. Po cestě do Yar Nadraku se někde zastavíme, aby ses mohla podívat, jak nadracké ženy tančí. Budeš se muset naučit, jak se to správně dělá.“

„Já už ale přece umím tančit, mami.“

„Ne tak, jak se tančí v Gar og Nadraku. Když nadracká žena tancuje, v podstatě svádí všechny muže v místnosti. To je taky hlavní důvod, proč všechny potřebují dýky.“

„Proč tedy tančí takovým, způsobem, když potom mají takové problémy?“

„Pravděpodobně kvůli té legraci, Pol. Tohle totiž nadracké muže dovádí téměř k šílenství.“

Pochopila jsem, že nadracké ženy dovedly sportovní odvětví „lámání srdcí“ až k dokonalosti a neváhají jít až na samu mez únosnosti. Tenhle malý výlet by přece jen mohl být zajímavější, než se zpočátku zdálo.

Pak jsme se obě proměnily v sokoly a vydaly jsme se na křídlech větru na cestu severovýchodně do země Nadraku. Ti dva muži, které jsme hledaly, byly v hlavním městě v Yar Nadrak. Matka ale navrhla, abychom se zastavily v bezejmenné vesničce uprostřed divokých lesů Gar og Nadraku, kde se mohu podívat na vystoupení nadracké tanečnice jménem Ayalla.

Tahle vesnička vypadala dost humpolácky, všechno tam bylo děláno jen tak napůl, což je ostatně dle mého pozorování velmi rozšířené v celém Gar og Nadraku. Budovy byly postaveny z kmenů a plátna, ale žádná z nich ani zdaleka neměla čtvercový či obdélníkový půdorys. Stěny se rozjížděly a opět spojovaly ve všemožných úhlech, ale to zřejmě vůbec nevadilo nikomu z přítomných. Tím se rozumí ze-

jména lovci kožešin a hledači zlata, kteří čas od času dorazili, když se jim zachtělo trochu civilizace. Matka i já jsme přeletěly město a pak jsme se snesly k místní hospodě, kde jsme se usadily u nemytého okna vysoko na zadní stěně.

„Ayallin majitel se jmenuje Kablek, Pol,“ informovala mě matka. „Ten také vlastní tuhle hospodu a Ayalla je vlastně výhodným obchodním tahákem. Každou noc tady tancuje a to přivádí prakticky všechny zákazníky. Kablek tady hlavně díky ní pěkně bohatne. Ředí svoje pivo tak, že už pomalu přestává pěnit, a prodává ho za nehoráznou cenu.“

„To zní jako by byl Tolnedřan.“

„Ano, docela ano - ale nemá to ten šmrnc.“

Dav zákazníků v Kablekově hospodě byl dost hlučný, ale bylo tam několik mohutných chlapíků s pořádnými klacky na udržování pořádku. Rázně ukončovali všechny rvačky na nože, ale pěstní souboje většinou ponechávali bez povšimnutí – pokud ovšem účastníci nezačali ničit zařízení hospody.

Kablek spolu se svými pomocníky nalévali pivo neuvěřitelným tempem až do pokročilého večera, kdy už štamgasti začali vykřikovat: „Ayalla, Ayalla, Ayalla!“ přičemž důkladně dupali do dřevěné podlahy a hlučně bušili pěstmi do stolů. Kablek je ještě několik minut nechal takhle burácet a rozléval pivo, seč mu síly stačily. Poté vyskočil na dlouhý pult u zadní stěny svého podniku a zahulákal: „Poslední objednávky, chlapi! Máte poslední příležitost koupit si pivo. Jakmile začne Ayalla tančit, už nikomu nenalejeme!“

Jeho hlášení ještě zvýšilo nával u pultu a poslední žíznivci se rychle spěchali zásobit. Pak, když se přesvědčil, že už mají všichni plné korbele, požádal Kablek zdvižením ruky o klid. „Tohle je ten správný rytmus!“ oznámil jim a svýma mozolnatýma rukama začal vytleskávat – nejprve třikrát pomalu a potom čtyři tlesknutí v rychlém sledu. „Neradil bych vám tenhle rytmus zapomenout, pánové. Ajalla to nemá ráda a se svými noži umí zacházet opravdu bleskurychle.“

Smích, kterým mu na jeho hlášku odpověděli, zněl poněkud nejistě. Každá tanečnice se snaží udržet pozornost svého obecenstva – ale nožem?

Poté se po krátké dramatické odmlce konečně v jasně osvětlených

dveřích objevila Ayalla. Musela jsem okamžitě uznat, že byla skutečně nádherná. Měla tmavé havraní vlasy, jiskřivě modré oči a smyslná ústa. Prakticky byla otrokyní, pouhým kusem majetku, ale žádný tolnedranský císař by se nemohl vyrovnat jejímu majestátnímu vzezření a držení těla. Ať už byla otrokyní či nikoliv, Ayalle jako by patřilo cokoli – nebo kdokoli – na co se podívala. Její oděv – jestliže se dá oděvem nazvat něco tak nepatrného a křehkého – byl z bledě průsvitného malloreánského hedvábí a při každém jejím pohybu jako by šeptal. Ponechával jí paže obnažené až k ramenům a volně splýval těsně nad okraj kožených bot, ze kterých na diváky výstražně vykukovaly zdobené rukojeti dýk.

Obecenstvo okamžitě začalo bouřlivě jásat, ale Ayalla se tvářila poněkud znuděně. Její výraz se ale změnil, jakmile diváci začali vytleskávat ten podmanivý rytmus. Ve tváři se jí objevilo soustředění a pouhou silou své nadpozemské přítomnosti dokázala uchvátit publikum a strhnout všechny v sále. Svůj tanec začala zvolna, skoro netečně, ale pak zrychlila tempo. Její nohy se jen míhaly, když vířila po celé místnosti v rytmu potlesku.

„*Nadechni se, Pol,*“ vyrušila mě najednou matka. „*Začínám ti před očima vidět černé skvrny.*“

Prudce jsem vydechla vzduch, který jsem nevědomky zadržovala v plicích. Natolik mě Ayalla dokázala zaujmout svým vystoupením. „*Je nadaná, co říkáš?*“ prohlásila jsem vlažně.

Ayalla předvedla veškeré své umění a celé vystoupení zakončila tak neuvěřitelně smyslným krokem, že v okamžiku zlomila srdce každého muže v místnosti. Zdálo se, jako by se nabízela každému, kdo by měl o ni zájem, ale její ruce na rukojetích dýk jasně dávaly na srozuměnou, co by provedla každému, kdo by byl natolik šílený, aby přijal její nabídku.

Páni! Tohle tedy vypadalo jako pořádná legrace!

„*Tak co, Pol?*“ zeptala se mě matka. „*Myslíš, že to taky zvládneš?*“

„*Možná to bude vyžadovat trochu cviku,*“ připustila jsem, „*ale ne zas tak moc. Víám naprosto přesně, co dělala. Ona je velmi hrdá na své*

ženství, nemám pravdu?“

„No, to ano. Určitě je.“

„A právě o tom vlastně je celé její tancování, což já myslím dokážu zvládnout poměrně snadno. Kroky nejsou zas až tak podstatné. Nejvíc záleží na jejím přístupu a postoji k věci a jsem přesvědčena, že mám svůj postoj. Dej mi týden, mami, a budu ještě lepší tanečnice, než je ona.“

„Pane jo, ty si ale nějak věříš.“

„Věř mi. Kam se vydáme teď?“

„Směřem na Yar Nadrak, do hlavního města. Budeš si muset vybrat majitele a pak se pustíme do práce.“

Většina z vás patrně nebude příliš detailně obeznámena se zvláštní povahou uspořádání celé nadracké společnosti. U Nadraků jsou ženy považovány za majetek, ale úplně jiný majetek, než třeba boty, koně nebo nákladní vozy. Nadracká žena si svého majitele vybírá a jestliže ten vyvolený nežije právě podle jejích představ, může vždycky použít svých dyk k přesvědčení dotyčného muže, aby ji prodal někomu, kdo se jí zamlouvá víc. A pokaždé dostává polovinu částky, za kterou byla prodána. Když se nadracká žena snaží a pořádně se tomuto obchodu věnuje, může zemřít značně bohatá.

Yar Nadrak je město zamořené komáry, kde je všude neustále cítit puch dehtu, které bylo vystaveno na bahnitém prostranství a okolních lesů se zakladatelé zbavili tak, že je zapálili – a to jsou ty lepší stránky onoho města.

Nemělo žádný význam to déle odkládat a tak když jsme přistály a já znovu nabyla své normální podoby, oblékla jsem se do koženého oděvu, který pro mě matka připravila. Vkročila jsem do města hlavní branou a přitom jsem si povšimla naleštěné ocelové masky Toraka, která na mě hleděla z průčelí. Možná právě tato hrozná upomínka jeho existence zavinila to, co se vzápětí stalo.

„Jen tak moc nespěchej, zlatíčko,“ prohlásil jeden z poloopilých strážců brány, upřeně se na mě zadíval a popadl mě za ruku. Rozhodla jsem se, že musím dát jasně na srozuměnou základní pravidla hry, tady a teď hned. Jednou nohou jsem ho z boku udeřila do kolena a on zavrávorál a skácel se. Pak jsem na něj skočila a koleno jsem mu vrazila do žaludku. Z opasku jsem vytáhla obě dyky a jejich pilovitá

ostří jsem mu zkříženě opřela o krk. „Nějaký poslední vzkaz?“ zeptala jsem se.

„Co to sakra vyvádíš?“ zaječel překvapeně.

„Právě se chystám na to, že ti proříznu hrdlo,“ vysvětlovala jsem mu trpělivě. „Ty ses mě dotknul a nikdo, kdo se opovází dotknout Polanny, nepřežije. To ví přece každý. Pomodli se. Budu s tebou hotová dřív než se naděješ.“

„Vždyť to byla nehoda!“ ječel vyděšeně. „Já jsem se tě přece nechtěl dotknout!“

„Promiň. To jsem si neuvědomila. Měl sis dávat lepší pozor.“

„Takže mi tedy odpustíš?“

„Samozřejmě, že ti odpouštím, pošetilý hochu.“

Stejně ti budu muset, podříznout krk, ale bude mě to opravdu mrzet. Jen klidně lež. Tohle budeme mít hned za sebou.“

Co jsem ale teď u všech všudy měla udělat? Byla jsem si jistá, že to udělalo na všechny přihlížející dojem, ale jak jsem se z toho měla vysekat, aniž bych musela toho hlupáka opravdu zabít?

„Polanno! Nech ho běžet!“ Ten hlas byl hluboký a jasně mužský a znělo to, jako by se ozýval odněkud zpoza mne. Přesto ale nepřicházel zezadu a ještě navíc mě neoslovil muž. To mě zachránila matka.

„Ale on se mě dotknul!“ protestovala jsem.

„Byl to jenom omyl. Nech ho jít.“

„On mě tím ale urazil. Nemohu ho přece jen tak nechat běžet.“

„Na tohle teď ale skutečné nemáme čas, Polanno. Jednou ho řízni a tím to bude vyřízeno. Trocha krve tuhle záležitost smyje. Nemusíš přece kvůli takové hlouposti hned prolévat litry krve.“

„No tak dobrá.“ Vzdala jsem to. Trochu jsem svou vystrašenou oběť škrábala nožem na špičku brady a pak jsem vstala a zasunula obě dýky za opasek. Vzápětí jsem se vydala na cestu do centra města. Pochybují o tom, že si někdo z kolemstojících vůbec všimnul, že odcházím sama.

„*To bylo poněkud přehnané, Pol.*“ Matka to pronesla dost jedovatým tónem.

„*Taky mám pocit, že se mi to nějak vymklo z rukou.*“

„*Polanna? Kde jsi na takové podivné jméno přišla?*“

„Nevím, prostě mi to v tu chvíli přišlo na mysl. Zdálo se mi, že to zní tak nějak nadracky.“

„Nadracky?“

„To je jedno, mami. Necháme to být a raději se půjdeme poohlédnout po nějakém vhodném majiteli.“

Nikdy předním jsem si samozřejmě majitele nesháněla a můžu vám prozradit, že je to něco naprosto jiného než třeba kupování bot nebo masa na večeři. Po dlouhém výběru jsme se konečně dohodly na jednom obchodníkovi s kožešinami jménem Gallak. Byl dostatečně úspěšný, aby měl potřebné kontakty a aby nebydlel v nějakém brlohu. Jako většina Nadraků byl i on hubený a měl pronikavé bystré oči. Celá záležitost ale měla jeden podstatný háček a ten spočíval ve skutečnosti, že Gallaka zajímaly peníze podstatně víc než ostatní příjemné stránky života, včetně žen. Kvůli této jeho zálibě jsme musely věnovat určité úsilí a vložit do jeho paměti určité vzpomínky. Nakonec jsme to ale s matkou vyřešily tak, že jsme využily jeho chamtivosti. Vnutily jsme mu představu velkého zisku, který utrží, až mě bude prodávat jinému majiteli a tím to bylo zařízeno.

Jednou pozdě v noci jsem se opatrně vplížila do jeho domu, poházela jsem po domě některé své věci a zbytek majetku jsem si uložila v jedné z prázdných místností, kterou jsem si zařídila jako svou soukromou ložnici. Když se o chvíli později začalo rozednívat, zapálila jsem v kuchyni oheň a dala jsem se do přípravy snídani. Brzy jsem měla všechno připraveno a tak jsem zašla do jeho ložnice a jemně jsem ho vzbudila. „Máš už hotovou snídani, Gallaku,“ oznámila jsem mu. „Vstávej.“

Protáhnul se a zívnu. „Dobré ráno, Polanno,“ pozdravil mě chladně. „Vyspala ses dobře?“ Zřetelně si pamatoval, jak mě asi před šesti týdny koupil v jedné zapadlé špeluňce na předměstí. Podle jeho vzpomínek jsem tu už byla dost dlouho na to, aby si na mě zvyknul.

Snědl připravenou snídani a pochválil moje vaření – což podle jeho názoru dělal pokaždé, když jsem mu něco uvařila. Pak mi zkontroloval obojek, aby se ujistil, že je dobře zamčený, a odešel do práce. Pro něj jsem již byla stálou součástí jeho života a nemohl samozřejmě nijak zjistit, že mě až do onoho rána nikdy předtím neviděl.

„Takže se do toho dáme,“ ozvala se mi matka, když odešel, „chceme najít jistého muže jménem Yarblek. Bude jednou v budoucnu dost důležitou osobou a tak bychom ho raději měly poznat.“

„Já se ale přece nemohu jen tak vydat kam se mi zachce, mami,“ připomněla jsem jí.

„Jak jsi na tohle přišla?“

„Jsem přece otrokyně, mami. Nemůžu se jen tak podle, libosti procházet po ulicích, nebo ano?“

„Ty asi nechápeš podstatu tohoto uspořádání, Pol. Gallak je tvůj majitel, ne tvůj pán. Ty jsi jeho majetek, ne žádná otrokyně.“

„V tom je nějaký rozdíl?“

„To je jako nebe a dudy, Pol. Tvůj obojek ti dává naprostou svobodu a jasně dává všem ostatním najevo, že jestliže se ti někdo postaví do cesty, Gallak ho nechá zabít. Ty tady máš větší svobodu, než jsi mívala jako eratská vévodkyně. Můžeš se vydat kamkoliv se ti zachce a nemusíš dělat nic, co se ti nelíbí. Nadracké ženy mají mnohem větší volnost než ženy kdekoliv jinde na světě - tedy kromě vlčic, samozřejmě.“

„To je tedy vážně zajímavý zvyk.“

Ačkoliv mu v té době bylo jenom patnáct nebo možná o trochu víc, byl už Yarblek v Yar Nadraku poměrně známou osobou. Ale přestože byl takto proslulý, bylo poměrně obtížné Yarbleka najít a moje pátrání mě zavedlo až do nejtemnějších částí města. Zpráva o ranním incidentu u brány se zjevně po městě rychle roznesla, protože všichni nebezpečně vypadající darebáci se raději klidili z cesty, aby se náhodou se mnou nesetkali. Vyprávění asi obsahovalo poměrně dobrý popis, takže mě všichni mizerové z Yar Nadraku poznali už zdálky. Je ale dost obtížné získat nějaké informace, když se vám všichni na sto honů vyhýbají, takže jsem si vybrala jednoho ošuntělého nebožáka a ukázala jsem na něj prstem. „Ty,“ prohlásila jsem nesmlouvavě, „pojď sem.“

„Já jsem nic neudělal,“ bránil se.

„Taky jsem nic takového neřekla. Prostě sem pojď.“

„Musím?“

„Rozhodně.“ Ukázala jsem na ulici před sebou. „Sem,“ nařídila jsem mu. „Hned.“

„Ano, Polanno. Hned jsem u tebe.“ Takřka utíkal přes ulici a zastavil se na místě, které jsem označila. Okamžitě si dal opatrně ruce za záda, aby předešel jakýmkoliv nedorozuměním.

„Hledám jednoho mladého chlapíka, jmenuje se Yarblek. Slyšel jsi o něm něco?“

„Každý tady zná Yarbleka, Polanno.“

„To je dobře. Kde bych ho mohla najít?“

„Většinu času tráví v Krysím doupěti – to je jedna špeluňka kousek od východní brány. Jestli tam náhodou nebude, hospodský určitě bude vědět, kde ho máš hledat.“

„Děkuju ti. Vidíš? Ani to nebolelo.“

Nezdá se, že bych někde krvácel – alespoň zatím.“ Pak se mu najednou oči rozzářily zvědavostí. „*Vážně* jsi tomu strážnému u brány urázla hlavu těma pilama, co nosíš místo dýk?“

„Samozřejmě, že ne. Trochu jsem ho škrábala, to bylo celé.“

„Myslel jsem si, že to bude tak trochu přehnané. Nezdáš se mi nějak zvlášť krvežíznivá.“ Pak na mě zamrkal. „Já to ale nikomu neřeknu. Takhle jsi pěkně vyděsila celou zlodějskou čtvrť a já přímo zbožňuju koukat se, když se občas třesou strachy,“

„Jsi hodný chlapec,“ řekla jsem mu a poplácala jsem ho po tváři. Pak jsem se zablácenou ulicí vydala směrem k východní bráně.

Krysí doupě bylo pojmenování vskutku přiléhavé. Stěny onoho podniku byly pokryty pavučinami a podlahu by vůbec nemělo cenu drhnout, člověk by na tu vrstvu špíny musel rovnou vzít lopatu. Došla jsem až k rozvrzanému a poškrábanému pultu. „Který z těchhle opilých ubožáků je Yarblek?“ zeptala jsem se chlapíka, který stál proti mně za pultem.

„Támhle ten v rohu, to je on – ten mladý chlapík, co se ještě snaží vyspat se z opice, kterou tu včera nakoupil. Zabiješ ho?“

„Jak jsi na něco takového přišel?“ „Jsi přece ta, která si nechá říkat Polanna, nebo ne? Po městě běží zprávy, že zabíjíš lidi jenom proto, že se na tebe podívají.“

„To je pěkný nesmysl. Dneska jsem ještě nikoho nezabila – zatím. Ted' mě prosím omluv, myslím, že s ním půjdu prohodit pár slov.“

Vzbudit Yarbleka mi nedalo takřka žádnou práci – vlastně stačilo jedno vrzající prkno. Jeho ruka vyletěla k dýce za opaskem ještě dříve,

než vůbec otevřel oči. Pak se na mě trochu tupě podíval. „Posaď se, drahoušku,“ vyzval mě a nohou mi přikopnul jednu z židlí. „Ty jsi tu nová, že ano? Nevzpomínám si, že bych tě tu kdy viděl. Chceš, abych ti objednal něco k pití?“

„Nejsi ještě příliš mladý na to, abys takhle vysedával po hospodách, Yarbleku?“ zeptala jsem se ho a přitom jsem se usadila na židli, kterou mi nabídl.

„Já jsem nikdy nebyl příliš mladý, zlato,“ zahřímal. „Já jsem byl úplně dospělý už v okamžiku, kdy jsem přišel na svět. Odkojili mě silným pivem a svého prvního chlapa jsem zabil, už když mi bylo sedm.“ A tak bez přestání pokračoval ve svém chvástání a pořád se vychloubal, kolik toho dokáže vypít, kolik chlapů už dokázal zabít a jak žádná žena nedokáže odolat jeho přirozenému šarmu. Jeho výraz tváře a bezstarostný smích napovídaly, že ani nečeká, že mu budu všechny ty lži věřit. Spíš se prostě snažil mě nějak upoutat a zabavit. Abych to shrnula, připadal mi jako ošuntělý a vychloubačný puberták, ale nějak jsem v něm vytušila náznaky mnohem větší bystrosti, než by se na první pohled zdálo. Byla jsem si docela jistá, že jestli neudělá nějakou velkou chybu, tak se mu podaří úspěšně dožít dospělosti. V tom případě určitě bude schopen vykonat to, co od něho budeme očekávat.

Abych řekla upřímně, vůbec by mě tenkrát nenapadlo, že tenhle chlapec se jednou spojí s princem Kheldarem a stane se jedním z nejbohatších mužů na světě. Po nějaké chvíli mně už jeho neustálé žvanění a plané tlachání přišlo dost únavné. „Vypadáš dost unaveně, Yarbleku,“ poznamenala jsem.

„Já nikdy nejsem příliš unavený na to, abych mohl mluvit s krásnou ženou,“ opáčil. Pak mu těžce klesla víčka a za chvíličku začal hlasitě chrápat.

Asi to vzhledem k jeho stavu nebylo potřeba, ale přesto jsem mu pro jistotu vzpomínky na celý náš rozhovor vymazala z paměti. A taky vzpomínku toho chlapíka za pultem.

„Mami,“ oslovila jsem svou matku, když jsem konečně opustila Krysí doupě.

„Ano, Pol?“

„Našla jsem Yarbleka. Je dost mladý, ale připadá mi docela

slibný - jestli přežije.“

„Mám potvrzeno z dobrých zdrojů, že bude žít dost dlouho, Pol. Můžeme mu důvěřovat?“

„Asi bychom neměli, ale mám takové tušení, že přesto můžeme.“

„Ted' tady nějakou dobu zůstaneme. Můžeš se na něho čas od času zajít podívat a zkontrolovat, jak to s ním pokračuje.“

„Kdo je ten další člověk, kterého mám navštívit?“

„Nový král, Drosta lek Thun.“

„Jak moc je nový?“

„Byl korunován v roce 5342. Je mu něco kolem dvaceti.“

„My hodláme očekávat pomoc od krále, který vládne národu Angaraků?“

„Mě se na tohle neptej, já tady nejsem od toho, abych dělala rozhodnutí, Pol. Prostě se od tebe očekává, že si s ním promluvíš a pokusíš se nějak zjistit, co by ho mohlo přimět přejít na naši stranu.“

„Možná bude poněkud obtížné proniknout do jeho paláce.“

„Myslím, že v tomhle bychom mohli využít Gallakovu pomoc.“

„Možná. Dnes večer si s ním promluví a uvidím, co se dá dělat.“

Myslím, že zabydlet se v novém prostředí a zvyknout si na nový domov bylo pro mě mnohem obtížnější než pro Gallaka. Musela jsem se v jednom kuse hlídat a neustále si připomínat, že podle jeho vzpomínek s ním pod jednou střechou žiji už šest týdnů a že už si na to zvyknul. „Jak jsi strávila dnešní den, Polanno?“ zeptal se mě po večeri zdvořile.

„Zhruba stejně jako jindy,“ odpověděla jsem. „Vydala jsem se na tržiště, abych se podívala do obchodu, které jsem si ještě nestačila prohlédnout. Nic jsem si tam ale nekoupila.“

„Potřebuješ nějaké peníze?“

„Ne. To je v pořádku. Už ses někdy setkal s králem Drostou?“

„Několikrát, proč se ptáš?“

„Jsem jenom trochu zvědavá. Jaký to je člověk?“

„Mladý, jednou by mohl dospět – a doufám, že to bude dřív než mu bude osmdesát.“

„Ted' jsem ti nějak nerozuměla.“

„Jeho výsost se velice zajímá o ženy.“ Z Gallakova tónu bylo

jasné, že se mu to nelíbí.

„Na tom ale nevidím nic špatného.“

„Já ano – když je to to jediné, na co dokáže pořádně myslet. Vypadá to, že náš král vůbec nedokáže myslet na nic jiného. Pochybuji dokonce o tom, že by vůbec znal jména všech svých poradců.“

„To je tedy hloupé.“

„On vlastně není hloupý, Polanno. Je vlastně docela chytrý – tak trochu výstředním způsobem – ale jeho mozek je úplně zatemněn, když nějaká žena začne tančit. Abys to špatně nepochopila. Já si dokážu vychutnat tančící ženu stejně jako kterýkoliv jiný muž, ale Drosta začíná slintat ještě dřív, než vůbec začne. A myslím to doslova. Není radno si s ním něco začínat, a to jeho věčné uslintané lichocení mu zrovna nepřidává. V Drasnii brzy na trůn nastoupí nový král a Drosta by se měl věnovat přípravě nových obchodních smluv a dodávek. Jeho poradcům se ale nedaří ho vytáhnout z nevěstince ani na tak dlouho, aby si vůbec mohl pohovořit s drasnijským vyjednavací.“

„To je tedy příšerné,“ zašeptala jsem.

„Přesně tak to vidím i já. Nemohli bychom raději mluvit o něčem jiném? Pouhé pomyslení na toho smilníka mi způsobuje husí kůži.“

Tohle mi poskytlo nový námět k přemýšlení a když příštího rána Gallak opět odešel podfouknout několik svých zákazníků, začala jsem s nácvikem svého tancování. Nepotřebovala jsem plnou místnost chlapů, kteří by mé vytleskávali rytmus, protože ten jsem měla v hlavě pořád. Vyklidila jsem část nábytku a celou jednu stěnu jsem jedinou myšlenkou pokryla velkými zrcadly. Pak jsem se konečně pustila do práce. Jak jsem si všimla, když tehdy Ayalla tančila, klíčem ke skutečně skvělému vystoupení je přístup, ne přesné kroky. Během odpoledne mi to začalo přecházet do krve.

Poctivě jsem takhle cvičila dva týdny. Největší potíže mi způsobovalo předvádění. Některé krokové variace nadrackých tanců mě zahanbovaly a já přitom věděla, že budu muset svůj ostych překonat, jestli chci předvést takové vystoupení, jaké jsem si představovala. Je to sice zvláštní, ale přišla jsem na to, že mi hrozně pomáhá tančit s dýkami sevřenými v pěstech. Když jsem svírala ty

ulžské nože, byla jsem schopna své přednosti ukazovat tak, jak se Ayalle patrně nikdy ani nesnilo. Ted' už zbývalo jediné přijít na způsob, jak bych mohla potlačit svoje červenání ve tvářích. Moje tancování dokonce překvapovalo i mě samotnou, což byl patrně také hlavní účel.

Zima odezněla stejně snadno jako přišla a během ní jsme si s Gallakem na sebe zvykli a utvořili jsme jakousi typickou nadrackou domácnost. On trávil celé dny handrkováním se zákazníky a já jsem je vyplnila procvičováním tance.

Ne, rozhodně jsem netancovala jenom proto, že to pro mě byla legrace. Když mi Gallak prozradil, co si myslí o osobnosti krále Drosty, vnukl mi tím vynikající plán jak se dostat do těsné blízkosti krále a trochu ho prověřit. Na jaře už jsem si byla takřka jistá, že jestli je moje vystoupení alespoň z poloviny tak dobré, jak jsem si myslela, Drosta bude celý uslintaný od hlavy k patě, ještě než se dostanu do půlky vystoupení.

Když sníh v ulicích Yar Nadraku začal pomalu roztávat, rozhodla jsem se předstírat netrpělivost. S Gallakem jsme celou zimu byli v podstatě pořád doma a on poměrně ochotně souhlasil, že by nám trocha společenského života pro zpestření nemohla uškodit.

Abychom si rozuměli, společenský život v Gar og Nadraku je značně zaostalý za světem, protože Nadrakové si pod tímto pojmem nedokážou představit nic jiného než vyrazit do nejbližší hospody. Já se rozhodně do hospody nijak nehrnu, ale tohle byla v podstatě pracovní záležitost. Než jsme vyrazili z domu, odešla jsem si převléknout šaty. Možná jsem se mohla odvázat a předvést vystoupení ve svém koženém oblečení, ale patrně by to nemělo ten samý účinek.

Posadili jsme se s Gallakem k jednomu stolu v podniku, který se jmenoval Divoký medvěd. Dokonce jsem během večera vypila několik korbělů nadrackého piva, které chutná spíš jako ovocný mošt. Vlastně to bylo možná tím, že jsem byla trochu nervózní. Ostatní zákazníci v hospodě začínali být poněkud netrpěliví a tak nakonec někdy uprostřed večera začal program. Mladá žena, která patřila jednomu z Gallakových konkurentů v obchodě s kožešinami, byla přinucena

svým majitelem nás zabavit tancem. Všichni přítomní začali společně tleskat do rytmu a mladá dívka začala tančit. S Ayallou by se rozhodně rovnat nemohla, ale nebyla zase tak špatná. Potlesk, který zakončil její vystoupení, byl bouřlivý.

Zcela tiše, aniž bych se na něj otočila či mu něco řekla, jsem trochu popudila ego svého majitele. „Moje Polanna dokáže tančit ještě lépe,“ prohlásil hlasitě.

„No jo, to je Gallak, abyste věděli,“ ozval se majitel tanečnice. „Vždycky musí být o něco lepší než všichni ostatní.“

„Nabídni mu nějakou sázku,“ pošeptala jsem Gallakovi.

„A jsi si jistá, že dokážeš takhle tancovat?“ zeptal se mě trochu pochybovačně taky šeptem.

„Jen se neboj, já je pěkně rozpálím,“ ujistila jsem ho.

„No dobře, myslím, že to zkusíme.“ Nezdálo se, že, by to říkal moc jistě. „Tak dobře, Rasaku,“ oslovil svého soupeře, „chtěl by ses se mnou vsadit?“ Sáhl k opasku pro svůj kožený měšec. „Mám tady deset zlatáků, které mi říkají, že Polanna je lepší tanečnice než tvoje Eyanna. Potom necháme tady naše přátele, aby posoudili, která z nich byla lepší.“

„Deset? Vypadá to, že si nějak moc věříš, Gallaku.“

„Jsem si natolik jistý, že na to mohu vsadit peníze. Tak co na to říkáš, Rasaku, nebo se ti snad nechce?“

„Nuže dobrá. Tedy deset.“

Dav začal jásat a dupat nohama do podlahy. Pak znovu začali rytmicky tleskat.

Zhluboka jsem se nadechla, vstala jsem a svlékla jsem si svrchní oděv. Můj taneční úbor byl dost věrně okopírován podle toho, který Ayalla měla na sobě v té lesní hospodě. Zběžně jsem si stačila všimnout, že se Rasak zatvářil poněkud zaraženě, když mě spatřil v mém lehounkém, modrém kostýmu.

No dobře, tak z toho přece nebudeme dělat nějakou událost. Už jsem dávno vyrostla z pubertálních kostnatých kolen a podřobaného obličej. Kromě toho, poctivě jsem cvičila několik hodin denně téměř šest měsíců a tak jsem byla bojovně naladěna – samozřejmě to myslím obrazně.

Omlouvám se za ten slovní obraz. Bylo to ode mě neuvážené.

A tak jsem jim tedy zatančila. Byla jsem trochu nervózní z toho, že budu tancovat před obecnstvem – myslím, že tomu profesionálové říkají jevištní tréma. Jakmile jsem ale začala tančit, nervozita se najednou přeměnila v nadšené vzrušení a já jsem tančila ještě mnohem lépe než během svého osamělého nacvičování. Asi neexistuje nic lepšího než dobré obecnstvo, když ze sebe chce člověk vydat to nejlepší. Možná jsem je nerozpálila, ale určitě jsem jim udělala radost.

Když jsem svoje vystoupení zakončila přesně tím neuvěřitelně propracovaným krokem, nastalo mezi diváky udivené ticho. Tenhle dav mi prostě patřil! Potlesk a pochvalný jásot byly naprosto ohlušující a Rasak se ani nenamáhal, aby dával obecnstvu hlasovat. Svých deset zlatáků vyplatil takřka bez reptání.

Po této veřejné zkoušce jsem své vystoupení předváděla často. Gallak, který samozřejmě vždycky hleděl jak nejvíce vydělat, přišel na to, jak využít mých schopností ke svým obchodním jednáním. „Co kdybychom nechali Polannu zatančit, zatímco si budete promýšlet mou nabídku?“ se začalo ozývat poměrně často v průběhu rozličných jednání.

Vzhledem k tomu, že jsem většinou tančila v hospodách, bylo pravděpodobné nevyhnutelné, že dříve či později budu muset použít svých nožů. Chtěla jsem všem ukázat, že to myslím vážně a že musím držet ruce pěkně stranou. Gallak právě vyjednával s jedním zatvrdělým chlapíkem jménem Kreblar a jejich jednání se dostalo do slepé uličky. V té chvíli se Gallak rozhodl použít svou nejlepší zbraň, tedy mě. Do té doby se už velmi dovedně naučil mě plynule zapojit do obchodních jednání. Když tedy navrhl, že bych mohla pro ně i pro ostatní návštěvníky hospody zatančit, nabídka zněla samozřejmě a byla přijata. Kreblar do té doby už vypil až příliš mnoho nadržkého ovocného piva a tak to vypadalo, jako by se domníval, že tančím jenom pro něho.

Když jsem zakončovala svůj tanec a vydala jsem se krokem ke stolu, kde jsme všichni tři seděli, překročil onu pomyslnou hranici. Svýma kalnýma očima tupě zíral někam na protější stěnu, ale přitom mě drsně popadl za ruku. „Tohle je teda hodná holka!“ zahalekal dost

hlasitě. „Tak pojď, dej mi pusu!“ a začal se na mě sápat.

V tu chvíli jsem velmi ocenila, že jsem se zacvičila v chirurgii. Bleskurychle jsem vytáhla dýku z pochvy v botě a jediným pohybem jsem ho zastavila tak, že jsem mu špičku zapřela do brady. Hlava se mu zvrátila dozadu, ale já jsem pominula jeho odkrytý krk a místo toho jsem ho čistě řízla napříč hrudníkem. Věděla jsem, že mi žebra zastaví nůž a tak mu nezpůsobím nějakou hlubokou ránu.

Pronikavě zaječel a očima plnýma děsu zíral na svůj hrudník, jak mu krev vytéká z úzkého otvoru, který jsem mu právě vysekla do košile. „Tohle jsi tedy vážně neměl dělat,“ pokárala jsem ho, aniž bych se vůbec namáhala zvýšit hlas. Otrhla jsem svůj nůž do límečku jeho košile a pak jsem ho zastrčila zpátky do boty, kam patřil. Rozhlédla jsem se kolem po ostatních návštěvnících hospody. „Nemá tu někdo náhodou u sebe jehlu a nit?“ zeptala jsem se. „Brzy tu totiž všichni budeme čvachtat v krvi, jestli Kreblarovi tu ránu nezašiju.“

Přítomný příštípkář mi poskytl všechno potřebné a já jsem požádala Gallaka a tři nebo čtyři další dobrovolníky, aby Kreblara položili na stůl a pořádně ho drželi. Pak jsem s tichým mumláním zašila ránu, která se táhla od jednoho podpaží ke druhému, a musela jsem přitom přehlížet jeho kvílení.

Nejsem si úplně jistá čím to bylo, ale myslím, že přihlížejícím při šití tuhla krev v žilách ještě mnohem víc než při samotném zranění. Někdy mi ostatní lidé připadají poněkud směšní.

Postupem času se můj vřelý hlas šířil po Yar Nadraku a jak jsem vcelku správně předpokládala, Gallak nakonec obdržel pozvání, aby se „zastavil v paláci na návštěvu a Polannu vzal s sebou“. Moje nespočetné hodiny tréninku a veřejných vystoupení se konečně vyplatily.

Palác krále Drosty byl umístěn v centru Yar Nadraku a pokud jsem byla schopna to posoudit, tak to byl jediný kamenný dům v celém městě. Nadrakové ale nejsou právě zruční co se týče práce s kamenem a tak byl palác postaven stejně šejdrem jako všechny ostatní budovy. Když jsme spolu s Gallakem vstoupili do trůnního sálu, uviděla jsem tam jediného Grolima, kterého jsem za celou dobu pobytu potkala. Opatrně jsem do jeho mysli vyslala pátrací myšlenku a zjistila jsem, že žádnou mysl vlastně ani nemá. Byl to Grolim, to je pravda, ale měl velmi omezené schopnosti a pokud jsem mohla soudit,

nevydal ze sebe za posledních deset let střízlivý dech. Nabyla jsem zkrátka dojmu, že Torak má na Nadraky jen velmi diskutabilní vliv.

Král Drosta byl skutečně poněkud mladý na to, aby seděl na panovnickém trůnu, a podle všeho se domníval, že jeho hlavním posláním je pořádně si užívat života. Jeho hubenost skoro až hraničila s vychrtlostí a celou tvář měl zbrázděnou nepěknými purpurovými boláky a dost hlubokými jizvami. Měl tvrdé, černé a už poněkud řídké vlasy a jeho zjevně nákladné žluté oblečení nebylo právě nejčistší.

Protože představování u dvora je formální záležitost, měla jsem na sobě obojek a Gallak mě pomocí něj provedl sálem tak, jak to vyžadovala společenská norma. Byla jsem oděna do svého tanečního úboru, který jsem poměrně úspěšně zakrývala svrchním modrým oděvem. V Gallakově doprovodu jsem došla k patě trůnu, kde jsme se zastavili a on se uklonil svému králi. „Jmenuji se Gallak, Veličenstvo,“ představil se. „Ráčil jsi mě zavolat?“

„Á, tak konečně tě tu mám, Gallaku,“ odpověděl Drosta pronikavým, skoro až hysterickým hlasem. „Už jsme tu na tebe čekali.“ Pak si mě pečlivě prohlédl od hlavy k patě a jeho pohled byl až urážlivě jednoznačný. „Tak tohle musí být ta slavná Polanna,“ prohlásil. „Vypadá skutečně skvěle, že ano?“ Pak se nervózně zahihňal. „Nechtěl bys ji prodat, Gallaku?“

„No – nechtěl, výsosti,“ odpověděl Gallak. „Myslím, že ne.“ Považovala jsem to za velice moudré rozhodnutí vzhledem k tomu, že byl od mých dýk vzdálen pouze na délku řetězu.

„Tak bys mi ji tedy mohl alespoň půjčit.“ Drostovi se patrně jeho návrh zdál vtipný, protože se tomu dost hlučně zasmál.

„To už by záleželo na *mém* rozhodnutí, Drosto,“ upozornila jsem ho chladně, „a pochybuji o tom, že máš tolik peněz.“

„Ty jsi tedy na sebe dost pyšná, co?“ ozval se trochu překvapeně.

„Vím dobře, jakou mám cenu,“ odrazila jsem ho s pokrčením ramen.

„Říkali mi, že jsi tanečnice.“

„Tak to se nemýlili.“

„A jsi dobrá tanečnice?“

„Ta nejlepší, jakou kdy uvidíš.“ Skromnost rozhodně není jednou z nadrackých předností, ale moje smělá poznámka patrně překročila

rámec obvyklého nadrackého naparování.

„Tak to mi budeš muset dokázat, Polanno.“

„Kdykoliv si budeš přát, Drosto. Než s tím ale začneme, možná by ses měl podívat na tohle.“ Sáhla jsem rukou do oděvu a vytáhla jsem svoje dýky, které jsem mu názorně ukázala.

„Ty se mě snažíš zastrašit?“ zeptal se mě a oči měl přitom vykulené ještě víc než předtím.

„Nebylo to rozhodně míněno jako výhružka, Drosto – prostě jenom konstatování skutečnosti. Tohle tě potká, jestliže se během svého obdivování neovládněš.“

„Mám pocit, že jsem ještě nikdy předtím neviděl dýku s háčkem na konci. Jaký to má účel?“

„Háčky vytahují věci ven – a to věci, které by si každý raději nechal uvnitř těla.“ Zálibně jsem se podívala na svoje vylepšení. „Nejsou krásné?“ řekla jsem, „Jsou vyrobeny tak, aby nadělaly větší paseku, když se tahají ven, než když vnikají dovnitř.“

Jeho tvář poněkud zezelenala a při té hrozně představě se hrůzou otřásl, „Tohle je tedy hrozná žena, Gallaku,“ oslovil mého majitele. „Jak to můžeš zvládnout, mít ji ve své blízkosti?“

„Mně docela vyhovuje, výsosti,“ ujistil ho Gallak. „Už mě naučila hodně ze slušného chování. A to není všechno, ona je navíc ještě nejlepším kuchařkou v celém Gar og Nadrahu.“

„Ve skutečnosti na celém světě, Gallaku,“ opravila jsem ho. „Tak co, Drosto,“ prohlásila jsem, „co bude? Chceš, abych ti zatančila, nebo bys raději večeři?“

„Nejprve mi zatanči, Polanno,“ řekl poťouchle. „Uvidíme, jestli tvoje tančení povzbudí mou chuť k jídlu.“ Pak se rozhlédl po svém trůnním sále. „Uvolněte parket!“ nařídil. „Poskytněte téhle dívce prostor! Teď se podíváme, jestli je skutečně tak dobrá, jak si o sobě patrně myslí!“

Přijala jsem to jako výzvu a tak jsem odložila svoje obvyklé zábrany a zařadila jsem některé prvky, které jsem ještě dosud na veřejnosti nepředvedla.

Ne, opravdu je tady nehodlám popisovat – snad to pochopíte, kvůli dětem.

Král Drosta se celý chvěl, když jsem se vracela na své místo, abych si znovu oblékla svrchní oděv. V jeho pohledu jsem vycítila náznak úcty a zároveň trochu hrůzu. „Ať mě Torak na místě sebere!“ ulevil si. „Ještě nikdy předtím jsem nic takového neviděl!“

„Vždyť jsem ti říkala, že jsem nejlepší,“ připomněla jsem mu.

„Jsi si skutečně jist, že mi ji nechceš prodat, Gallaku?“ zkoušel to znovu Drosta.

„Myslím, že je mou vlasteneckou povinností ti to odmítnout, výsosti,“ opáčil můj majitel. „Jsi docela proslulý svou vznětlivostí a vášní a tak by ses jednoho dne mohl nechat příliš unést. Nemohl bych ti s čistým svědomím Polannu prodat, protože zatím nemáme žádného následníka trůnu, který by se po tobě ujal vlády.“

„Vždyť ty bys mě snad doopravdy nezabila, nebo snad ano, Polanno?“ zeptal se mě Drosta s nadějí.

„Bylo by mi to skutečně hrozně líto, Drosto, ale pravidla jsou pravidla, to víš sám dobře. Snažila bych se, aby to bylo co nejméně bolestivé, ale stejně by ti to určitě nebylo příjemné. Moje dýky zkrátka nejsou dělány na rychlé zabíjení nebo snad čistou prací. S nimi je to většinou hodně nepěkná záležitost.“

„Ty jsi tedy krutá žena, Polanno. Předvedeš mi tady přímo před mýma očima něco naprosto neodolatelného a pak mi oznámíš, že ze mě vytáhneš asi dvacet stop střev, jestli se to pokusím získat.“

„Myslím, žes to skutečně moc pěkně shrnul, to ano. Co bys tak chtěl k večeři, výsosti?“

Gallak, Drosta a já jsme se poté odebrali do kuchyně a já jim tam připravila večeři.

„Máme potíže, Gallaku,“ prohlásil bez otálení Drosta ihned poté, co se rozvalil v křesle u dlouhého stolu.

„Ale?“ podivil se naoko Gallak.

„Jak dobré máš kontakty v Drasnii?“

„Nikdy jsem za hranicemi osobně nebyl, ale mám nějaké svoje lidi v Boktoru.“

„V jejich zemi vbrzku nastoupí na trůn nový král, je to tak?“

Gallak přitakal. „S tím současným starým to jde rychle z kopce. Korunní princ se jmenuje Rhodar. Je tlustý, ale myslí mu to hodně

rychle.“

„Myslím, že bych s ním chtěl nějak navázat kontakt. Mám totiž potíže, s jejichž vyřešením by mi mohl hodně pomoci.“

„Ach? A jaké problémy to jsou?“

„Problém se jmenuje Taur Urgas a sedí na trůnu v Rak Gosce.“

„Takže máš na mysli Murgy?“

„Skoro vždycky se jedná o Murgy, Gallaku. Tenhle svět by byl o mnoho krásnější, kdyby tady nebyli Murgové. Taur Urgas je prostě blázen. Celý ten jejich národ je vlastně šílený, ale Taur Urgas už to dovedl k dokonalosti. Snažím se získat nějaké kontakty se Zakathem přes moře v Mallorei. On je tamní korunní princ a je to poměrně vzdělaný člověk. Spoléhám na to, že pochopí, jaká by to byla výhoda mít spojení tady na západním světadílu. Dříve nebo později se totiž Taur Urgas pokusí sjednotit všechny západní Angaraky a já bych byl skutečně nerad donucen k tomu, abych se klaněl šílenému Murgovi.“

„A nedotkne se to Taura Urgase, když uzavřeš spojenectví se Zakathem?“

„Mně je úplně jedno, jestli se ho to nějak dotkne. Když budu mít na své straně Mallorei, on už s tím mnoho nenadělá. Vládnou jenom malému území, Gallaku, a nemám proto dostatek lidí. Když se Murgové vydají na pochod na sever, obsadí nás bez námahy. *Musím* prostě s *někým* uzavřít spojenectví!“ Při těch posledních slovech udeřil pěstí do stolu.

„Je to také důvod, proč se chceš spojit s Rhodarem?“ vložila jsem se do jejich rozhovoru.

„Samozřejmě. Klidně bych se spojil i s Morindimy kdybych si myslel, že mi to nějak prospěje. Nemáš někoho, komu bychom mohli důvěřovat natolik, aby nosil moje zprávy Rhodarovi, Gallaku?“

„Nikoho, komu bych mohl důvěřovat *tak moc*, výsosti.“

V tu chvíli mně hlavou projela skvělá myšlenka a mám určitá podezření ohledně toho, kde se tam vzala. „Doslechla jsem se o jednom mladíkovi, který je přímo tady ve městě a podle toho, co jsem slyšela je velmi bystrý – přestože je tak mladý, že se dosud neholí. Má tedy nějaké zlozvyky a asi bude třeba ho trochu vycvičit a obrousit ostré hrany, ale je velmi rychlý a tak to určitě zvládne brzy. Zatím neměl dostatek času, aby si tady vydobyl skutečnou proslulost, takže

by s trochou výcviku mohl sloužit jako skvělý posel. Je rychlý, inteligentní a poměrně nenápadný.“

„Jak se jmenuje?“ zajímal se Drosta.

„Yarblek.“

„Aha, toho máš na mysli,“ ozval se Gallak. „Taky už jsem o něm slyšel. Hodně se chvástá, ale mám pocit, že ani neočekává, že by mu to jeho vytahování mohl někdo věřit.“ Chvíli o tom uvažoval. „Víš, skutečně by se na ten úkol mohl výtečně hodit – jestliže se nám ho podaří vycvičit – a já ho mohu nenápadně propašovat do Boktoru. Posílám tam několikrát do roka karavany s nákladem, takže bych mohl Yarbleka schovat, mezi své vozky.“ Pak najednou lusknul prsty. „Ted' mě ještě něco napadlo,“ dodal. „Znám tady na drasnijské ambasádě chlapíka, přezdívací mu Ošťep. Má tam pracovat jako nějaký úředník, ale vsadil bych se, že je to vyzvědač. Mohl bych s ním promluvit a on by pak mohl poslat zprávu do Boktoru, že Yarblek přináší tvou zprávu pro Rhodara. Tak by se mohl celkem bez obtíží dostat do paláce.“

Drosta si okousával nehet. „Potřeboval bych ho ale vidět,“ prohlásil po chvíli. „Jestliže je skutečně tak dobrý jak si vy oba myslíte, mohl by skutečně vyřešit můj problém. „Kde bych ho našel?“

„Často chodí do jedné špeluňky, která se jmenuje Krysí doupě, výsosti,“ poradila jsem mu. „Je to ve zlodějské čtvrti nedaleko východní brány.“

„Pošlu tedy pro něho.“ Pak se na mě zadíval. „Kolik jsi říkala, že mu je, Polanno?“

„Nic takového jsem neříkala,“ zarazila jsem ho. „Podle zaslechnutých informací soudím, že mu bude tak patnáct, možná šestnáct.“

„To je tedy až příliš mladý.“

„To je velice individuální, Drosto,“ nesouhlasila jsem s ním. „A ty budeš mít koneckonců dostatek času, abys ho vycvičil. Taur Urgas se zatím nevydal na pochod, takže máš trochu času k dispozici.“

„Něco na tom skutečně bude,“ uznal Drosta, „a s mladíky je navíc snadnější práce než s někým, kdo už si zvykl na svůj styl práce.“

„A taky většinou pracují dost levně,“ dodal Gallak. „Když mu

poskytneš nějaký dobře znějící titul – „zvláštní vyslanec“ nebo něco takového – mohl by to pro tebe dokonce dělat zadarmo.“

„To je výtečná myšlenka,“ uzavřel debatu rozradostněný Drosta.

Domnívala jsem se, že mě matka do Gar og Nadraku vyslala jenom kvůli tomu, abych se pokusila odhadnout povahy Yarbleka a Drosty, ale zcela zjevně jsem se dostala mnohem dál. Nejen, že jsem se s nimi setkala, ale dokonce jsem svedla jejich osudy dohromady a to byl patrně hlavní účel mé výpravy. Drosta byl zpočátku Yarblekem doslova nadšený, ale docela chápu ochladnutí jeho zájmu. Yarblek si totiž brzy uvědomoval, jak cenné jsou jeho služby králi. Raději bych na to nesázela, ale mám pocit, že Yarblekova cena začala prudce stoupat zejména poté, co potkal Silka.

„Tomuhle tedy říkám zvláštní večer,“ zahlaholil spokojeně Drosta. „Mohl jsem se dívat na tu nejlepší tanečnici v celém království a ona mi pak ještě pomůže vyřešit problém, který mě strašil už od té doby, co jsem nastoupil na trůn. Ano, to je tedy večer.“

„A to jsi ještě ani neochutnal vaši večeři,“ doplnila jsem ho.

„Bude stejně tak dobrá, jako byl dosud celý večer?“

„Pravděpodobně lepší,“ slíbila jsem.

XVII.

„**TAK CO**, takhle nějak sis to představovala, mami?“ zeptala jsem se myšlenkou matky poté, co jsme s Gallakem dorazili domů.

„Přibližně tak, ano. Musím uznat, že ti to myslí hodně rychle a taky umíš rychle jednat, Pol. Dát ty dva dohromady takovým způsobem, to byl tah hodný mistra.“

„Taky si myslím, že to bylo docela dobré. Jestliže je totiž někdy v budoucnosti hodláme využít pro své účely, měla jsem zato, že bude výhodnější, jestliže už se budou znát a spolupracovat. Máš pocit, že už bych to tady mohla skončit?“

„Myslím, že jsi tím vyřídila všechno.“

„Následující otázka tedy ale zní, jak se mám dostat nenápadně z města, abych mohla odletět zpátky do Annathu. Abych vymazávala paměť každému člověku, který mě tady v Yar Nadraku viděl, to mi připadá až příliš náročné.“

„Tak co kdybys dala vědět svému otci? Právě teď nedělá vůbec nic užitečného a ve své věži skladuje hromadu zlatých prutů, na které mu jediné sedá prach. Vzkaž mu, ať pro tebe přijede a od Gallaka tě koupí. Stejně potřebuje nějaký smysluplný úkol a zdá se mi, že až příliš na tom zlatu lpí, co tomu říkáš?“

„To je ale hrozné, mami!“ Nezbylo mi udělat nic jiného, protože jediné tohle mi pomohlo zadržet hlasitý smích.

„Jsem ráda, že s tím souhlasíš,“ odpověděla klidně.

Vyčkala jsem ještě několik týdnů, abych mohla sledovat, jak se vyvíjí můj plán s Yarblekem. Když se zdálo, že všechno probíhá podle mých představ, vydala jsem se do města na drasnijské velvyslanectví promluvit si s markrabětem Khendonem, kterému říkali Ošťep. Úředník vešel do jeho kanceláře ohlásit mou návštěvu a okamžitě jsem byla uvedena dovnitř.

„Polanno,“ uvítal mě a zdvořile pokynul hlavou, Jsem tvou návštěvou poctěn. Mohu ti nějak pomoci?“

„Myslím, že bys mohl znát mého otce, markrabě,“ začala jsem a opatrně jsem se přitom rozhlížela, jestli neuvidím nějaké kukátko

nebo odposlouchávací stanoviště. Přece jenom je pravda, že vyzvědačství je takřka největší drasnijská přednost.

„Obávám se, že tě budu muset zklamat, Polanno. Nejsem ještě v Yar Nadraku tak dlouho, takže tady moc Nadraku zatím neznám.“

„Můj otec ale není Nadrak, pane markrabě. Ještě jsme vlastně přesně nezjistili, jakou má národnost. To je jedno. Každopádně je právě teď v jedné sendarské horské vesnici jménem Annath a já mu potřebuju poslat vzkaz. Je to poměrně choulostivá záležitost, takže jsem okamžitě pomyslela na tebe. Drasnijská výzvědná služba je proslulá tím, že dokáže zachovat tajemství.“

„A také je snadno odhalovat,“ dodal a přitom se na mě zpříma podíval. „Začínám nabývat dojem, že nejsi jen tak nějaká nadracká tanečnice, Polanno.“

„Ne, to nejsem. Já jsem mnohem lepší než ostatní.“

„Tak jsem to zrovna nemyslel. Tak zaprvé, nejsi Nadrak. Nemáš na to správný tvar očí.“

„Však já už si o tom s nimi promluvím. Stejně bych ale byla ráda, kdybys mohl zprávu poslat mému otci do Annathu. Řekni mu, že jsem tady v Yar Nadraku splnila svůj úkol a teď bych ráda, kdyby sem mohl přijet a koupit mě od mého majitele – obchodníka s kožešinami jménem Gallak.“

„Aha – možná by mi ale pomohlo, kdybych znal jméno tvého otce, Polanno. Jsem si jist, že bych ho tam nakonec dokázal vypátrat, ale jeho jméno moje hledání podstatně urychlí.“

„Jsem já to ale nedovtipa. Omlouvám se ti, Khendone.“ Pak jsem se na něj lišácky úkosem podívala. „Možná by ses měl vrátit na akademii a projít si nějaký opakovací kurs. Trochu se mě dotklo, žeš mě nepoznal hned jak jsem vešla do dveří.“

Po těchto slovech si mě pořádně prohlédl a nevšímal si toho, že jsem oděna do kožešin a za pasem mám dýky. Pak zamrkal a okamžitě vyskočil ze židle. „Výsosti,“ oslovil mě s úslušnou úklonou. „Celá budova se třese v základech kvůli tvojí vzácné přítomnosti.“

„Vaše velvyslanectví postavili nadračtí dělníci, Khendone. Pořádné kýchnutí by s ní taky zatřásl.“

„To je pravda, nadracké stavby jsou poněkud nestabilní a ledabyly udělané,“ souhlasil. Přimhouřil oči a v jednom koutku mu začalo

cukat. „Některé věci se mi teď začínají objasňovat a skládat do jednoho celku,“ poznamenal. „Celá ta záležitost s Yarblekem tedy byla tvým nápadem, že ano?“

„Jsi velmi bystrý a nadaný, markrabě. Všechno to zařizování souvisí s něčím, co se má stát někdy v budoucnosti. Potřebovala jsem ustavit spojem mezi Yarblekem a králem Drostou – a mezi Drostou a princem Rhodarern. Bude to mít závažné důsledky na poměrně významnou událost. Neptej se mě ale na nic, Oštěpe, protože ti stejně nedám žádnou odpověď. Mám už tak dost starostí, abych udržela otce před vměšováním se do záležitostí budoucího věku, takže nehodlám dopustit, abys mi vodu kalil ještě ty.“ Poslala jsem mu přes desku stolu dopis, který jsem napsala a zalepila toho rána. „Prostě se postarej o to, aby tohle otec dostal. Všechno mu to vysvětlí. A ani se neobtěžuj s nějakým nenápadným otvíráním. Prostě mu tam píšu, aby sem přijel a vykoupil mě od Gallaka. Účel našeho vesmíru ti bude navždy vděčný za tuto službu.“

„Ty si ale užiješ podstatnou část legrace, která z toho vzejde, uvědomuješ si to?“ obvinil mě.

„Prostě udělej to, oč jsem tě požádala, a neptej se pořád, Oštěpe. Všechno ti bude osvětleno až nadejde ten správný okamžik.“ Musela jsem ho nějak uklidnit.

Khendon to okamžitě pochopil. „Rád se budu řídit tvými radami, výsosti,“ odpověděl mi uctivě. „Přesto ale, ať už se ti to bude líbit nebo ne, se pokusím něco uhodnout.“

„Hádej si co chceš, drahý hochu, ale prozatím do té záležitosti nestrkej ruce.“ Vstala jsem ze židle. „Bylo skutečně báječné si s tebou trochu popovídat, starý brachu,“ dodala jsem smířlivě. „A mimochodem, upozorni otce aby si s sebou vzal *hodně* peněz, až sem vyrazí. Možná bude trochu překvapen až zjistí, jak si mě tady cení.“

Oštěp odložil stranou všechny své normální povinnosti a vydal se na cestu do Annathu osobně. Byla jsem koneckonců něco jako žijící legenda. Někdy to může být otravné, ale čas od času to přináší i některé výhody.

Otec si dal samozřejmě pořádně na čas, než se vydal na cestu do Yar Nadraku. Mám pocit, že otec si dává na čas takřka ve všem. Možná to bude tak, že když už jste prožili nějakých sedm tisíc let nebo

kolik, čas pro vás už tolik neznamená. A je také docela dobře možné, že mu dělalo potíže se rozhodnout, jestli mě má skutečně koupit. Byl mimořádně pyšný na to zlato, které spolu s Yarblekovým předkem vydoloval z koryta jednoho potoka blízko Morindimu. Asi tedy nebylo lehké se rozloučit s částí tohoto pokladu.

Nakonec ale přece jenom testem úspěšně prošel – a nenechte se zmylit, byl to skutečně test – a objevil se v Yar Nadraku se sedlovou brašnou plnou zlata. Evidentně si mě tedy docela cenil.

Vycítila jsem jeho přítomnost, když byl ještě několik mil od města a tak jsem toho rána doprovodila Gallaka na místo, kde úřadoval. Gallak měl samozřejmě obchod, ale většinu svých obchodů domlouval v hostinci. Kde taky jinde?

Počkala jsem, až byl ten starý tulák asi tři domy od hospody a pak jsem Gallakovi řekla, že bych chtěla tančit. Řekla jsem si, že to je docela hezký způsob jak přivítat otce do Yar Nadraku – a dát mu na srozuměnou, že svých peněz nemusí litovat.

Nenápadně vešel hlavními dveřmi. Co se týče nevtíravosti, je otec skutečně velmi dobrý. Byl trochu překvapen když viděl, co tam provádím. Rozhodně jsem ale upoutala jeho pozornost. Pak, abych ho pobavila, jsem trochu svoje vystoupení přeháněla. Povaleči v hospodě začali jásat a otcovy oči dostaly tvrdý výraz majetnické žárlivosti. Byl to skutečně dobrý člověk! Stále o mě měl starost, stejně jako ještě před Beldaraninou svatbou. Uběhlo mezitím tři tisíce let a my jsme se ocitli ve stejné situaci jako když mi bylo šestnáct. Pořád jsem ho měla stejně pevně v hrsti.

Završila jsem svůj tanec za ohlušujícího řevu a potlesku a pak jsem se vrátila ke Gallakovu stolu. Otec se prodíral pomocí loktů davem směrem k nám a ze všech sil se snažil zakrýt svou bojovnost. „Musím ti říct, že tu máš dost dobrou tanečnici, příteli,“ poznamenal. „Nechtěl bys mi ji prodat?“

Vyměnili si opatrně několik otřepaných zdvořilostních frází a pak se dali do vážného smlouvání o mé ceně.

Otec začal s dost urážlivě nízkou nabídkou a já se do toho vložila a oponovala jsem mu nesmyslně vysokým požadavkem. Pak otec svou nabídku zvýšil a Gallak trochu slevil ze svého postoje. Začalo mě trochu dráždit, když chtěl otec tvrdohlavě odolávat, aby nemusel dávat

víc než deset prutů. Co to pořád ti muži mají s číslem deset? Vždyť na něm přece není nic zvláštního, nebo snad ano?

Abych trochu uspíšila závěr jednání, přidala jsem se znovu na stranu Gallaka. Výsledná cena pro mě nebyla až tak podstatná. Prostě jsem jenom chtěla otce zvednout z těch deseti. Jedenáct by mi bohatě stačilo, ale Gallak mě překvapil a vytrval, takže se s otcem nakonec dohodli na dvanácti. Myslím, že je to poměrně úctyhodná suma. Otcovy pruty vážily každý deset uncí, takže to bylo sto dvacet uncí zlata – z toho šedesát pro mě – a to není špatné.

Než jsme s otcem vyrazili z Yar Nadraku, byl už skoro konec léta a pak jsme pokračovali na západ otcovým normálním tempem, což znamená něco mezi pomalou chůzí a stáním. Proto jsme také k pásmu hor, které v podstatě tvoří páteř celého kontinentu, dorazili až někdy na podzim. Otec se zadíval na žlutnoucí listí a na vrcholky hor v dálce před námi a trochu zrychlil. V tu dobu už ale samozřejmě bylo pozdě. Zima vždycky otce někde doběhne a zdá se mi, že ho to pokaždé překvapí a urazí.

Na východním svahu hor nás zaskočil dost mohutný blizzard, který kolem našeho provizorně sestaveného přístřeší pořádně skučel celé tři dny. Jsem dost pyšná na to, že jsem se během těch tří dnů ovládla a ani jednou jsem během našich rozhovorů nepoužila slova „lelkovat“ nebo „loudat se“.

Pak jsme se znovu vydali na cestu, ale bylo zjevné, že to nikam nevede. Sněhová pokrývka na zemi byla asi čtyři stopy hluboká a v prohlubních měla ještě mnohem víc. „Nedá se nic dělat, otče,“ prohlásila jsem nakonec. „Budeme se muset proměnit a rychle odtud odletět.“

Jeho zamítnutí mě poněkud překvapilo a jeho výmluva, že by se kolem mohli potulovat nějakí Grolimové, mi připadala skutečně hodně chabá. Kdybychom se proměnili v sokoly, byli bychom nad Drasníí mnohem dříve, než by se nějaký Grolim vůbec prodral k našemu tehdejšímu stanovišti. Tak jsme se dál brodili sněhovými závějemi, ale asi po jedné míli nás chytil blizzardův bratříček a my jsme opět museli vybudovat úkryt před nepřízní počasí.

Vichr dul celou noc a někdy během následujícího dopoledne jsme slyšeli, že někdo volá směrem k našemu přístřešku. „Haló, vy

táborníci tam,“ volal na nás ten hlas. „Jdu dovnitř. Nijak se nevzrušujte.“

Byl dost starý. Můj otec je taky starý, ale ten jako by tuto skutečnost ignoroval. Tenhle v kůži oděný chlapík vypadal, jako že své stáří překonal. Měl vlasy i vousy naprosto stříbřitě bílé, takový ten vzácný zářící odstín, a jeho oči byly temně modré. Měla jsem takový podivný pocit, jako že tyhle oči vidí úplně všechno. Jeho tvář se téměř ztrácela zachumlána do kožešinového límce a jeho naježená kožešinová čepice působila dost vesele.

„Tak to vypadá, že jste se vy dva dostali docela do problémů, že ano?“ prohlásil pobaveně poté, co se konečně přehrabal k našemu úkrytu.

„Mysleli jsme si, že se nám podaří tomu uniknout,“ prohlásil otec s dávkou rezignace v hlase.

„Tak to je velmi malá šance. V těchhle horách byl sníh vždycky jako doma. Tohle je místo, kde ho vždycky najdete. Kterým směrem jste měli namířeno?“

„Do Drasnie,“ odpověděl otec.

„Řekl bych, že to jste tedy vyrazili pozdě – příliš pozdě. Tuhle zimu už se do Drasnie nedostanete.“ Povzdechl si. „No, myslím, že se s tím nedá nic dělat. Raději byste měli přezimovat se mnou. Žiju tady v jeskyni, asi tak míli odtud. Sbalte si svoje věci a připravte koně. Myslím, že jednu zimu si můžu dovolit hosty.“

Otec jeho pozvání přijal trochu moc rychle. „Vlastně nemáme moc na výběr, Pol,“ zamumlal na vysvětlenou, když jsme si balili věci a přivazovali je k sedlům.

Rozhodla jsem se nedělat kolem toho přílišný rozruch, ale my jsme ve skutečnosti měli na vybranou – tu samou možnost, která se nabízela již od Yar Nadraku. Buď se otec rozhodl, že tu možnost bude ignorovat, anebo ho něco povzbuzovalo, aby ji zapomněl. Celou zimu jsem se snažila zjistit, co byla pravda.

Ten starý chlapík nám vlastně nikdy neřekl, jak se jmenuje. Pokud mohu říci svůj názor, tak už svoje jméno asi zapomněl. Pověděl nám, že strávil celý život v těch horách a hledal tam zlato, ale nevypadalo to, že by jím byl nějak posedlý. Prostě měl rád hory.

Jeho jeskyně byla skutečně docela útulná. Byla poměrně velká

a on v ní udržoval čistotu a pořádek. Když jsme vstoupili dovnitř úzkým vchodem, rozdmýchal znovu oheň a ukázal nám, kam máme umístit, svoje koně. Stál tam jeho osel a za nějakou chvíli už se s ním naše koně spřátelili. Ten osel ale vypadal spíše jako pes než jako nákladní zvíře. Starý zlatokop mu dovoloval – či ho dokonce ponoukal – aby se podle libosti potloukal po jeskyni. To mi oné zimy působilo docela dost potíží. Ten osel byl dost zvědavě stvoření a neustále se mi pletl do cesty. Prostě *musel* vidět co právě dělám. Myslím, že mě měl rád, protože mě pořád olizoval nebo do mě jemně šťouchal hlavou. Přímou zbožňoval, když ho někdo drbal za ušima. Měla jsem ho docela ráda, ale rozhodně se mi nelíbilo, když mě každé ráno budil tím, že mi funěl za krk. Nejvíce mi ale vadilo, že tvrdohlavě trval na tom, aby mě mohl pozorovat při mytí. Víím, že to zní nesmyslně, ale prostě jsem se musela červenat, když mě tak sledoval.

Otec a ten starý chlapík strávili celou zimu neustálým povídáním, ale přitom si vlastně nic neřekli. Zjevně se jeden druhému zamlouvali, ačkoliv vlastně neměli takřka nic společného. Po nějaké době jsem začala mít poměrně silné podezření, že to zavání nějakým zásahem vyšší moci. Nemyslím, že by to bylo něco kdovíjak podstatného, ale z jakéhosi prapodivného důvodu jsme prostě s otcem měli nějakou dobu strávit ve společnosti toho starého muže. Když jsem tak o něm přemýšlela, tak mě nejvíce zaujalo, že byste patrně nikde na světě nenašli člověka svobodnějšího, než tohoto osamělého zlatokopa.

Tu a tam, v okamžicích, kdy je můj život skutečně hektický a nabitý událostmi, se vždycky v myšlenkách vracím do té zasněžené zimy a jakoby do mě přitom vstupoval ohromný klid. Možná právě to byl důvod našeho pobytu. Skutečně mi to nespočetněkrát pomohlo udržet si zdravý rozum.

Nakonec přece jenom do hor zavítalo jaro a my jsme se s otcem znovu vydali na cestu. „Dávalo ti to nějaký smysl, otče?“ zeptala jsem se ho konečně, když jsme už urazili nějakých pár mil.

„Co tím myslíš, Pol?“ otočil se na mě překvapeně a v jeho tváři byla zjevně patrná nechápavá spokojenost.

Vzdala jsem to. Bylo nad slunce jasnější, že vůbec neměl tušení, co mám na mysli. „To nic, zapomeň na to,“ povzddechla jsem si.

Do Boktoru jsme dorazili asi o týden později a ve městě ještě

stále bylo cítit zaraženou, vystrašenou atmosféru mezi lidmi. Předcházejícího léta se krajem přehnala morová rána – jedna z těch strašných nakažlivých chorob, které udeří bez varování, vyhladí třetinu obyvatelstva a pak zmizí stejně rychle jako se objevily. Kdybych už se tolik netěšila být zase zpátky v Annathu, patrně bych se snažila tu nemoc prozkoumat v naději, že proti ní najdu nějaký lék. Většina lidstva je ze světa zprovozena nějakým druhem choroby a to mě jako lékařku hrozně popuzuje. Když se na to ale podívám očima filozofa, musím připustit jistou praktičnost této skutečnosti. Když si uvědomíte lidskou plodnost, musí prostě existovat nějaký způsob, jak jí udržet na uzdě; dlouhodobě se mi nemoci zdají přece jen humánnější než válečné konflikty.

Páni, nezdá se vám to hrozně pochmurné?

No, a tahle morová vlna s sebou vzala skutečně mnoho Drasnijců a mezi nimi byl i král. Otec i já jsme tedy zůstali dostatečně dlouho, abychom se mohli zúčastnit slavnostní korunovace korunního prince Rhodara. Nenápadně jsem si budoucího nastávajícího krále prověřila a s radostí jsem zjistila, že ho skutečně navštívil podsaditý mladý Nadrak jménem Yarblek.

Vzápětí po Rhodarově korunovaci učinil otec velmi samostatné rozhodnutí, které se mi ani trochu nelíbilo. Prodal naše koně a místo toho koupil pramici. „Dál budeme pokračovat skrz močály,“ řekl mi tím protivně panovačným tónem, který občas používá.

„Cože uděláme?“

Myslím, že z tónu mého hlasu bylo patrné, co si o tomhle rozhodnutí myslím. „Po Velké severní cestě v tuhle roční dobu putuje velké množství lidí, Pol,“ povídal mi na vysvětlenou, „a v tom davu by se mohly schovávat něčí nepřátelské oči.“ Pořád ještě odmítal být jen vzít na vědomí tu nejlogičtější variantu transportu. Ačkoliv bylo právě jaro a vodní ptactvo se přesouvalo na nová stanoviště, obloha nebyla nijak přeplněna.

Ale prosadil svou a tak nás bidlem postrkoval skrz ty páchnoucí bažiny. Komáři byli určitě rádi, že nás tam vidí, a taky nás na pozdrav popichovali. Už po první míli jsem měla pěkně mizernou a kousavou

náladu.

Ta hejna komárů ale nepředstavovala jediné živočichy, kteří obývali ten hnusný močál. Želvy nás svými tupými pohledy předpotopních plazů sledovaly, jak pomalu kloužeme kolem. Naopak norkové, ti malí mořští rošťáci vzdáleně příbuzní s vydrami, skotačili a plavali kolem našeho plavidla a jejich kvičivé povykování připomínalo chichot. Norkům se zjevně zdálo zábavné, že se najdou lidé dost hloupí na to, aby se vydali přes močál.

Když jsme proplouvali kolem bahnitého břehu po pomalu plynoucím toku, který se meandrovitě klikatil mezi rákosím, začalo docela dost pršet. V tu chvíli jsme zahlédli malou chatku pokrytou doškovou střechou, která byla domovem Vordai, čarodějnice z močálu.

Příběhy o Vordaie kolovaly snad ve všech městech už dobrých tři sta let, ale jak se brzy ukázalo, všechny divoce přeháněly. Čarodějnice se zabývají duchy – a samozřejmě také počasím. My takové věci neděláme. Možná nejlépe to lze charakterizovat tak, že čarodějnice se starají o jednotlivosti, zatímco nás zajímají obecně platné věci. Je to skutečně hodně zjednodušené, ale co taky není?

Norkové již předem zpravili Vordaiu o našem příjezdu a tak nás už čekala na prahu, když otec přídí naší pramice najížděl na blátivý břeh jejího ostrůvku, který byl porostlý stromy. Její uvítání nebylo zase až tak srdečné. „Třeba byste mohli jít dál,“ prohlásila bezbarvě, „alespoň dokud nepřestane pršet.“

Otec i já jsme vystoupili z loďky a vydali jsme se po pěšině k její chatce. „Tak ty jsi Vordai,“ pozdravila jsem starou, ale pořád ještě krásnou ženu ve dveřích.

„A ty budeš asi Polgara,“ odpověděla ona.

„Vy dvě už se znáte?“ Otec vypadal překvapeně.

„Z doslechu, Starý vlku,“ upřesnila jsem. „Tady Vordai je ta, které přezdírají „čarodějnice z močálu.“ Byla vyhnána a tohle je jediné místo v celé Drasnii, kde je skutečně v bezpečí.“

„Patrně proto, že všechno to dřevo kolem je natolik mokré, že je takřka nemožné tady upalovat lidi na hranici,“ dodala. „Pojďte se schovat před deštěm.“

Vnitřek její chaloupky byl skutečně pečlivě uklizen, ohniště

pěkně uspořádané a na stolku měla postavenou vázu s lučními květinami. Hnědé šaty, které měla na sobě, mi hodně připomínaly šaty, které měla matka na sobě, když jsem ji potkala v ulžských jeskyních. Vordai ale kulhala, zatímco matka nikoliv.

Beze slova nám vzala promočené šaty, pověsila je uschnout poblíž ohně a podala nám deky, abychom se měli do čeho zabalit. „Posaďte se,“ nabídla nám potom a pokynula směrem ke stolu. „V hrnci by mělo být dost pro nás pro všechny.“ Z hrnce už se linula nádherná vůně, která mi prozradila, že Vordai vaří lehce kořeněnou rybí polévku. Byla zjevně vynikající kuchařka.

„Ty jsi věděla, že přijdeme, nebo se mýlím?“ zeptala jsem se jí.

„Přirozeně. Vždyť jsem koneckonců čarodějnice.“ Pak se dovnitř přikolíbal jeden z norků a začal jí něco sdělovat tím svým vzrušeným kvikáním.

„Ano,“ odpověděla Vordai tomu malému slizkému stvoření, „já vím.“

„Takže je to pravda,“ prohlásila jsem. Slyšela jsem totiž několik dost divokých historek o tom, že Vordai je schopna se dorozumívat se zvířaty v močále. „Myslím ale, že by sis s nimi neměla nic začínat.“

„Vždyť jsem jim nijak neublížila,“ bránila se s pokrčením ramen. „A navíc s nimi mluvím mnohem raději než s lidmi.“

Tahle krásná záhadná žena někde hluboko v sobě nosila těžkou ránu, na kterou jsem nějak nemohla přijít. Život s ní nezacházel zrovna v rukavičkách, to bylo jasné, ale bylo tu ještě něco jiného a já nevěděla co. Její záhadnost mě přitahovala víc než bych dokázala popsat, a taky kromě toho vyzývala lékařku ve mně. Lékaři pomáhají léčit věci, které nejsou v pořádku, ale tady jsem měla problémy s tím, že jsem vlastně přesně nevěděla co je v nepořádku. A tak jsem se rozhodla tomu přijít na kloub. Já jsem typ člověka, který nedokáže odolat žádné výzvě – už jste si toho všimli?

Když jsme všichni dojedli, vyslala jsem k otci tichý vzkaz, který ovšem nebyl moc přívětivý. „Běž pryč,“ řekla jsem mu.

„Cože?“

„Běž ven. Potřebuju být s Vordaiou sama. Běž pryč. Hned.“

Jeho tvář se poněkud zachmuřila. „Půjdu raději ven a převrátím naši loď dnem vzhůru,“ řekl nahlas. „Nechceme přece, aby nám do

lodi napršela záplava vody.“ Pak se zvedl a vyšel ven, přičemž vypadal poněkud směšně v té dece.

„Pomůžu ti s mytím nádobí,“ nabídla jsem se naší hostitelce. Každodenní domácí práce nás ženy vždycky nějak sblíží, ale Vordai tvrdohlavě odmítala otevřít, své nitro. Tak jsem to udělala jinak. Vyslala jsem obezřetnou myšlenku a když se mi podařilo překonat její ochrannou bariéru, zjistila jsem příčinu její celoživotní zahořklosti. Byl v tom samozřejmě muž. Tak tomu je s většinou ženských problémů. Tohle byl takřka učebnicový případ. Když bylo Vordaie asi patnáct let, hluboce – a taky potají – se zamilovala. Ten muž byl o něco starší než ona a když to řeknu tvrdě, tak byl hloupý jako pařež. Žili v jedné malé provlhlé vesničce na okraji močálů a musím uznat, že Vordainy pokusy o získání srdce jejího natvrdlého milého byly vskutku neobvyklé. Používala svých schopností, aby pomáhala sousedům. Naneštěstí byl její vysněný muž věřící – tím nejhorším způsobem. Z hlouby své temné duše toužil „krutě potlačit hrůznost čarodějnictví“ a byl to právě on kdo vedl zástup vesničanů, kteří ji chtěli upálit na hranici. Byla přinucena uprchnout do močálu a opustit veškerou naději na svou lásku, rodinu a děti. Proto tedy – dokonce i po těch tři sta letech stále žila v močálu a všechnu svou lásku věnovala norkům. Její život byl malý bláznivý příběh hluboké, ale nenaplněné lásky, která stále ještě žhnula v jejím srdci.

„Ach, drahá,“ zvolala jsem a oči se mi najednou zalily slzami.

Prekvapeně se na mě podívala a pak jí najednou došlo, že jsem jí opatrně pronikla do mysli. Nejprve byla popuzena mým nevídaným průnikem, ale pak jí došlo, že jsem to udělala čistě ze soucitu. Byla jsem koneckonců kouzelnice a tak jsem rozhodně proti čarodějkám neměla žádné námitky. V tu chvíli se její ochrana zhroutila a vykřikla: „Polgaro!“ Pak začala vzlykat a tak jsem ji jemně objala kolem ramen a chvíli jsem ji držela. Hladila jsem ji přitom po vlasech a šeptala slova útěchy. V tu chvíli jsem vlastně nemohla nic víc udělat. Už jsem tedy znala příčinu potíží, ale neexistoval žádný způsob, jak bych jí mohla pomoci.

Děšť brzy ustal a tak jsme si s otcem oblékli naše již uschlé šaty a znovu jsme se vydali na cestu. Dost času jsem strávila přemýšlením o těchto dvou setkáních, zatímco nás otec bidlem poháněl skrz močál.

Nejprve v Nadraku a pak znovu tady v Boktoru přišel otec vždycky s poněkud chabými výmluvami pro to, abychom se nevydali do Annathu nejkratší cestou vzduchem. Otec byl kdykoliv schopen snést stovky výmluv, jen aby se práci vyhnul, ale v těchto případech nás jeho výmluvy přímo nutily k námaze. To bylo tak neobvyklé, že to okamžitě upoutalo mou pozornost. Z nějaké neznámého důvodu jsme se museli setkat s tím starým mužem v nadrackých horách a teď v močále s Vordaiou. Nakonec jsem to vzdala. Otec ani já jsme vlastně nebyli žádnými středy vesmíru a tak možná tato setkání přinesla užitek někomu jinému.

No, samozřejmě že vím, pro koho byla tato setkání tak potřebná – dneska. Vordai i ten starý zlatokop se měli stát součástí Garionova vzdělání a otec i já jsme tu vlastně byli pouhými přihlížejícími. Je to tak zjevné, že dnes dobře nechápu, jak jsem to tehdy mohla přehlédnout.

Dostali jsme se k Aldurfordu a pak jsme pokračovali v cestě podél východních úpatí Sendarských hor, dokud jsme nenarazili na málo užívanou stezku, která vedla dlouhým údolím až do Annathu. Někdy během odpoledne jsme se dostali až ke kamenolomu, kde na nás čekal Geran, nejnovější dědic trůnu. Geran byl sotva poďobaný puberták, když jsem se vydávala do Gar og Nadraku, ale teď už z něj byl opravdový muž. To se zkrátka stává. Někdy tato změna proběhne takřka přes noc. Na rozdíl od většiny mých odchovanců měl Geran tmavé, černé vlasy, a tmavé modré oči. Nebyl sice tak vysoký, ale vypadal skoro stejně jako sám Riva Železný stisk. „Teto Pol!“ zvolal s úlevou v hlase. „Už jsem se bál, že se nevrátíš včas, abys stihla svatbu.“

„Jakou svatbu máš na mysli, drahý?“ nevím dost dobře, proč jsem to tehdy řekla. Samozřejmě jsem věděla, o jaké svatbě mluvím.

„Mojí, přirozeně,“ odpověděl. „Ildera a já se budeme příští týden brát.“

„Vida, vida,“ zamumlala jsem. „Podívejme na něho.“

Venkovské veselky se obvykle týkají venkovanů – zejména se to týká ženicha a nevěsty. Nezřídka to bývají dokonce sousedé, kteří

většinou společně vyrůstají. Tentokrát nejenže nastávající manželé pocházeli z různých míst, ale byli navíc rozdílné národnosti. Problémy, které z různého národnostního původu vyvstaly, se ale netýkaly šťastného páru. Potíže způsobovaly jejich matky, Geranova matka Alara a Ildeřina matka, Olana. Ty dvě se vyloženě nesnášely. Ildeřin otec Grettan byl vůdcem jejich klanu a zdálo se, že to Olaně až příliš stouplo do hlavy. Nedělala žádné tajnosti s tím, že podle jejího názoru se Ildera vdávala pod svou úroveň. V Alařiných očích byl ale zase její syn korunním princem rivanského království a tak jí Olanin přezíravý postoj hrozně dráždil. Musela jsem jí neustále důrazně hlídat, aby náhodou pyšně nerozhlašovala původ svého syna. Bylo to pro mě skutečně náročné období.

Je možné, že kdybych nebyla pryč zrovna v době kdy vrcholily přípravy na ten sňatek, možná by se mi podařilo mnoho problémů potlačit už v zárodku. Teď už ale bylo příliš pozdě a celá věc se dostala do fáze, kdy nevěsta a ženich byli vlastně podrušní. Osobní nepřátelství mezi Alarou a Olanou se šířilo a tak se z místních Sendarů a příslušníků algarského klanu stali nepsaní soupeři.

„Nuže dobrá, pánové,“ řekla jsem otcí a Darralovi jednoho večera, „máme tu docela závažný problém. Já udržím Alaru a Olanu od sebe, aby si navzájem nevyškrábaly oči, ale vy dva musíte udržet pořádek na ulici – a v místní hospodě. Nechci vidět žádné krveprolití před vlastním obřadem. Jestliže se ti šílenci chtějí pomlátit v nějaké hromadné bitce, je vaším úkolem, aby to provedli až *po* svatebním obřadu.“

„Možná bych mohl promluvit s Knappem, majitelem hospody,“ navrhl pochybovačně Darral, „Třeba by se mi ho podařilo přesvědčit, aby zavřel kvůli úpravám nebo tak nějak. Třeba by souhlasil. Hromadná rvačka by asi zničila jeho živobytí.“

Otec nesouhlasně zavrtil hlavou. „Ti jsou špatně naladění už teď,“ prohlásil. „Zavření hospody by celou věc jenom zhoršilo.“

„Tak co takhle uzavřít hranici?“ chytal se posledního stébla zoufale Darral. „Grettan by s tím mohl souhlasit. Nebo bychom mohli zdivočit a rozehnat jejich krávy. To by Algary na nějakou dobu zabavilo.“

„Mně je skutečně docela jedno, jak to zařídíte, pánové,“ řekla

jsem jim, „ale udržte klid. To je rozkaz, jestli jste to ještě nepostřehli.“

Vypadalo to, že Geran a Ildera se absolutně nezajímají o nevyhlášenou válku mezi svými matkami. Dostali se už do onoho šťastného stadia nepřítomného ignorování veškerého zmatečného shonu, který vždy provází přípravy na veselou svatbu. Už jsem to samozřejmě viděla mnohokrát. Ono odpoledne v Camaaru mi vždycky znovu vytane na mysli, vždyť jsem taky toho dne ztratila svou sestru. Geran s Ilderou nezašli až tak daleko jako Beldarana a Riva, ale moc jim nechybělo.

Nepřátelství mezi Alarou a Olanou naštěstí nepropuklo v otevřené násilí, ale místo toho se odrazilo v jejich vzájemném soupeření. Snažily se jedna druhou předstihnout snad v každíčkém detailu příprav na nadcházející událost. S falešným úsměvem neustále přimrzlým na tváři se hašteřily o to, která z nich dodá květiny na oslavu. Tento spor jsem vyřešila tak, že jsem si onu záležitost vzala na starost sama. „Vždyť vy máte obě tolik dalších starostí, které musíte zařídit. Kromě toho je mohu obstarat mnohem levněji než kterákoliv z vás.“ Odvolala jsem se dokonce na hospodárnost, jen abych zabránila hrozícímu střetu.

Pak se Olana okázale předváděla s Ildeřinými svatebními šaty a Alara se kvůli tomu málem mohla zbláznit. Obrátila celý Annath vzhůru nohama a nakonec se jí někde podařilo najít na svatební slavnost pro Gerana špatně padnoucí oblek, který už navíc dávno vyšel z módy. Oblek byl vybledle purpurové barvy a skutečně nevypadal nijak reprezentativně. Ona do něj ale přece jenom nacpala zdráhajícího se syna a potom se s ním promenádovala před Olariou s vítězoslavným úsměvem na rtech. Ohodnotila jsem vzhled a účinek svatebních šatů i obleku a v duchu jsem tento souboj prohlásila za remízu. Nezdálo se ale, že by soutěžícím nějak vyhovovaly remízy. Svatební hostina, velmi pečlivě připravená, byla jasným vítězstvím Olany. Patrně to bude tím, že měla přece jenom přístup k neomezenému množství hovězího. Alara se tedy rozhodla strhnout vítězství na svou stranu alespoň v souboji o oddávajícího kněze. Olanin kandidát byl jejich klanový Belarův kněz, ale Alara prosazovala místního sendarského kněze. Sendarové jsou někdy až přehnaně ekumeničtí, takže její kněz mohl svatebčanům požehnat

jménem všech sedmi bohů. Raději jsem se nezmínila o ULovi neboť jsem se obávala, že by Ala-ra byla schopna svatbu odložit až do chvíle, kdy by se jí podařilo sehnat nějakého ulžkého Grolima. Alara s Olanou se tak neustále hašteřily s ledovými úsměvy na rtech, které přímo zaváněly předstíranou slušností. Měly samozřejmě zakrýt jejich skutečné pocity, ale to se jim nedařilo ani v nejmenším. Jejich protivné hašteření kvůli oddávajícímu knězi nebralo konce, až jsme byly všechny až po uši zamotány do nesmyslné argumentace. „Oba dva!“ rozhodla jsem nakonec, jenom abych už to měla za sebou.

„Teď jsem tě nějak nepochopila, Pol,“ prohlásila Alara mile.

„Oddávat budou oba dva kněží.“

„Ale...“

„Nechci slyšet žádné ale. Budou tam oba dva, milé dámy, a tím to hasne.“ Tak taková rozhodnutí jsem musela během té studené války provádět velmi často.

Když konečně nastal onen slavný den, byla jsem naprosto vyčerpaná. Říkala jsem si, že jestli budu mít takové štěstí a podaří se mi ten den přežít, rozhodně si dopřeji pořádný odpočinek. Měla jsem pocit, že jestli ještě jednou uslyším to „Ale Olano, drahá – „ nebo „Alaro, miláčku – “ tak prostě začnu křičet.

Celý obřad, protože se během jeho sloužení střídali oba dva oddávající, se táhl dvě nekonečné hodiny a svatební hosté, kteří už se skutečně dlouhou dobu těšili hlavně na oslavy po obřadu, začínali být velmi netrpěliví.

Ildera byla nádherná až přecházel zrak a Geran vypadal tak mužně, že všechny vesnické dívky takřka slyšitelně skřípaly zuby vztekem, že si ho nechaly utéct.

Většinu obřadného kázání jsem vůbec nevnímala, ale trochu mě zaskočilo, když jsem slyšela jak sendarský kněz požaduje pro svatebčany Torakovo požehnání. Tohle pro to rozhodně nebyla ta správná svatba.

Pak už byl svatební obřad konečně za námi a Geran s Ilderou se tedy stali mužem a ženou. Přechkali svatební hostinu, ale zjevně už se netrpělivě těšili, až budou moci zmizet v onom příjemném kamenném domě, který pro ně Geran se svým otcem postavil na jižním konci jediné annathské ulice. Rozhodně už měli na večer vlastní program.

Otec, Darral a Grettan udržovali pořádek během slavnostní večeře, ale dál už se nedalo dělat vůbec nic. Všichni jsme se vydali průvodem dolů dlouhou ulicí, abychom vyprovodili šťastnou dvojici a já jsem pak odešla do Darralova domu a složila se do postele. Byla jsem skutečně naprosto vyčerpaná.

Obyvatelé Annathu i algarští kočovníci byli samozřejmě všichni civilizovaní lidé, takže s potyčkami počkali až do doby, kdy na západě slunce zmizelo za obzorem.

XVIII.

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA jsem mluvila s otcem a on mě bavil vyprávěním o tom, jak probíhaly posvatební oslavy. Vždycky tátovo povídání беру s velkou dávkou nadsázky, protože má v sobě hluboce zakořeněnou potřebu všechno nějak umělecky přikrášlovat a vylepšovat.

„Cože, zlomil oddávajícímu čelist?“ zvolala jsem nevěřicně během jeho popisu.

„Stejně snadno a čistě jako kdybys zlomila větvíčku,“ zazubil se na mě táta. „Zasáhl ho pěstí přímo doprostřed brady. Kněz něco takového samozřejmě neočekával. U nich v Algarii totiž lidé nemlátí Belarovy kněží. Teď zkrátka nějakou dobu nebude schopen pronášet ty svoje nekonečně dlouhé a vlekoucí se proslovy – ne dokud se mu nezahojí ta pochroumaná čelist. Hnedka potom se nebohý Knapp, majitel hospody, snažil všechny přemluvit, aby se bitka odehrávala venku. Nějaký darebák ho přitom ale buchnul přes hlavu dřevěnou stoličkou.“

„Buchnul?“

„Přesně takový zvuk se přitom ozval, Pol – „Buch!“ Právě takhle. Knapp se složil na zem jako sražený býk a rozjaření svatebčané dál nerušené pokračovali v rozbíjení jeho podniku.“

Povzdechla jsem si.

„Copak se děje?“

„Už jsem se docela těšila, že si alespoň jeden den pořádně odpočinu. Teď to ale vypadá, že bych se měla raději jít postarat o raněné.“

„To se zahojí, Pol. Byla to jenom přátelská bitka. Nikoho ani nenapadlo, aby snad vytahoval nůž.“

„Zlomené kosti se ale nejprve musí srovnat, než mohou srůst, táto.“

„Nemůžeš ale přece všechno spravovat, Pol.“

„Kdopak si tohle pravidlo vymyslel? Co máš teď vůbec v plánu?“

„Myslím, že se teď zase vrátím zpátky do Údolí. Čamdar je právě teď v Tolnedře, ale jsem si naprosto jistý tím, že vyslal nějaké Grolimy a Dagaše čmukat po celé Sendarii. Nerad bych k tomuto místu přitahoval nevíтанou pozornost, a já jsem přece jenom těžko k přehlédnutí.“

„To je moudré rozhodnutí. Vyříd' dvojčatům moje nejupřímnější pozdravy.“

„Vyřídím.“

Po celý zbytek dopoledne jsem se věnovala rozličným modřinám, pohmožděninám, řezným ránám a zlomeninám, a nakonec jsem se vydala na návštěvu k novomanželům. Byli samozřejmě velice zdvořilí, ale měla jsem matný pocit, že už mají na celý den vymyšlený program. Tak jsem se vydala domů a ještě jsem si zalezla do postele.

Během následujících dní si Alara ve své hlavě upravila události svatebního dne tak, že se pro ni stal dnem absolutního vítězství. Stejně, nikomu to nemohlo ublížit, a jestli ji to učinilo šťastnou...

Umístění Geranova domku až dole na jižním konci vesnice bylo trochu nepohodlné, ale pravděpodobně to nějak souviselo s jeho volbou příhodného místa. Matka si ho poměrně hodně přivlastňovala a byla více než trochu dominantní. Všichni jsme ji samozřejmě měli rádi, ale čas od času se chovala poněkud výstředně. Asi jsem tomu tehdy měla věnovat zvýšenou pozornost.

Za posledními domky Annathu se rozprostíral rozlehlý svět a ten se neustále měnil, ať už jsme si toho my všímali nebo ne.

Právě ve stejné době, kdy se odehrávala svatba, se Taur Urgas rozhodl uskutečnit svůj šílený plán jak zavraždit malloreánského císaře Zakatha. Do toho plánu byla zapletena i Zakathova milá a tak se ocitla mezi oběťmi, když celé to spiknutí vyšlo najevo. Po této události byl Zakath téměř posedlý myšlenkou, že úplně vyhladí Murgoský národ – považovala jsem to za poměrně chvályhodný úmysl. Občas nám to ale komplikovalo situaci, když jsme zrovna měli na starosti mnohem důležitější věci. Taur Urgas byl přesně takový šílenec, jak to o něm prohlašoval Drosta a Zakath nebyl o mnoho lepší. Cho-Ram z Algarie později Taur Urgase vyléčil z jeho šílenství

a totéž se podařilo Cyradis, prorokyni z Kellu, u Zakatha. Každý z nich ovšem použil zcela jiné metody.

Během svého pobytu v Annathu jsem si vlastně ani pořádně neuvědomovala, jak mě skutečná izolace v té malé vesničce odřízla od spojení s nejnovějšími událostmi. Došlo mi to, až když se u mě na jaře roku 5349 ukázal na návštěvě otec a pověděl mi o neshodách mezi Angaraky. Život na vesnici je svým způsobem kouzelný a přitažlivý, ale celý okolní svět by se býval mohl rozpadnout a trvalo by jistě několik let, než já bych se o tom dozvěděla.

A pak, na podzim téhož roku, mou nepočetnou rodinu zasáhla bolestná tragédie. Byl to obyčejný podzimní den, ve vzduchu již byl cítit chlad a listy bříz a osik tvořily dohromady pestrobarevnou mozaiku. Tak jako jindy se Darral s Geranem vydali do práce do kamenolomu. A pak, těsně před obědem, se najednou zčistajasna odlomil kamenný blok na severní stěně lomu a zřítíl se na dno těžební jámy, kde rozdrtil mého synovce, Darrala.

Nehody se odehrávají takřka neustále a kamenolom není právě to nejbezpečnější místo, jaké si dokážete představit. Jak se ale později ukázalo, Darralova smrt nebyla žádná nehoda. Byl to první náznak toho, že nás Čamdar – nebo Ašarak Murgu, jak je vám libo – nakonec stejně našel.

Můj žal nad smrtí milého Darrala mně takřka znemožnil jakoukoliv činnost. Otec se do Annathu dostal právě včas aby stihnul pohřeb, ale já jsem ho téměř úplně ignorovala. Neměla jsem nějak náladu poslouchat prázdné fráze. Zůstala jsem v posteli takřka čtrnáct dní a když jsem konečně vylezla, otec už byl dávno pryč. Alara jenom bezcílně bloumala po kuchyni, ale já jsem jí téměř nevěnovala pozornost. Začala jsem jíst ve svém pokoji, protože jsem nechtěla s *nikým* mluvit, tím méně s těmi, kteří sdíleli stejný zármutek.

Když se mi nakonec podařilo zármutek překonat a přestala jsem truchlit, zjistila jsem, že se ke mně Alara chová nějak divně. Domnívala jsem se, že si s tím dokážu brzy poradit, ale to jsem se mýlila. Žádný lékař by nikdy neměl léčit potíže vlastních příbuzných, protože při provozování medicíny je nejdůležitější objektivní pohled

na problém. Kdo ale dokáže být objektivní, když jde o jeho rodinu? Odkládala jsem to a když jsem se konečně propracovala ke stanovení diagnózy, bylo už příliš pozdě. Samozřejmě, možná že by bývalo bylo pozdě již od počátku, protože Alařino blouznění mělo vnější příčinu.

„Copak se to s tebou děje, Pol?“ zeptala se mě jednou odpoledne asi týden potom, co jsem se konečně vynořila ze svého odloučení. Našla mě, jak sedím v kuchyni se slzami v očích a její hlas zněl skutečně starostlivě. „Snad ses nějak nezranila?“ Její otázka ale zněla, jako by již o věc ztratila zájem a myslí na něco jiného.

Ostře jsem se na ni podívala. Měla ve tváři naprosto klidný výraz a to mě patrně již v tom okamžiku mělo upozornit, že s ní něco není v pořádku.

„Pojď se mnou, drahá,“ řekla mi poměrně utěšujícím tónem. „Koukej se dát dohromady. Je už načase, abychom začaly připravovat večeři. Darral už brzy přijde z práce domů a bude mít určitě hlad.“

Tohle mě takřka okamžitě vrátilo zpátky do tvrdé reality. Už jsem podobné chování viděla u jiných lidí, kterým zemřel někdo blízký z rodiny. Někdy lidská mysl provádí velice podivné věci, aby se ochránila před něčím nepříjemným. Jestliže je něco příliš otřesné abyste to dokázali přijmout, pak prostě mysl odmítne něco takového vzít na vědomí. V Alařině mysli byl Darral stále naživu a již zanedlouho se vrátí na večeři.

Jsou v zásadě dvě možnosti, jak se s takovou ne zcela neobvyklou situací vypořádat. Protože jsem na tom sama nebyla právě psychicky dobře, vybrala jsem si tu špatnou variantu. „Cožpak už jsi zapomněla, Alaro?“ řekla jsem jí mírně. „Darral musel odjet na obchodní cestu. Chce se porozhlédnout, jestli by nenašel nějaké další kupce pro naši výrobu kamenných kvádrů.“

„Proč mi o tom ale nic neřekl?“ Znělo to trochu dotčeně.

V tu chvíli jsem se znovu zhostila své role v onom podfuku. Plácla jsem se dlaní do čela. „Jsem já to ale. Je to moje chyba, Alaro,“ lhala jsem dál. „Přišel dneska ráno domů – zrovna když jsi byla na návštěvě u Ildery. Pověděl mi, že jsou v Eratu nějací stavebníci, se kterými by si velice rád promluvil a že bude tedy několik týdnů pryč. Objevili se tu nějací vozkové, kteří měli namířeno právě tím směrem a jeden z nich se nabídl, že ho svezí. Musel proto odjet bez prodlení.“

Jedna žena v našem sousedství onemocněla a já se o ni musela postarat. Byla jsem tak zaneprázdněná, že jsem ti úplně zapomněla říct o Darralově odjezdu. Je mi to opravdu líto, Alaro.“

„Ale to se přece nic neděje, Pol,“ odpustila mi. Pak se její tvář najednou rozjasnila. „Dostala jsem nápad. Darral se tu teď nějakou dobu nebude motat a tak se budeme moci soustředit na pořádný podzimní úklid. Až se vrátí z cesty domů, bude tu všechno uklizené a naleštěné.“

V tom okamžiku mi došlo, že jsem udělala chybu, ale už bylo příliš pozdě, abych ji mohla napravit. Ona „obchodní cesta“ jenom podtrhla můj podvod vůči Alaře a bude velice obtížné ji potom nějak utěšit. „Co kdybys nám teď připravila nějakou lehkou večeři, drahá?“ navrhla jsem jí. „Musím zajít za Ilderou a něco jí říct.“

„Dobře, Pol. Nebud' tam ale moc dlouho.“

Pospíchala jsem na vzdálený jižní konec Annathu do poněkud mohutného domku, který Geran vystavěl pro sebe a svou nevěstu. Geran byl opravdu svědomitý stavitel a chtěl samozřejmě, aby domy jím postavené něco vydržely, takže kolem jeho domku byly známky některých zpevnění. Zaklepala jsem na masivní dveře.

Ildera, světlouhlá a skutečně překrásná, mi otevřela. „Teto Pol,“ uvítala mě. Rychle jsem se rozhlédla kolem abych se ujistila, že je sama. „Děje se snad něco?“ zeptala se trochu polekaně.

„Objevil se nám problém, Ildero,“ řekla jsem jí.

„Ale.“

„Alara přišla o rozum.“

„Ale to snad ne!“

„Není to nic nebezpečného – zatím. Ještě neblouzní nebo něco takového, ale prostě si vymazala z paměti vzpomínku na Darralovu smrt. Právě dnes odpoledne mi oznámila, že ho už čeká na večeři.“

„Ach, teto Pol!“ Ildera měla oči doširoka, rozevřené obavami. „Co s tím můžeme dělat?“

„Budeme jí lhát, Ildero. Musela jsem si během chvíličky vymyslet báchorku o obchodní cestě – jenom aby nějak přežila tu večeři – ale teď se obávám, že už v tom vězíme až po uši. Pověz o tom Geranovi až se vrátí domů z práce. Musíme teď všichni Alaře povídat to samé, abychom se neprozradili. Řekla jsem jí, že Darral odjel s nějakými

povozy do Eratu, kde chce domluvit nějaké další odbytiště pro své zboží. Přišla jsem k vám abych se ujistila, že budeme všichni trvat na té samé historce.“

„Ale nakonec jí přece stejně budeme muset povědět pravdu, teto Pol.“

„Tak tím si právě nejsem tak jistá, Ildero. Darralova služební cesta se možná bude muset protáhnout.“

„Nemohla bys třeba –?“ Ildera velmi záhadně a nenápadně provedla jakési gesto, které mělo patrně naznačit čarování. Ildera již věděla něco o tom, že jsem zvláštním způsobem „nadaná.“ A jak tomu většinou bývá, i ona značně přeceňovala rozsah kouzel, která jsem mohla provést.

„O tom velmi silně pochybuji, Ildero. Lidská mysl je velice složitý a vzájemně propojený systém. Jestliže se hrabeš v jedné jeho části, mohla bys třeba v jiné části mozku způsobit nenapravitelné poškození. Mám Alaru příliš ráda, než abych na ní začala nějak experimentovat. Zním ale určité zvláštní směsi bylinek, které ji uklidní a navodí jí uvolněnost a radost. Na to se zatím spolehnu, dokud se mi nepodaří přijít na nějakou bezpečnou alternativu.“

„Cokoliv, co uznáš za vhodné, teto Pol.“ Ildera se trochu provinile zasmála. „Bohové dobře vědí, že já bych tohle prostě nedokázala. Vždyť já mám potíže dokonce i s vyndáním třísky z prstu.“ Pak se ale opět zatvářila vážně. „Uvědomuješ si ale, co tohle znamená? Budeme ji od nynějška muset odříznout od zbytku vesnice. Stačilo by jediné nepatřičné slovo a zcela jistě by se pomátla docela.“

„Já se o to postarám,“ slíbila jsem jí. „Pověz tohle všechno Geranovi a řekni mu taky, že se o to postarám sama. Nechci, aby do toho nějak strkal nos. To zrádné slůvko, o kterém ses zmínila, by mohlo pocházet od něj stejně dobře jako z nějakého vesnického drbu.“

„Mám dojem, že v tomhle ti rozhodně nebude působit žádné potíže, teto Pol. Je teď v lomu tak zaneprázdněn, že už nedokáže myslet vůbec na nic jiného. Všechn čas tráví v lomu a snaží se najít nějakou prasklinu, která mohla způsobit sesuv toho kamenného bloku.“

„Tak to doufám, že ho to udrží dost dlouho mimo naše spiknutí. Teď jsem si vzpomněla, otec mi poslal zprávu, že se tady brzy zase

zastaví. Kdyby se tady náhodou zastavil dříve než se vydá k nám do domů, rozhodně mu všechno pověz. Jak je na tom Alara a jak jsme to vyřešili. Důrazně ho upozorni, že mu vytrhám všechny fousy, jestli se do toho nějak bude míchat.“

„Teto Pol!“

„No dobře, tak jenom část, ale na tom trvám. Raději bych se teď měla vydat zpátky domů. Ode dneška bude nezbytné, aby alespoň jeden z nás vždycky zůstal s Alarou.“

Otec dorazil o dva dny později, ale já jsem s ním nechtěla mluvit před Alarou. „Jdi odtud, otče!“ nařídila jsem mu. „Mám tady plno práce. Jdi si zatím promluvit s Geranem a Ilderou. Oni ti řeknou, co se tady všechno událo nového.“ Ukázala jsem na dveře. „Ven!“ nařídila jsem mu.

Táta samozřejmě vůbec nepochopil, co se mu snažím naznačit. Usoudil okamžitě, že můj výbuch je jenom důsledkem mého přetrvávajícího smutku a to se tedy mýlil. Musela jsem se prostě postarat o mnohem důležitější věci.

Toho dne odpoledne jsem poslala pro Ilderu, aby zůstala v chalupě se svou tchýní. Já jsem zatím tátu odvedla na okraj lesa, kde jsme si mohli v klidu povídat.

„Ona se tedy úplně pomátla?“ Otec si zhluboka povzdechl, když jsem mu pověděla, jak je na tom Alara.

„To jsem přece neřekla, ty Starý vlku. Řekla jsem snad pouze to, že prostě ve své mysli odmítá přijmout skutečnost, že je z ní vdova.“

„To mi ale zní tak, že se pomátla, Pol.“

„Ty teda opravdu nevíš, o čem to tady mluvíme, otče. Pomatenost bývá jen zřídka úplná. Alařina nemoc se vlastně týká jenom jedné věci. Kromě této záležitosti je zcela v pořádku.“

„Jak tak na to koukám, tvůj pojem „zcela v pořádku“ se naprosto liší od toho, co bych si pod tím představil já, Pol. Jak dlouho to ale hodláš takhle nechat?“

„Tak dlouho, jak to jenom půjde, otče. Nehodlám Alaru zničit jenom proto, abych učinila zadost nedůležitému skutečnému stavu věcí. Trochu se jí sice stýská po manželovi, ale to je snad jediné, na co by si mohla stěžovat. Když to bude nutné, budu ji udržovat veselou po celý zbytek jejího života.“

Pokrčil rameny. „Ty jsi na tyhle věci odbornice.“

„Jsem ráda, že sis toho všimnul. Copak teďka děláš?“

„Sleduji jak plyne čas, Pol, stejně jako všichni ostatní. Veškeré obyvatelstvo vesmíru napětím tají dech a netrpělivě čeká, až Ildera začne kynout.“

„To je tedy velmi hrubě řečeno.“

„Já už jsem prostě chlapík s drsnými způsoby.“

„Abych řekla pravdu, toho už jsem si všimla dávno.“

Poté co se táta opět vrátil do Údolí, rozhlásily jsme spolu s Ilderou po celé vesnici Annath, že Alara na tom není moc dobře. Proto tedy je zřejmé, že potřebuje naprostý klid a odpočinek – „však víte, jaký žal ji nedávno potkal.“ Všechny dámy v Annathu vědoucně přitakávaly a předstíraly naprosté porozumění. Díky tomu tedy do našeho domu v severní části vesnice nechodili žádní návštěvníci. Postarali jsme se o to, aby Alara nikdy neopouštěla dům bez doprovodu. Geranova manželka předváděla překvapivou schopnost jak stočit hovor někam úplně jinam, jakmile ji spolu s tchýní někdo potkal na ulici vesničky. Dařilo se jí odrazit slovo „soustrast“ téměř ještě dříve, než měl dotyčný čas jej vypustit z úst. Udržet Alaru alespoň při dosavadním stupni způsobivosti se stalo naším prvořadým úkolem. Musím říci, že jsme se lepší velice rychle. Ildera ale před sebou měla ještě docela jiný úkol a mě občas velmi mrzelo, že se jí nějak nedaří pohnout se vpřed. Neustále mi pomáhala pečovat o Alaru a její pas stále zůstávat dívčí a štíhlý.

Roku 5351 navštívil v Údolí mého otce Oštěp, aby mu sdělil, že se Ašarak Murgo vypařil, přestože se ti nejlepší drasnější vyvědění snažili ze všech sil jej udržet pod dohledem. Jak se později samozřejmě ukázalo, Ašarakovi se již předtím jednou podařilo uniknout z dosahu těch, kteří měli za úkol jej sledovat. Dostal se do bezprostřední blízkosti Annathu nedlouho po Geranove svatbě s Uderou a pohlál si s podlozím jižní stěny kamenolomu.

Otec se bez meškání vydal do Tol Honetu a prohledal každou píd' ve městě, aby našel alespoň nějakou stopu po Čamdarovi Když toto selhalo, rozšířil své pátrání na celou oblast Tolnedry. Toto zuřivé hledání jej zcela zaneprázdnilo na několik příštích let.

Mezitím jsme se s Ilderou střídaly a dohlížely jsme na Alaru,

Občas jsme přivolaly na pomoc Gerana, když už jsme byly obě skutečně vyčerpané. Onen bylinný „likér,“ který Alara popíjela dvakrát denně, působil její celkovou netečnost k plynutí času. Náš úkol jak ji udržet mimo běh času nám také usnadnilo zjištění, že dokážu vymazat určité vzpomínky a jiné jí do paměti přidat. Toto byl jediný způsob, jak udržet Alaru v klidu. Dokud nevěděla jak dlouho již ta Darralova „obchodní cesta“ trvá, byla poměrně šťastná. Dokonce jsem několikrát zašla tak daleko, že jsem schválně zaneřádila celý dům, většinou když spala. Díky tomu jsme vždycky mohly zhruba týden strávit poklizením chalupy. Během podzimu 5353 jsme uklízely celkem čtyřikrát, ale Alara si pamatovala jen poslední úklid. Uklízení je stejně dost jednotvárná a nudná práce, takže vzpomínky na něj nejsou zrovna ty, které by si člověk chtěl nějak zvlášť uchovávat.

Jsem si téměř jistá, že existuje pár věčně spravedlivých lidí, kteří si tohle přečtou a budou pobouřeni tím, jak jsem neustále Alaru podváděním udržovala v bludu. To je ale právě takový typ lidí, kteří prostě rádi způsobují ostatním bolest „pro jejich vlastní dobro.“ Můžete mi věřit, že od takových lidí bych si rozhodně výtky ohledně mého řešení Alařiny pomatenosti nijak nebrala k srdci. Možná bych takovým lidem přála, aby se to místo Alary stalo jim.

Čas nezadržitelně plynul, roční období se vystřídala a Annath byl jako obvykle od okolního světa odříznut mohutnými závějemi sněhu. Oslavy svátků v našem úzkém rodinném kruhu byly víceméně jenom symbolické. Teď už téměř všichni osadníci ve vesnici věděli, že je Alara „trochu divná“ a tak celkem s pochopením přijímali naše rozhodnutí ji držet raději v ústraní. Nebyli ale lhostejní a tak vždycky když jsme se Ildera nebo já ukázaly na ulici, hned se nás vyptávali jak se daří naší Alaře. Nejlepší způsob jak jim zdvořile odpovědět bylo „pořád stejně,“ a oni si povzdechli a soustrastně pokývali hlavou. Možná byste mohli nad vesničany ohrnout nos, ale jejich zvědavost pramení ze skutečného zájmu o dobro jejich sousedů.

Teď mi už bylo naprosto jasné, že se nám nikdy nepodaří Alaru dát zase dopořádku. Stav její mysli již byl trvalý. Pro její pomatenost nebyla žádná možnost vyléčení, ale moje směs bylinek a „zásahy“ ji

udržovaly poměrně v klidu a občas se mi zdála být i trochu šťastná. Za daných okolností to bylo to nejlepší, čeho jsem mohla dosáhnout.

Čas se ale opět přehoupnul a jaro roku 5354 začalo rozpouštět návaly sněhu na mezích a naplňovat promrzlé strouhy až po okraj kalnou vodou. Jednoho rána zablácenou ulicí Annathu až z jižního okraje vesnice přišla Ildera a na tváři měla rozzářený úsměv. „Myslím, že jsem těhotná, teto Pol,“ oznámila mi.

„Však už taky bylo načas,“ poznamenala jsem.

Trochu se jí to možná dotklo, ale já se v tom okamžiku rozesmála a hned jsem se jí vrhla obejmout kolem ramen. „Vždyť tě jenom tak škádlím, Ildero,“ uklidňovala jsem ji a pevně jsem ji sevřela. „Já mám z toho takovou radost.“

„Já sama z toho mám taky docela radost,“ řekla. „Ted’ mi ale pověz, co mám dělat, abych konečně zarazila to hrozné zvracení každé ráno?“

„Koukej něco sníst, drahá.“

„Cože mám udělat?“

„Dej si vždycky večer, než jdeš spát, něco k jídlu na stolek vedle postele. Až se potom ráno vzbudíš, sněz to ještě dřív než vstaneš z postele.“

„Myslíš, že to zabere?“

„Vždycky to pomůže. V tomhle mi důvěřuj, Ildero. Tohle je totiž jedna z oblastí medicíny, kterou skutečně dobře ovládám. Už mám za sebou velmi bohaté zkušenosti.“ Zkoumavě jsem se zahleděla na její bříško. „Ještě to ale na tobě není vůbec vidět.“

Zatvářila se trochu zkormouceně. „Mám takový pocit, že s mojí dívčí postavou je konec. To ale znamená, že mi už brzy nebudou padnout žádné šaty.“

„Neboj se, já ti spíchnu nějaké slušivé oblečení, Ildero,“

„Myslíš, že bychom to měli říct Alaře?“ zeptala se mě a přitom se zahleděla na dveře, které vedly do ložnice její tchýně.

„Nejdřív mě nech, abych to mohla důkladně zvážit.“ Pak jsem opatrně položila dlaň na její stále ještě ploché břicho a opatrně jsem do jejího nitra vyslala pátrací myšlenku. „Tři týdny,“ prohlásila jsem.

„Jaké tři týdny? Prosím, teto Pol, nebuď tak tajnůstkářská.“

„Jsi těhotná už tři týdny.“

„Aha. Pak to tedy musel být ten poslední mohutný blizzard.“

„Tak teď jsem ti tak docela nerozuměla, má drahá.“

„No, venku neustále tak hustě sněžilo, a to odpoledne jsme vlastně neměli nic kloudného na práci.“ Podívala se na mě s takovým odzbrojujícím úsměvem. „Mám snad pokračovat, teto Pol?“ zeptala se mě šibalsky.

Tentokrát jsem to byla já, kdo se musel trochu začervenat. „Ne, Ildero,“ zarazila jsem ji. „Myslím, že už jsem docela v obraze.“

„Myslela jsem si, že by tě to třeba mohlo víc zajímat – myslím tedy z odborného pohledu. Jsi si ale skutečně jistá, že už nechceš slyšet další podrobnosti, teto Pol?“

„Ildero! Okamžitě toho nech!“ Teď už jsem úplně cítila, jak mám rozpálený obličej.

Zvonivě se nahlas zasmála. „Tentokrát jsem tě tedy dostala, že ano, teto Pol?“ dobírala si mě. Tohle tedy byla *skutečně* obdivuhodná dívka. Musím říct, že jsem ji přímo zbožňovala.

Ještě téže noci jsem vyslala svou myšlenku, ke dvojčatům, která stále přebývala v Údolí. „*Nemáte vy dva alespoň nějaké tušení, kde by mohl být otec?*“ zeptala jsem se jich.

„*Když jsme s ním naposledy mluvili, byl právě v Tolnedře, Pol,*“ odpověděl mi Belkira. „*Teď se neustále někam přesouvá a hodně cestuje, takže je dost obtížné ho sledovat.*“

„*Potřebuju mu doručit vzkaz,*“ řekla jsem jim. „*Tam někde venku ale mohou být i nepřátelské cizí uši, takže bych nerada sdělovala něco bližšího.*“

„*Jestliže je to něco naléhavého, tak se k tobě neprodleně vypravíme a ty se ho pak můžeš vydat hledat,*“ nabídl se mi Beltira.

„*Ne, tak moc to zase nespěchá - ještě to stejně není tak aktuální. Prostě se tu jenom odehrává něco, co zabere celkem snadno odhadnutelnou dobu.*“ Měla jsem pocit, že to bylo hezky a tajemně řečeno. „*Našli jste v poslední době v Mrinském kodexu něco nového nebo zajímavého?*“

„*Teď v nedávné době nic,*“ odpověděl Belkira. „*Zdá se, jakoby všechno bylo nějaké zamrzlé.*“

„*Však už je tady jaro, strejdo,*“ upozornila jsem ho. „*Copak sis ještě nikdy nevšimnul, jak na jaře najednou začíná všechno roztávat?*“

Byla jsem si skoro jistá, že dvojčata pochopí smysl, který jsem ukryla do onoho zdánlivě banálního tvrzení.

„Ale jakpak by ne,“ souhlasil se mnou Beltira, *„když ses teď o tom zmínila, tak jsme si najednou vzpomněli taky. Jakpak už je daleko to jaro tam u vás?“*

„Asi tak tři týdny, strejdo. Sníh už se začíná rozpouštět a květiny na loukách už by měly co nevidět začít rašit ze země.“

Skoro určitě jsem věděla, že kdyby náhodou naslouchal nějaký Grolim, byl by určitě unesen mou podrobnou zprávou o počasí.

„Vždycky jsem měl docela rád luční kvítí,“ prohlásil Belkira.

„Já si na ně taky dost potrpím. Kdyby se vám náhodou ozval otec, vyříd'te mu ode mě pozdravy, buďte tak hodní.“

„Samozřejmě, Pol.“

Byla jsem poměrně pyšná na způsob, jakým se mi podařilo jim oznámit Ildeřin úspěch aniž bych se přitom o něm jenom slůvkem zmínila. Jak se ale ukázalo, v tomto ohledu jsem Čamdara patrně velmi zásadním způsobem podcenila.

Během let, která následovala po událostech v Annathu, jsme spolu s otcem a strýčky dávali dohromady nástin Čamdarových cest a zásahů během čtvrtého desetiletí čtyřiapadesátého století. Zejména otec byl tímto nesnadným úkolem takřka posedlý a nakonec to byl právě on, kdo s konečnou platností potvrdil, že v Darralově nešťastné smrti měl skutečně Čamdar prsty. V jedné z mnoha ukřičených putyk v Murosu totiž náhodou narazil na jednoho upovídaného chlapíka. Tomu se po delší době povzbuzování podařilo z děravé paměti vydolovat vzpomínky na onu nešťastnou událost. Vybavilo se mu, že nějaký Murgo dost odpovídající Čamdarově popisu se roku 5349 vyptával na cestu do Annathu. „Pamatuju si to vlastně proto, že ještě toho roku mi posel můj starej vůl, Šťouchal. Říkal sem mu Šťouchal, protože do mě furt šťouchal hubou.“

Během své dost pohnuté a tajnostmi opředené minulosti můj otec přišel na to, že dokáže z cizí mysli vydolovat nejen požadované myšlenky, ale také obrazy. Když si tedy tenhle trochu upovídaný chlápek v hospodě vzpomněl na tu nehodu, otec si vytáhl jeho trochu rozmazanou představu onoho cizince a okamžitě v něm poznal

Čamdara. Čamdar tedy skutečně prošel přes Muros v roce 5349 a jako na potvoru se sháněl po Annathu těsně předtím, než Darral zahynul. Nerada bych byla bývala vedla náš spor s Čamdarem v přítomnosti soudního dvora, ale stejně jsme nikdo z nás neměli v plánu tahat se s ním před porotu. Měli jsme k dispozici rychlejší a také jistější způsob, jak se s ním vypořádat a dosáhnout spravedlnosti.

Poté co jsem se ujistila o tom, že je Ildera skutečně těhotná, jsme s Geranem všechno důkladně probrali a po delší úvaze jsme se rozhodli, že to před Alarou nebudeme nijak tajit. Jak se ukázalo, zpráva o jejím blížícím se vnoučkovi ji skutečně velmi rozradostnila. Kdyby se tehdy události vyvíjely jinak, mohlo jí to dokonce vrátit zdravý rozum.

Celé jaro a léto bylo toho roku v Annathu dost klidné. Mužská část obyvatel odcházela každého rána na práci do kamenolomu a ženy mezitím vařily, poklízely, praly prádlo a také se dělily o nejnovější drby. Ildera se zakulacovala – samozřejmě postupně a pomalu – a poměrně často dávala průchod otázce, která trápí snad každou ženu během těhotenství. „Proč to všechno musí trvat tak strašně dlouho?“ ptala se a to jen dokazovalo, že je to po všech stránkách normální těhotenství.

V době, kdy se jaro postupně začalo proměňovat v léto, jsem často o všem důkladně přemýšlela a došla jsem k závěru, že by se po narození celá moje rodina měla odstěhovat někam jinam. Už jsme tehdy byli v Annathu takřka dvacet let a ačkoliv to byla dost odloučená vesnička, měla jsem přece jenom zato, že by nebylo rozumné zbytečně riskovat a zůstávat tam ještě déle. V klidu jsem si v duchu prošla svůj seznam všech měst a vesnic v Sendarii a postupně jsem vyškrtávala všechna místa, kde už jsem kdysi žila. Součástí místní povahy totiž bylo neustále se zabývat i událostmi, které se odehrály i před několika generacemi. Rozhodně jsem nechtěla nešťastnou náhodou narazit na někoho, kdo by třeba z paměti vydoloval nějaké vzpomínky na dávno promlčené události. Někdy k tomu chybělo jen velmi málo. Nějaký povaleč třeba prohodí ke kamarádům: „Všimli jste si, jak moc je podobná té ženě, která podle vyprávění žila na druhé straně řeky před nějakými tři sta lety?“ a veškeré utajení je rázem to tam. Nakonec

jsem se rozhodla pro město Wala, které leželo několik mil jižně od hlavní spojovací cesty mezi Murosem a Camaarem. V jižní Sendarii jsem nežila již několik staletí a Wala bylo poměrně nové město, postavené před necelými dvěma sty lety.

Abychom předešli jakémukoliv riziku prozrazení, s dvojčaty jsme si vzájemně posílali vzkazy jenom prostřednictvím příslušníků Ilderiny rodiny. Když se kolem vás vyskytují něčí nepřátelské uši, není zrovna chytré hulákat – obrazně řečeno – jeden na druhého. Pozdě ke konci léta mi nějaký jezdecky oděný Algar donesl dopis od dvojčat, že se jim konečně podařilo zjistit místo pobytu mého otce. Myslím si, že to byl vlastně Mandorallen, kdo ho nakonec vystopoval a předal mu zprávu, že „jedna vaše příbuzná je spolu s dítětem“. Mandorallen je jako stvořený pro předávání podobných vzkazů, protože jeho by ani *nenapadlo* nějak dumat nad tím, co by to mohlo znamenat.

Otec se okamžitě vrátil do Údolí, ale rozhodl se – a myslela jsem, že správně – nevydávat se na cestu do Annathu. Nevěděli jsme vůbec, kde se nachází Čamdar a otec ho nechtěl zavést přímo do útočiště, kde jsem se se svou rodinou skrývala. Místo toho se otec vydal do střední Sendarie a začal tam házet návnadu, aby na sebe upoutal Čamdarovu pozornost.

Blížil se už konec podzimu a Alařin zdravotní stav se najednou začal měnit k horšímu. Celé jaro i léto byla tak zaujata rozvíjejícím se těhotenstvím Ildery, že mnohdy vypadala jako naprosto normální člověk. Když se ale listy začaly odívat pestrými barvami, najednou si v hlavě utvořila zakořeněnou domněnku, že Darral se ztratil někde v okolních kopcích. Ted' už samozřejmě vím, kdo ji tenkrát tuhle myšlenku nasadil do hlavy, ale tehdy mě to naprosto překvapilo. Prostě jsem ji od té doby nemohla ani na okamžik spustit z očí. Jakmile jsem se k ní jen na okamžik otočila zády, v tu ránu byla pryč. Často jsem ji po dlouhých hodinách usilovného hledání našla, jak bezmocně bloudí po okolních hvozdech a naříkavě volá manželovo jméno. Její žalostné výkřiky se mi zabodávaly do srdce jako nůž a nebyla jsem schopna jí vyhubovat.

Když se na to všechno dnes s odstupem dívám, musím rozhodně uznat, že Čamdar nebyl žádný obyčejný Grolim. Byl mimořádně

zkušený a skvěle se dokázal ukrývat. Ani jedinkrát jsem nepocítila jeho přítomnost a vůbec jsem nezachytila jakoukoliv známku toho, co prováděl v Alařině mysli. Co je ještě horší, znal mě mnohem lépe, než bych si tehdy byla ochotna připustit. Věděl například moc dobře, že stačí Alařino zmizení, aby mě vypudil do lesa a zbavil se mě. Naprostá většina Grolimů by vůbec nedokázala pochopit hloubku citu, který mě poutal k ostatním členům mé rodiny, protože láska je cosi naprosto cizího pro grolimský způsob uvažování. Čamdar jej nejen pochopil, ale dokonce toho dokázal skvěle využít, aby mě v rozhodujícím okamžiku vystrnadil z Annathu.

Toho roku se zima přihnala skutečně nečekaně brzy. První mohutné sněhové vánice se z hor přirýly ještě dříve, než se osikové keře začaly zbavovat uschlého listí, a to vždycky nadělá v lese pěknou paseku. Když se mokrý těžký sníh nakupí na změt' ještě neopadaného listí, svou vahou brzy oláme větve a pak je tedy velmi obtížné se prodírat takto vzniklou změtí. Poté co mi Alara několikrát utekla, začala jsem uvažovat o tom, že odložím svou opatrnost a budu po ní pátrat ze vzduchu. Nakonec jsem ale tuto možnost rozhodně zavrhlá. Nemělo rozhodně žádnou cenu prozradit mou přítomnost Čamdarovi jenom proto, že si nechci promáčet nohy.

Rozhodně nepochybuji o tom, že vám neunikla ironie celé téhle záležitosti. V podstatě jsem se totiž snažila svou přítomnost skrývat před někým, kdo už dávno moji skrýš přesně znal. Čamdar si se mnou zahrával jako kočka s myší. Pokaždé, když si na to vzpomenu, mnou cloumá hrozný vztek. Kdybych věděla, jak na to, vzkřísila bych ho z mrtvých, aby ho mohl Garion ještě jednou upálit zaživa.

Když nastal soumrak v předvečer Erastidina svátku, na Ilderu přišly první stahy nepravého porodu. Ted' jsem si téměř jistá tím, že i tohle zařídil Čamdar. Jedna vesničanka mi donesla naléhavý vzkaz od Gerana, abych hned přišla, a tak jsem se šla podívat za Alarou. Zdálo se, že spí dost hlubokým spánkem a tak jsem se jí pro jistotu vplížila do dřímající mysli a ještě jsem spánek prohloubila. Pak jsem si posbírala potřebné vybavení a vydala jsem se dolů vesnicí na jižní konec, abych přivedla na svět nejnovějšího člena rodiny.

Ildeřiny stahy trvaly několik hodin, ale nakonec její porodní bolesti i veškeré stahy odezněly, aniž by porodila dítě.

„Co se to děje, teto Pol, co je špatně?“ naléhal na mě Geran poněkud vyděšeným hlasem.

„Tohle není nic hrozného, Gerane,“ ujistila jsem ho. „Tohle se stává skoro pokaždé. Ildera prostě ještě není tak docela připravená, to je celé.“

„Takže chceš říct, že jako trénuje?“

Nikdy jsem neslyšela, že by to někdo vyjádřil takhle, a tak mě to v tu chvíli připadalo velmi zábavné.

Gerana se ale můj smích trochu dotkl.

„Je úplně v pořádku, Gerane,“ uklidnila jsem ho. „Právě jsme viděli něco, čemu porodní báby říkají „nepravý porod.“ Stává se to tak často, že už pro to dokonce existuje i pojmenování. Ten skutečný porod přijde patrně zítra nebo tak nějak. Teď se trochu prospí a tobě bych doporučovala to samé. Teď se několik hodin nebude nic dít.“

Pak jsem v klidu zavřela svůj vak a sněhem jsem se prodírala zpátky ke svému domu.

Když jsem se ale vrátila domů, Alara byla pryč.

V té chvíli jsem si patrně měla uvědomit, že se Čamdarovi podařilo prolomit mou kontrolu nad Alařinou myslí. *Nikdo* se ještě neprobudil, když jsem ho já uspala, jedině poté, co jsem ho opět připravila na probuzení.

Už něco přes týden vládlo poměrně mrazivé počasí, ale dlouho nenapadl žádný čerstvý sníh, takže vesnice i její okolí byla poseta různě se křížícími stopami, které se rozbíhaly všemi směry. Zaměřila jsem své pátrání nejprve severním směrem, protože právě tam se Alara obvykle vydávala na své marné pátrací výpravy. I v tomto ohledu mě ovšem Čamdar přelstil, protože tentokrát ji poslal na jih. Ačkoliv to bylo nebezpečné, vysílala jsem krátké pátrací myšlenky kolem sebe, ale stejně bezvýsledně. To se mi zdálo velmi podivné. Stále jsem prohledávala les ve velkých obloucích a nakonec jsem se dostala na velkou holou mýtinu. Byly tam stopy jelenů, zajíců a mnoha různých ptáků, ale žádné stopy lidské. Alara nešla na sever.

Usoudila jsem, že už se určitě blíží půlnoc, a tam venku v temnotě lesa začínal panovat skutečně třeskutý mráz. V té době už jsem svým

metodickým systémem prohledala sever, severozápad i severovýchod. Protože Annath se rozprostíral na dně rokliny, prudké skalní srázy bránily v cestě na východ a západ. Zbýval mi tedy jižní čtverec a od něj jsem byla dobrých pět mil.

V té chvíli jsem odhodila veškerou opatrnost a změnila jsem podobu. Kdyby to náhodou upozornilo Čamdara, tak bych měla prostě smůlu. Protože už byl takový hrozný mráz, největší nebezpečí pro Alaru teď spočívalo v tom, aby náhodou do rozbřesku v lese neumrzla. Bylo absolutně nezbytné ji co nejdříve najít.

Neexistovala žádná možnost, jak bych se mohla dozvědět, že nedlouho po mém odchodu od Ildeřina lůžka přišel na řadu skutečný porod. Geran se zoufale snažil mě nějak najít, ale to se mu přirozeně nepodařilo. Místní porodní bába tedy pomohla Ildeře s celým porodem a tak se Garion narodil krátce po půlnoci.

Nebyla jsem nikde k dostižení, ale naštěstí pro nás to nebyl žádný složitý porod. Ildera byla koneckonců Alornka a alornské ženy jsou jako stvořené k rození dětí.

Trvalo mi celou noc, než se mi podařilo Alaru najít. Její tělo leželo na úpatí poměrně vysokého skalního útesu asi šest nebo osm mil na jih od kamenolomu. To vysvětlovalo, proč se mi ji nepodařilo najít pomocí pátracích myšlenek poté, co jsem zjistila její zmizení. Její značně promrzlé tělo jasně ukazovalo, že zemřela ještě dříve než jsem se vůbec dozvěděla, že někam odešla.

Byla jsem absolutně zničená, když jsem ji tak našla, začala jsem nekontrolované plakat a rvala jsem si v zoufalství vlasy. Neustále jsem se obviňovala za její smrt.

Pak jsem se najednou zarazila a nevěřicně jsem s hrůzou v očích zírala na mohutný sloup dýmu, který ve světle prvních slunečních paprsků stoupal k nebi nad Annathem. Něco prudce hořelo ve vesnici, která byla celá postavena z kamene.

Okamžitě jsem přemohla svůj zármutek a jakmile jsem se dala do pořádku, vycítila jsem otcovu přítomnost. Byl k tomu ohni mnohem blíž než já. „Otče!“ Tak tohle jsem v duchu skoro zakřičela.

„*Koukej sem dorazit co nejrychleji, Pol!*“ odpověděl mi zachmuřeně. „*Ted' hned!*“

Nemám ani nejmenší ponětí, jak jsem se dokázala dopravit těch

několik mil od Alařina zmrzlého těla ke Geranovu planoucímu domu. Mám takový nejasný pocit, že jsem se přemísťovala, a to je tam v horách velice nebezpečné. Kdyby se vám totiž na trase vynořil vrcholek skály, prostě byste prošli skrz, ne nějak kolem, a to není právě to, co by člověk rád zkoušel.

Otec se vkleče skláněl nad malým uzlíkem zabaleným pevně do prostěradla, který ležel přede dveřmi. Geranův pevně vystavěný dům byl celý zahalen v plamenech. „Co se to tu stalo, táto?“ skoro jsem na něj vykřikla.

„To udělal Čamdar!“ zahřměl na mě a v očích se mu jasně zračila zuřivá pomstychtivost. „Copak jsi vůbec nepřemýšlela, Pol? Proč jsi takhle zmizela?“

Ta otázka se do mě zařala jako ledový dráp a dokonce i teď, po tolika letech, stále ještě cítím, jak se mnou zacloumala.

XIX.

PODÍVALA JSEM se na dobře známý Geranův dům pevně vystavěný z kamene, který byl nyní zcela zahalen plameny, a slzy se mi proudem draly z očí. „Je vůbec ještě nějaká naděje?“ zeptala jsem se otce, ačkoliv jsem dobře věděla, že není.

„Ne,“ odpověděl jenom a jakoby mimochodem si otřel oči svou drsnou rukou. „Jsou už oba mrtví.“

Celá má rodina byla zničena během této jediné noci a ať jsem se sebevíc snažila zapírat a namlouvat sama sobě, že to není pravda, dobře jsem věděla, že to byla hlavně moje chyba. „Já jsem zklamala, táto!“ vypravila jsem ze sebe úzkostně. „Zklamala jsem!“

„Na tohle teď nemáme čas, Pol!“ okřikl mě hned. „Musíme co nejrychleji to dítě odsud dostat do bezpečí. Čamdarovi se podařilo mi proklouznout mezi prsty a může teď být kdekoliv.“ Otcovy zarudlé oči dostaly děsivý lesk, když svůj tvrdý pohled napřel do ohně stoupajícího z kamenných zdí. Zcela zjevně přemýšlel o mnoha velmi nepříjemných věcech, které provede Čamdarovi.

„Proč jsi ho jenom nechal uniknout?“ zeptala jsem se ho a najednou jsem si uvědomila, že jsem nebyla jediná, kdo oné noci chyboval.

„Neměl jsem na vybranou,“ vysvětloval otec. „Ten darebák na mě hodil dítě. Tady už zkrátka nemůžeme nic užitečného udělat. Raději vyrazíme co nejdříve!“

Sklonila jsem se a jemně jsem zdvihla dítě ze země. Odklopila jsem dečku a poprvé jsem se zadívala do tváře Božího vraha. Byl to

úplně obyčejný obličej, ale celý svět jako by se zachvěl, když jsem se podívala do těch jasně modrých očí. Jednoho dne možná skutečně skolí boha, ale právě tehdy vypadal jako ospalý a osířelý chlapec. Přitiskla jsem si ho těsně k srdci. Čamdar by mě musel rozsekat na kusy, aby dostal i tohohle.

„Tak si myslím, že bychom pro něj měli raději vymyslet nějaké jméno,“ prohlásil otec. „Lidi by se mohli přece jenom divně koukat, kdybychom ho oslovovali „Vrahu boží.“

„Jmenuje se Garion, táto. Ildera a já jsme se na tom shodly již před několika měsíci.“

„Garion? No, nezní to vůbec špatně. Jak jste na to jméno přišly?“

„Ildera měla tehdy sen. Osobně si myslím, že v tom byl nějaký zásah vyšší moci. Pověděla mi tehdy, že jeho skutečné jméno bude „Belgarion,“ ale bude mu říkat Garion, dokud nevyroste.“ Znovu mě to bodlo u srdce. „Čamdar nám bude muset, vysvětlit hodně věcí, že ano, otče?“

„To tedy rozhodně,“ přisvědčil otec a jeho obličej se znovu zachmuřil temnou představou pomsty. „A já osobně dohlédnu na to, aby si na odpovědích dal pořádně záležet – podusíme ho alespoň týden. Co se stalo s Alarou?“

„Je taky mrtvá, otce. Zřítěla se z útesu. Až půjdeme z vesnice pryč, musíme ji ještě po cestě pohřbít.“

„Tak to už budou dva týdny!“ procedil mezi zuby. „Jsem si skoro jistý tím, že dokážu Čaradara udržet při životě alespoň tak dlouho.“

„Dobře!“ „Já tedy dopravím Gariona do bezpečí. Ty se vydej po stopě Čamdarovi. A dělej si poznámky, otče. Budu chtít slyšet veškeré podrobnosti, až mi o tom budeš vyprávět.“ V tu chvíli jsem toužila po pomstě přinejmenším stejně vášnivě jako otec.

„Tak to tedy rozhodně ne, Pol.“ Otec to pronesl s notnou dávkou lítosti. „Mým prvořadým úkolem je pro tuto chvíli vás dva dopravit co nejrychleji do bezpečí. Naše hlavní zodpovědnost teď právě spočívá u tebe, zabalena do plenek a dek. S Čamdarem se vypořádám, až vy dva budete v bezpečí.“

Opustili jsme tedy pomalu se již hroutící dům a vydali jsme se po zasněžené cestě směrem ke kamenolomu. Odtamtud jsme zabočili mezi stromy k úpatí útesu, kde spočívala Alara. Nemohli jsme pro ni

ale udělat nic víc, než jen na její tělo navršit kamenný rov, ani jsme její hrob nemohli označit. Její náhrobní kámen je ale v mém srdci a jsem si jistá, že tam zůstane navždy.

Na jedné osamělé farmě otec ukradl kozu a já jsem zhotovila kojeneckou láhev. Zdálo se, jako by si ta mladá kozí pečovatelka Gariona docela oblíbila a možná by jí ani nevadilo, kdyby ho kojila. Měla jsem ale pocit, že by to nebylo příliš vhodné. Ta koza si asi myslela, že jsem trochu blázen, ale kozy už se snad za ta staletí poučily a celkem i očekávaly takové bláznovství. Během naší cesty směrem do nížiny jsme se s otcem drželi v lesích a on dával bedlivý pozor, aby po našem průchodu pečlivě zahladil všechny stopy. Kdyby to tehdy záleželo jenom na mě, všechny ty stopy bych tam nechala a ještě bych zapálila pořádnou vatru, abych přilákala pozornost Čamdara nebo některého z jeho grolimských nohsledů. Toužila jsem po pomstě a vážně jsem chtěla vybit všechny Angaraky.

Vyhýbali jsme se jakýmkoliv cestám a přespávali jsme jenom v jeskyních nebo pod padlými stromy. Trvalo nám několik dní než jsme se dostali na okraj hor a pak jsme pokračovali k poměrně frekventované cestě nedaleko města Vzdálený Gralt. Nezamířili jsme ale do města a místo toho jsme pokračovali v cestě k mému domu u jezera Erat. Je to moje oblíbené útočiště pro případy, kdy se všechno nějak hatí.

Stejně jako tomu bývá vždycky, když jsem na delší dobu pryč, celý dům byl uvnitř promrzlý a zaprášený. V kuchyni jsem zapálila oheň v peci, zatímco otec vyrazil do růžové zahrady, aby si promluvil s dvojčaty.

Zpátky se vrátil pěkně rozklepaný chladem. Poslušně si ve dveřích oklepával sníh z bot a roztouženě pozoroval moji roztopenou zářící pec.

„Ani se nezdržuj,“ zchladila jsem ho rovnou. „Musíš nejprve podojit kozu. Je ve stáji. Taky bys ji měl asi nakrmit.“

„Nemohl bych aspoň...?“

„Ne, otče. Teď jsi na nohou a rozchozený. Já vím až moc dobře, jak je těžké tě znovu dostat do práce, když ses už jednou rozseděl. Nejprve zaříd' všechny povinnosti a pak si tady můžeš vysedávat u pece.“

Povzdechla si a znovu vyrazil ven. Potřebovala jsem ještě shromáždit nějaké věci, co jsem měla vzadu v domě, tak jsem Gariona uložila do zásuvky prádelníku, abych ho při hledání nemusela tahat s sebou. Věděli jste, jak je taková zásuvka v prádelníku skvělým místem pro uložení novorozeněte?

V domě jsem našla dětskou kolébku a nějaké vhodné oblečení. Za celá ta léta se v tom domě narodila hezká řádka dětí a já jen zřídkakdy vyhazuji věci, které by se mi ještě někdy mohly hodit. Než se otec vrátil ze stáje s plným krajáčem ještě teplého kozího mléka, byl už Garion oblečen. Ležel teď v kolébce staré osm set let a pohrával si s dřevěným chrastítkem, které už pamatovalo mnoho generací.

„Mám takový pocit, že je tady dole snad ještě větší zima, než byla tam v horách,“ poznamenal otec a zálibně natahoval ruce k peci.

„To se ti jenom tak zdá. Podařilo se ti spojit se s dvojčaty?“

„Ale ano, mluvil jsem s nimi. Jenom doufám, že mě správně pochopili, když jsem jim říkal, že je potřebujeme na výpomoc v růžové zahradě.“

„Určitě to pochopili.“

„Stejně tu ale raději zůstanu až do jejich příchodu. Pak se vydám Čamdarovi po stopě a vyřeším tuhle záležitost jednou provždy. Měl jsem ho zabít už dávno.“

„Ty už začínáš mluvit skoro jako strýček Beldin.“

„Beldinův přístup k většině problémů je možná trochu zjednodušující, Pol, ale přece jenom má jisté kouzlo trvalého řešení.“ Pak se na mě vážně podíval. „Už sis rozmyslela, kam s tím dítětem půjdeš? Asi bych měl znát jméno toho města.“

„Myslím, táto, že tentokrát se nebudu schovávat v žádném městě – teď už ne. Ve městě nějak často pronikají tajné informace na povrch. Nesnáším ten pocit, že jsem vydána na milost tomu nejhloupějšímu ochlastovi ve městě. Myslím, že tentokrát místo toho raději zkusím nějakou osamělou farmu. Taky zvolím úplně jiný přístup.“

„Ale? Jak to myslíš?“

„Vždycky jsem si dávala bedlivý pozor, abych dotyčnému mladíkovi patřičně zdůraznila, kdo vlastně je. Chtěla jsem, aby jasně pochopil závažnost poslání a přizpůsobil se řádu.“

„Co je na tom špatného?“

„Někteří z nich zkrátka nebyli dostatečně dobrými herci. Někdy se nechávali unést – patrně protože jsou přece jen spojeni s tebou.“

„Cos tímhle chtěla naznačit?“

„Ty se prostě neumíš ovládat, otče, a svoje herectví přeháníš. Je mi líto, ale je to tak. Nějak často zacházíš do krajností. Zařídím to tak, že Garion nebude muset nic *hrát*.“

„Jak toho chceš dosáhnout?“

„Je to úplně jednoduché, táto. Prostě mu neřeknu, kým vlastně je. Počkám, až na to postupně přijde sám. Vychovám ho jako obyčejného kluka z farmy a on bude *věřit* tomu, že je skutečně úplně obyčejný kluk. Předstírání nebude zapotřebí. Bude úplně stačit, když bude sám sebou.“

„Mám takový pocit, že by tohle mohlo být docela nebezpečné, Pol. Nakonec totiž stejně přijde na to, kdo jsi *ty*. Ty to totiž dáváš na jevo tucetkrát za den.“

„Pak se tedy budu muset naučit přísné sebekontroli, ne?“

Tvrdošíjně zavrtěl hlavou. „Tohle nemůže fungovat. Všude kolem existují spousty knih, které tě podrobně popisují od hlavy až ke konečkům prstů.“

„Ty mu ale nebudou moc platné, jestliže nebude umět číst.“

„Pol! Vždyť z něho jednou bude král! Nemůžeš přece na trůn posadit nevzdělaného mladíka!“

„Dras Býčí šíje byl ale přece docela dobrým králem, jestli si dobře vzpomínám.“

„To bylo ale před třemi tisíci lety, Pol. Svět byl tehdy úplně jiný.“

„Zase tak odlišný nebyl, táto. Jestli ti to dělá takové starosti, můžeš ho naučit číst a psát poté, co bude korunován.“

„*Já?* Proč *já?*“

Podívala jsem se na něj tak, že nebylo třeba k tomu nic dodávat, a pak jsem si šla po své práci.

Dvojčata dorazila následujícího rána, aby převzala po otci ochrannou stráž. Můj pomstychtivý rodič se brzy poté bez meškání vydal na pátrací výpravu po Ašarakovi Murgovi.

Celý zbytek té zimy jsem strávila ve vytopené kuchyni s Garionem – a s jedním ze dvojčat vždycky podle toho, který z nich byl právě na stráži. Měla jsem v úmyslu vydat se na cestu, jakmile to jen

počasí dovolí, proto se mi zdálo nesmyslné vytápět zbytečně celý dům a dveře do kuchyně jsem pečlivě zavírala. V kuchyni byla velká litinová kamna a ta celou místnost příjemně vyhřívala. V ostatních pokojích byly sice všude krby, které jsou hezké na pohled, ale nejsou zdaleka tak výhřevné.

Během těch několika nekonečných měsíců, co jsme trávili jen spolu, jsme se s Garionem velice sblížili. Byl to skutečně roztomilý chlapec a já jsem mu dlužila tak mnoho kvůli své neodpuštělné chybě v Annathu. Jeho mysl se sotva probírala, ale díky troše opatrného zkoumání jsem získala lehké náznaky toho, jaký bude. Ještě více mi ale moje sondování naznačilo, že budu mít značné potíže s jeho výchovou tak, abych přitom nepřišla o rozum. Tenhle chlapec pro mě bude velkou výzvou.

Jaro nakonec skutečně přišlo do kraje a jen co sluneční paprsky vysušily bláto na místních cestách, začala jsem přípravy na odchod. Shromáždila jsem nějaké své nenápadné šaty, trochu šatstva pro Gariona a všechno jsem to pečlivě zabalila do prořídlého prostěradla. Pak jsem se srdečně rozloučila s dvojčaty a s rancem přes jedno rameno a Garionem v náruči jsem vyrazila za svým cílem. Koza ve-sele poskakovala za mnou.

Pozdě odpoledne jsem dorazila do vesnice Horní Gralt, která se Vzdálenému Graltu vůbec nepodobala. Zamířila jsem do obvykle vypadajícího zájezdního hostince a trochu jsem usmlouvala cenu za jednolůžkový pokoj na noc. Chtěla jsem vzbudit dojem, že se jen taktak udržuji na hranici bídy. Když jsem Gariona nakrmila a uložila jsem ho na noc do postele, znovu jsem sešla po schodech dolů, abych si mohla promluvit s hostinským. „Hledám nějakou práci,“ řekla jsem mu.

„Promiňte, ale teď zrovna nikoho nepotřebuju.“

„To jsem taky ani neměla na mysli,“ opravila jsem ho. „Nevíte o někom z okolních farmářů, který by třeba potřeboval dobrou kuchařku nebo hospodyně?“

Zašklebil se a zamyšleně se podrbl na tváři. „Mohla byste to zkusit u Faldora,“ navrhl mi. „Minulý týden tu bylo pár jeho nádeníků a stěžovali si, že se Faldorova kuchařka nějak zhoršuje. Je už prý dost stará a taky začíná být pomalá. Faldorovi chlapi si stěžovali, že jídlo

vždycky dostávají hrozně pozdě a navíc není dovařené. Už brzy tady nastane doba setí a když během setí nebo při žních začíná selhávat kuchařka, nádeníci se brzy půjdou poohlédnout po práci někam jinam. Faldor má navíc dost velkou farmu a určitě by to nezvládl všechno zasít sám. Jestli právě teď neshání novou kuchařku, tak jistě během pár týdnů bude to místo volné,“

„Kde tu jeho farmu najdu?“

„Asi tak jeden den chůze směřem na západ odtud. Faldor je velice dobrosrdečný chlapík a i kdyby vás nemohl najmout hned teď, určitě se dobře postará, abyste vy ani dítě nijak nehladověli. Prostě se držte té cesty, která vede západním směrem k velké medalské silnici. Faldorova farma je jediné stavení na jih od cesty, takže ji nemůžete minout.“

„Tak to určitě najdu,“ ujistila jsem ho. „Děkuji vám za užitečné informace.“ Pak jsem ještě ve stáji zkontrolovala svou kozu, po schodech jsem se vrátila do pokoje a celou noc jsem prospala s Garionem v náručí.

Příští ráno se na nás krásně usmívalo a obloha byla jasná. Nakrmila jsem Gariona a po cestě vedoucí z města směrem na západ jsme šlapali krátce poté, co slunce vykouklo nad obzor. Teď už jsem přesně věděla, kam mám namířeno, a to mě naplňovalo jakýmsi pocitem smysluplnosti. Koza kolem hopsala a tak cesta docela ubíhala.

Někdy uprostřed odpoledne jsme vystoupaly na vrcholek zvlněného hřebene a v bočním údolí asi půl míle jižně od cesty jsem uviděla velkou a malebně vyhlížející farmu. Vypadala, jako by byla zcela obezděná, ale nebylo tomu tak. Budovy na farmě byly rozestavěny do čtverce. Stodoly, stáje a dílny se rozkládaly v přízemí a v prvním patře ležely obytné místnosti pro osazenstvo farmy a nádeníky. Všechny budovy měly vchody ústící na rozlehlé prázdné prostranství uprostřed, které společně obklopovaly. Všechno tvořilo vlastně jediný celek. Největší budova byla v zadní části komplexu, naproti hlavní bráně. Farma vypadala čistě, dobře udržovaná a pohodlná.

Rozhodně jsem byla spokojena s tím, co jsem viděla, ačkoliv to třeba mohlo být jenom připraveno tak, abych zůstala. Pokračovala

jsem z kopce dolů a brzy jsem vstoupila na dvůr. Trochu mě zaskočil zvuk, který silně připomínal zvon bijící v přesně odměřených intervalech.

Hned jak jsem vstoupila jsem ale zjistila, že to nebyl zvuk zvonu. To jsem slyšela kováře, bušícího v otevřené kovárně do rozpálené podkovy.

Tohle samozřejmě vysvětluje, jak jsem mohla přeslechnout svůj vnitřní zvonek. Jeho zvonění zcela zaniklo ve zvucích kladiva dopadajícího na kovadlinu.

Kovářovo bušení mělo pravidelný a docela příjemný rytmus, což svědčilo o tom, že tenhle chlapík má svou práci rád a dělá ji poctivě. Byl to docela upřímně vyhlížející mladý muž kolem pětadvaceti, středně vysoký a nevypadal nijak mimořádně urostlý. Zvuk dopadajícího kladiva ale svědčil o tom, jakou má ve skutečnosti sílu. Měl na sobě obyčejnou košili a přes ní místy ožehnutou koženou zástěru. To mělo samozřejmě dobrý důvod. Když pracujete s dobřela rozžhaveným kovem, měli byste mezi kovem a svým tělem mít nějakou pořádnou ochrannou vrstvu.

Počkala jsem, dokud se kovář neotočil, aby mohl hotovou podkovu ponořit do sudu s vodou vedle kovadliny, ze kterého se potom vyvalilo mračno páry. „Promiň, mistře kováři,“ oslovila jsem ho zdvořile a trochu jsem si přehodila Gariona v náručí, „nemáš tušení, kde bych mohla najít farmáře Faldora?“

Všimnul si mě teprve teď a otočil se ke mne. Jeho jasná a upřímná tvář se mi docela líbila. „V tuhle denní dobu bude patrně ve své kanceláři,“ odpověděl mi zdvořile příjemným hlasem.

„Děkuju ti,“ řekla jsem a trochu jsem pokynula hlavou. „Ted’ ale jedna spíše technická otázka. Kde má farmář Faldor svou kancelář?“

Zasmál se a já si přitom všimla, že má rovné bílé zuby. Jeho smích zněl mile a upřímně. Toho chlapíka jsem si hned oblíbila. Podvědomě jsem vytušila, že z něho bude velmi dobrý přítel. „Co kdybych ti tedy rovnou ukázal cestu, má paní?“ nabídl se a pokládal přitom kladivo. „Mimochodem, jmenuju se Durnik.“

„A já jsem Pol.“ Zlehka jsem se poklonila. „Jsem ráda, že tě

poznávám, Durniku.“

„Také mě to těší, paní Pol,“ odpověděl polichoceně a trochu předklonil hlavu na důkaz úcty. „Zavedu tě tedy k Faldorovi. Musíme doufat, že mu dnes všechny položky vycházejí správně.“

„On mívá někdy potíže s tím, aby mu vyšly podle očekávání?“

„V jednom kuse, paní Pol. Pokaždé. Faldor je velmi dobrý farmář a nejlepší pán v téhle části Sendarie, ale aritmetika není zrovna jeho silná stránka. Když mu čísla nevycházejí, bývá většinou nabručený.“ Durnik ukázal k hlavní budově. „Jeho pokoje jsou támhle, nad kuchyní a společnou jídelnou. To mu rozhodně nezávidím. Ten zápach, který se v poslední době odtamtud většinou line, není právě příjemný.“

„A o tom bych si právě chtěla s Faldorem trochu popovídat, Durniku.“

„Nejsi třeba náhodou kuchařka?“ V jeho hnědých očích se objevil záblesk naděje.

„Dokážu uvařit vodu aniž bych ji dole připálila, jestli máš na mysli tohle.“

„Bohové necht' jsou za to pochváleni,“ zvolal vroucně. „Chudák Nala už teď nezvládne ani tohle. Dokážeš si představit, jak zapáchá spálená voda?“

Oba jsme se zasmáli a mezitím jsme přešli přes dvůr k velkým dveřím do kuchyně. „Počkej tady,“ poručila jsem své koze. Věděla jsem ale, že to nejspíš bude ztráta času. Určitě vyrazí na výzvědy jen co jí zmizím z dohledu, ale věřila jsem, že ji potom dokážu zase najít.

Viděla jsem poměrně dobře postavenou a vybavenou kuchyni, pracovní stoly a krájecí plochy byly uprostřed místnosti a podél stěn byly rozmístěny trouby a kamna. Skříň s potravinami a veškerým nádobím byly vzadu. Celá kuchyně byla ale v dost velkém nepořádku. Na pracovních stolech se povalovaly nože a pánve, místo aby visely na zdi na svém místě. Tak tady měly zjevně potíže a jejich příčina chrápala v křesle vedle kamen. Bylo už dost pozdě odpoledne, ale tady ještě ani nezačaly přípravy na večeři. Celá kuchyně byla v rozkladu a pomocnice bezcílně bloumaly po místnosti, zatímco hlavní kuchařka vyspávala. Bylo zcela zjevné, že paní Nala už svoji práci nebere vůbec vážně.

Farmář Faldor byl vysoký štíhlý muž s trochu koňským obličejem, měl dost dlouhý nos a snad ještě delší bradu. Jak jsem měla později zjistit, byl to velice zbožný muž, který považoval za svou povinnost postarat se o blaho svých zaměstnanců, a to jak tělesné, tak duchovní. Když jsem ho poprvé spatřila, mořil se právě s nějakým sloupcem součtů. Jediný pohled mi odhalil, kde pořád dělá chybu, ale rozhodla jsem se s poukazem na tuto chybu raději počkat, až ho lépe poznám.

„Tohle je paní Pol, Faldore,“ představil mě Durnik. „Chtěla by s tebou mluvit ohledně zaměstnání v naší kuchyni.“

„Paní Pol,“ uvítal mě Faldor a zdvořile přitom povstal.

„Farmáři Faldore,“ odpověděla jsem s drobnou úklonou.

„Máš už nějaké zkušenosti s prací v kuchyni?“

„Ach ano,“ ujistila jsem ho, „velmi bohaté zkušenosti.“

„Naše kuchyně teď rozhodně potřebuje nějakou pomocnou ruku,“ prohlásil trochu zarmouceně. „Nala bývala velice schopná, ale teď už je stará a dost přibrala na váze. To ji ještě víc zpomaluje. Vypadá to, že už se nedokáže pořádně zapojit do práce.“

„To už je takové riziko povolání, pane Faldore. Souvisí to s ochutnáváním.“

„Tomu jsem patrně nerozuměl, paní Pol.“

„Správná kuchařka musí vždycky zjistit, jestli se jí jídlo podařilo. Jediný způsob, jak tohle zjistit, je právě ochutnávka. Když si kuchařka nedá dost pozor, každé usrknutí nebo sousto jde rovnou do boků. Kolik lidí teď žijete?“

„Teď zrovna padesát tři,“ odpověděl. „Až ale přijde doba setí, bude jich tu ještě víc. Myslíš, že dokážeš zvládnout tak velký počet strážníků?“

„Snadno, Faldore, ale co kdybychom počkali s konečným rozhodnutím až po večeři? Třeba vám nebude chutnat a dobrý obchodník vždycky nejprve vyzkouší, než něco koupí.“

„To zní docela logicky, Pol,“ souhlasil se mnou.

V tu chvíli se začal Garion trochu ošívat. Položila jsem si ho na rameno a zlehka jsem ho plácla přes zadek, aby mohl říhnout.

„To je tvoje dítě, paní Pol?“ zeptal se Faldor.

„Je to můj synovec,“ odpověděla jsem smutně. „Jeho rodiče

zemřeli.“

Faldor vzdychl. „Smutné,“ zamumlal si pro sebe.

„Ano. Budu k paní Nale přistupovat velmi opatrně, Faldore,“ slíbila jsem mu. „Domnívám se, že tu sloužila dobře a věrně, takže by nebylo správné ji jen tak odsunout stranou.“

„Jsem skutečně rád, že to tak chápeš, Pol,“ prohlásil vážně.

„To ovšem předpokládá, že se vám všem z mého vaření neudělá špatně,“ dodala jsem s úsměvem. „Kolik tu je pomocnic?“

„Šest – když tedy počítám i Nalu. Bude to stačit?“

„To je víc než dost, Faldore. Máte tu nějakou místnost, kam bych si mohla odložit věci? Už je docela pozdě a tak bych se měla dát hned do práce, jestli chceme večeri stihnout před půlnocí.“

„Co kdybys ji zavedl do toho prázdného pokoje, co je v západním křídle nahoře, Durniku?“ navrhl Faldor. Pak si trochu odevzdaně povzdechl. „A já se obávám, že se budu muset znova podívat na tyhle součty. Ta čísla prostě odmítají vyjít.“

„Pomohlo by ti nějak, kdybych ti prozradila, že dvanáct a devět je dohromady dvacet jedna a ne dvacet dva?“ zeptala jsem se ho opatrně.

Znovu se pátravě zahleděl do svých výpočtů a potom začal pečlivě propočítávat na prstech. „No ano, myslím že máš pravdu, paní Pol,“ souhlasil. „Je to tak, jak říkáš,“

„Už to tak bude.“ Pak jsme s Durnikem odešli.

„Je vždycky takhle poddajný?“ zeptala jsem se Durnika, když jsme scházeli dolů ze schodů.

„Nějak ti nerozumím, Pol?“

„Vůbec se mě neptal, kde jsem pracovala předtím, nechtěl vlastně ani vědět, jestli o vaření něco vím a dokonce se mě ani nezeptal, odkud jsem k vám přišla.“

„Paní Pol,“ odpověděl mi Durnik, „zdejší kuchyně je něco jako věčná pohroma – asi tak jako požár ve stodole nebo epidemie neštovic. Faldor není ani tak poddajný jako spíš zoufalý. Kdyby se tu objevil samotný Torak a vydával by se za kuchaře, Faldor by ho přijal bez jakéhokoliv přemýšlení.“

„Ted’ už tomu rozumím. No, asi s tím budu muset něco udělat.“

Odložila jsem svůj ranec v prázdném pokojíku, který mi Durnik ukázal. Požádala jsem ho, aby našel mou kozu a uvázal ji ve stáji

a pak jsem se konečně vydala do kuchyně. Nala stále ještě vyspávala a ostatní pomocné kuchařky bezcílně bloumaly po kuchyni a snažily se předstírat, že zahajují přípravy na vaření večeře. „Jsem tady nová pomocnice v kuchyni, dámy,“ oznámila jsem jim. „Jmenuju se Pol a mám takový dojem, že bychom měly raději začít s přípravou večeře, co říkáte?“

„To dost dobře nemůžeme, dokud paní Nala spí, Pol,“ poučila mě hubená, bledá dívka s plným nosem a popotahovala přitom. „Mohla by se urazit.“

„Vždyť přece nebudeme nic pořádného dělat, jenom si všechno předem připravíme,“ lhala jsem jí, „víš co myslím – oškrábat mrkev, nakrájet zeleninu, dát vařit vodu – prostě takové přípravy.“

„Aha,“ řekla a utírala si nos do rukávu. „Toto by snad nevadilo, alespoň myslím.“ Okamžitě mi bylo jasné, že mě tady čeká plno práce. Nala patrně často upadala do onoho podivného komatu a tím v kuchyni podporovala notnou lenost.

Dospěla jsem k závěru, že pro tento večer bude muset stačit obyčejné dušené maso s bramborem. Na nic složitějšího jsme už prostě neměly čas. Ke kuchyňským pomocnicím jsem přistupovala opatrně a mazaně. Když jsem Gariona uložila do jednoho stranou stojícího košíku na zeleninu, začala jsem nadhazovat „návrhy“. Vždycky jsem začala třeba „myslíš, že bys mohla“ nebo „nemyslíš, že bychom teď měly.“ prostě něco na ten způsob. Když se mi konečně podařilo je všechny zapojit do práce, vydala jsem se do špižírny abych zjistila, jak jsme na tom s výběrem koření. Temně jsem si pro sebe mumlala ještě než jsem skončila prohlídku. Kořenky tam samozřejmě byly všechny, ale dobrá polovina z nich byla prázdná. Opatrně jsem se koukla přes rameno abych se ujistila, že mě nikdo nesleduje, a pak jsem trochu podváděla.

Nala se probudila právě když jsme začaly s dušením masa. „Co se to tu děje?“ vyptávala se.

„Prostě jenom všechno chystáme, abychom mohly začít s přípravou večeře, paní Nalo,“ oznámila jí ta nastydlá holka. „Tady paní Pol myslela, že je to dobrý nápad. Vždyť víš, jak se Faldor chová, když je večeře pozdě.“

„Paní Pol?“ zeptala se Nala a podezíravě si mě prohlížela.

„Přišla jsem až dnes odpoledne abych tu mohla pracovat, paní Nalo,“ řekla jsem a zdvořile jsem se přitom zlehka uklonila. „Tady Enna mi pověděla, že ti dneska není nějak dobře,“ Přátelsky jsem přitom položila ruku na rameno té holce s nateklým nosem. „Měla jsem dojem, že bychom tě raději neměly rušit. Myslíš, že by pro dnešek stačilo dušené maso?“

Nala předstírala, jako že tu možnost zvažuje. „Cokoliv uznáš za vhodné, Pol,“ prohlásila posléze s pokrčením ramen. Co taky mohla říct jiného? Všechno už stačilo jenom hodit do hrnce.

Docela zblízka jsem si ji prohlédla. „Vážně nevypadáš nějak dobře, Nalo,“ řekla jsem s předstíraným zájmem. Pak jsem jí hřbet dlaně položila na čelo. „Vždyť ty máš horečku,“ naoko jsem se polekala. „Hned jak šoupneme maso do hrnce a dáme do pece placky, něco s tou horečkou provedeme.“

„Připadám si nějaká rozpálená, Pol,“ připustila.

Samozřejmě, že se cítila rozpálená. Právě jsem jí zvedla teplotu hřbetem ruky. Tuhle práci jsem doopravdy chtěla.

Zelenina a připravené telecí maso pomalu postupně sklouzly do bublajících velkých hrnců a já jsem pak z obyčejného kuchyňského koření zhotovila lék proti Nalině „horečce“. Pak jsem kolem hrnců poskakovala se svými bylinkami.

Podle mého názoru jsme toho večera předložily sotva ucházející pokrm, ale Faldor i všichni jeho pomocníci se na to vrhli jako vyhladovělí zoufalci. Někteří z nich dokonce zašli tak daleko, že vytírali talíře kousky placek.

„Teda pánové,“ prohlásil Faldor, zafuněl a ruce si položil na břicho. „Myslím, že jsem se přejedl.“

„Tak to rozhodně nejsi sám, Faldore,“ ujistil ho Durnik, který taky sotva funěl. Pak ukázal směrem ke dveřím do kuchyně, kde jsem stála s Garionem v náručí. „Myslím, že bychom si ji tu měli nechat, co říkáš?“

„Hmmm,“ prohlásil Faldor. „Něco ti povím, Durniku. Jakmile budeš schopen chůze, měl bys raději přejít dvůr a rychle zamknout bránu. Přece bychom nechtěli, aby nám teď někam pláchla.“

A tak jsem si vlastně uvařila cestu k trvalému zaměstnání na Faldorově farmě. Jak už jsem se zmínila, to maso nebylo nijak výjimečně dobré, ale bylo o několik řádů lepší než to, co jim předkládala Nala.

Hned jak bylo po večeři jsem pokynula na Ennu, tu bledou světlavou dívku s červeným nateklým nosem. „Ano, paní Pol?“ řekla, když ke mně poslušně přišla.

Natáhla jsem ruku a sáhla jsem jí na nos. „Jak dlouho už tě trápí tahle rýma?“ zeptala jsem se.

„Už celé týdny,“ odpověděla a zoufale obrátila oči k nebi.

„Myslela jsem si, že to tak bude.“

„To ale není z nastydnutí, paní Pol,“ prohlásila. „Není mi nějak špatně ani nemám horečku.“

„Máš pravdu, tohle nebude nachlazení. Je jaro, Enno, a všude kolem právě teď kvete spousta stromů, které ti nedělají dobře. Hnedka to dáme do pořádku.“

„Ty jsi léčitelka, Pol?“

„Tak to bych se o sobě rozhodně neodvážila říct, Enno,“ opravila jsem ji. „Znám jenom pár léčivých bylinek a domácích receptů, to je všechno. Teď ti ale vysušíme ten nos. Pracujeme koneckonců s jídlem a – no, však ty víš, co mám na mysli.“

Zachichotala se a pak znovu popotáhla.

Ačkoliv jsme všechny ještě stále poslouchaly paní Nalu, její příkazy a rozhodování byly čím dál nejasnější. Koncem týdne už jsem to byla já, kdo ve skutečnosti panoval v celé kuchyni. Stále jsem jí ovšem občas odnesla lžičku toho, co jsme navařily, aby to odsouhlasila. Nijak zvlášť mi to vlastně nevadilo a tak jsem ji takhle přikrmovala.

Během měsíce jsme se všichni, tedy já, Garion i koza, na farmě pěkně zabydleli. Víím skoro jistě, že pro Faldora, Durnika i ostatní pomocníky jako bychom tam bydleli vždycky. Trochu jsem poklidila a upravila naši malou ložnici, ale Garion stejně většinu času během dne trávil v zeleninovém koši. Vždycky jsem přesně věděla, kde se právě nachází, i když jsem k němu byla otočená zády.

Na Faldorově farmě mi bylo skutečně dobře. Tihle lidé byli prostě Sendarové až do morku kostí a abych řekla pravdu, Sendarové byli

vlastně můj výtvar. Taky proto jsem si teď připadala, jako bych se vracela domů.

Někdy v polovině léta se za námi zastavil strýček Beltira, který se naoko vyptával na cestu k Hornímu Graltu. Vyvedla jsem ho před bránu a předstírala jsem, jako že mu ukazuji správnou cestu a přitom jsme si povídali.

„Prošlapali jsme celou zem a obrátili jsme tenhle kus Sendarie naruby, jak jsme se tě snažili najít, Pol,“ řekl. „Klidně bych jenom prošel okolo, kdybych náhodou nezahlédl tvoji kozu. Proč ses s námi nespojila?“

„Snažím se raději zůstat z dohledu, dokud otec nepřijde na stopu Čamdara. Nevíš, jak se mu to daří?“

„Ještě pořád nám o tom nic neřekl. Právě teď je v Tolnedře. Když s námi naposledy mluvil, byl právě spolu s mladým princem Kheldarem těsně na stopě toho Murga Ašaraka. Ted' už jsme spolu ale několik týdnů nemluvili, takže nemáme nejmenší tušení, jestli se mu už podařilo ho dohnat nebo ne.“

„No, raději bych měla zůstat v utajení, dokud ho nedopadnou a nezačnou po malých kouscích posílat zpátky Ktačikovi. Dejte otci vědět, kde se ukrývám, ale raději k doručení téhle zprávy použijte nějakého spolehlivého Drasnijce. Dokud je Čamdar pořád ještě vcelku, byla bych raději, kdyby se místo mého pobytu nerozléhalo po okolních kopcích.“

Přítakal. „Zdá se mi, že tady vypadáš docela šťastná, Pol,“ poznamenal.

„Baví mě to, co dělám, a taky mám ráda lidi, kteří jsou tady na farmě. Přesto bych ale neřekla, že jsem nějak šťastná. To se ale může změnit, až se tátovi se Silkem podaří chytit Čamdara.“

„Kdo je ten Silk?“

„Princ Kheldar. Byla to jeho přezdívka na akademii. Ted' bych se už raději měla vrátit do kuchyně. Všechny pomocnice mají sice dobrou vůli, ale potřebují takřka neustálý dohled. Vyříd' ode mě po-zdravy strýčkovi Belkirovi.“

„Vyřídím. To víš, máme tě moc rádi.“

„Ano, to vím moc dobře – vždyť já vás mám taky ráda. Ted' už ale zmiz.“

„Ano, paní.“ Pak jsme se oba rozesmáli.

Zanedlouho po Beltirově návštěvě se začal Garion batolit a tak byl můj život takřka přes noc hned o poznání zajímavější. Byl koneckonců v kuchyni, kde je spousta nožů, sekáčků a hrnců s vařící vodou. Když se tedy dítě plazí mezi tím vším a kolem pobíhají pomocnice, rozhodně vám to do života vnese spoustu vzrušení. Nikdy už jsem si nemohla být jistá, kde právě je. Páni, ten kluk sebou ale uměl pěkně mrsknout! Brzo jsem se naučila opatrně ho přemísťovat pomocí nohy. Určitě jsem přitom často vypadala jako akrobat – jednou rukou jsem roztírala polevu, druhou jsem promíchávala zálivku do salátu a přitom jsem opatrně nohou odsouvala mimo nebezpečnou zónu velmi neposedného chlapce. Garion to považoval za báječnou legraci, ale mne to v tu chvíli až tak zábavné nepřipadalo. Skutečně jsem se velmi obávala dne, kdy začne chodit. Pomalu jsem se začala zabývat nápadem, že bych ho uvázala na nějaký řemen nebo něco podobného.

Doba žní je pro sedláky, kteří pěstují veškeré plodiny pro svou obživu, tím nejnáročnějším obdobím z celého roku a to platilo bez výjimky i pro mou kuchyni. Všimněte si, že teď už jsem klidně mohla říkat *mou* kuchyni. Nohy paní Nalu nakonec skutečně přestaly poslouchat a tak se odstěhovala a žila u své nejmladší dcery na severním konci medalského jezera. Během žní museli pomocníci na Faldorově farmě dostávat stravu čtyřikrát denně, takže jsme všechny včetně mých pomocnic měly v kuchyni co dělat od rozbřesku celý den a ještě několik hodin po západu slunce. Mám za to, že každý z osazenstva farmy byl velice rád, když konečně pod střechou zmizel poslední náklad řepy z polí.

A když už byly žně konečně za námi a ze stromů už skoro opadalo všechno zbarvené listí, objevil se na farmě potulný vypravěč, aby z Faldora vymámil pár teplých jídel. Byl to takový pobuda oděný do ošuntělého hábitu, měl každou botu jinou a kolem pasu mu za opasek sloužil kus provazu. Vlasy i vousy měl úplně bílé a notně rozčuchané a na prstech měl lepidlo. Určitě to tak muselo být, protože na nich zůstalo všechno, čeho se dotknul. Samozřejmě jsem předem věděla, že přichází, protože jsem jeho dobře známou přítomnost vycítila, ještě když byl nějakých pět mil od hlavní brány.

Ne, musím říci, že mě ani nenapadlo zamykat bránu předtím, než dorazil. No, alespoň to nebyla nijak vážná myšlenka.

Moje koza ho samozřejmě poznala a tak obratně přeskočila vrátka ve svém koutku stáje a hnala se přes celý dvůr ho uvítat, ocáskem přitom zuřivě mávala kolem. Usmíval se a drbal ji za ušima a pak se zeptal kováře Durnika, kde by našel „majitele této útulné usedlosti“.

Představil se Faldorovi předstíraje, že je „ten nejlepší vypravěč úžasných a neuvěřitelných příběhů v celé Sendarii,“ což byla možná i pravda, když se nad tím teď zamýšlím. Pak zamířil jakoby přitahován tajemnou silou přímo do mé kuchyně, kde bylo veškeré jídlo a pití. Využil svého nepopíratelného kouzla osobnosti a bavil všechny moje pomocnice, zatímco jsme pilně chystaly večeři. Tvářil se, jako by se mi chtěl vlichotit do přízně, když občas přerušil své nenápadné ujídaní a hrál si s Garionem. Dávala jsem si dobrý pozor, abych ho nepozorovala až příliš okatě, ale stejně jsem v jeho očích zachytila lesk, když se naplnily slzami. Pořád si s Garionem hráli tu dětskou hru „paci, paci, pacičky“ a vozil ho na koni. V tu chvíli se moje mínění o Starém vlkovi značně změnilo k lepšímu. Ačkoliv se hodně snaží to skrývat, přece jen má otec v srdci i hluboké citění.

Zaplatil toho večera za svou večeři vyprávěním příběhů poté, co už všichni dojedli a sklidili ze stolů. Naprosto největší potlesk sklidilo jeho vyprávění o tom „Kterak Belgarat a jeho čtyři společníci získali zpět Orb z rukou jednookého boha Angaraků“. Všichni pomocníci na farmě byli z toho příběhu úplně nadšení. „Příteli,“ prohlásil Faldor po skončení příběhu, „to bylo naprosto úžasné! Ty ten příběh vyprávíš tak, jako kdybys tam snad byl osobně!“

Dalo mi docela dost práce, abych při jeho prohlášení zachovala klidnou tvář. Musím ale připustit, že když si otec zamane, dokáže udržet pozornost publika po celé hodiny a nikdo přitom ani nedutá napětím. Zdá se, že se nikdy nenabaží zvuku svého hlasu.

Pak, když už si šli všichni pracovníci farmy včetně Faldora lehnout a i já jsem mohla poslat svoje pomocnice do postele, sedli jsme si s otcem a Garionem do kuchyně a měli jsme ji už jenom pro sebe. Sfoukla jsem většinu svítilen, jenom jednu lampu jsem nechala

hořet, aby spoře osvěcovala prostor. Vyndala jsem několik věcí, abych je měla připravené na zítřejší snídani, zatímco táta seděl v koutě a na klíně houpal spícího klučinu.

Koutkem oka jsem v prostoru kuchyňských dveří zachytila nějaký pohyb a tak jsem se rychle otočila. Byla to moje malá koza opatrovnice a její zlaté oči ve slabém světle jasně zářily. „Ty,“ pohrozila jsem jí, „vrať se pěkně do chlívku, kam patříš.“

„Ale, jen ji tu nech, Pol,“ prohlásil táta tolerantně. „Vždyť taky svým způsobem patří do rodiny.“

„To je podivuhodná myšlenka,“ zamumlala jsem si pro sebe. Pak jsem se mu zpřímá podívala do tváře. „Tak co, Starý vlku,“ oslovila jsem ho tiše, „podařilo se ti konečně dopadnout Čamdara?“

„Vůbec se nám nepodařilo se k němu přiblížit, Pol,“ přiznal, přičemž zanechal veselého tónu a mluvil vážným hlasem. „Trochu uvažuji o tom, že bych se vydal do Rak Ktholu a vypáral bych Ktačikovi vnitřnosti.“

„Zajímavá myšlenka. Co v poslední době provedl, že se ti to tak nelíbí?“

„Rozesílá do západních království nepravé Čamdary.“

„Nechtěl bys mi to nějak objasnit?“

„Předělal několik obyčejných Murgů – nebo spíš Grolimů, pokud já vím – aby vypadali úplně stejně jako Murgo Ašarak. To samozřejmě znamená, že jsou nám drsnější špehové na nic. Silk se hrozně rozzlobil, když jsem mu musel říct, že celou dobu sledoval nesprávnou osobu. To je tak zhruba to nejlepší na celé téhle mizerné záležitosti.“

„Tak tomuhle jsem taky nějak nerozuměla, táto.“

„Náš milý princ Kheldar je dost zaujatý sám sebou, Pol. Skutečně si přímo říkal o to, aby ho někdo tvrdě naučil pořádné pokoře. Když jsem mu tedy řekl, že ztratil spoustu času sledováním dvojníka, protáhl obličej tak, že mu málem vypadla čelist z pantu.“

„To tedy znamená, že vůbec netušíš kde bychom tak mohli Čamdara hledat?“

„Nemám nejmenší ponětí, Pol. Vůbec nevím. Jediné co mohu udělat, abych ho alespoň nenechal vydechnout, je vyrazit do alornského království a dělat povyk, šířit různé báchorky a přitahovat

pozornost. Čamdar má přístup k velkému množství zlata a tak si jistě kromě Dagašů najme ještě další vyzvědače, kteří určitě obsadí každou křižovatku od Val Alornu až po Sthiss Tor. Nejlepší způsob, jak zmást jeho Dagaše a jeho vlastní vycvičené špióny, je pobíhat a mávat rukama abych měl jistotu, že si bude co nejvíc Alornů povídat o tom „legračním staříkovi, co vypráví na setkání příběhy“. To bude ta snazší část. K tomu, aby se Alorn rozpovídal, stačí nějakých pár žejdlíků piva, a na jeho umlčení stačí ještě jednou tolik navrch.“ Vážně se na mě podíval. „Vím, že to není nic moc, Pol, ale je to to nejlepší, co dokážu v současné době provést. Mám ale pocit, že jsi tu hrozně na ráně. Možná by ses raději měla přesunout zpátky do svého domu na břehu Eratského jezera.“

„Ne, táto, naopak zůstanu tady. Moje panské sídlo je až příliš izolované od okolí a pro Gariona je velice důležité, aby kolem měl společnost, až bude vyrůstat. Poustevník by rozhodně nemohl být dobrým králem.“

„A tobě se to tady docela zamlouvá, vid' Pol?“ zeptal se zkoumavě.

„Je to stejně příhodné místo jako jakékoliv jiné, táto. Dělam prostě to, co mě baví, a zabloudí sem jen málo poutníků. Mám ráda zdejší lidi a oni mají rádi mě. Myslím, že jsem tu stejně spokojená jako bych byla kdekoliv jinde. Kromě toho, když tady Garion vyroste, bude z něj čestný muž a jak jsem si všimla, čestnost je v dnešní době na trůnu docela vzácná vlastnost.“

„Ty se vážně chceš takhle ponižovat do polohy vesnické ženy, Pol?“

„Možná jsi to přesně vystihl, táto. Pořád ještě mi srdce krvácí při vzpomínce na události v Annathu a zajímavá náročná práce a klidné prostředí jsou na takové pocity nejlepším lékem.“

„Je to ale přece jenom krok zpátky na společenském žebříčku, Pol. Začala jsi jako vévodkyně z Eratu a vládla jsi celému království, teď jsi jenom hlavní kuchařkou na odlehlé farmě. Víš určitě, že bys raději nechtěla vzít Gariona do Sulturnu nebo Murosu a zajistit mu tam místo uředníka tak, jako jsi to udělala s těmi předešlými?“

„Ne, táto. Garion totiž není jako ti ostatní. Bude z něj Dítě světla – jestli už jím není teď – a já nechci jeho mysl rozptylovat truhlařinou,

náhrobky nebo snad děláním bot. Chci, aby měl dobrou mysl, ale nezaplácanou a nedotvořenou. To je podle mého mínění ten nejlepší způsob, jak ho připravit na některá překvapení, která se před ním vynoří během jeho životní cesty,“

„Dost dobře nechápu jak mu chceš pomoci tím, že ho budeš udržovat v nevědomosti, na jeho životní úkol.“

„Kolik ti bylo let, když jsi oné zimní noci ve sněžné bouři před sedmi tisíci lety narazil na věž našeho Pána?“

„Moc ne. Nanejvýš tak patnáct nebo šestnáct, řekl bych.“

„Nakonec z tebe vyrostl správný člověk – kromě několika špatných návyků – a to jsi byl pravděpodobně mnohem hloupější než bude Garion. Na to dohlédnu osobně.“

„Takže ses rozhodla tady skutečně zůstat?“

„Myslím, že je to tak správné, táto. Je to prostě takové to vnitřní přesvědčení, u kterého neznáš důvod. Tohle je to správné místo, kde má Garion vyrůstat. Není to tu zrovna pupek světa a nebude tu nijak důležitou osobou, ale tohle je to pravé místo. Věděla jsem to hned jak jsem to tu poprvé spatřila. Je to tu trochu odříznuté od okolí a dost venkovské, ale žijí tu lidé, které Garion prostě musí poznat. Já udělám cokoli, co pro něj bude dobré, ať mě to stojí co chce.“

Otec zvednul ospalé dítě a přešel svou zarostlou tvář po jeho nosíku. Garion se zachichotal a táta se zasmál. „Garione, ty můj chlapče,“ prohlásil významně, „ty jsi možná ten nejšťastnější chlapík na světě, protože se o tebe bude starat tvoje teta Pol.“ Pak se na mě ten starý podvodník lišácky podíval a zamrkal. „Myslím samozřejmě kromě mě. O mě se totiž starala už tak dlouho, že si to ani nepamatuji. To by ale znamenalo, že máme oba pekelné štěstí, co myslíš?“

Garion se znova zachichotal.

Spokojeně jsem se dívala na toho ošuntělého starého muže a usmívajícího se chlapce a připomněla jsem si něco, co strýc Beltira řekl už před drahnou dobou. Vysvětloval tehdy onu nevyřčenou hru, kterou jsme já a táta spolu hráli již celá staletí. Pověděl mladému princovi, že naše občas jedovatě znějící poznámky nejsou míněny tak, jak se tváří na povrchu. Můj jemný strýček se usmál a prohlásil: „Je to prostě jejich způsob, jak dát najevo svoje city a připustit, že mají toho druhého rádi, Gerane. Příliš by je zahanbilo, kdyby jasně řekli, že

jeden druhého milují, a tak místo toho spolu hrají tohle divadlo. Je to jejich osobitý a zvláštní způsob, jak říkat neustále „Mám tě rád.“ Možná si to ani sami neuvědomují, ale říkají to prakticky pokaždé, kdy se spolu setkají.“

Musela jsem zahanbeně uznat, že dvojčata i strýček Beldin vždycky věděli, co se za naším hašteřením ukrývá – dokonce i když jsme to my sami nevěděli. Snažila jsem se více než tři tisíce let se vyhnout přiznání tak prosté skutečnosti. Nakonec to ale bylo tak zjevné, že jsem se až sama divila, proč jsem si tím přidělávala tolik starostí. Milovala jsem svého otce. Bylo to tak jednoduché. Milovala jsem ho, přestože měl dost zlovyků a ne zrovna světlých stránek. Tohle překvapující zjištění mně vehnalo do očí slzy a srdce mi bušilo láskou.

„*No tak, konečně,*“ ozval se mi v hlavě matčin hlas s trochu podivnou ozvěnou. „*Nebylo to zase tak těžké, vid’?*“ Tentokrát mi ale její hlas zněl poněkud odlišně, většinou zněl jakoby odnikud. Tentokrát se mi zdálo, že přichází od kuchyňských dveří. Rychle jsem se otočila a nevěřícně jsem koukala na svou malou kozu, která tam stála a upřeně na mě hleděla svýma zlatýma očima.

„*Někdo přece musel krmit to děťátko, Pol,*“ vysvětlil mi matčin hlas. „*Měla jsem za to, že bude lepší, když se toho ujme někdo z rodiny.*“

V tu chvíli jsem se vzdala a vybuchla jsem v záchvatu smíchu.

„Co je tu tak legračního, Pol?“ zeptal se mě otec zmateně.

„To nic, táto,“ uklidnila jsem ho. „Vůbec nic se neděje.“

EPILOG

NA VĚTRNÉM ostrově onoho zimního dne panovalo šedivé a notně pochmurné počasí. Jeho královská výsost korunní princ Geran Rivanský trávil takřka celý den na cimbuří Síně rivanského krále děláním sněhuláků – přesněji řečeno sněhových vojáků. Vlk tam byl s ním, tak jako ostatně vždycky. Vlk se nijak výrazně do práce nezapojil, ale z povzdálí všechno zvědavě sledoval s čumákem položeným na zkřížených tlapkách. V Síni rivanského krále se vůbec odehrávala spousta věcí, kterým vlk vůbec nerozuměl, ale byl natolik vycitlivěný, že je nijak nehanobil.

Bylo asi tak kolem poledne, když jedna z matčiných společnic přinesla Geranovu čtyřletou sestru princeznu Beldaranu nahoru na cimbuří. „Její veličenstvo říká, že malá potřebuje na chvíli na čerstvý vzduch, výsosti,“ oznámila hraběnka – nebo co to měla za titul – Geranovi. „Máš se o ni postarat.“

Princ Geran si povzdechl. Nebylo to tím, že by neměl rád svoji malou sestru. Byl ale právě zabrán do náročné umělecké činnosti

a žádný umělec nemá rád, když je vyrušován právě v okamžiku, kdy dává průchod své tvořivosti. Princezna Beldarana byla zabalena do kožešin natolik, že sotva mohla pohybovat svými krátkými ručkama. Ani Beldarana nijak nepřispívala k bratrovu uměleckému snažení, místo toho vyráběla sněhové koule. Po dokončení každou kouli pečlivě prohlédla, ohladila volnější rukou některé překážející hrbolky a pak ji hodila po svém bratrovi bez jediného mrknutí oka. Nestalo se často, aby ho zasáhla, ale bylo to dost často na to, aby ho to vyrušovalo. Zaťal zuby a prostě ji ignoroval. Měl ji sice rád, ale taky ji dost přehlížel. Zjistil totiž, že je tak mnohem větší ticho. Beldarana měla hodně podobný hlas jejich matce. Otec pro něj užíval slovo „výrazný“. Geran sice znal i přiléhavější slova vhodná k popsání hlasu své sestry, ale dával si bedlivý pozor, aby je nepoužíval v matčině přítomnosti.

Dost se mu ulevilo když asi za hodinu znovu přišla hraběnka – jestli to ovšem byla hraběnka – a vyzvedla si Beldaranu. Právě se chystal dokončit další ze svých děl a potřeboval se na to pořádně soustředit. Po pečlivém zvážení dospěl k závěru, že mrkve použité k vytvoření nosu jsou až příliš komické a tak je nahradil tuříny. Dle jeho mínění to hned vypadalo *mnohem*, lépe. Na těch sněhových postavách už pracoval skoro týden a zatím se mu dařilo přímo báječně. Sedm hrozivých, byť zakulacených, sněhobílých vojáků bylo seřazeno podél cimbuří a všichni shlíželi dolů na přístav. Princ Geran byl přesvědčen o tom, že jestli bude zima dostatečně dlouhá, bude mít pod svým velením celý regiment.

„Není tenhle bezvadný, vlku?“ zeptal se princ Geran svého společníka poté, co dokončil poslední úpravy na těle sedmého bojovníka.

„Jenom dost dobře nechápu smysl tohoto tvého počínání,“ poznamenal vlk slušně. Geranovi se zdálo, že v poznámce svého přítele zaznamenal kritický podtón. Vlk byl někdy až příliš přízemní.

V tu chvíli si princ Geran vzpomněl na doporučení svého dědečka. „To je takový zvyk,“ vysvětlil mu.

„Ach tak,“ prohlásil vlk. „Pak je to tedy v pořádku. Zvyky přece nepotřebují vysvětlení.“

Dědeček Gerana naučil vlčímu jazyku během léta, které chlapec

strávil v Údolí. Bylo to tehdy opravdu nezbytné, protože dědeček s babičkou spolu mluvili pouze ve vlčím jazyce. Geran byl poměrně pyšný na to, jak ten jazyk ovládá, i když na něj občas vlk vrhal podivné či nechápaté pohledy. Poměrně značná část vlčtiny se vyjadřuje pohyby uší a Geran neuměl stríhat ušima, takže s nimi místo toho pohyboval pomocí prstů. Vlkovi to patrně připadalo poněkud zvláštní.

Geran byl ohledně vlka velice pyšný. Ostatní chlapci na Větrném ostrově měli psi a nazývali je svými mazlíčky. Vlk byl ale Geranův společník a takřka neustále si spolu povídali. Jak si Geran povšiml, vlk měl někdy dost podivný názor na věc a tak bylo někdy nezbytné zvolit opatrný přístup, aby se ho nějak nedotkl. Geran věděl, že si sice vlci hrají, ale vlčí hraní je spíš jen takové divoké skotačení. Vlk by patrně nikdy nepochopil složitost lidských her, a tak Geran často užíval výraz „zvyk“.

Geran jen zřídka přemýšlel o vlkově původu. Babička kdysi vlka našla jako malé osiřelé mládě v lese nedaleko Kellu v Malloreay a Geran se usilovně snažil vymazat z paměti vlastní vzpomínky na to, co se odehrálo v Malloreay. Přesto ale občas míval noční můry, v nichž se mu zjevovala Zandramas – zejména si pamatoval malé svítící body, které měla pod kůží. Tyhle noční můry byly ale čím dál vzácnější a Geran byl přesvědčen o tom, že když na ně nebude myslet, nakonec zmizí úplně. Odhodlaně tyto chmurné myšlenky vypudil z hlavy a místo toho se raději znovu soustředil na své sněžné strážce.

Když se nad cimbuřím vysoko nad sídelním městem Riva začal snášet večer, přišel otec pro svého syna, aby už šel s vlkem domů. Geran věděl, že je jeho otec rivanský král a „Vrchní strážce západu,“ ale v jeho očích to byly prostě pracovní tituly. Otec byl prostě „táta,“ ať už mu ostatní říkali jakkoliv. Otcova tvář byla dost obyčejná – dokud se nevyskytla nějaká nebezpečná situace. Když k něčemu takovému došlo, byla otcova tvář ta *nejméně* obyčejná tvář na světě. Některé řídké příležitosti jej dokonce nutily dojít si pro meč a když došlo až k tomu, někteří slabší jedinci se raději utíkali schovat.

Otec v klesajícím soumraku vážně prozkoumal dílo svého syna. „Pěkní vojáci,“ prohlásil.

„Vypadali by ještě o hodně lépe, kdybys mi dovolil půjčit si ze

zbrojnice nějaké vybavení,“ ozval se s nadějí v hlase Geran.

„To by myslím nebyl zrovna dobrý nápad, Gerane,“ zarazil jeho nápady otec. „Jestli ovšem nechceš strávit celé léto tím, že bys z nich oškrabával vzniklou rez.“

„Musím přiznat, že to mě ani nenapadlo,“ uznal Geran.

„Docela by mě zajímalo, jak jsi strávil celý den,“ zeptal se otec zdvořile vlka.

„Docela to ušlo,“ odvětil vlk.

„Tak to jsem rád, že jsi spokojen.“

Otec s Geranem si dávali obzvlášť dobrý pozor na to, aby před matkou nemluvili ve vlčí řeči. Matka totiž neměla ráda „tajné jazyky.“ Vždycky jakoby si myslela, že jakmile v její přítomnosti někdo mluví jazykem, který ona neovládá, mluví o ní. Geran ale musel uznat, že to poměrně často byla pravda. Lidé skutečně o matce mluvili docela často a tajné jazyky, ať už to byla vlčtina nebo drasnijská prstová abeceda, udržovaly na Větrném ostrově docela klidnou atmosféru. Geran měl svou matku doopravdy rád, ale byla přece jen dost popudlivá.

„Jakpak ses dneska měl, drahoušku?“ zeptala se matka, když Geran s otcem vstoupili do královského apartmá poté, co si ve vstupní chodbě poslušně oklepali sněh z bot. Vlk si samozřejmě tlapy neometal, ale vykousal si led, který měl mezi dráčky, a tak dovnitř také mnoho sněhu nenanesl.

„Dneska to bylo prostě bezva, mami,“ odpověděl Geran. Všichni chlapi, které princ Geran znal, používali slovo „bezva“ při jakékoliv příležitosti. A protože Geran chtěl jít s dobou, také svou řeč prokládal oním „bezva.“ Bylo to koneckonců docela zvučné.

„Už máš připravenou koupel, Gerane,“ oznámila mu matka.

„Já ale nejsem nijak zvlášť špinavý, mami,“ namítl bez přemýšlení. Okamžitě se ale odmlčel a zatnul zuby. Proč jenom vždycky musel začít mluvit dřív, než si to stačil rozmyslet?

„Mě ale vůbec nezajímá, jestli ty se domníváš, že nejsi špinavý!“ okřikla ho matka a hlas jí vyjel o několik oktáv výše. „Řekla jsem ti, aby ses vykoupal! Běž!“

„Ano, mami.“

Otec na Gerana rychle zamrkal, jakože „raději bys ji měl

poslechnout“ a přitom mu naznačil několik slov prsty. „Jestli neposlechněš, čekají tě potíže.“

Geran vzdychl a přikývl. Byl už teď skoro stejně vysoký jako matka, ale v jeho očích byla stále ještě vysoko nad ním. Princ Geranovi bylo už sedm let a vlk ho pokládal za dospělého. Geran měl pocit, že za svou vyspělost by si zasloužil trochu respektu, ale od matky se mu ho příliš nedostávalo. Považoval to za značně nespravedlivé.

Bydlet s matkou v jednom domě znamenalo neustálé dobrodružství a Geran už dávno zjistil, že nejlepší způsob, jak udržet nepříjemné emoce v klidu, bylo dělat přesně to, co po něm matka chtěla. Princ Geran si také všimnul, že není sám, kdo učinil onen objev. Nepsaným heslem celého paláce – nebo spíše celého Větrného ostrova – bylo „nehádej se s královnou.“ Všichni Rivané ale stejně svoji drobnou královnu uctívali a tak jim zas nedělalo takové potíže vyplnit to, co jim říkala. Národním úkolem číslo jedna bylo starat se o spokojenost královny Se'Nedry. Aby byla jistota, že to každý chápe a bude dodržovat, o to se staral hlavně Kail, rivanický správce.

Když se princ Geran poměrně zběžně vykoupal a vydrbal, připojil se k ostatním členům rodiny v jídelně královského křídla. Přesto si ale dal bedlivý pozor, aby měl v uších trochu vody. Matka si prostě potrpěla na čisté uši. Princ Geran to bral tak, že dokud slyší, tak má uši čisté dost, ale raději vždycky na konci koupele ponořil hlavu pod vodu, aby měla matka radost.

Připojil se k ostatním ke stolu a kuchyňští pomocníci začali nosit večeři. Toho večera měli šunku a tu měl Geran rád. Tato šunková večeře měla ovšem jednu nevýhodu a tou byla tradiční špenátová příloha. Princ Geran nemohl za boha pochopit proč se matka domnívá, že šunka a špenát jdou dohromady. Geran se čistě pro sebe domníval, že špenát se nehodí k ničemu. A aby bylo všechno ještě horší, vlk taky neměl špenát nijak v lásce. Proto Geran nemohl pod stolem podávat svému příteli lžičky špenátu tak jako to dělal s kousky pečených kůzlat, které jim kuchař občas servíroval. Geran pečená kůzлата zrovna nemusel, ale přece jenom byla podstatně lepší než špenát.

„Jak ti chutná večeře, drahoušku?“ zeptala se ho matka.

„Je to bezva, mami,“ odpověděl rychle. „Vážně skvělá.“

Matka jenom zvedla oči v sloup aby naznačila, co si myslí o jeho slovníku. Geran si pomyslel, že matka skutečně nemá moc vyvinutý smysl pro stylové vyjadřování.

„Co říkal kapitán Gredlik?“ zeptala se otce.

Geran znal kapitána Gredlika, potulného šereckého mořského vlka, a měl ho docela rád. Matka ale kapitána Gredlika neměla příliš v lásce. Pokud ale Geran věděl, tak kapitána Gredlika neměla v oblibě žádná žena. Patrně se všem zdálo, že Gredlik má příliš mnoho zlovyků. A co bylo ještě horší, bylo mu to úplně jedno.

„No vidíš,“ ozval se otec, „jsem rád, žes mi to připomněla. Říkal, že Samet čeká dítě.“

„Takže Silk bude otcem?“ zvolala překvapeně matka.

„Přesně to Gredlik řekl.“

„Mám takový pocit, že budeme muset změnit celý pojem rodičovství,“ smála se matka.

„Když budou Silk a Samet rodiči, alespoň už víme předem, jaké bude zaměstnání jejich dítěte,“ dodal vesele otec.

Geran tomuto rozhovoru příliš neporozuměl, protože právě v té chvíli uvažoval nad velice důležitým strategickým rozhodnutím. Po koupeli se oblékl do nachystaného oděvu a ten měl kapsy – pěkně hluboké kapsy, které byly jistě dost velké, aby se do nich vešlo několik lžic špenátu. Mohl by ho tam opatrně přesunout z talíře a zbavit se toho nechutného pokrmu při nejbližší vhodné příležitosti. Problém ale spočíval v tom, že matka občas prováděla neočekávané prohlídky jeho kapes právě v nejnevhodnější okamžik. Přesně takhle jednou loni v létě přišel o plnou kapsu skvělých rybářských červů. Měl za to, že její křik, který vydala, když sáhla do kapsy a nahmatala tam hrst červů, musel ještě teď znít po celém okolí. Došel nakonec k závěru, že by bylo příliš nebezpečné špenát do kapes schovávat, a tak ho nakonec s největším sebezapřením snědl. Přisahal si přitom, že jeho prvním počinem až dosedne na královský trůn bude vydání dekretu, který v jeho království jednou provždy zakáže přípravu špenátu.

Princ Geran se také mohl pokusit matku prostě udolat a sedět tvrdohlavě ve své židli nad talířem špenátu až do setmění nebo i déle, ale rychle se blížila nejlepší část dne. Během několika posledních měsíců mu totiž matka před usnutím předcítala, a nebyla to nějaká

obyčejná knížka. Tuhle knihu vlastnoručně napsala jeho báječná teta Pol a on dobře znal některé z postav, které se objevovaly na posledních stránkách. Znal Baraka a Silka, Lelldorina a Mandorallena, Durnika a královnu Porenn a taky Hettara a Adaru. Kniha tety Pol byla jakýmsi knižním rodinným setkáním.

„Už jsi dojedl?“ zeptala se ho matka, když konečně odložil vidličku na stůl.

„Ano, mami.“

„Jestlipak jsi dneska byl hodný chlapec, co myslíš?“ Gerana napadlo, co by asi matka mohla dělat, kdyby jí odpověděl ne.

Rychle se ale rozhodl, že to nebude zkoušet. „Moc hodný, mami,“ prohlásil místo toho. „Dneska jsem vůbec nic nerozbil.“

„To je nádhera,“ pochválila ho. „Mám dojem, že bys teď chtěl, abych ti zase četla, že?“

„Jestli ti to nebude moc vadit, mami.“ Geran dobře věděl, jak se vyplatí být zdvořilý, když něco chce.

„No dobře,“ souhlasila matka. „Běž si lehnout do postele, já za tebou hned přijdu, jen co uložím Beldaranu na noc.“

Geran vstal od stolu, políbil otce na dobrou noc a odešel do svého pokoje. Položil svíčku na malý stolek u své postele a rychle se rozhlédl kolem, aby pokoj zkontroloval. Nebylo to zas tak špatné, ale čistě pro jistotu nahnul největší nepořádek pod postel.

„Zajímalo by mě, proč to děláš každý večer,“ ozval se nechápavě vlk.

„To je takový nový zvyk,“ odpověděl Geran a pohyboval si přitom ušima pomocí prstů. „Doufám totiž, že když tady na podlaze maminka neuvidí žádný nepořádek, nebude mě kvůli tomu hubovat.“

Vlk vyplázl jazyk z tlamy, což znamená smích. „Jak vidím, učíš se rychle.“ Pak bez větší námahy vyskočil na postel, zívnu a stočil se do chlupatého klubíčka, jako to dělával každý večer.

Princ Geran se znovu rozhlédl po pokoji a usoudil, že už je snad dostatečně uklizen. Někdy se totiž Geranovi situace vymkla z rukou a tak jedinou skutečnou nevýhodou večerního čtení bylo, že pro matku představovalo příležitost ke kontrole úklidu. Geranovi se zdálo, že je matka až nepříjemně posedlá pořádkem. Častokrát se jí snažil vysvětlit, že když má věci podle svého poházené na zemi, najde téměř

okamžitě právě to, co zrovna potřebuje. Jakmile je ale uklidí tak jak to chce ona, trvá mu to celé hodiny a navíc to hledání vrátí věci do původního neuspořádaného stavu. Pokaždé ho trpělivě vyslechla, ale nakonec stejně zopakovala tu starou známou písničku „hned si uklid’ ten chlívek.“ Jednou – ale opravdu jenom jednou – se odvážil namítnout, že ta práce je pod jeho úroveň a že by to měla za něj udělat nějaká služebná. Pamatoval si to dosud a kdyby tehdy vanul příznivý vítr, určitě by si matčinu přednášku pamatovali i všichni na sendarském pobřeží.

Vylezl si na postel a nachystal několik polštářů na straně, kde byla svíčka, aby se matka mohla pohodlně při čtení opírat. Říkal si totiž, že když se jí bude pohodlně sedět, tak bude číst déle. Pak se zavrtal pod pokrývku a nohy si strčil pod vlka. To, že s ním vlk spal, mělo jednu obrovskou výhodu a tou bylo vlkovo tělesné teplo. Geranovi proto nikdy nebyla zima na nohy.

Za nějakou chvíli dorazila do pokoje matka a pod paží si nesla knihu tety Pol. Mimoděk podržala vlka za ušima, ten na okamžik otevřel své zlaté oči a několikrát zálibně zavrtěl ocasem. Pak oči znovu zavřel. Vlk Geranovi prozradil, že má královnu docela rád, ale nedával to nijak zvlášť najevo, protože to považoval za nedůstojné.

Matka si také vylezla na postel, naskládala si kolem polštáře, které jí tam Geran nachystal, a pak si zavrtala nohy pod napěchovanou pokrývku. „Je ti dost teplo?“ zeptala se ho starostlivě.

„Ano, mami. Všechno je bezva.“

Pak na klíně rozevřela knihu. „Kde jsme to naposledy skončili?“

„Teta Pol hledala ve sněhu tu pomatenou paní,“ napověděl jí Geran. „Alespoň to jsem ještě slyšel, když jsem usínal.“ Pak ho najednou napadla hrozivá myšlenka. „Nepokračovala jsi ve čtení beze mě, že ne?“ otázal se jí.

Zasmála se. „Gerane, drahoušku, tohle je přece kniha. Ta neuteče ani nezmizí, když si ji přečteš. A když už jsme u toho, jak pokračuje tvoje výuka?“

Povzdechl si. „Docela dobře – alespoň mám ten dojem. Ale ta kniha, kterou mi učitel dal, není vůbec zajímavá. Je to nějaká dějepisná kniha. Proč musím vůbec mít tolnedranského učitele, mami? Proč nemůžu mít místo něj nějakého Alorna?“

„Protože Tolnedřané jsou lepší učitelé než Alornové, drahoušku.“ Geran už si dříve všimnul, že matka měla někdy podivné názory.

Ta mezitím prolistovala poslední třetinou knihy tety Pol. „Aha,“ ozvala se, „tady to máme.“

„Ještě než začneš, mami, můžu se tě na něco zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Teta Pol umí dělat kouzla, že ano?“

„Ona sama tohle označení nemá ráda, Gerane, a dědeček to taky nerad slyší.“

„Tak to tedy nebudu před nimi používat. Když ale může kouzlit, proč prostě neluskla prsty, aby ta pomatená paní už nebyla pomatená?“

„Ono to bude tak, že něco se prostě kouzlením napravit nedá.“

Tak tohle byla pro prince Gerana těžká rána pod pás. Už dlouho totiž uvažoval nad tím, že nějaké cvičení kouzlení by se mu jako budoucímu králi mohlo hodit. Tak například lidé v království jeho otce jako by se všichni zajímali hlavně o peníze. Kdyby tedy král mohl prostě jenom mávnout rukou a byl by jich plný sál, mohli by si všichni po zbytek dne udělat volno a jít třeba na ryby nebo tak něco.

Matka tedy pokračovala ve čtení, jak teta Pol hledala v mraze a sněhu onu pomatenou ženu, Alaru. Geran jako by vyloženě viděl před sebou zamrzlé hory a temné lesy kolem vesnice Annath a tetu Pol, jak zoufale pokračuje v hledání. Takřka ani nedýchal a doufal, že se nenaplní jeho obavy a blížící se temná část příběhu se třeba dá odvrátit. Bohužel ale nedala.

„Nesnáším, když vyprávění takhle dopadne,“ prohlásil.

„Tohle vlastně ale není obyčejné vyprávění, Gerane,“ vysvětlila mu matka. „Tohle všechno se tetě Pol stalo přesně tak, jak to tady popisuje.“

„A dostaneme se brzy k nějaké veselejší části jejího příběhu?“

„Co kdyby ses mě přestal vyptávat a počkal, až se to dozvíš z knihy?“

Zdálo se ale, že to Geran slyší jen nerad.

Matka tedy pokračovala ve čtení a po několika minutách Geran lehce zvedl ruku, přesně tak jak to dělal při vyučování. „Mohl bych mít jedinou otázku, mami?“

„Jak si přeješ.“

„Jak dědeček věděl, že se Čamdar chystá podpálit ten dům?“

„Tvůj dědeček ví takřka všechno na světě, Gerane – dokonce i věci, které by vlastně vědět neměl. Tentokrát mám ale pocit, že mu to tehdy pověděl ten hlas, který stále nosí v hlavě.“

„Kéž bych měl taky takový vnitřní hlas ve své hlavě, aby mi všechno řekl. To by mě mohlo zachránit před spoustou potíží.“

„Amen!“ dodala matka prosebně. Pak opět pokračovala ve čtení příběhu.

Když se dostala k části pojednávající o domu tety Pol na břehu Eratského jezera, Geran ji opět bez přemýšlení přerušil. „Byla jsi tam někdy, mami? Myslím tedy, v domě tety Pol?“

„Několikrát,“ odpověděla mu matka.

„Je vážně tak velký, jak to tady teta popisuje?“

„Myslím, že je ve skutečnosti ještě větší. Jednou tě tam třeba taky vezme a pak ho uvidíš na vlastní oči.“

„To by bylo úplně bezva, mami!“ prohlásil vzrušeně.

„Co to pořád máš s tím „bezva?““

„Všichni chlapi v mém věku to říkají hodně často. Znamená to něco jako „hodně, hodně dobrý“. Je to vážně dobré slovo. Každý to říká, skoro pořád.“

„Aha, to je jedno z těch slov. To vás přejde – jednou.“

„Co?“

„To nic.“ Pak se matka znovu vrátila ke svému čtení.

Princi Geranovi se začala zavírat víčka, když se vyprávění dostalo na Faldorovu farmu. Ta část nebyla nijak zvlášť vzrušující a když se rozpoutala debata, jak správně připravit pečeni, korunní princ upadl do spánku.

Chlapeckovo pomalé pravidelné oddychování prozradilo královně Se'Nedře, že skutečně svého posluchače ztratila. Zastrčila mezi stránky kousek papíru a pak se pohodlně opřela o napěchované polštáře.

Kniha tety Pol konečně zaplnila všechny mezery, kterých si Se'Nedra všimla ve vyprávění Belgaratově – a ještě něco navíc. Nádherně vykreslené charaktery postav, z nichž mnohé byly již

předmětem legend, naplnily rivanskou královnu úctou. Byl tu král Riva – Železný stisk, a také Brand, muž, který dokázal porazit boha. Beldarana, nejkrásnější žena v celých dějinách lidstva, tu také žila. Asrana a Ontros takřka Se'Nedře zlomili srdce. Kniha tety Pol v podstatě odstranila celou knihovnu dějepisické katedry univerzity v Tol Honetu a nahradila ji tím, co se *doopravdy* událo.

Úžasný průběh dějin měla právě teď na klíně rivanská královna. Znovu onu skvělou knihu otevřela a přečetla si svou nejmilejší pasáž, onu tichou scénu na Faldorově farmě, když už Polgara nebyla eratskou vévodkyní, ale pouhou kuchařkou na osamělé farmě v Sendarii. Tam ale stejně jakékoliv tituly nehrály žádnou roli. Záleželo jedině na uklidňujícím a nevyčteném Polgařině zjištění, že navzdory všem otcovým chybám a jeho odchodu od matky těsně předtím, než se měla s Beldaranou narodit, přesto všechno že ho miluje. Nepřátelský přístup, který si udržovala celá staletí, se v tom okamžiku vytratil.

Ona nepozemská drobná hra, kterou spolu teta Pol a její otec vytrvale hráli po celá staletí, přinesla zcela nečekaného vítěze. Vítěze, který si ani neuvědomoval, že byl účastníkem oné hry. Strávili tři tisíce let věčným peskováním a napůl vážnými hádkami a po celou tu dobu je sledovala vlčice Poledra. Pozorovala jejich hru, trpělivě čekala, až se dostanou do pozice, kde je chtěla oba mít a pak na ně udeřila.

„Ty bys to taky pochopil, že ano, vlku?“ zamumlala tiše společníkovi svého syna.

Vlk znovu otevřel své zlaté oči, upřeně se na ni podíval a zavrtěl ocasem na souhlas.

To Se'Nedru trochu zaskočilo. Zdálo se, že ten vlk přesně ví, na co celou dobu myslela. Kdo vlastně byl tenhle vlk? Rychle ale tuto znepokojivou myšlenku odsunula do nejzapadlejších koutů své mysli. Možnost, že by vlk nebyl tím, kým – nebo čím – se zdál být, byla tak složitá, že Se'Nedra nebyla připravena se s ní vypořádat. Pro tento večer jí bohatě stačilo zjištění, že vítězem oné podivné hry byla vlastně Poledra.

Ať už se ale zdráhala ji přijmout či nikoliv, ještě další myšlenka udeřila rivanskou královnu. Historie rodiny jejího manžela se táhla ještě do doby před rozbitím světa a nedala se prostě přehlédnout sku-

tečnost, že to byl nejdůležitější rod v celých lidských dějinách. Když Se'Nedra poprvé Gariona potkala, považovala ho dost povýšeně za nevzdělaného, osiřelého sendarského chlapce, který jenom pomáhá v kuchyni, a zmýlila se ve všech bodech. Ona osobně naučila Gariona číst, ale musela si přiznat, že mu vlastně jenom otevřela knihu, dosud mu skrytou. Musela se potom hodně snažit, aby s ním držela krok, jakmile se jednou naučil abecedu. Umýval sice sem tam hrnce a pánve ve Faldorově kuchyni, ale byl to přesto král a ne nějaký kuchyňský pomocník. Garion nebyl ani Sendar a co se týče jeho původu, měl velmi daleko do sirotka. Jeho rodina měla kořeny ještě v temných časech minulosti. Se'Nedru poněkud znepokojila možnost, že by byl její muž lepší než ona, ale on byl nejenom lepší, on ji o několik řádů přesahoval. Uvědomění si této skutečnosti dopadlo na rivanskou královnu jako kladivo.

Povzdechla si. Na Se'Nedru se najednou valila celá řada nemilých zjištění. Zadívala se na svůj vlastní obraz v synově malém zrcadle a zlehka se prsty dotkla svých temně rudých vlasů. „No,“ zamumlala si pro sebe, „alespoň jsem hezčí než on.“

Pak si uvědomila směšnost svého posledního argumentu a musela se proti své vůli zasmát. Bezmocně rozhodila rukama. „Vzdávám se,“ prohlásila a stále ještě se smála.

Pak opatrně vyklouzla z postele, přitáhla pokrývku Geranovi pod bradu a zlehka svého syna políbila. „Spi sladce, můj malý princí,“ zašeptala.

Pak, ani vlastně sama nevěděla proč, podrbala vlka na hlavě. „Ty taky, můj drahý příteli,“ řekla mu. „Hlídej našeho chlapce.“

Vlk se na ni vážně podíval těma svýma zlatýma očima a pak provedl něco naprosto neočekávaného. Přiblížil se k ní a pořádně jí svým jazykem olíznul celou tvář.

Se'Nedra se mimoděk zachichotala a snažila se otřít si tvář. Pak roztáhla paže a pořádně objala vlkovi hlavu.

Nakonec rivanská královna sfoukla svíčku, opatrně po špičkách vyšla z místnosti a tichounce za sebou zavřela dveře.

Vlk tam ležel v nohách Geranovy postele a hodně dlouhou dobu sledoval svýma krásně zlatýma očima oheň, který pomalu skomíral

v krbu. Všechno se zdálo být v pořádku a tak vlk spokojeně vzdychnul, položil si čumák na natažené tlapky a znovu usnul.